

Giới thiệu Thiếu Gia Thờ Ơ Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2

Đây là phần hai của truyện Hội trường hội kĩ thuật băng giá và cô nhóc otaku.

Hàn Lam Thiên là đại thiếu gia của tập đoàn lớn nhất thế giới. Cậu trở thành học sinh trường Cao trung Tư thực Quang Vân do tập đoàn BS thành lập. Thế nhưng cậu lại không trở thành hội trường hội kĩ thuật giống như ba mình lúc trước mà trở thành kĩ túc xá trường của kĩ túc xá nam đồng thời kiêm luôn Chủ tịch các câu lạc bộ trong trường với mục đích đưa trường Quang Vân nổi tiếng không chỉ về mặt giáo dục mà còn sẽ đứng đầu về các hoạt động ngoại khóa.

Trong một lần Lam Thiên xem giải đấu Kendo của quốc gia đã để ý đến một tuyển thủ tài năng và quyết định chiêu mộ người đó. Nhưng cậu không biết rằng tuyển thủ mà cậu có ý định chiêu mộ lại mang trong mình bí mật khó nói. Cậu tuyển thủ đó trông nhỏ nhắn giống "như" một cô gái. Nhưng với quyết định của mình, Lam Thiên đã tạo nên bước ngoặt trong cuộc đời của chính cậu.

Lời tác giả:

Đối với các fan của Hội trường hội kĩ thuật băng giá và cô nhóc otaku ắt hẳn cũng đã được làm quen với chàng trai này, một cậu bé thờ ơ, lạnh lùng nhưng thực chất lại rất quan tâm đến người khác. Nói chung là tính cách của cậu khi lớn thì càng bộc phát mạnh mẽ hơn... chắc thế. Lúc nghĩ ra cốt truyện mới mình cũng băn khoăn dữ lắm vì cảm thấy nó có thể không được hấp dẫn như phần một nhưng sau cùng vẫn quyết định viết. Hi vọng cũng sẽ được các bạn đón nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ Ơ Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Giải đấu kendo quốc gia đã gần đi đến hồi kết với trận chung kết giữa trường Sơ trung Hoa Kiếm và học viện Thu Đăng. Trong phòng thi đấu đông nghịt khán giả, thế nhưng không khí lại yên ắng lạ thường vô cùng căng thẳng. Tỉ số bây giờ là 5-5, còn một lượt thi đấu của hai đội trưởng nữa sẽ quyết định chiến thắng thuộc về ai.

Trên khán đài, hai chàng trai đứng tựa vào tường, một chàng trai khoanh tay nhìn với vẻ mặt nửa cười nửa không, mái tóc đen mềm mại làm tăng thêm mấy phần tà khí. Còn chàng trai kia hai tay đút túi quần, tai đeo headphone, nét mặt không cảm xúc có phần buồn chán, đôi mắt thờ ơ không rõ điểm nhìn, đặc biệt mái tóc hồng hơi đỏ làm tăng thêm phần lười biếng nhưng không làm mất ngạo khí của cậu. Chàng trai có mái tóc đen nhếch miệng cười khi thấy hai kiếm thủ lên sân cúi đầu chào một tiếng thật to, cậu đưa mắt nhìn chàng trai tóc hồng hỏi:

- Cậu nói xem ai sẽ là người thắng. Tớ cá là cậu ta.- Chàng trai vừa nói vừa chỉ vào đội trưởng của đội trưởng Hoa Kiếm, một cậu trai cao chùng mét sáu, dáng người nhỏ nhắn, mái tóc nâu hạt dẻ mềm mại, làn da trắng hồng trông rất giống mấy tên thư sinh yếu ớt nhưng đôi mắt lại ẩn hiện sự quyết thắng mạnh mẽ.

Chàng trai tóc hồng hơi nâng mắt, mãi một lúc mới nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

- Đối thủ.

Dù chỉ hai từ ngắn gọn nhưng chàng trai tóc đen cũng đủ hiểu ý bạn, cậu cười cười gơ hai ngón tay:

- Hai bộ phần mềm game Tales Of Zestiria.

- Ngược lại?- Chàng trai tóc hồng hơi nhướng mày.

- Tớ sẽ giải quyết toàn bộ công việc tuần này cho cậu.

- Được.

Đáp xong, chàng trai tóc hồng cũng chuyển ánh mắt xuống hai kiếm thủ nổi bật trên sân gỗ, vẫn là cái nhìn thờ ơ nhưng có thêm chút chăm chú.

Trên sân đấu, hai kiếm thủ đang thi đấu quyết liệt, cả hai đều tung ra những đòn hiểm và dứt khoát, hoàn toàn không cho đối phương có thời gian thở. Bước chân linh hoạt của đội trưởng Hoa Kiếm giúp đội nhận được một điểm trước nhưng lực kiếm của đối phương cũng khiến cậu ăn đau không ít vậy nên càng về sau bước di chuyển càng chậm lại.

- Đầu.

Lá cờ của trọng tài được phất lên tính điểm cho đội trưởng học viện Thu Đăng.

Một đòn đánh nữa sẽ quyết định thành bại.

Nhất định phải thắng. Nhất định phải thắng. Bốn từ đó quanh quẩn trong đầu của đội trưởng trường Hoa Kiếm, đôi mắt càng lộ sự quyết tâm và bàn tay nắm chặt shinae hơn, xiết thật mạnh như muốn dồn tất cả sức lực vào nó. Đồng đội hai bên cũng căng thẳng không kém, bầu không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực. Bầu không khí bỗng trong bị xé toạc trong âm thanh mạnh mẽ.

- Ha! Ha! Ha!

Đội trưởng trường Hoa Kiếm tấn công dồn dập, thanh kiếm trên tay vung mạnh xuống nhưng đều bị đối phương đỡ lấy. Trong lúc hấp tấp, sự bình tĩnh bị ham muốn chiến thắng nhấn chìm, cậu đã lộ ra sơ hở ở phần thân và đối phương đã chớp lấy cơ hội đó.

- Thân.

Lá cờ một lần nữa được phất lên cùng với giọng nói lớn của trọng tài:

- Trận đấu kết thúc. Chiến thắng thuộc về học viện Thu Đằng.

- Thắng... chúng ta thắng rồi!- Một tiếng nói vang lên khiến cả phòng thi đấu như dậy sóng.

Có người vui thì cũng có người buồn, đội trưởng trường Hoa Kiếm đứng sừng sững. Mình thua rồi... sao?

- Từ Nguyệt... - Một cánh tay vỗ nhẹ lên vai cậu.- Chúng ta đã thua rồi nhưng cậu đã làm tốt lắm.

- Thua... thua rồi... giải quán quân... anh hai... - Hai tay cậu buông thõng xuống, hai hàng nước mắt chảy dài trên má, đến cuối cùng vẫn không làm được.- Xin lỗi. Nếu là anh hai thì chúng ta... đã thắng rồi.

- Cậu nói gì vậy chứ! Từ Nhật là Từ Nhật, cậu là cậu, à không, không phải bây giờ cậu chính là cậu ấy sao? Cho đến bây giờ cậu đã thay Từ Nhật thực hiện ước mơ của cậu và của chúng tôi, nếu không có cậu thì không biết liệu chúng ta có thể đi xa đến đây không.- Một đồng đội tiến tới an ủi cậu.

- Đúng vậy.

Chủ nhân của cánh tay kia cười nói với cậu:

- Cảm ơn cậu, Từ Nguyệt, cảm ơn cậu vì giúp giải đấu cuối cùng của tôi trở nên thực ý nghĩa. Giờ cậu có thể trở lại là chính mình rồi, người con gái mang tên Từ Nguyệt.

- Xin lỗi... xin lỗi... cảm ơn... cảm ơn mọi người... - Cậu à không là cô gái mang tên Từ Nguyệt mới phải, nó lấy hai tay cố lau đi nước mắt trên mặt, cố kiềm nén tiếng nức nở trong cổ họng.

Trên khán đài, chàng trai tóc đen vờn vai nói:

- Ai, tôi thua rồi. Tiếc ghê. Chúng ta cũng nên về thôi, Lam Thiên.

- Được.- Hàn Lam Thiên đứng thẳng người dậy, trước khi rời đi còn quay đầu lại nhìn người đang khóc trên sàn đấu. Đòn cuối cùng vung ra nếu nhanh hơn một chút thì đã thắng rồi, sử dụng một đòn đánh liều mạng như vậy đúng là con người thú vị. Xem ra nếu có thể huấn luyện tốt sẽ là một người giỏi. Hoàng Từ Nhật? Sẽ sớm gặp thôi. Bóng lưng thẳng tắp dần biến mất dưới ánh nắng vàng.

Kết thúc cũng là mở đầu cho hành trình mới.

Chương đầu tiên khởi đầu cho phần hai. Cuối cùng cũng có thời gian để viết rồi mừng quá đi. Hi vọng mọi người sẽ hài lòng với sự khởi đầu này. Viết xong cảm thấy hơi nghiêng về shounen hơn shoujo nhỉ? Không biết có ai thấy vậy không.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2: Lời mời từ cao trung quang vân

Trong phòng tập kendo của Sơ trung Hoa Kiếm, một chàng trai với mái tóc nâu hạt dẻ, nét mặt thanh tú, mặc võ phục ôm trong người thanh shinae, ngồi trên sàn dựa vào tường, tay cầm một quyển tạp chí, nét mặt vui vẻ đọc.

- Từ Nguyệt! Cậu đang đọc gì vậy? - Chàng trai với mái tóc rẽ tre tới gần hỏi.

- Cái này!- Từ Nguyệt giơ quyển tạp chí lên. Trên quyển tạp chí chính là dáng hình của nó trong bộ dáng con trai mặc trang phục thi đấu, hình này được chụp trong giải đấu quốc gia với tiêu đề "Kiếm sĩ thiên tài Hoàng Từ Nhật".

- Vậy là cậu đã làm được rồi. Từ Nguyệt, sau khi tốt nghiệp... cậu sẽ không thi lên Cao trung sao?

- Ừm. Đây là thân phận của anh hai, nếu cứ tiếp tục thi cũng sẽ có ngày bại lộ thôi. Hơn nữa lên Cao trung thì sẽ tốn kém lắm... - Từ Nguyệt cười cười nói.

- Nay, nếu thế thì cậu tính làm sao?

- Ừm, có lẽ tớ sẽ đi học làm bánh,sau đó mở tiệm chẳng. Mà trước hết tớ nghĩ mình sẽ cố tìm việc kiếm tiền trước đã. Sau khi tốt nghiệp là tớ đủ tuổi kiếm việc làm rồi. A, đến giờ tớ phải về rồi. Tớ đi trước nha.- Từ Nguyệt đứng dậy cười nói rồi thu xếp rồi đi.

Nó vừa đi trên phố vừa suy nghĩ miên man. Còn hai tháng nữa là tốt nghiệp cũng là lúc nó từ bỏ thân phận Hoàng Từ Nhật. Từ Nhật chính là anh trai song sinh của nó. Anh là một thiên tài kendo với rất nhiều thành tích xuất sắc, chỉ tiếc khi anh có chút tiếng tăm thì một tai nạn đã cướp đi mạng sống ấy. Từ Nguyệt đưa tay lên che mặt tránh khỏi ánh nắng chiều. Đến tận lúc này nó vẫn không thể quên về mặt anh lúc đó. Đến tận lúc ra đi con người đó vẫn lo nghĩ cho cô nhiều đến thế, chính vì vậy Từ Nguyệt muốn hoàn thành ước nguyện của anh, đưa câu lạc bộ tiến đến giải quốc gia, nó muốn cả nước này phải biết đến cái tên Hoa Kiếm vô danh, muốn mọi người phải nhớ đến cái tên Từ Nhật, ít nhất nó muốn anh vẫn sẽ ở trong lòng mọi người, không muốn cái tên ấy dễ dàng bị lãng quên. Có lẽ nó không thể khiến Hoa Kiếm trở thành đôi vô địch nhưng ít nhất cũng để lại trong lòng mọi người một ấn tượng khó phai. Thời hạn mà nó thay thế anh trai mình cũng đã kết thúc, đã đến lúc trở về với thân phận của chính mình.

Từ Nguyệt đẩy cánh cửa nhà cũ kĩ sắp rớt bước vào căn nhà tồi tàn của mình:

- Ba, con về rồi. Ba!

Từ Nguyệt lớn tiếng gọi, kì lạ ba nó đâu rồi. Từ Nguyệt đẩy cửa phòng bara, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, cô vừa che mũi vừa nhăn mặt nhìn người gật gù giữa đống chai rượu nằm lẫn lộn.

- Ba, ba lại uống rượu. Không phải là ba sai hết tiền rồi ày chứ. Nay mau dậy đi.- Từ Nguyệt ra sức lay tỉnh người đàn ông tóc tai bù xù, râu ria lồm chồm.

- Từ Nhật... à không là Từ Nguyệt mới đúng, con về rồi sao... hức.- Người đàn ông mơ màng cười hề hề nói.

Từ Nguyệt đeo tạp dề, dùng chút nguyên liệu còn sót lại nấu nướng, vừa làm vừa nói:

- Ba không cần suốt ngày say khướt thế chứ. Tiền anh hai để lại cũng bị ba sai hết rồi thì chúng ta tính sao đây. Tiền thưởng từ các cuộc thi con tham gia cũng chẳng được bao nhiêu.

- Từ Nhật... vậy là đã một năm rồi nhĩ?- Hoàng Mộc nằm ườn trên bàn nói. Mới đó mà đã một năm rồi.- Nay, Từ Nguyệt, hay con cứ tiếp tục làm Từ Đông đi. Như thế con sẽ tiếp tục được đi học còn ba, ba sẽ cố gắng kiếm việc làm, ít nhất sau này con sẽ có tương lai tốt hơn.

- Chuyện đó là không thể. Con có thể che giấu được đến bây giờ là đều nhờ có mọi người giúp đỡ. Chuyện anh hai mất sớm muộn cũng sẽ lộ ra, nếu bây giờ con còn tiếp tục thì đến lúc đó không thể biện minh, mọi công sức bỏ ra cũng đổ sông đổ bể.

- Ba xin lỗi... tất cả là lỗi của ba.- Hoàng Mộc đưa tay đỡ trán, nét mặt toát lên sự đau khổ vô hạn.

- Đúng, nó là lỗi của ba nên hãy chịu trách nhiệm đi, đừng có mà ở đó than thở nữa.- Từ Nguyệt đặt đĩa thức ăn xuống bàn nói.

Nói đến hoàn cảnh của mình Từ Nguyệt cũng chỉ có thể thở dài. Trước đây gia đình cô rất sung túc, ba nó là một bác sĩ tài năng, sự nghiệp đang trên đà phát triển thì bị hãm hại, phút chốc mọi thứ đều tan biến, gia cảnh sa sút, nợ nần chồng chất, mẹ cô thì bỏ đi không lời từ biệt, bỏ lại ba người dựa vào nhau mà sống, họ hàng xa lánh, những con người lúc trước lúc nào cũng tươi cười đón tiếp lại trở nên lạnh lùng hắt hủi. Khó khăn lắm mới thuê được căn nhà nhỏ tạm sống qua ngày, với số tiền tiết kiệm lúc trước cũng chỉ vừa đủ duy trì cuộc sống gia đình và cho một trong hai anh em đi học. Nó nhường cơ hội ấy cho anh mình. Với thành tích học tập của anh, cả nó và ba dường như đã thấy ánh sáng tương lai nhưng đời thật trớ trêu khi cướp đi ánh sáng ấy. Nó có thể giúp anh hoàn thành ước nguyện của mình nhưng không thể thay thế anh được, nó không thể được như anh... về mọi thứ. Sau khi anh qua đời, ba nó trở nên suy sụp hơn, lao đầu vào bia rượu, dù ba cố tỏ ra bình thường nhưng cô vẫn cảm nhận được nỗi đau đớn đang dần vạt ông.

Tiếng chuông điện thoại bàn vang lên, Từ Nguyệt tháo tạp dề vào nhấc máy nghe:

- Alo.

-...

- Xin lỗi... chuyện này... tôi đoán là không thể. Thành thật xin lỗi.

-...

- Tôi hiểu rồi. Chào ông.

- Ai gọi vậy?- Hoàng Mộc lại gần con gái hỏi.

- Là từ Cao trung Quang Vân ở thành phố X. Họ muốn mời con tham gia câu lạc bộ, mọi chi phí nhập học đều miễn phí đồng thời sẽ ở kí túc xá. Nhưng con từ chối rồi.

- Cũng phải, con đâu phải Từ Nhật. Như thế cũng tốt.

Từ Nguyệt hơi gật đầu, trầm ngâm nhìn tờ giấy ghi số điện thoại trên bàn. Cao trung Quang Vân...

Trong căn phòng khang trang, Lam Thiên nằm dài trên ghế salon, đeo headphone. Đối diện là chàng trai với mái tóc vàng bông bênh, nét mặt có chút trẻ con nhưng cũng rất anh tuấn đang ăn bánh. Cửa phòng mở ra, chàng trai tóc đen bước vào. Lam Thiên nhắm mắt hỏi:

- Sao?

- Bị từ chối rồi. Nhưng nói sẽ suy nghĩ lại.

- Nè, Cao Văn, hai cậu đang nói chuyện gì thế?- Chàng trai tóc vàng Từ Diệc Phàm hào hứng hỏi.

- Việc chiêu mộ thôi nhưng có vẻ không suôn sẻ lắm.

- Không phải chứ? Nè, nè người đó là ai vậy?

- Đến lúc gặp cậu sẽ biết thôi. Lo mà ăn đi.- Cao Văn vừa cười vừa vò đầu Diệc Phàm làm tóc tai rối bù cả lên.

- Bỏ tay cậu ra.- Diệc Phàm khó chịu hất tay Cao Văn, làm tóc cậu hồng cả rồi.- A, Lam Thiên, tớ quên nói với cậu mất, chuyện bác sĩ mới cho phòng y tế đó, tớ nói với chú Dương Minh rồi nhưng chú ấy không chịu nhưng có nói là sẽ nhờ đàn em của mình. Chắc, bộ trưởng ta đáng sợ lắm sao mà mời mấy bác sĩ đều từ chối cả.

- Cậu nói với ông Minh Hạo đi.- Lam Thiên ngáp một cái khàn khàn giọng nói.

- Ông nói là giao cho cậu. Cậu quyết định đi.

- Tùy tiện.

- Tớ hiểu rồi. Tớ sẽ liên lạc với chú Dương Minh.- Diệc Phàm gật gật đầu nói.

Hoàng Mộc đang cầm túi đồ mới mua từ cửa hàng tạp hóa đi về nhà. Bất chợt trước mắt xuất hiện mấy tường thịt.

- Rốt cuộc cũng tìm được mày.- Tên to con cầm đầu hung hăng nói.- Xem mày con trốn được không. Tiền của ông đây không dễ để mày lấy.

Hoàng Mộc lùi một bước chân. Chết tiệt! Trốn đến đây rồi mà còn bị phát hiện. Nhìn một đám người vây quanh cầm thanh sắt, Hoàng Mộc nuốt nước miếng cố tìm cách thoát thân.

- Ha ha, đại ca, có gì từ từ nói, không cần động tay động chân.

- Từ từ nói. Tao đây không có thời gian từ từ nói với mày. Lên.- Tên to con hát hàm, đám đàn em hung ợn lao tới.

Hoàng Mộc xoay người, ném túi đồ vào một tên rồi nhân cơ hội chãy vọt đi, đám người đằng sau vừa đuổi theo vừa hét lớn. Một tên bác sĩ nghèo với chỉ số vận động bằng không thì chẳng chạy được bao nhiêu. Ông một đuổi cả người, bước chân chạy chậm lảo vào đám đông. Qua một con hẻm, một cánh tay kéo ông vào, người đàn ông đưa tay lên miệng ra dấu hiệu im lặng rồi kéo Hoàng Mộc đi.

Cùng lúc đó, Từ Nguyệt vừa về nhà thì nhận được tin dữ từ bà chủ nhà. Khu nhà nó đang ở sắp bị dỡ bỏ. Nói thật nơi đây cũng đã quá tồi tàn rồi, chuyện đó sớm muộn cũng xảy ra nhưng mà... tới quá đột ngột, chuyện này...

Trong một quán cà phê, Hoàng Mộc ngồi đối diện với người đàn ông hoàn toàn trái ngược mình, quần áo sạch sẽ, tóc tai gọn gàng.

- Đàn anh, anh đến tìm em có chuyện gì?

- Anh nghe chuyện của em cách đây không lâu. Đạo này vẫn ổn chứ?- Dương Minh nhìn người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình nhưng lại mang vẻ già dặn của ông lão.

- Không tốt lắm.- Hoàng Mộc nhỏ giọng nói.

- Em là bác sĩ giỏi. Anh công nhận điều đó. Nếu bây giờ bắt đầu lại anh tin chắc em sẽ thành công.- Dương Minh không nỡ lòng nhìn một tài năng bị chôn vùi.

- Giờ có bệnh viện nào chịu nhận em sao? Chuyện đó đã trở thành vết nhơ không thể rửa rồi.

- Có một nơi. Em chịu đến làm không?

Nghe Dương Minh nói vậy đôi mắt Hoàng Mộc mở lớn vô cùng kinh ngạc.

Xế chiều, ông mới về đến nhà. Hai cha con nhìn nhau đều có điều muốn nói. Hai người ngồi im lặng bên chiếc bàn gỗ nhỏ, mãi một lúc Từ Nguyệt mới lên tiếng:

- Nơi này sắp bị dờ bỏ rồi. Con... quyết định sẽ nhận lời mời của Quang Văn.

- Chuyện này... con không cần làm thế.

- Con quyết định rồi. Hơn nữa nếu gia nhập câu lạc bộ mỗi tháng còn được nhận tiền sinh hoạt, chỉ cần con cố gắng thì không hẳn sẽ tay không nhận tiền. Một năm thôi. Chỉ cần tiếp tục là anh một năm nữa thôi, con nghĩ mình sẽ tích đủ tiền mua nhà mới.

- Ba cũng vừa nhận lời làm việc ở Quang Văn, do đàn anh của ba giới thiệu. Tiền lương hậu hĩnh.

Từ Nguyệt hơi ngạc nhiên sau đó liền cười nói:

- Vậy là tốt rồi. Hai chúng ta cùng cố gắng. Con tin chắc chúng ta sẽ làm được.

Hoàng Mộc nhìn nét mặt cười cười của con gái càng thêm phiền não. Mọi chuyện sẽ ổn chứ?

Một tháng sau, Từ Nguyệt tốt nghiệp sơ trung, hai cha con liền đến thành phố X, tạm thời ở nhà của Dương Minh, trong thời gian đó vẫn che giấu thân phận con gái của Từ Nguyệt đồng thời nó cũng tranh thủ kiếm việc làm thêm. Một năm, trong một năm hi vọng sẽ tiết kiệm được một khoản để đến khi hai người rời đi cũng không cần phải lo nghĩ nữa. Từ Nhật, em đành phải mượn tên anh một năm nữa vậy. Từ Nguyệt thầm nhủ.

Xong một chương nữa. Chương sau sẽ bắt đầu những chuỗi ngày lênh bênh trong kí túc xá nam rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chuẩn bị cho lễ khai giảng

Còn một tuần nữa thôi là tới lễ khai giảng, nhập học bắt đầu một năm học mới. Khắp các trường đều chìm trong bầu không khí khẩn trương, nhộn nhịp chuẩn bị cho lễ khai giảng. Quang Văn cũng không ngoại lệ. Nhưng có một điểm khác biệt đó là ở các trường khác đều do hội học sinh lo liệu thì ở Quang Văn lại do hội kỉ luật phối hợp với ban quản lí kí túc xá mà người đứng đầu chịu trách nhiệm về kí túc xá là Lam Thiên. Nếu như lúc trước kí túc xá của Quang Văn được xây dựng và được phân phòng theo khối lớp có cả nữ và nam thì bây giờ kí túc xá hoàn toàn do đám nam sinh chiếm hữu, các bạn nữ thì đều không nguyện ý ở lại kí túc xá bởi không tài nào chịu nổi mấy trò đùa của nam sinh đồng thời cũng mong muốn có khoảng trời riêng tư, thoát khỏi âm thanh quấy nhiễu của đám nam sinh năng động, mặc dù nữ sinh nào cũng mong muốn được ở kí túc để ngắm các hoàng tử của trường, đặc biệt là đại thiếu gia Hàn Lam Thiên. Quay lại với vấn đề khai giảng, sau khi Cao Văn lên làm Hội trưởng hội kỉ luật thì phòng của hội một lần nữa được trở lại sân thượng, độc chiếm một vùng lãnh địa riêng. Sau nhiều năm, trường Quang Văn đã được xây dựng lại hoành tráng hơn với dãy phòng học nằm ở giữa, bên trái là dãy phòng của giáo viên, thư viện trường nằm ở bên trái và xung quanh là các phòng câu lạc bộ đi liền với khu vực sinh hoạt, đài phun nước được đặt trước dãy phòng học nhưng cũng chừa một khoảng rộng vừa cho hơn mấy ngàn học sinh đứng tập hợp trước đài, hai bên lối đi từ cổng trước và cổng sau đều có hai hàng hoa anh đào, bãi cỏ được cắt tỉa vừa đủ dày và êm ái. Các trang thiết bị dạy học đều được đổi mới bằng những thiết bị hiện đại nhất được cung cấp bởi tập đoàn BS. Cũng nhờ thế, Quang Văn luôn là nơi thu hút nhiều học sinh cũng như thu hút nhiều thanh phần con em cần được cải tạo vì không chỉ tốt về mặt giáo dục học vấn mà còn tốt về mặt giáo dục nhân cách. Nói chung tên thiếu gia kiêu căng ngạo mạn hay còn đồ lưu thậm chí là các tiểu thư kiêu kì xem thường người khác đều thay đổi ngược lại theo chiều hướng công dân tốt của xã hội. Tất cả đều nhờ công của Hội kỉ luật nên có thể nói phòng hội lớn nhất so với các phòng câu lạc bộ khác điều đó cũng đại diện cho địa vị của họ trong ngôi trường này. Và giờ đây, trong phòng hội kỉ luật, quanh chiếc bàn dài ở giữa, Lam Thiên- kí túc xá trưởng, Cao Văn- hội trưởng hội kỉ luật, Diệc Phàm- hội phó hội kỉ luật cùng với hai anh em song sinh với mái tóc màu tím than, khuôn mặt đáng yêu với làn da trắng hồng, đôi mắt to tròn có cái nhìn vô hại Bạch Mạc Tư(anh) và Bạch Mạc Ninh- đội trưởng đội một và đội trưởng đội hai của Hội kỉ luật và họ đều là học sinh năm ba.

Trong căn phòng yên tĩnh vốn chỉ có tiếng lật giấy tờ, Cao Văn cất tiếng nói:

- Mọi người thấy sao? Kế hoạch năm nay ổn chứ.

- Mọi phần đều ổn cả nhưng mà người sẽ đại diện năm nhất phát biểu là ai?- Diệc Phàm tò mò hỏi. Vốn mấy năm trước không có nhưng năm nay Cao Văn lại đưa vào cậu cũng thấy thú vị nhưng quan trọng là ai sẽ nói.

- Vấn đề này phải ném cho Lam Thiên rồi. Cậu thấy trong số học sinh năm nhất năm nay, học sinh nào được?- Cao Văn quay đầu hỏi Lam Thiên đang

nhắm hờ hai mắt. gác chân lên bàn giữ cơ thể trong tư thế có thể ngủ được. Sờ đi cậu lại hỏi Lam Thiên vấn đề này bởi nhìn cậu ấy lười nhác thế thôi nhưng cái đầu hơn cả mấy tính, nhớ rõ từng chi tiết liên quan đến các học sinh trong trường cho dù là những thông tin cơ mật nhất.

Lam Thiên hơi hé con mắt, trầm ngâm một hơi cất tiếng nói trầm trầm:

- Lâm Nhất.

- Lâm Nhất? Tên gì nghe kì vậy? Cậu ta là con một sao?- Hai anh em song sinh đồng thanh hỏi.

- Có lẽ thế.

- Có lẽ? Cậu không biết chắc sao? Lần đầu tiên tớ nghe cậu nói như vậy.- Cao Văn hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của Lam Thiên.

- Không muốn biết nhiều.- Lam Thiên đáp ngắn gọn.

- Vậy cậu ta như thế nào?- Diệc Phàm vừa ăn bánh vừa mở đôi mắt linh động hỏi.

- Thành tích nổi bật, từ Nhật Bản chuyển về, ngoại hình không tệ.- Lam Thiên nói ra vài nhận xét, nghe cách cậu nói cứ như đang nói bằng quơ không một chút gì để tâm.

- Vậy quyết định là cậu ta đi. Còn về đơn đăng kí vào kí túc năm nay khá là nhiều, tăng năm nhất chắc không đủ phòng chúng ta sẽ chuyển bớt lên tăng năm hai, tớ nghĩ nên chuyển các thành viên câu lạc bộ mà chúng ta mời về, như vậy họ có nhiều cơ hội làm quen với các đàn anh nhanh hơn. Tớ sẽ gửi danh sách cho cậu, cậu xem mà sắp xếp.- Cao Văn vừa lật mở giấy tờ, kí kí cái gì đó vừa nói.

- Tớ biết rồi.

- Kế hoạch tuyên truyền của các câu lạc bộ trong ngày khai giảng của cậu tớ đưa đến các chủ tịch câu lạc bộ rồi nhưng vẫn thấy có gì đó không ổn.- Diệc Phàm chống hai tay lên ghế nhìn Lam Thiên nói.

Lam Thiên thu chân xuống, lại đằng hoàng nhìn cậu như đợi cậu nói tiếp.

- Này nhé, tớ thấy nếu chỉ cho các câu lạc bộ ngồi rao về ưu điểm của câu lạc bộ họ chỉ bằng phát tờ rơi đi lôi kéo học sinh, tớ thấy các trường khác cũng toàn như thế.

Lam Thiên đợi Diệc Phàm nói xong rồi mới tiếp lời:

- Người nào thích sẽ tự tìm tới, những gì cậu vừa nói chẳng khác gì hành động ép buộc cả... hơn nữa rất phiền phức, càng đơn giản càng tốt.

Cậu vừa dứt lời, bầu không khí trong căn phòng phút chốc lặng như tờ. Nói một hồi không phải đều là lí do sau cả sao. Quen biết với Lam Thiên đã lâu ít nhiều cũng hiểu tính cậu nhưng nghe cậu nói thế khiến họ cảm giác không thể hiểu nổi Lam Thiên. Cậu là loại người bỏ thời gian đi tìm hiểu và chiêu mộ tài năng cho các câu lạc bộ mà lại ngại đánh vài dòng chữ trong bản kế hoạch sao?

- Khụ. Khụ.- Cao Văn hắng giọng.- Thôi, đến đây là được rồi. Mọi người đều việc ai nấy làm cả đi. Về ngày khai giảng, vấn đề giữ trật tự đành phiền đến hai anh rồi. Cố gắng nhé!- Cao Văn mỉm cười nói với hai anh em song sinh. Họ đồng thanh đáp một tiếng rồi rời đi.

Lam Thiên, Cao Văn, Diệc Phàm trở về kí túc xá. Trên đường nhiệt độ vẫn luôn ám áp nhờ sự náo động của Diệc Phàm và cả bản tính bá mồm Lam Thiên từ nhỏ của cậu. Nói chung là Lam Thiên cố làm cho nhiệt độ quanh mình thấp đến mức nào để duy trì khoảng cách với mọi người xung quanh cũng không được.

Vừa đến kí túc, cả ba người liền thấy một cậu bé đội nón lưỡi trai chừng năm sáu tuổi ngồi xổm xuống đất ôm túi hành lí. Diệc Phàm vừa thấy cậu bé liền buông người Lam Thiên hí hửng chạy đến cậu bé và hô to:

- Lạc Dương! Lạc Dương!

- Anh Diệc Phàm!- Cậu bé nghe tiếng gọi ngẩng đầu lên, gương mặt trắng mịn, phúng phính đáng yêu, tóc mái phủ trước trán một màu đỏ nhạt, đôi mắt to tròn long lanh, nụ cười ngọt ngào treo trên khóe môi.

- Anh nhớ nhóc quá!- Diệc Phàm ra sức bám lại cậu bé nhéo nhéo đôi má đầy thịt thích thú ra sức dày vò.

- Buông... em ra.- Lạc Dương ra sức đẩy cậu mà không được đành đưa mắt cầu cứu người anh trai đằng xa.- Anh hai...

- Được rồi Diệc Phàm.- Lam Thiên đưa tay nhắc Diệc Phàm qua một bên rồi hơi khom người xoa đôi má đỏ của cậu em trai, hơi nhẹ giọng hỏi.- Sao em lại đến đây?

- Mẹ qua Nhật với ba rồi.

- Mẹ không đưa em theo sao?- Lam Thiên hơi nheo mắt nhớ đến người mẹ trẻ con của mình. Bà dù sao cũng rất yêu thương Lạc Dương sao có thể để thằng bé ở nhà.

- Không. Mẹ có nói muốn em theo cùng nhưng mà...

- Sao?

Lạc Dương nhón chân thì thầm vào tai Lam Thiên:

- Ba không cho em đi. Ba đe dọa bắt em ở nhà.

Nói xong cậu thu người lại giờ một ngón tay trở nói:

- Anh không được nói với ba là em nói cho anh đâu đó.

- Biết ngay mà.- Lam Thiên hơi nghiêng rặng.- Anh sẽ không nói nhưng mà sao em không về nhà nội hay nhà ngoại.

- Em không thích. Em thích ở với anh.- Lạc Dương chống nạnh nói nhưng chợt nhớ đến điều gì đó mặt cậu xui xuống.- Chẳng lẽ không được sao? Anh, em muốn ở với anh.

Lạc Dương đưa đôi mắt long lanh ánh nước nhìn Lam Thiên, giọng nói cũng được điều chỉnh cho thật đáng thương. Lam Thiên xoa đầu cậu em trai thân nhiên thốt ra một câu:

- Không sao, kí túc xá này do anh làm chủ.

- Ya. Em biết mà.- Cậu nhóc nhảy cẫng lên vui sướng.

Cao Văn đang xa nhìn thấy cũng chỉ biết lắc đầu cười. Cậu em trai kém Lam Thiên mười một tuổi cũng chẳng phải dạng vừa đâu. Theo nhận xét của những người bạn của ba mẹ Lam Thiên thì cậu nhóc hoàn toàn được di truyền bản tính tình quái của mẹ mình và còn thêm cả khả năng vô đáng thương siêu đẳng nữa. Cứ nhìn cử chỉ của Lam Thiên là biết cậu yêu thương cậu em trai này ra sao. Chính vì vậy Cao Văn chỉ đành cười hi vọng cậu nhóc không bày trò gì, ít nhất hãy cho cậu yên ổn hoàn thành nhiệm vụ của mình nếu không cho dù là em trai Lam Thiên cậu cũng phải tìm cách chỉnh một trận.

So với Cao Văn thì Diệc Phàm cao húng hơn nhiều bởi cậu với Lạc Dương có rất nhiều điểm chung, chơi cũng nhau rất vui.

- Lạc Dương, không phải tuần tới em vào lớp một sao?- Diệc Phàm bất ngờ hỏi. Cậu nhớ Lạc Dương sắp vào tiểu học rồi mới phải, nếu thế sao cả đi Lam Thanh và chú Giang Thiên đều đi cả rồi thì ai làm hồ sơ cho cậu nhóc.

- Ba nói ba lo liệu cả rồi. Đến lúc đó em chỉ cần đến trường thôi.- Lạc Dương cười nói.

- Lạc Dương thật đáng thương, lễ khai giảng không được ba mẹ dắt đi hay là để hôm đó anh...- Diệc Phàm hí hửng nói thì bị Lam Thiên cắt ngang.

- Không được.

- Tổ còn chưa nói gì mà.

- Cậu định nói đưa Lạc Dương đi phải không?- Lam Thiên khoanh tay nói.

- Sao cậu biết hay vậy?- Diệc Phàm đưa tay sờ mặt mình, bộ có ghi sao.

- Công việc của cậu hôm đó rất nhiều. Không thể đi được. Hơn nữa mẹ mình trước ngày khai giảng của Lạc Dương sẽ trở về. Bà ấy còn có trách nhiệm hơn ba mình.- Lam Thiên nói xong rồi kéo tay Lạc Dương vào kí túc xá.

- Tổ đi cùng không được sao?- Diệc Phàm chạy theo sau nói.

- Không được.

- Nhưng có Cao Văn rồi mà. Hay là cả hai chúng ta...

Cao Văn vừa nghe đến đó đã vội vàng cắt ngang:

- Lam Thiên đã nói không được là không được rồi. Thôi, vào kí túc tổ kiểm bánh cho cậu ăn.- Cao Văn vừa cười nói vừa đưa tay bịt miệng Diệc Phàm. Xém nữa thì bị cái miệng của tên chưa lớn này làm hại. Muốn vất hết công việc cho cậu sao? Đừng có mơ.

Vậy, ba anh chẳng chức cao vọng trọng của trường Quang Văn đều không có tí gì gọi là tinh thần yêu công việc cả, ai nấy đều tìm cách nhàn nhàn. Haizz, thật không hiểu sao mà tới giờ họ vẫn giải quyết tốt công việc của mình, rốt cuộc lấy động lực từ đâu vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiểm Sĩ* - HKL 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Ngày khai giảng

Cậu nhóc Lạc Dương đúng thật là đi đến đâu rắc rối đến đó. Đáng lẽ ra không nên cho cậu vào kí túc mới phải. Đến khi xảy ra chuyện Cao Văn mới nhận thức sâu sắc sai lầm của mình. Chuyện xảy ra vào đêm trước ngày khai giảng, khi mọi thứ được chuẩn bị chu đáo. Chuyện vốn là cậu mang theo laptop chứa tất cả nội dung, kế hoạch cho buổi khai giảng và danh sách học sinh mới nhập học về kí túc. Lúc ấy trời cũng đã khuya, cả người Cao Văn mệt rã rời, cậu vào nhà ăn của kí túc ăn bữa tối muộn của mình. Bụng đói đến cồn cào chỉ mong được ăn bữa tối ngon miệng do bà đầu bếp lão luyện của nhà ăn làm. Lạc Dương lúc ấy vì Lam Thiên có việc của mình nên không thể cùng anh trai chơi game, còn Diệc Phàm thì đã lăn ra ngủ, Lam Thiên không cho cậu đánh thức Diệc Phàm nên đành nhắm chán chọc các anh trong kí túc một phen. Cậu nhóc không biết kiếm từ đâu ra mấy con rắn giả, cắt mỗi con làm hai phần, trét thêm một ít son màu đỏ và đem theo chìa khóa dự phòng mà Lam Thiên giữ thả vào phòng kèm theo bức thư "máu" được cậu viết. Sau đó ngồi mà nghe đám nam sinh hét lên thất thanh. Có vài nam sinh trầm tính và gan dạ hơn thì cũng chỉ giật mình và dọn dẹp đồng loạt xộn đó nhưng không vì một vài phần tử không thú vị đó mà làm giảm hứng thú của cậu nhóc. Sau khi làm cho kí túc xá tràn ngập hoảng loạn thì cậu lại ung dung xuống nhà bếp kiểm gì đó bỏ bụng. Vừa xuống hết cầu thang, cậu thấy Cao Văn đang vừa xem laptop vừa uống ly trà, trông rất tập trung. Vốn cũng chẳng để ý đến Cao Văn làm gì nhưng khi vào nhà bếp, thấy bà đầu bếp đang xào nấu cái gì đó, cậu nhóc dùng chất giọng ngọt ngào hỏi:

- Bà ơi, bà làm thức ăn cho ai vậy ạ?

- A, Lạc Dương! Bà đang làm cho Cao Văn, cậu ấy hôm nay về muộn nên chưa ăn gì.- Bà đầu bếp cười hiền từ nói. Đối với một đứa bé dễ thương, lễ phép như thế thì cho dù đang tức giận cũng không nhịn được mà dịu giọng xuống.

- Oa! Chắc ngon lắm!- Lạc Dương cao giọng nói, trong đôi mắt to tròn long lanh hiện lên vài tia không tốt lành gì.

Cao Văn day day thái dương hồng hồng làm giảm bớt mệt mỏi. Sau đó hai mắt lại hướng vào màn hình laptop kiểm tra xem mình còn sai sót điều gì không. Bà đầu bếp mang thức ăn đến, Cao Văn hai mắt không rời màn hình laptop nói:

- Cảm ơn bà. Bà cứ về nghỉ trước đi ạ. Ăn xong cháu sẽ dọn.

- Vậy chúc cậu ăn ngon miệng. Đừng thức khuya quá.

- Vâng.

Lạc Dương nấp ở chỗ nhà bếp nhìn xem, cậu nhủ mày càu nhàu khi thấy Cao Văn còn chậm chạp chưa ăn:

- Sao còn chưa ăn chứ? Không đói bụng sao? - Hai mắt cậu nhóc bỗng sáng lên khi thấy Cao Văn bắt đầu ăn.- Ăn rồi! Ăn rồi!

Cao Văn cảm thấy bắt đầu ăn cơm, laptop vẫn còn mở. Cao Văn lần lượt ăn hết các món cho đến khi cậu ăn đến chén canh, canh hôm nay là nấu canh bí đỏ nhưng không hiểu sao Cao Văn cứ thấy cái màu hơi đỏ thì phải. Có lẽ là bà đầu bếp đã bỏ thêm cái gì đó. Cao Văn nghĩ vậy. Và với suy nghĩ đó, cậu uống canh, sắc mặt Cao Văn tái đi rồi bắt đầu đỏ lên. Cao Văn quăng chén canh xuống đất, người cậu bật dậy không kiềm chế được mà phun hết nước canh trong miệng ra, phun lên cả mấy tính, Cao Văn hét lên:

- Cay quá!

Cao Văn mặt đỏ như máu luống cuống tìm ly nước uống, cậu vớ ly trà trên bàn nốc hết luôn một lần mà vẫn chưa hết cay, với tình huống cấp bách của mình, Cao Văn đầu còn tập trí mà quan tâm đến cái laptop đang xảy ra vấn đề, cậu chạy tới máy bán nước tự động cạnh nhà bếp mau chóng mua sữa mà uống, vừa đến nơi nhìn qua đã thấy Lạc Dương ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cao Văn mặt vốn đã đỏ nay càng đỏ hơn vì tức giận, mặt đỏ phừng phừng rực lửa, khí thế hùng hãn như tula đòi mạng tiến gần đến cậu nhóc còn đang mãi cười.

- Ha ha. Trong như con khi đỏ ấy. Ha ha.- Lạc Dương ôm bụng cười đã khi thấy bộ dáng luống cuống nhảy nhót như con khi của Cao Văn. Bất chợt nụ cười trên môi cậu nhóc cứng lại khi cảm thấy sát khí mạnh mẽ. Lạc Dương chậm rãi quay đầu liền nhìn thấy bộ dáng đáng sợ của Cao Văn không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

- Lạc... Dương... - Cao Văn nhếch miệng quỷ dị nhìn cậu nhóc đang ngồi dưới đất. Cậu vừa bước tới một bước Lạc Dương lùi lại một chút, Cao Văn vừa bước chậm vừa vớ lấy cái muôi để gần đó, khí thế muốn giết người.

- Chậm chậm đã. Có gì từ từ nói, không cần động tay động chân. Lớn ức hiếp nhỏ là không được.- Lạc Dương cười méo xệch nói. Cậu nhóc từ từ đứng dậy, lùi lại nhưng không thể tránh được cái tên bi cậu chọc giận kia.

- Không có nói gì hết!- Cao Văn tức giận vung cái muôi tới.

Lạc Dương hết đường lùi lại, đành né tránh và nhờ ưu thế nhỏ con mà lách qua người Cao Văn, chạy ra ngoài. Cao Văn nào có buông tha liền đuổi theo, hai người nháo loạn cả nhà ăn. Lạc Dương bị Cao Văn chạy đuổi dồn đến bàn lúc này Cao Văn ngồi ăn, khoảng cách giữa hai người thu hẹp lại chỉ cần Cao Văn vung cái muôi xuống là cậu trúng đòn. Mắt thấy cái laptop trên bàn có thể làm giả đỡ được, Lạc Dương không do dự cầm gờ lên, Cao Văn vừa tung đòn không kịp dừng lại mà hai bên va chạm. Lực tay của Cao Văn không mạnh vì cậu không muốn làm Lạc Dương bị thương nặng nhưng cũng

đủ làm cho cái laptop đập dập mạch hoàn toàn tối đen.

Cao Văn sững sờ nhìn cái muỗi còn đang chậm với cái laptop nói không nên lời. Lam Thiên xuống kiểm Lạc Dương vừa vặn thấy được cảnh đó.

Một lát sau, tại phòng Lam Thiên. Lạc Dương ngồi ngoan ngoãn trên salon, mặt cúi gằm không dám nhìn anh hai của mình. Đối diện, Cao Văn lo lắng hỏi Lam Thiên:

- Liệu có sửa được không? Bao nhiêu thông tin quan trọng trong đó cả. Nếu phải ngồi đánh máy lại tớ sẽ chết mất. - Cao Văn mệt mỏi nói.

- Tớ sửa được. Cậu về trước đi. Đừng lo.- Lam Thiên nói.

- Thật chứ?

- Tớ sửa được. Cứ về trước đi.- Lam Thiên nói, vẫn là cái giọng nhàn nhạt nhưng vẫn khiến người khác yên tâm.

- Vay tớ về phòng trước.- Cao Văn nói, trước khi đi không quên trừng mắt nhìn Lạc Dương một cái.

Lạc Dương vẫn cúi đầu, thỉnh thoảng cậu ngược đầu nhìn lên lại thấy Lam Thiên đang sửa chữa laptop, cậu làm một cách im lặng, không nói tiếng nào làm Lạc Dương cảm thấy sợ hãi. Rốt cuộc cậu không nhịn được mà lên tiếng gọi:

- Anh hai..

- Sao?- Lam Thiên dời ánh mắt nhìn em trai mình.

- Anh không giận... phải không? Em thật sự không cố ý... - Càng nói giọng Lạc Dương càng nhỏ lại.

- Lạc Dương! Em lại đây.- Lam Thiên đặt tua vít xuống bàn nói.

- Vâng... - Lạc Dương e dè đi tới ngồi xuống cạnh cậu.

Thấy Lam Thiên vung tay lên cậu nhóc vốn tưởng sẽ bị đánh nên vội nhắm tịt mắt lại ai ngờ trên đầu lại truyền đến cảm giác ấm áp, giọng nói thường ngày không có độ ấm lại nhu hòa lại:

- Anh không giận em nhưng chuyện gì cũng có mức độ. Em biết Cao Văn không ăn cay được lại lấy điểm yếu đó ra chọc cậu ấy là không nên. Anh không thích người lợi dụng điểm yếu của người khác để chuộc lợi cho mình. Em hiểu chứ?

- Em hiểu rồi. Lần sau không như thế nữa.

- Tốt. Em đi ngủ trước đi, sáng còn phải dậy sớm.

- Em ngồi với anh.- Lạc Dương kiên quyết nói.

- Tùy em thôi.- Lam Thiên nói, cậu lại quay về với công việc của mình. Nói thật Lam Thiên rất bao che khuyết điểm, hơn nữa Lạc Dương là đứa mà cậu tự tay chăm sóc nên càng thêm phần yêu thương, cậu biết lúc nào cần cứng rắn lúc nào cần ôn nhu dạy dỗ. Chính vì vậy Lạc Dương dù quậy phá đến đâu cũng vô cùng nghe lời anh trai.

Lam Thiên làm đến tận hơn hai giờ sáng mới sửa xong, may mắn đây là laptop của tập đoàn cậu nên chỉ cần bộ nhớ không sao thì dù máy bị hỏng cũng khôi phục dữ liệu được, nếu không là hỏng rồi. Lúc cậu nhìn qua, cậu em vừa mới nói muốn thức cùng cậu đã lăn ra ngủ, Lam Thiên tắt máy, bế Lạc Dương vào phòng ngủ, đặt cậu lên giường, kéo chăn đắp cẩn thận rồi mới trở ra phòng khách, cầm điện thoại của mình lên nhìn, hồi nãy có tiếng tin nhắn gửi đến nhưng cậu chưa với mở, Lam Thiên nhìn tên " mẹ yêu" trên màn hình rồi ấn vào tin nhắn, bên trong tin nhắn là bức hình của người phụ nữ với mái tóc xanh màu biển tươi cười rạng rỡ bên người đàn ông nét mặt nhu hòa với mái tóc đỏ màu lửa, bên dưới là dòng tin nhắn " Sáng mai ba mẹ sẽ ghé qua trường. Hẹn gặp lại con, mẹ có mua nhiều quà lắm đó!". Lam Thiên khẽ cười, lắc đầu nhẹ. Mẹ của cậu, trẻ con lắm.

Sáng hôm sau, hội kỉ luật tất bắt chuẩn bị cho buổi lễ khai giảng trang trọng của trường. Mới sáng sớm, trước cổng trường đã xuất hiện hai bóng người. Cao Văn từ xa nhìn thấy ngoắc tay với Diệc Phàm gọi:

- Ba mẹ Lam Thiên kia.

- A!- Diệc Phàm vừa thấy hai người họ liền chạy đến, vừa chạy vừa gọi to.- Di Lam Thanh! Di Lam Thanh!

- Diệc Phàm- Người phụ nữ với khuôn mặt thanh tú chỉ như ba mươi dù tuổi đã gần năm mươi, nét cười rạng rỡ, mái tóc xanh màu biển xõa xuống ôm lấy hai bên má, áo khoác nắng- tô màu da ấm áp dài hơn gối, đeo một cái ba lô. Là mẹ của Lam Thiên, Trần Lam Thanh.

Bên cạnh là người đàn ông với vóc người cao lớn được ôm trọn trong bộ vest đen, khuôn mặt điển trai khá giống Lam Thiên nhưng mang vẻ thành thực trầm ổn, mái tóc đỏ rồi, người đàn ông lười biếng đánh một cái ngáp, hai mắt còn có phần lơ mơ, bộ dáng biếng nhác này hoàn toàn giống với Lam Thiên, không nghĩ ngờ gì nữa chính là ba của Lam Thiên, chủ tịch tập đoàn BS, Hàn Giang Thiên.

Diệc Phàm chạy tới hai tay giang ra toan ôm lấy Lam Thanh thì ngay lập tức bị Giang Thiên giơ chân đạp sang một bên, mắng một tiếng:

-Ồn ào.

- Cháu cũng chẳng làm phiền chú.- Diệc Phàm nhăn mặt nói, nhìn sang Lam Thanh toan ôm lấy thì Lam Thanh được Giang Thiên kéo lại ôm lấy, đôi mắt chim ưng nhìn cậu cảnh cáo.

Diệc Phàm xụ mặt nhìn Lam Thanh, chỉ muốn ôm một cái thôi mà.Keo kiệt.

- Lam Thiên ở đâu cháu biết không? - Lam Thanh vội hỏi.

- Cậu ấy ở sau trường. Mà đi có mua quà cho cháu không?- Diệc Phàm hỏi, hai mắt sáng long lanh.

- Có chứ. Lát nữa đi lấy cho. Một loại bánh nổi tiếng của Nhật, ăn ngon lắm.- Lam Thanh vừa nói vừa liếm môi một cái.

Hai dì cháu ở bên tường tượng ra cái bánh mà nuốt nước miếng.

- Không phải em muốn tìm Lam Thiên sao? Đứng đây chảy nước miếng gì chứ?- Giang Thiên lầu bầu kéo tay người đang đắm chìm trong dư vị của cái bánh trong tường tượng.

- Chào dì chú!- Cao Văn mỉm cười đi đến.

- Lam Thiên và Lạc Dương đang ở đâu?- Giang Thiên không kiên nhẫn hỏi.

- Lam Thiên đang ở khu vực cấm sau trường còn Lạc Dương...

Cao Văn chưa kịp nói xong thì đằng sau đã vang lên tiếng gọi lạnh lạnh:

- Ba mẹ!

- Lạc Dương!- Lam Thanh lập tức giang hai tay ôm gọn cậu nhóc, nhéo nhéo má cậu hỏi.- Xem ra Lam Thiên chăm con rất tốt. Có gây ra chuyện gì không đấy?

- Không có?

- Thật không?- Lam Thanh hạ giọng nói, miệng treo một nụ cười. Không ai hiểu con bằng mẹ mà Lạc Dương tính tình lại giống Lam Thanh a.

- Thật... ra... cũng có chút chuyện... nhưng anh hai giải quyết cả rồi.- Lạc Dương chu môi nói.

- Mẹ biết mà.

- Ba!- Lạc Dương vờn tay hươu Giang Thiên, cậu không thích mẹ cười kiểu gian gian này.

- Nhóc rắc rối. KHÔNG đưa con theo cùng là quyết định đúng đắn.- Giang Thiên bế cậu lên, giọng nói lạnh lạnh đã thương tâm hồn con trai.

- Ba!- Lạc Dương kêu lên một tiếng. Tôn thương nha.

Giang Thiên vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cậu hỏi:

- Chuẩn bị chưa? Lát ba mẹ đưa con đi dự lễ khai giảng.

- Mặc đồng phục thôi mà. Con mặc rồi con gì.- Lạc Dương lầu bầu, cậu không muốn đi chút nào.

- Chú Giang Thiên!- Cao Văn lên tiếng gọi, này giờ đứng bên cạnh cậu cũng ngại xen vào cuộc nói chuyện của họ nhưng thật sự có chút chuyện.- Hiệu trưởng muốn chú lên phòng chút.

- Được rồi!- Giang Thiên hơi gật đầu, quay sang Lam Thanh.

Giang Thiên chưa kịp nói thì Lam Thanh đã cướp lời:

- Em và Lạc Dương sẽ đi tìm Lam Thiên. Anh cứ lên phòng gặp cậu đi.

- Anh sẽ xuống nhanh thôi.- Giang Thiên đặt Lạc Dương xuống rồi đi theo Cao Văn.

Diệc Phàm bị bỏ rơi giờ mới xuất hiện xung phong nói:

- Để cháu dẫn đường cho. Cháu biết Lam Thiên ở đâu.

Khu vực cấm của trường chính là một khoảng sân với lớp thảm cỏ dày, mềm mại,vài cây cao tỏa bóng mát, khu vực tương đối yên tĩnh sau dãy phòng

học, tách xa khu vực sinh hoạt câu lạc bộ, nơi dành riêng chỉ cho Lam Thiên, chỉ một vài người mới được bước tới.

Ba người vừa tới nơi đã thấy Lam Thiên tựa người vào thân cây, đôi mắt nhắm nghiền, mái tóc hồng hơi đỏ khẽ lay theo làn gió dịu nhẹ buổi sáng. Đường như quá mệt mỏi nên Lam Thiên ngủ khá sâu, không phát hiện có người tới gần.

Lam Thanh thấy màn này không đành đánh thức cậu dậy nhưng nhìn đôi lông mày cau lại cộng với khuôn mặt không cảm xúc của cậu lại có chút không vừa lòng.

- Nếu cười một cái sẽ dễ chịu hơn.

Lam Thanh nghĩ nghĩ chợt nhớ đến cái gì đó, lục cặp lấy ra một cây bút lông. Lam Thanh vừa cầm ra lập tức có hai ánh mắt nóng bỏng nhìn tới.

- Mẹ/ dì, con/ cháu cũng muốn.

Lam Thanh giật giật khóe mắt rồi mới miễn cưỡng gật đầu một cái.

Ba người nhẹ nhàng đến bên cạnh Lam Thiên, mỗi người thay nhau phá khuôn mặt cậu, Lam Thanh còn nhẹ nhàng tháo quyển sách kinh tế trong tay cậu thay bằng một quyển manga mới mua. Làm xong ba người phì cười nhìn thành quả, càng nhìn càng thấy thích.

- Lam Thanh! Lạc Dương! Chúng ta mau đi thôi!- Giang Thiên từ đằng xa gọi tới.

Ba người vừa làm chuyện xấu, giật mình, kéo nhau chạy ra để tránh Giang Thiên tới, cây bút trong túi Lam Thanh vô ý rơi xuống đất.

Cánh cổng trường Quang Vân rộng mở chào đón học sinh, bầu không khí vui vẻ bao trùm khắp nơi. Tại cổng trường một chàng trai với vóc người nhỏ nhắn, mái tóc nâu hạt dẻ mềm mại ngược nhìn cánh cổng to lớn khẽ lẩm bẩm:

- Quang Vân, thật là lớn. Hi vọng một năm sẽ trôi qua nhanh.

Chàng trai ấy chính là Từ Nguyệt, cô hòa cùng với dòng học sinh vào cổng trường, trước hết tại cổng trường, mỗi học sinh được phát một tờ danh sách lớp và sơ đồ trường để học sinh tham quan tìm hiểu trước, trên đó còn ghi rõ thời gian tập hợp để bắt đầu lễ khai giảng. Từ Nguyệt cô đơn, lạc lõng giữa ngôi trường rộng lớn, tay cầm sơ đồ mà khó lòng đi đúng hướng. Cô hơi gặp vấn đề trong việc nhìn bản đồ hay sơ đồ kiểu này lắm. Dù trên sơ đồ đã ghi rõ ràng nhưng Từ Nguyệt không đi được đúng nơi muốn đến nhưng lòng vòng một hồi cũng coi như tham quan hết trường đi. Cô nhìn sơ đồ trên tay, thấy có một khu vực ghi chữ cấm nhưng lại không biết nó nằm chỗ nào để mà tránh, Từ Nguyệt ước chi có một người hướng dẫn. Cô đi qua hết khu vực sinh hoạt câu lạc bộ mà không thấy khu vực nào có bảng cấm nên âm thầm thở phào. Bất giác bước chân cô rời khỏi sân bóng, đi thẳng đến nơi có lùm cây cao, tán rộng. Từ Nguyệt len vào giữa những cái cây đó, hít một hơi thật sâu hương khí sáng mang mát dễ chịu, cô cứ tiếp tục bước chân của mình cho đến khi đập phải vật gì đó dưới chân.

- Gì đây?- Từ Nguyệt cúi đầu đưa tay nhặt vật dưới chân mình.- Một cây bút lông? Ai lại vất ở đây.- Từ Nguyệt mở nắp quẹt thử lên tay.- Còn dùng được. Thật phí phạm- Từ Nguyệt hơi nhíu mày sau đó tay cầm cây bút bước tiếp.

Ra khỏi sự bao vây của cây xanh, Từ Nguyệt bước đến một thảm cỏ thoáng rộng hơn, đôi mắt cô nhìn quanh một lượt rồi dừng trên người đang ngồi tựa vào thân cây. Bước chân bất giác chậm lại và nhẹ hơn tiến gần lại người đó. Đến khi nhìn thấy, Từ Nguyệt không khỏi ngây người.

KHông biết nên dùng từ nào để chỉ Lam Thanh và Giang Thiên đây. Tự dưng dùng bà với ông cảm thấy kì kì sao ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ấn tượng đầu tiên

Từ Nguyệt ngây người nhìn chàng trai đang ngủ dưới gốc cây. Anh ta có dáng người cao, chiếc áo đồng phục không cài hai nút trên, tay áo được xắn đến khuỷu tay, nổi bật hơn cả là mái tóc màu hồng đỏ nhẹ lay trong gió, phần tóc mái phủ trên trán hơi rủ xuống chạm vào mí mắt. Ánh nắng mặt trời len lỏi qua từng lá cây chiếu xuống con người đang ngủ say khiến cho người ta cảm giác cả người anh bừng sáng. Nhưng mà cái ánh sáng ấy hơi bất bình thường. Nó bất bình thường vì những điều kì lạ xuất hiện trên người anh ta. Đầu tiên chính là khuôn mặt với những nét vẽ ngộ nghĩnh, bộ râu vênh, mắt gấu trúc, hai bên má là hai hình móc xích khiến khuôn mặt chàng trai trông thật buồn cười. Không chỉ thế, tay anh ta còn giữ một cuốn manga dành cho thiếu nữ. Từ Nguyệt biết con trai đọc thể loại này không phải là hiếm nhưng chỉ nghĩ đến chàng trai kia ngồi đọc nó một cách chăm chú... thật kì dị. Từ Nguyệt vừa nghĩ đến cảnh tượng đó bất giác tiến gần hơn tới chàng trai, bước chân của nó hẫng rất nhẹ. Nhưng đối với Lam Thiên, cậu không cảnh giác với người thân, còn đối với người ngoài là cực kì cảnh giác. Bước chân lạ và hơi thở lạ phảng phất trong không gian của cậu làm sao mà Lam Thiên không nhận ra, khi bước chân và hơi thở đó tiến gần lại hơn, Lam Thiên hoàn toàn thức tỉnh. Đôi mắt lạnh của cậu bỗng mở ra phóng tới kẻ xâm phạm.

Cảm nhận được hơi lạnh bao lấy mình, Từ Nguyệt giật mình thoát khỏi tưởng tượng của bản thân, mắt nó cũng nhìn tới Lam Thiên. Hai người mắt đối

mắt nhìn nhau một hồi lâu. Cuối cùng vẫn là Tử Nguyệt lúng túng lên tiếng.

- À,... tôi bị lạc... xin lỗi đã quấy rầy...

Lam Thiên thu ánh mắt đứng dậy, manga từ trên người cậu rơi xuống đất, Lam Thiên cúi đầu nhặt lên nhìn nó với nét mặt thản nhiên, giọng lãnh đạm nói:

- Không được đến đây một lần nào nữa.

- Hà? - Tử Nguyệt ngây người. Nói vậy là sao?

- Lam Thiên!- Tiếng Cao Văn từ đằng xa gọi tới. - Sắp đến giờ bắt đầu buổi lễ rồi...

Cao Văn chạy tới, mới vừa nhìn thấy mặt của Lam Thiên lời cậu nói liền đứt quãng, đôi mắt mở to nói không nên lời:

- Lam Thiên... mặt cậu... ha ha ha... rất đẹp... ha ha...

Thấy Cao Văn nhìn mặt mình sững người rồi lại bật cười khiến Lam Thiên không khỏi chịu đưa tay lên mặt mình tự hỏi có dính gì sao? Phát hiện Lam Thiên sờ mặt mình, Cao Văn tốt bụng lấy điện thoại của mình thay cái gương cho Lam Thiên soi, giọng run run lên vì nén cười:

- Cậu... tự nhìn đi...

Lam Thiên vừa thấy mặt mình qua màn hình điện thoại liền cau mày, lấy trong túi ra chiếc khăn tay, động tác chậm rãi lau đi vết mực.

- Ai lại to gan vẽ lên mặt cậu vậy? Cũng may mực này dễ lau đó.

Cao Văn cười cười nói, giọng cậu tràn ngập sự thích thú. Cậu lấy điện thoại bỏ vào túi rồi mới phát hiện ra kẻ thứ ba, đôi mắt nhanh chóng chú ý đến cây bút chàng trai kia đang cầm.

- Không phải là cậu đó chứ?

Tử Nguyệt thấy Cao Văn hất hàm về phía mình hỏi, nó nhìn quanh không thấy ai, lòng nghi hoặc đưa tay lên chỉ mình hỏi ngược lại:

- Anh hỏi tôi?

- Cậu cầm cây bút. - Cao Văn nhắc.

- Cây bút?- Tử Nguyệt nghe Cao Văn nói mới nhìn đến vật trên tay mình, là cây bút nó mới nhặt được gần chỗ này. Khoan đã, không phải là trùng hợp vậy chứ? Tử Nguyệt vội mở nắp bút quẹt thử nên tay một nét ngắn. Màu mực giống, độ lớn của nét nhìn như cũng cỡ đó... Chỉ là trùng hợp thôi phải không? Khóe mắt Tử Nguyệt giật giật, nó cảm nhận nó gặp đại xui rồi. Mới ngày đầu đi học chỉ vì một cây bút mà đắc tội người khác, còn là người nhìn rất ghê gớm. Lẽ là đàn anh trong trường thì sao? Bỗng chốc nó nhìn thấy viễn cảnh tương lai của mình thật thảm thương vì bị trả thù. Giờ nó có nên giải thích không? Nếu giờ nó nói:" Không phải tôi. Tôi chỉ nhặt được cây bút thôi!", liệu họ có tin không? Chắc chắn là không rồi. Chính bản thân nó còn không tin được nữa là. Tử Nguyệt nuốt nước bọt. Nó là học sinh mới, nhìn một lần chưa chắc nhớ được nên trong trường hợp này... cách tốt nhất chính là chạy.

- Này cậu... - Cao Văn hỏi. Dần tiến lại gần Tử Nguyệt.

Tử Nguyệt giật mình lùi lại, xoay người lập tức chạy đi, hét lên để lại một câu:

- Không phải tôi làm.

- Này...- Cao Văn toan đuổi theo thì Lam Thiên gọi lại.

- Không cần đuổi theo. Không phải cậu ta.

- Vậy là ai?

- Sáng nay mẹ tớ tới chưa?- Lam Thiên không trả lời câu hỏi của Cao Văn mà hỏi lảng sang khác vấn đề khác.

- Có. Cô ấy còn cùng Lạc Dương và Diệc Phàm đi tìm cậu... A, tớ biết rồi. Ba người họ thật là... - Cao Văn bật cười lên. Đúng thật cũng chỉ có họ là dám.

- Họ đi chưa?

- Đi rồi. Cô Lam Thanh nói chiều sẽ tới tìm cậu. Cô ấy nói nhớ cậu lắm đó. Ai, cậu thật may mắn đó Lam Thiên.- Cao Văn huyếch tay cười trêu chọc cậu.

- Ừm- Lam Thiên chỉ đáp lại một tiếng giống như cậu không quan tâm đến nhưng trong lòng thật sự ảm áp.

- Mà này, cậu có thấy chàng trai ban nãy rất quen không? Chúng ta đã gặp ở đâu thì phải?- Cao Văn vừa đi bên cạnh Lam Thiên vừa hỏi.

- Cậu ta, là Hoàng Tử Nhật, thành viên câu lạc bộ kendo.

- Ra là cậu ta. Hèn gì thấy quen thế. Cậu ta có vẻ thú vị đấy nhỉ.- Vị hội trưởng nào đó nở một nụ cười thâm thúy.

Cùng lúc ấy, Tử Nguyệt chạy trốn khỏi khu vực cấm, đến giữa sân trường. Tiếng chuông trường vang lên, trước đài phun nước, một chàng trai mặc đồng phục, trên cánh tay phải có đeo băng vai màu trắng ghi "HỘI KỈ LUẬT" với mái tóc màu vàng và nét mặt rạng ngời với chất giọng mang chút trẻ con cầm micro nói:

- Chào tất cả các bạn học sinh. Giờ chúng ta sẽ bắt đầu buổi lễ khai giảng. Bên trái sẽ là học sinh năm nhất bắt đầu từ lớp 1- A đến lớp 1- E, xếp thành hai hàng nam nữ. Hẳn các bạn đã biết mình ở lớp nào rồi chứ. Còn các bạn năm hai và năm ba chắc khỏi nói cũng biết phải làm sao rồi. Cho học sinh năm nhất thấy các bạn ra dáng đàn anh đàn chị như thế nào nhé! Nào nhanh chân lên.- Diệc Phàm nâng cao giọng lên.

Lời cậu vừa dứt tất cả các học sinh đã lục tục tìm hàng của mình. Tử Nguyệt nhanh chóng tìm thấy lớp của mình. May mắn nó học lớp 1- A. Vừa đứng vào hàng nam Tử Nguyệt đã tự hỏi: "Chỉ là nam sinh cao trung có cần cao vậy không?". Tử Nguyệt ngược nhìn hàng nam sinh đoán chừng cũng phải cao hơn mét bảy lại nhìn đến mình chỉ cao hơn mét sáu mà không khỏi khổ não. Kiểu này có bị đè bẹp cũng không ai phát hiện ra nó.

- May quá! Vừa kịp lúc.- Một chàng trai chạy đến sau lưng nó, cậu ta chống hai tay lên gối thờ hồng hộc, trên trán còn lấm tấm mồ hôi dường như mới chạy một quãng đường dài. Chàng trai với mái tóc màu đen hơi dài, làn da ngăm khỏe khoắn, sau lưng cậu ta còn đeo một cái bọc dài dài quen thuộc.

- Cậu cùng tập kendo sao?- Tử Nguyệt hỏi.

- Cậu cũng vậy sao? Tớ thật sự rất thích kendo.- Chàng trai cười nói, khuôn mặt điển trai tỏ ra rất hạnh phúc.- Kendo thật sự rất thú vị. À, chào cậu, tớ là Lâm Nhất.- Chàng trai chủ động đưa tay chào hỏi.

- Chào, tớ là Hoàng Tử Nhật.- Tử Nguyệt hơi nắm nhẹ tay Lâm Nhất rồi nhanh chóng buông ra, nó không có ý định thân cận với nam sinh lấm, như thế rất dễ bị phát hiện.

- Hoàng Tử Nhật? A, tôi biết cậu. Cậu chính là thiên tài kendo mà mọi người vẫn nói phải không. Tôi đã đọc tờ báo nói về cậu ở giải toàn quốc. Lúc đó tôi còn đang tu luyện ở Nhật nên không về được. Nếu không thì chúng ta có thể đấu một trận rồi. Hẳn là cậu mạnh lắm.- Lâm Nhất vừa nói hai mắt nhìn nó tỏa sáng lấp lánh, cậu ta thật sự rất thích kendo.

- Không hẳn.- Tử Nguyệt cười cười đáp.

- Buổi lễ sắp bắt đầu. Yêu cầu các bạn học sinh trật tự. Bạn nào còn nào loạn sẽ được mời đến Hội kỉ luật uống trà nhá.- Diệc Phàm cao giọng nói, giọng nói nửa đùa nửa thật.

Vừa nghe nhắc đến Hội kỉ luật thì học sinh lập tức đứng nghiêm chỉnh. Buổi lễ nhanh chóng được bắt đầu. Mới đầu cũng như bao buổi lễ khai giảng khác, chào cờ, hát quốc ca, sau đó hiệu trưởng lên phát biểu. Đó là Tống Minh Hạo năm nay đã gần sáu mươi nhưng vóc người vững rắn rỏi như thời trai trẻ, có lẽ dấu ấn của tuổi già trên người Minh Hạo thể hiện rõ nhất ở mái tóc bạc và vài nếp nhăn trên khuôn mặt, giọng Minh Hạo trầm trầm vang lên. Sau khi Minh Hạo phát biểu xong, Diệc Phàm nói tiếp.

- Sau đây hội trưởng hội kỉ luật của trường ta Cao Văn sẽ lên phổ biến nội quy.

Cao Văn ăn mặc chỉnh tề bước lên, cậu đón lấy micro từ tay Diệc Phàm, đôi mắt quét qua học sinh bên dưới một lượt rồi mới bắt đầu nói:

- Nội quy của trường chúng ta rất đơn giản. Chỉ cần các bạn thi hành đúng những điều một học sinh nên làm: đi học đúng giờ, mặc đúng đồng phục, tôn trọng giáo viên, học tập nghiêm túc và có hiệu quả vậy là được. Nhưng với bất kì hành vi nào được cho là gây rối đều sẽ phải nhận hình phạt, đối với những học sinh không chịu phối hợp chúng tôi sẽ có biện pháp bắt cậu phải phối hợp kể cả phải dùng bạo lực.-Ở những tiếng sau, Cao Văn hạ giọng khiến cho lời nói của cậu càng thêm uy nghiêm và đáng sợ. Cao Văn bất chợt lớn giọng nói.- Hãy nghe cho rõ đây! Khi bước chân vào trường Quang Văn, các cậu phải tự nhận thức một điều: Ở ĐÂY HỘI KỈ LUẬT CHÍNH LÀ LUẬT! Dù sao thì chúng tôi vẫn xem trọng sự tự do của học sinh nên các bạn không cần quá lo lắng đâu.- Cao Văn nở nụ cười nhu hòa nhìn xuống đám đông. Sau tất cả những gì cậu nói thì trong mắt tất cả các học sinh ở đây nụ cười ấy rất đáng sợ, như một nụ cười mang hàm ý đe dọa.

Lúc ấy, Tử Nguyệt ở bên dưới không khỏi lo lắng. Người đang phát biểu không phải là chàng trai hồi nãy nói nó là thủ phạm sao? Người ta còn là Hội trưởng hội kỉ luật nói vậy nếu anh ta mang địch ý với nó chẳng phải số nó càng thêm thảm sao? Vừa nghĩ đến đó sắc mặt Tử Nguyệt không khỏi tái đi, người lung lay như sắp ngã. Lâm Nhất đằng sau đỡ lấy người nó hỏi:

- Cậu không sao chứ? Mặt cậu xanh xao quá!

- Tớ không sao. Cảm ơn.- Tử Nguyệt cố trụ vững người đứng nghiêm chỉnh. Chỉ hi vọng người kia không phải là đại nhân vật và cũng không nhớ đến một học sinh tầm thường như nó. Nhưng bản thân nó thật sự không phải hung thủ vậy mà nó lại bỏ chạy chẳng khác nào sợ tội mà trốn. Nghĩ vậy nó càng thêm ảo não. Thượng sách gì chứ, rõ ràng là hạ sách.

Mong ước của nó xem như cũng được thực hiện một nửa, Lam Thiên không phải đại nhân vật của trường... cậu là đại đại nhân vật của trường rồi, mặc dù cậu mang danh kí túc xá trưởng nhưng cậu là người đứng đầu học sinh trong trường chỉ là cậu không thích thể hiện quyền hành của mình thôi hơn nữa làm sao cậu không nhớ Hoàng Tử Nhật người đích thân cậu chiều mộ hơn nữa lại là một thành viên của kí túc xá nữa chứ, cậu bắt buộc phải nhớ thôi.

Mà Từ Nguyệt khi thấy cậu lên phát biểu không khỏi kinh ngạc trước diện mạo của Lam Thiên, vốn nó cũng biết cậu ắt hẳn là người có ngoại hình không ai sánh bằng, còn mang cả khí chất lạnh lùng nhưng giờ đây nhìn tới khuôn mặt hoàn toàn xóa đi những nét vẻ mang một vẻ mặt lạnh nhạt thêm đôi mắt lạnh lẽo, thờ ơ càng làm cho người khác khó mà có thể tiến lại gần cậu nhưng Từ Nguyệt có thể nhận thấy khi cậu vừa xuất hiện đã thu hút rất nhiều ánh nhìn sùng bái, ngưỡng mộ. Hơn nữa nó đã đụng phải người không nên đụng. Tại sao dù Lam Thiên không nhìn về nó, nó vẫn thấy rùng mình?

- Tôi lướt tở rồi.- Lâm Nhất ở đằng sau nó loay hoay lục lọi trong túi.

- Cậu tìm cái gì thế?- Từ Nguyệt hỏi bằng giọng vô lực.

- Tờ giấy phát biểu, tờ đại diện năm nhất.- Vừa nói Lâm Nhất vừa lục lọi khắp các túi miệng lăm bằm.- Đâu rồi nhỉ?

- Cậu có để quên ở nhà không?

- Để quên?- Lâm Nhất ngậy người nhìn nó rồi túm lấy vai nó lắc mạnh.- Làm sao đây. Tôi thật sự quên rồi. Không được! Như thế không phải để lại ấn tượng xấu trong mắt đại ca Lam Thiên sao?

- Đó là điều cậu quan tâm sao? Mà sao lại gọi anh ta là đại ca?- Từ Nguyệt giật giật khóe miệng hỏi.

- Cậu là Lâm Nhất phải không?- Giọng nói từ phía sau hai người truyền tới, vừa xoay người đã nhìn thấy Cao Văn đang híp mắt cười.- Chúng tôi có chuẩn bị bài phát biểu cho cậu, cậu có thể học nhanh chứ.

- Cảm ơn anh Cao Văn. Chuyện đó không thành vấn đề.- Lâm Nhất cảm kích.

- Cậu xưng hô thật thân mật, nghe cứ như chúng ta quen thân vậy.- Cao Văn lấy ra một mảnh giấy đưa cho cậu.

- Làm gì có. Chúng ta là lần đầu mới gặp. Lần đầu ha ha ha.- Lâm Nhất vừa cười vừa đón lấy tờ giấy.

Cao Văn không nói gì hơi nghiêng người nhìn chàng trai nhỏ nhắn đang cố giấu mình đằng sau thân hình cao lớn của Lâm Nhất, nở một nụ cười thân thiện:

- Hoàng Từ Nhật, chúng ta lại gặp nữa rồi. Tôi vui vì chúng ta sau này sẽ là bạn học.

Nói xong cậu xoay người rồi đi để lại cho Từ Nguyệt mấy dấu chấm to đùng. Nói vậy là có ý gì? Không lẽ... ý anh ta là sau này nó sẽ được họ "chiếu cố" sao? Thật là kinh khủng!

Vậy đấy, một năm học mới đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiểm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Kí túc xá

Từ Nguyệt ôm một thân một mồi đến phòng khám của Dương Minh, ba nó đang phụ giúp ở đây. Từ Nguyệt đẩy cửa phòng khám bước vào, ba nó đang xem bệnh. Nhờ có Dương Minh mà ba nó nhìn khác hẳn, không còn bộ dạng nhếch nhác nữa, trông đẹp trai hẳn ra, khoác trên người áo blouse trắng làm cho ông ấy thêm vài phần khí chất thư sinh, nhìn ba như thế này nó cũng đoán được hồi đó sao mẹ nó lại lấy ba và cũng dễ dàng bỏ ông mà đi, chắc cũng chỉ thích mỗi bề ngoài mà thôi. Hoàng Mộc cẩn thận dặn dò bệnh nhân cách uống thuốc cho hiệu quả rồi cười cười tạm biệt họ, hôm nay bệnh nhân đến khám cũng không nhiều nên ông tự mình lo được, còn Dương Minh thì chỉ ở bên sắp xếp lại hồ sơ bệnh án. Thấy con gái có vẻ ủ rũ, Hoàng Mộc quan tâm hỏi:

- Trong sắc mặt con không được tốt lắm.Có chuyện gì sao?

- Cũng không hẳn... chỉ là... vô tình đắc tội vài người không nên đắc tội...

Nghe nó nói vậy hai người đàn ông nhìn nhau rồi lại nhìn nó. Dương Minh tò mò cất tiếng hỏi:

- Cháu đắc tội ai? Cháu kể ra xem sao.

Từ Nguyệt chậm chạp kể lại mọi chuyện. Nghe xong Hoàng Mộc lộ vẻ mặt lo lắng:

- Vậy là không ổn rồi. Mặc dù không phải lỗi của con nhưng ai có thể họ lại nghĩ là con thì sao? Hơn nữa lại dính người quyền lực của trường...

Trong khi hai ba con sắc mặt xấu thì Dương Minh ở bên nét mặt thoáng cứng rồi lại ngã đầu ra ghé cười lớn:

- Ha ha ha...

- Đàn anh, chuyện này chẳng buồn cười đâu.- Hoàng Mộc bắt mắt nhìn Dương Minh cười nghiêng ngả, giống hệt cười trên nỗi đau của người khác.

- Ha... xin lỗi... anh không cố ý... - Dương Minh nén cười khoát khoát tay. Mãi một lúc mới lấy lại giọng bình thường mà nói.- Hai người không cần lo lắng đâu. Lam Thiên là một đứa trẻ thông minh chắc chắn biết sản phẩm đó là của ai. Hơn nữa anh không phải cười chuyện của Từ Nguyệt mà là cười người làm ra sản phẩm ấy. Dám vẽ lên mặt Lam Thiên như thế còn ai khác ngoài cô gái ấy. Tuổi lớn rồi phải trưởng thành ra chứ nhưng hình như vẫn chỉ có vẻ bề ngoài lừa tình mà thôi.

- Chú nói cứ như là quen Lam Thiên vậy. Chú quen anh ta sao?

- Đương nhiên rồi. Mẹ của nhóc ấy là bạn thân của chú mà. Hai tháng nay bọn nó bận nhiều việc nên không đến đây được nếu không cháu đã gặp sớm rồi. Nhìn mặt Lam Thiên lạnh băng như thế mà nghĩ xấu về nó, thằng bé tốt lắm. Nếu phải đề phòng thì cháu nên đề phòng thằng nhóc Cao Văn, thằng nhóc ấy lúc nào cũng mang bộ mặt cười nhưng nguy hiểm lắm đấy.- Dương Minh khoanh tay nghiêm túc dặn dò.

- Cháu biết rồi.- Từ Nguyệt gượng cười đáp. Nó quả thật cảm thấy rung mình khi nhìn thấy nụ cười của Cao Văn, còn về phần Lam Thiên nó nghi ngờ là anh ta tốt thật sao? Quả thật không nhận ra.

- Đúng rồi, ngày mai hai người đều dọn vào kí túc xá hết nhĩ? Buồn thật. Hoàng Mộc thì anh đã nói với bác quản lí rồi, bác ấy sẽ sắp xếp phòng cho em, nếu muốn em cũng có thể ở phòng y tế của trường, nơi đó khá rộng, giường ngủ cũng dư thừa, nếu không chẳng có đám học sinh cúp tiết rồi. Còn về phần Từ Nhật thì để xem Lam Thiên sắp xếp sao. Phân phòng cho học sinh năm nhất là việc của cậu ấy mà.

Lúc này Từ Nguyệt mới nhớ đến việc hệ trọng này, nói như vậy khi vào kí túc xá không phải nó ở chung phòng với con trai sao? Như thế thật không hay chút nào, nếu như bị phát hiện... Thật sự không được.

- Cháu không thể ở cùng ba sao? Ba cháu cần người chăm sóc...

- Chuyện này không được đâu. Hoàng Mộc sau này cũng xem như là giáo viên của trường, cho dù là ba cháu cũng không được. Hoàng Mộc cũng từng ở kí túc xá trường mà, ba cháu sẽ ổn thôi. Đây cũng là cơ hội tốt để cháu kết thân với bạn bè, anh nói đúng không?- Dương Minh quay sang Hoàng Mộc nói.

- À, vâng.- Hoàng Mộc gượng cười đáp. Trong suốt quan thời gian sống ở nhà Dương Minh, Từ Nguyệt vẫn che giấu giới tính thật, không biết nếu bây giờ Dương Minh biết Từ Nguyệt là con gái sẽ phản ứng sao đây.

Từ Nguyệt đưa ánh mắt cầu cứu nhìn ba mình, nó cũng nhận thấy sự bất lực trong đôi mắt của ông. Hoàng Mộc bắt đắ dĩ vô vai con nói:

- Con sẽ làm được thôi.

Từ Nguyệt gật nhẹ một cái. Hai người đã bắt đầu rồi thì không thể rút lui được, chỉ hi vọng mọi chuyện diễn ra như ý muốn.

Chiều đến, Lam Thiên đang ở quầy quản lí kí túc xá, xem xét danh sách học sinh đăng kí ở kí túc xá năm nay, các học sinh năm ba và năm hai đều sắp xếp phòng ổn thỏa cả rồi, riêng học sinh năm nhất được tách ra thành hai nhóm, nhóm học sinh được chiêu mộ và học sinh thường.

- Lam Thiên! Mẹ tới thăm con nè.- Bên ngoài kí túc vang lên tiếng gọi lớn mang vài phần vui vẻ.

- Ui chao. Mẹ của kí túc xá trường đến rồi. Chúng ta có nên lánh mặt không nhĩ?- Vài học sinh năm hai năm ba quá quen thuộc với cảnh mẹ đến thăm con của Lam Thiên nên giọng trêu chọc.

- Ai, chừng nào tớ mới nghe tiếng gọi tha thiết ấy.- Một cậu bạn vừa bùng thùng đồ vừa than thở.

- Chúng ta quả là những đứa trẻ đáng thương không nhận được tình yêu thương nồng cháy của mẹ.

Lam Thiên hơi ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, vẻ mặt không cảm xúc và lại càng không thèm nghe đám người kia nói gì. Cao Văn đi tới, lấy quyền sách trên tay gõ lên đầu từng người

- Các cậu làm ơn dọn nhanh lên cái, nếu không cậu ấy sẽ tức giận lên đấy.

- Vâng, chúng tôi nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ để đón lão phu nhân.- Cả đám bộ dáng nghiêm chỉnh nói, rồi cười bùng hết mấy thùng đồ đi.

Lam Thiên nhìn ra cửa thấy lâu rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Lam Thanh đâu, này giờ cũng chỉ nghe được mỗi tiếng gọi kia là không còn nghe được gì nữa.

- Cậu đi đâu đấy?- Cao Văn vừa cười hỏi vừa đi theo Lam Thiên.

- Cậu biết rồi còn hỏi làm gì.- Lam Thiên vừa nói vừa bước nhanh ra ngoài.

Bên ngoài sân kí túc xá, người cậu đang đợi đang đứng với một người phụ nữ tóc màu hồng búi cao với một chàng trai tóc vàng. Và đang chăm chăm giành giật bánh ngọt với cậu nhóc tóc vàng.

- Cái này là của cháu mà.- Diệc Phàm dậm chân tức giận khi thấy Lam Thanh ăn hết cái bánh socola ưa thích của cậu.

- Là Khả Vi làm cho dì mà.- Lam Thanh liếm mép nói.

- Là làm cho mấy đứa trong kí túc xá, không phải của hai người.-Khả Vi day day trán nói. Hai kẻ ham ăn này.

- Mẹ.- Lam Thiên cất tiếng gọi.

- Lam Thiên, mẹ nhớ con ghê đó.- Lam Thanh nhanh chóng ném mấy cái bánh ra đằng sau nhào tới ôm lấy cậu, sẵn tiện chùi miệng lên cái áo trắng của cậu.

- Mẹ... - Lam Thiên thờ dài một hơi bất đắc dĩ.

- Sạch chưa?- Lam Thanh lau đã rồi mới buông tay ôm con trai hỏi.

- Rồi, nhưng áo con bẩn...

- KHông sao. Bỏ máy giặt là xong cả mà.- Lam Thanh vỗ vai Lam Thiên nói.

- Tùy mẹ.- Lam Thiên nói rồi hướng KHả Vi hơi cúi đầu nói.- Cháu chào dì.

- Chào cháu. Công việc không bận lắm chứ.- Khả Vi mỉm cười hỏi. Đã lớn tuổi nên bà không còn nét tươi trẻ thời thanh xuân nhưng lại thêm nhiều nét quý phái, chừng trạc và hiền từ.

- Không nhiều lắm.

- Không nên cố quá, cháu cũng nên giao bớt việc cho Diệc Phàm,đi thấy nó cũng rảnh rồi quá.

- Nào có, con cũng bận lắm chứ bộ. Thật là một muốn chết.- Diệc Phàm cao gần mét tám gục đầu xuống hõm vai mẹ mình làm nũng, trông cậu chẳng khác một con cún.

- Mẹ thấy con năng lượng dư thừa.- Khả Vi vỗ nhẹ lưng con trai trêu chọc.

Cao Văn cô đơn đứng bên nhìn khung cảnh ấm áp, giả như cậu được như thế, hơi ấm của người mẹ, một thứ cậu chưa từng biết đến. Nụ cười trên môi Cao Văn phút chốc biến mất, trên gương mặt của cậu phảng phất một nỗi buồn.

- Cao Văn, cho cháu. - Khả Vi đưa một cái hộp cho Cao Văn.

- Cho cháu? Gì vậy ạ?- Cao Văn nhanh chóng đón lấy, mặt cũng nhanh chóng lộ nét cười.

- Bánh cô tự làm. Nghe nói cháu thích dâu tây, cô đã làm một cái bánh vị dâu đấy.- Khả Vi cười nói.

- Cảm ơn cô rất nhiều.- Cao Văn cười rạng nói. Cậu là đang cười thật lòng bởi lần đầu tiên có người quan tâm đến cậu thích ăn gì.

- Ngon nhĩ? Cô ăn với được không?- Lam Thanh đưa đôi mắt lấp lánh nhìn cậu.

- Tổ cũng muốn.- Diệc Phàm chảy nước miếng nói.

Cao Văn sững người nhìn hai người bọn họ rồi nhanh chóng lộ nét cười gian manh, nói:

- Đương nhiên là...

Cậu cố ý nói lấp lửng chờ hai cái móng vuốt gần sát đến hộp bánh mới xoay người ôm hộp bánh vào lòng nói tiếp:

-... không được. Hai người cũng đã ăn nhiều rồi, ăn nhiều quá thì sao mà tí nữa ăn tối.

Lam Thanh và Diệc Phàm vừa nghe thế liền lộ bộ dáng ỉu xiu.

- Chúng ta vào trong thôi.- Lam Thiên nói.

- Lam Thiên, tối nay con phải nấu cho mẹ ăn nha. Lâu không ăn đồ con nấu thật nhớ quá đi.- Lam Thanh ôm tay cậu nói.

- Được. Nhưng ba không nói mẹ phải về sao? Còn Lạc Dương thì sao?

- Còn yên tâm. Lạc Dương theo ba con đi dự tiệc rồi. Khó lắm mẹ mới xin được ở nhà đó. Nhưng ba con nói sau bữa tối sẽ đến đón. Kiến Hàm cũng đi

chung đó. Giang Thiên vốn thoải mái rồi nhưng bị Kiến Hàm tha đi. Nhìn vẻ mặt khó chịu của ba con hơi bị đáng yêu đó.- Lam Thanh cười khúc khích nói.

- Vậy sao? Con cũng muốn nhìn mặt ông ấy lúc đó.

- Đảm bảo nếu có con ở đó anh ấy sẽ làm bộ mặt lạnh như tiền, oai phong mà bước đi đó. Như thế chẳng vui chút nào.

- Hừm. Mẹ nói đúng.- Lam Thiên nói. Ba cậu luôn thích ra dáng với cậu mà. Nghĩ đến ba mình khỏe miệng Lam Thiên cong lên một chút, người đó cũng rất trẻ con nhưng cũng thật ngầu dù chỉ đôi lúc thôi.

Tối hôm đấy, nhóm học sinh ở kí túc xá được lộc ăn vì kí túc xá trường và Khả Vi vào bếp, đồ ăn đương nhiên là cực ngon rồi. Có vài học sinh thái quá vừa ăn vừa khóc nói:

- Không biết ăn xong thì ngày mai có tận thế không nhỉ? Cảm giác thật khó tin.

Kết cục là bị văn tiển xuyên người. Thật là đáng thương.

Tối đến, Lam Thiên ngồi trên phòng sắp xếp phòng cho học sinh năm nhất. Lam Thanh nằm dài trên ghế đọc truyện. Đọc chán chê bà ghé mắt vào danh sách phòng kí túc xá trên màn hình máy tính, đó là một phần mềm giả lập 3D kí túc xá, mỗi phòng hai người kèm tên và hình. Lam Thanh nhìn một hồi lại dừng lại khi thấy một khuôn mặt quen thuộc, sau lại chú ý cái tên:

- Lâm Nhất? Sao lại là Lâm Nhất? Đây chẳng phải là...

- Mẹ cũng nhận ra sao?

- Mẹ gặp thoáng qua nó lúc ở Nhật. Thằng bé hình như cố ý tránh mặt.

- Vậy sao? Vậy mà nó lại ngốc đến mức nghĩ không ai nhận ra mình.

- Con định sắp xếp nó ở cùng phòng với ai?- Lam Thanh hỏi.

- Con không rõ tính cách của nhóm học sinh năm nhất lắm. Con muốn tìm người đầu óc đơn giản một chút.

- Vậy người này đi!- Lam Thanh chỉ vào hình của Từ Nguyệt.

- Hoàng Từ Nhật? Sao lại là cậu ta?

- Cậu bé này làm thêm ở tiệm cafe manga mà mẹ hay ghé qua. Cậu nhóc ấy tốt bụng và hiền lành lắm.

- Hừm... - Lam Thiên hơi suy nghĩ một chút rồi quyết định đưa hai cái tên vào căn phòng 278 ở tầng hai, không xa phòng của cậu lắm. Phòng của Lam Thiên là 281, Cao Văn và Diệc Phàm là 280 còn hai anh em sinh đôi năm ba là 279, hai người bọn họ không muốn chuyển lên tầng cho học sinh năm ba. Như thế này có vẻ ổn. Tạm thời cứ như vậy đã. Lam Thiên nhấn lưu rồi gửi qua mail đến hộp thư của bác quản lí. Việc Còn lại là của bác ấy.

Sáng hôm sau, học sinh nam lục tục mang hành lý đến kí túc xá, ngày học chính thức là hai ngày sau nên học có thời gian sắp xếp cuộc sống mới. Từ Nguyệt mang theo hai vali, một đựng quần áo và đồ dùng cá nhân, một đựng sách vở và một vài thứ liên quan đến kendo. Nó ngo ngắc nhìn kí túc xá rộng lớn, không khỏi cảm thán mà nói:

- Nơi này lớn thật. Hẳn tập đoàn BS rất dư tiền.

Từ Nguyệt theo nhóm nam sinh đến quầy kí túc, lần lượt nhận chìa khóa phòng. May mắn nhóm đàn anh rất tốt, họ giúp học sinh năm nhất đem đồ lên phòng. Từ Nguyệt đứng trước phòng mình rồi rít cảm ơn hai đàn anh đã giúp mình. Đến khi học rồi đi nó cầm chìa khóa mở cửa phòng bước vào. Nó nhanh chóng bị không gian rộng rãi thu hút, từ cửa phòng bước vào sẽ thấy có bộ salon và tivi được trang trí như một phòng khách nhỏ, tiếp đến nó thấy có ba cánh cửa. Đang định mở một cánh cửa xem thử thì cánh cửa chợt mở ra, một người cao lớn chắn ngang cửa.

- Xin chào. Hóa ra cậu là bạn cùng phòng của tôi.- Lâm Nhất mỉm cười nói, mái tóc cậu vẫn còn ướt, từng giọt nước chậm rãi lăn xuống.

Từ Nguyệt ngây ngốc một hồi mới phát hiện hai người đứng quá sát nên vội bật lùi ra, cứng nhắc nói:

- Xin chào.

- Cậu chỉ có hai vali thôi sao? Tôi đã chọn phòng ngủ rồi, cậu ở phòng còn lại được chứ?

- Đ...trực.

Nói xong Lâm Nhất cũng nhanh chóng rời đi, lấy máy sấy sấy tóc. Từ Nguyệt thở phào một cái. Vậy là có phòng ngủ riêng, thật may quá. Thế mà nói còn nghĩ... nhưng không ngờ lại ở chung với cậu ta, nhìn cậu ta có vẻ ngốc ngốc nên chắc sẽ không bị phát hiện đâu.

Lâm Nhất thấy nó đứng ngây ngốc liền hỏi:

- Có cần tớ giúp không?
- Không cần, tớ tự làm được.

Từ Nguyệt nói rồi vội vàng kéo vali vào phòng của mình. Cuộc sống ở kí túc xá bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Kí túc xá trường

Chiều đến, hai anh em sinh đôi gõ cửa từng phòng thông báo cho học sinh tập trung tại phòng trà của kí túc xá trước bữa ăn. Nói là phòng trà cho nó trang nhã vậy thôi chứ đám nam sinh đến đó thì uống trà nổi gì, ngoài mấy quý công tử thanh nhã, thư sinh ra thì chẳng có nam sinh nào mà đến đó vừa uống trà và vừa thưởng thức không khí trong lành, vừa ngắm hoa cỏ, mà mấy quý công tử đó chiếm chưa đến năm phần trăm nữa là. Vậy phòng trà để làm gì? Nó chính là nơi nam sinh trong kí túc xá tập trung vào buổi tối chơi game, tổ chức mấy cuộc thi đờ hơi hay thậm chí là nơi là đề cho họ "rèn luyện" cơ thể trước khi đi ngủ. Nhưng có lẽ đám nam nhất chẳng biết được sự thật này. Tựa như Từ Nguyệt lúc bước vào căn phòng đó vậy.

- Ha Ha. Lại đây, lại đây. Để mấy anh dạy tụi em vài trò thú vị khi ở trong kí túc xá. Đã vào kí túc rồi mà không biết mấy trò này thì thật đáng tiếc. - Giọng nói nham nhở của một tên năm hai vang lên kèm theo khuôn mặt ma quái của các đàn anh xung quanh.

- Trò đó... phải trói bọn em lại sao?- Một nam sinh rụt rè lên tiếng. Cậu đang bị trói tùm lại cùng với những học sinh năm nhất khác.

Đám đàn anh đồng loạt gật đầu.

- Có thể cho em hỏi... đó là trò gì không?

Khuôn mặt nam sinh năm hai bỗng nhiên trở nên nghiêm túc lạ kì, hai tay khoanh lại nói:

- Đó là một trò chơi vô cùng nghệ thuật và đòi hỏi người chơi phải có đầu óc tính toán, một tư duy suy phạm... trò chơi đó chính là...

-... chính là... - Đám học sinh năm nhất cũng chăm chú nghe theo.

-... chính là...

-... là... - Năm nhất bắt đầu hồi hộp.

- Trò chơi đó chính là AI LÀ NGƯỜI VẼ ĐẸP NHẤT!

...

- Hà????- Đám năm nhất hét toáng lên. Vậy mà nãy giờ bọn họ tưởng...

- Nhưng mà cũng đâu cần trói bọn em thế.

- Hừ hừ. Các cậu đúng là đầu óc non nớt. Nghệ thuật là phải bức phá, nếu cứ vẽ trên giấy thì quá tầm thường. Đỉnh cao của nghệ thuật không phải là con người sao?- Nam sinh năm hai nhếch miệng lên lộ chiếc răng khểnh đáng yêu, mắt híp lại một đường dài.

- Đỉnh cao của nghệ thuật là con người...- Đám năm nhất nhìn nhau khó hiểu.

- Mà, với não cá của các cậu thì khó mà hiểu lắm, chúng ta phải thực hành như thế mới hiểu được? Phải không?- Nam sinh vừa dứt lời, đột ngột trong tay đàn anh nào cũng xuất hiện vài cái cọ và thùng màu. Tất cả họ đều nở một nụ cười đáng sợ tiến gần lại các đàn em đáng yêu của họ.

Và...

- Á...

Một tiếng hét thảm thiết vang lên. Từ Nguyệt nhẹ nhàng khép cánh cửa, bỏ lại sau lưng những tiếng cầu cứu, đặt tay lên ngực thờ phào một hơi:

- May mắn mà mình đến trễ.

- Từ Nhật! Sao cậu lại không vào đi?- Lâm Nhất cầm hai lon nước từ xa đi tới nhìn cô khó hiểu.

- Giờ tôi đã hiểu, đôi khi đến trễ cũng là một điều may mắn.- Từ Nguyệt vỗ vai Lâm Nhất nói.

- Hà? Là sao?- Lâm Nhất ngơ ngác hỏi lại.

- Cậu không cần hiểu làm gì, chỉ cần biết tạm thời chúng ta chưa thể vào được.

- Nhưng nhóm anh Lam Thiên sắp xuống rồi. Ban này không phải anh em sinh đôi nói phải tập hợp trước khi

anh Lam Thiên tới sao? Anh Lam Thiên nhìn vậy nhưng khi giận lên đáng sợ lắm đó.- Lâm Nhất nhăn nhó lông mày nói.

- Các anh ấy sắp tới. Nhưng trong phòng..

- Chúng ta phải vào phòng nhanh... - Lâm Nhất vừa nói vừa đưa tay vặn nắm cửa mở cửa ra. Và...

- Cẩn thận.- Tiếng nhắc nhở vang lên đã chậm trễ.

Khi Lâm Nhất mở cửa phòng bước vào, một xô màu bay vòng trên không đã hạ cánh an toàn trên người cậu, sẵn tiện tặng kèm cho Lâm Nhất mặt nạ sắt cao cấp. Cả phòng ồn ào bất chợt trở nên lặng như tờ. Lâm Nhất đứng sững người, không cử động. Từ Nguyệt cũng đứng ngây người không nói nên lời. Bầu không khí cứ tiếp tục như thế cho đến khi... một tiếng nói trầm thấp vang lên:

- Chuyện gì thế này?

- Kí túc xá trường!

- Phụt. Ha Ha. Các cậu chơi cái trò gì thế này.- Cao Văn vừa nhìn thấy liền không khách khí cười lòi, gập người cười lợi hại.

- Các cậu chơi mà không rủ tôi.- Diệc Phàm nhăn mặt nói, khuôn mặt đáng yêu bày ra nét hờn dỗi.

- Dọn dẹp đi!- Lam Thiên nói.

Lời cậu vừa dứt, đám nam sinh liền lôi đầu ra dụng cụ tẩy rửa nhanh chóng tẩy sạch, đám năm nhất bị vẽ bậy lên người cũng đều có khăn lau. Chỉ còn duy nhất một người, thê thảm nhất.

Lam Thiên tiến đến tháo cái xô ra khỏi đầu Lâm Nhất, cậu vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê không xác. Lam Thiên sẵn tiện cầm cái xô gõ vào đầu cậu một cái mới gọi hồn cậu về.

- A.

- Nhanh đi rửa mặt đi.- Lam Thiên liếc mắt nói.

- Em... em biết rồi.- Lâm Nhất lắp bắp nói rồi chạy ào đi.

- Rồi rồi. Mọi người mau đứng ngay ngắn lại, mỗi năm ba hàng, lệ lên. Thời gian của kí túc xá trường của các cậu không có nhiều đâu.- Cao Văn vỗ tay lớn giọng nói. Sau đó nhìn sang Từ Nguyệt.- Cậu cũng mau vào đi.

- Vâng.

Chờ mọi người ổn định rồi Lam Thiên mới lên tiếng:

- Đã vào kí túc xá rồi thì phải theo luật của kí túc xá. Các cậu có thể làm mọi việc mình thích miễn sao không quá đáng là được. Nếu vi phạm sẽ bị xử phạt, chống đối bị đuổi học. Vậy thôi. Tôi không muốn bị quấy rầy. Nhớ lấy điều đó.- Giọng nói của Lam Thiên hơi trầm và lạnh, khuôn mặt không biểu cảm gì nhiều lại làm cho đám nam sinh bất giác nuốt nước bọt.

- Học sinh năm hai đều biết luật cả rồi, còn học sinh năm nhất thì phải học. - Diệc Phàm cầm một chồng sách phát cho học sinh năm nhất, mỗi quyển dày cũng phải khoảng hai trăm trang. Phát xong cậu mới nói.- Nội quy này tới nay các cậu phải học cho kĩ vì sáng mai sẽ có bài kiểm tra tư cách vào kí túc xá. Ai không đạt thì không được ở lại đâu.- Diệc Phàm chống hông nói.

- Một đêm?- Đám năm nhất thất thanh kêu lên.

- Chuyện này là không thể nào. Quyển này ít nhất hai trăm trang...

- Em cũng chưa từng nghe đến bài kiểm tra này...

Năm nhất có dấu hiệu nổi loạn. Diệc Phàm liền bám lấy Lam Thiên mà méo máo:

- Họ dám ghét bỏ công sức của tớ kia.

Lam Thiên xoa đầu Diệc Phàm trấn an cậu, sau đó đôi mắt lạnh nhạt nhìn về phái học sinh năm nhất, không nói gì mà nhìn một hồi lâu.

Năm nhất bắt đầu ổn định lại, vài tiếng nói miễn cưỡng vang lên.

- Chỉ có hai trăm trang thôi mà...

- Cái này quá đơn giản.

Diệc Phàm dù đang ôm Lam Thiên nhưng tai vẫn vểnh lên nghe, vừa nghe bọn họ nói thể nét mặt cậu liền tươi tỉnh tuyên bố:

- Vậy nhé! Sáng giờ sáng mai các cậu tập trung ở trước sân. Tuyệt đối không được bỏ đi đâu đấy.

- Còn một việc nữa. Đó là việc điểm danh ban đêm. Vì Lam Thiên vừa làm kí túc xá trưởng vừa làm Chủ tịch các câu lạc bộ nên công việc khá bận nên mỗi năm sẽ cử ra một người điểm danh ban đêm và sau đó tới phòng của Lam Thiên báo cáo. Các cậu cứ từ từ bàn bạc.- Cao Văn nói.

Năm hai và năm ba nhanh chóng quyết định xong, dù sao họ cũng quá quen thuộc với quy định trong kí túc xá. Chỉ còn bên năm nhất mà thôi. Bên này thì đang có một hồi tranh luận kịch liệt vì không ai muốn nhận trách nhiệm này. Đùn đẩy một hồi lại đẩy qua cho Lâm Nhất, mặc dù cậu rất muốn nhưng cũng phải rầu rĩ nói:

- Không được. Ban đêm tớ phải luyện kiếm rồi, không đi được.

Vậy nên chọn ai đây? Cả bọn khoanh tay suy sâu nghĩ kĩ. Cùng lúc đó thì Từ Nguyệt đang làm gì? Đương nhiên là cố giảm nhẹ sự hiện diện của bản thân. Dù sao nó cũng nhỏ con nhất đám, chuyện này không hề khó chút nào nếu như không có tên ngốc nào đó lên tiếng:

- Để cho Từ Nhật làm đi! Cậu ấy tuy nhỏ con nhưng rất nhanh nhẹn.

Lâm Nhất vừa dứt lời, sự mờ nhạt của nó bỗng chốc hiện rõ giữ hàng trăm con mắt.

- Không... Tớ không thể...

- Quyết định vậy đi. Để Từ Nhật nhận công việc thiêng liêng này.

Không để nó kịp lên tiếng phản đối, một nam sinh đã chạy tới chỗ Cao Văn ghi danh. Từ Nguyệt vội phóng theo, nó vừa chạm vào tờ giấy ghi danh thì Cao Văn cười hí hóp mắt với nó:

- Đã ghi danh rồi thì không thể thay đổi được. Vậy nhé, năm nhất trông cậy vào cậu. Lam Thiên không thích bị quấy rầy lúc tối muộn. Nhớ đấy.- Cao Văn nói xong đưa cho nó một tờ giấy khác rồi tới chỗ Lam Thiên đưa tờ giấy ghi danh cho cậu.

Từ Nguyệt thần thờ cầm tờ giấy. Là sơ đồ phòng kèm tên của học sinh năm nhất. Bỗng nhiên nó cảm thấy ai đó đang nhìn mình, nó ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt thâm trầm của Lam Thiên đang nhìn mình rồi lại rời đi như chưa có việc gì. Nó âm thầm cầu phúc cho bản thân. Ai nói kí túc xá trưởng là người tốt? Nhìn ánh mắt của anh ta đáng sợ đến nhường nào. Thâm rồi. Thâm quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Buổi sáng ở kí túc

Về phòng, Từ Nguyệt ngồi trên salon mở cuốn nội quy kí túc xá ra xem. Nó nghĩ cuốn sách dày thế này chắc chỉ toàn chữ thôi không ngờ nội quy của kí túc được thể hiện như truyện tranh vậy, nếu vậy muốn thuộc cũng không khó, hơn nữa hơn một phần ba cuốn sách là tranh vẽ Diệc Phàm, màu tô rất đẹp. Từ Nguyệt đang chăm chú xem thì bỗng dưng bên tai vang lên tiếng nói:

- Không ngờ anh ấy vẽ đẹp thế. Giống y chang luôn. Nhưng mà không ngờ anh Diệc Phàm lại rảnh rỗi đến thế!

Lâm Nhất đứng sau salon cúi đầu xuống kê sát người Từ Nguyệt nhìn cuốn sách nói.

Từ Nguyệt giật mình ôm cuốn sách lùi tới một góc salon:

- Cậu... sao bỗng dưng xuất hiện vậy?

- Cậu yếu tim quá đó!- Lâm Nhất bấu môi nói.

- Vâng. Tôi bị yếu tim nên lần sau đừng có xuất hiện bất ngờ nữa!- Từ Nguyệt nhú mày nói.

- Biết rồi. Biết rồi.- Lâm Nhất đáp quá loa rồi tới gần tivi, kéo ngăn tủ bên dưới, lôi ra trò chơi điện tử mới toanh, nối dây vào tivi và ngồi xuống sàn bắt

đầu chơi.

Từ Nguyệt ngồi ngay lại, tò mò hỏi:

- Cậu không học hả?

- Học gì?

- Nội quy.

- Cái đó tớ thuộc rồi.- Lâm Nhất vừa chơi điện tử vừa nói.

- Cái gì? Nhanh vậy sao?- Tên này có cái đầu làm từ gì thế? Từ Nguyệt thăm hỏi.

- Thay vì ngồi ôm cuốn sách đó mà học ba cái nội quy vớ vẩn thì cậu chỉ cần nhớ... ở đây nội quy chỉ có một... - Lâm Nhất mỉm cười ngược đầu ra sau nhìn nó.- Đó là Hàn Lam Thiên.

- Hà?

Lâm Nhất lại hướng mắt nhìn vào màn hình tivi, nói tiếp:

- Chỉ cần không làm anh ấy khó chịu thì chuyện gì cũng ok. Cho dù cậu làm trái nội quy mà Lam Thiên không nói gì thì cũng chẳng cần lo bị xử phạt đúng không?

- Vậy thì đề ra mớ này làm gì?- Từ Nguyệt hí hóp một đường ngang nói.

- Cái đó hả? Chắc là để Diệc Phàm chơi thôi. Anh ấy rảnh mà. Lam Thiên rất chiều anh ấy.- Giọng Lâm Nhất càng về sau càng nhỏ lại mang chút ghen tỵ. Đến cuối chỉ là âm thanh lẩm bẩm trong cổ họng.- Từ nhỏ đã luôn như vậy.

- Hừm... nghe như cậu rất quen thuộc với họ vậy.

- Làm... làm gì có. Tớ sao có thể quen họ được chứ. - Lâm Nhất chợt dạ cười ngốc nói.

Mặc dù trong lòng còn nghi hoặc nhưng Từ Nguyệt không truy hỏi tới cùng. Nó bất chợt nhớ đến Lam Thiên trong tối nay, anh ta không nói gì nhiều nhưng khi anh ta xuất hiện học sinh năm hai năm ba lập tức dừng trò chơi quái gở của mình lại, trong buổi lễ khai giảng cũng thế, sự xuất hiện của Lam Thiên làm cho không khí của buổi lễ khai giảng trang nghiêm theo đúng nghĩa. Dường như tất cả mọi người đều kính nể Lam Thiên. Tại sao nhỉ? Do khuôn mặt lạnh kia sao? Có lẽ không chỉ có thế, chính chủ Dương Minh cũng nói tốt về anh ta.

- Đây, Lâm Nhất.

- Sao?

- Cậu rất ngưỡng mộ anh ta nhỉ?

- Đương nhiên rồi. Anh ấy là thần tượng số một của tớ. Ba tớ chỉ đứng thứ ba thôi đó.

- Hề? Vậy ai đứng thứ hai?

- Là cậu của tớ. Cậu tớ rất tuyệt vời nhưng vẫn không bằng Lam Thiên.

- Ra vậy. Nhưng tại sao cậu lại ngưỡng mộ anh ấy thế?

- Vì anh ấy là tay kiếm số một. Lam Thiên thật sự rất giỏi kendo, chưa ai đánh bại được anh ấy cả. Cả tớ cũng bị thất bại thảm hại. Chính vì thế tớ quyết dành bảy năm để rèn luyện. Nhưng vấn đề ở đây là làm sao cho Lam Thiên đồng ý quyết đấu. Anh ấy chẳng đơn giản gì mà cầm kiếm đâu. Cho nên mục tiêu của tớ khi tới Quang Văn học chính là có được một trận đấu với Lam Thiên.- Lâm Nhất nói bằng một giọng tràn đầy sự quyết tâm rực cháy.

- Chỉ vậy thôi?

- Cái gì chỉ vậy thôi. Đối với một kiếm sĩ thì điều ấy rất quan trọng. Chúng ta cần một mục tiêu thì mới có thể tiến bộ được chứ. Hơn nữa tớ chưa từng gặp người nào tốt như Lam Thiên. Nhìn anh ấy lạnh nhạt mà nghĩ xấu về anh ấy. Tớ không biết nên nói thế nào nhưng nếu tiếp xúc nhiều cậu sẽ nhận ra Lam Thiên có rất nhiều điểm tốt.

- Thật vậy sao?- Từ Nguyệt trầm ngâm suy nghĩ. Ấn tượng đầu tiên của nó về Lam Thiên là một tên lạnh lùng khó gần nhưng cái ấn tượng đó khắc thật sâu. Nhưng nếu tên ngốc Lâm Nhất đã nói thế thì nó cũng yên tâm bớt vì tương lai của nó còn tùy thuộc vào tâm trạng của anh ta mà.

Từ Nguyệt nhìn lên đồng hồ, gần mười hai giờ, phải đi ngủ thôi nếu không sáng mai chẳng lết nổi khỏi giường.

- Nửa đêm rồi sao cậu không còn đi ngủ, mai phải dậy sớm đó.

- Hà? Chuyện đó khỏi lo đi. Ngày mai cho dù cậu nướng đến trưa cũng chẳng có vấn đề gì.- Lâm Nhất phẩy tay nói.
- Cậu nói thật không đó?
- Chắc chắn một trăm phần trăm sữa tươi vinamilk.- Lâm Nhất giờ ngón cái nói.
- Vậy là không chắc rồi. Dù sao thì tớ đi ngủ trước cậu cứ việc thức đêm.- Từ Nguyệt nói rồi xoay người vào phòng.
- Rõ ràng mình nói thật mà.- Lâm Nhất lăm bầm khó chịu.

Từ Nguyệt ngã người lên chiếc giường xa lạ. Nó ngáp một cái. Buồn ngủ thật. Thật may là mỗi người có phòng ngủ riêng nếu không là nó phải thức trắng đêm vì lo lắng rồi. Ít nhất nơi đây cũng có điều tốt cho nó. Nghỉ vậy Từ Nguyệt dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau,

Từ Nguyệt giật mình tỉnh dậy, nó luống cuống chạy vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi phóng qua phòng của Lâm Nhất, cái tên còn đang thoải mái ngủ trên giường.

- Này mau dậy đi! Chúng ta xuống muộn mất.
- Tớ... còn muốn ngủ... - Lâm Nhất vui đầu vào chăn nói.
- Hơn tám giờ rồi, chúng ta phải xuống sân kí túc.- Từ Nguyệt lay người cậu nói.
- Xuống làm gì chứ? Chi tớ đứng đó phơi nắng!- Giọng Lâm Nhất hơi gắt lên.
- Mặc kệ cậu. Tớ xuống trước.- Thấy Lâm Nhất không chịu rời giường, Từ Nguyệt đành từ bỏ, một thân chạy vụt xuống.
- Vừa chạy nó vừa lo lắng, không biết đến trễ sẽ chịu hậu quả gì đây? Thế nhưng khi nó vừa chạy xuống thì học sinh năm nhất một mội bước vào. Từ Nguyệt chạy xuống hỏi:
- Sao thế?
- Chúng ta bị lừa rồi. Làm gì mà tập trung chứ? Đứng đợi hai tiếng mới có đàn anh nói cho biết. Đói muốn chết luôn.- Cậu bạn vừa nói vừa nằm ườn ra trên bàn ăn.
- Vậy là Lâm Nhất nói thật sao?- Từ Nguyệt thì thào.
- Chào buổi sáng mọi người.- Giọng nói đầy sức sống từ cầu thang vang lên. Diệc Phàm với nét mặt vui tươi, ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ giờ tay nói. Theo sau là Cao Văn và hai anh em họ Bạch.

Diệc Phàm bước xuống thấy đám nam nhất một bộ dạng thiếu sức sống liền trưng khuôn mặt ngây thơ hỏi:

- Các cậu bị sao vậy? Ngộ độc thức ăn tập thể sao?
- Sao cậu lại nói thế chứ? Bác sẽ buồn lắm đấy.- Cao Văn nhếch miệng cười nói. tên này đúng là quên sạch rồi. Đúng là tùy hứng.
- Không phải hôm qua anh nói bọn em phải tập trung tại sân lúc sáu giờ sao?- Một nam sinh hỏi.
- Có sao?- Diệc Phàm quay lại hỏi Cao Văn.
- Hừm. Tớ cũng không biết.- Cao Văn một bộ dạng thành thực lắc đầu nói.

Cả đám năm nhất hóa đá. Cái gì thế này? Rõ ràng hôm qua thế mà hôm nay sao khác vậy?

Nhìn vẻ mặt của bọn họ hai anh em họ Bạch che miệng cười thích thú. Thấy chưa? cái vui nhất ở kí túc xá này không phải là mấy trò quái gở của đàn anh mà là sự tùy hứng của Diệc Phàm.

- Này Từ Nhật, lát nữa cậu lên gặp Lam Thiên đi!- Cao văn hát cảm nói.
- Để làm gì cơ?
- Cậu ấy sẽ đưa danh sách học sinh năm nhất cho cậu. Công việc của cậu sẽ bắt đầu vào tối mai, cậu cần phải nhanh chóng nhớ hết tên mọi người.
- Vậy bây giờ luôn sao?- Từ Nguyệt hỏi. Nó còn chưa ăn sáng, rất đói nha.
- Chờ một chút. Phiên cậu đem phần ăn lên cho Lam Thiên luôn. Phòng của cậu ấy là 281.- Cao Văn cười nói.

- 281? Vậy chẳng phải là... rất gần phòng mình sao?

Từ Nguyệt cảm khay thức ăn thơm lừng đứng trước phòng Lam Thiên. Khoảng cách quá gần? Làm thế nào mà phòng của nó lại gần phòng của anh ta thế này? Sao nó lại không biết vậy chứ? Như thế này không phải càng nguy hiểm hơn sao? Vậy giờ sao đây? Thật không muốn gặp anh ta lúc sáng sớm thế này.

Từ Nguyệt đưa tay gõ cửa. Nó gõ một lúc vẫn không có âm thanh đáp lại.

- Anh ta không ở trong phòng sao? Vậy để sau, nếu anh ta hỏi chỉ cần nói là gõ rồi nhưng không có người đáp còn phần thức ăn này mình sẽ ăn thay vậy.

Từ Nguyệt đi xoay người rồi đi thì một tiếng cạch vang lên, cửa phòng mở ra, giọng nói lười biếng hỏi:

- Sao đến sớm thế!

Từ Nguyệt giật mình xoay người lại, lúng túng nói:

- Chào buổi sáng, kí túc xá trường.

- Hừm?

Vừa nhìn thấy Lam Thiên Từ Nguyệt không khỏi ngáy người, khác với bộ dáng lạnh lùng thường ngày, Lam Thiên hình như mới ngủ dậy, mái đầu còn rối, tóc mái che gần hết mắt đang nhắm nghiền, cả người tựa vào cửa hình như còn chưa tỉnh hẳn. Khiến nó không khỏi nhớ đến lúc Lam Thiên đang ngủ dưới gốc cây mà ngăn người. Vốn là Lam Thiên chưa tỉnh nhưng khi cậu nghe âm thanh xa lạ, đôi mắt đang nhắm liền mở ra một màu đỏ lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh hẳn đi:

- Sao cậu lại tới đây?

Từ Nguyệt bị giọng nói của cậu kéo hồn về, ngo ngác hỏi lại:

- Không phải anh gọi tôi lên sao?

- Tôi gọi cậu? - Lam Thiên nhú chặt đôi lông mày nhìn nó.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tiếp xúc

Từ Nguyệt nghe Lam Thiên nói vậy người ngẩn ra, vậy là sao?

- Rõ ràng ban nãy Hội trưởng nói tôi lên gặp anh...

Từ Nguyệt lấy lại tinh thần vội vàng giải thích, nếu không để cho Lam Thiên hiểu lầm nó sáng sớm kéo đến chọc phá anh ta không phải thê thảm sao? Đôi lông mày của Lam Thiên không vì nghe nó giải thích mà giãn ra ngược lại cau hơn ban nãy. Tên Cao Văn ấy muốn bày trò gì đây? Lam Thiên trầm nghĩ. Cậu vô tình không biết bộ dáng trầm ngâm suy nghĩ mình của mình vào mắt người khác lại đang hóa thành tức giận đến hàn khí đóng băng người khác.

- Kí... kí... túc xá trường..

Từ Nguyệt lắp bắp gọi, trong lòng không khỏi lo lắng. Này, rốt cuộc nó nói gì sai à? Sao trông sắc mặt anh ta tệ vậy? Trong trường hợp này hay là lạng lẽ rồi khỏi chắc sẽ an toàn hơn. Nghĩ vậy, Từ Nguyệt rút người lại, chân lạng lẽ đưa ra, người chậm rãi dịch chuyển, hai mắt vẫn không ngừng quan sát sắc mặt Lam Thiên. Nó cảm thấy tầm mắt ấy không dán trên người mình mới thờ phào xoay người...

- Đứng lại!

- Vâng! - Từ Nguyệt giật mình. Có cần hù người khác vậy không. Đúng là người ta thường nói trái tim kiếm sĩ luôn cứng rắn như đá nhưng trái tim của nó không được như vậy đâu hơn nữa trước mặt Lam Thiên thì nó càng mỏng manh hơn.

- Cậu đứng đây đợi một lát! - Lam Thiên nói rồi xoay người đóng cửa lại.

- Vậy là sao chứ?- Từ Nguyệt một lần nữa mê man. Sau chuyện này nó chắc chắn sẽ không bao giờ nghe lời tên Hội trưởng gian trá kia nữa. Quả thật như chú Dương Minh nói, người nên phòng nhất là Cao Văn mà.

Nó đứng ngây ngốc trước cửa mười phút thì cánh cửa đang đóng chặt mới mở ra lần nữa. Chủ nhân của căn phòng một lần nữa xuất hiện nhưng không còn bộ dáng lôi thôi lúc mới tỉnh dậy mà thay vào đó là một dạng chinh chu với chiếc áo caro khoác ngoài chiếc áo thun trắng, quần jean đen, mái tóc cũng gọn gàng hơn và cũng cho nó hiểu thêm một điều người đẹp thì mặc gì cũng đẹp. Một bộ đồ đơn giản cũng như bao nam sinh khác nhưng khi mặc trên người Lam Thiên lại khiến người ta có cảm giác khác hẳn. Nó thử nghĩ nếu anh trai nó còn sống thì tốt quá, khẳng định chẳng thua kém Lam Thiên.

- Cậu vào đi!

Từ Nguyệt theo sau Lam Thiên bước vào phòng của cậu. Căn phòng sạch sẽ, thoáng rộng với đồ nội thất đơn giản. Lam Thiên ngồi xuống salon rồi bảo với Từ Nguyệt:

- Cậu ngồi xuống đi!

- À, Hội trưởng nói tôi lên gặp anh đề...

- Tôi biết. Tôi vừa hỏi cậu ta rồi.- Lam Thiên nói, hai mắt dán vào tập giấy tên tay, cậu lật từng tờ tìm kiếm cái gì đó rồi đưa cho Từ Nguyệt một tập giấy nhỏ.- Danh sách phòng của học sinh năm nhất, cậu cứ theo đó mà điểm danh. Ai vắng thì đánh dấu vào ngày đó. Cậu hiểu chứ?

- Tôi hiểu rồi.- Không khó lắm. Công việc cũng khá đơn giản.- Vậy, tôi có thể đi rồi chứ?

- Còn một việc nữa, những ai đi làm thêm đều phải đăng kí với tôi.

- Hà?- Còn chuyện đó nữa sao?

- Phải!- Lam Thiên ngẩng đầu lên nhìn nó.- Tôi chịu trách nhiệm về sự an toàn của các cậu trong thời gian các cậu ở đây nên tôi có quyền biết về những hoạt động của các cậu. Hơn nữa là học sinh của Quang Văn thì đòi hỏi các cậu phải có bản lĩnh nên làm thêm cũng xem như cơ hội để các cậu rèn luyện tuy nhiên để đảm bảo an toàn thì tôi cần biết thông tin về công việc các cậu đang làm, thời gian làm việc, địa điểm làm việc và từ đó xem xét nó có phù hợp với các cậu hay không. Vì mục tiêu chính của các cậu vẫn là việc học nên tôi không muốn có bất cứ thứ gì ảnh hưởng tới nó.

Lam Thiên nói bằng giọng đều đều, khuôn mặt không cảm xúc giống như cậu chỉ đang giúp ai đó truyền đạt việc gì đó nhưng nó vẫn cảm nhận được cậu thật sự quan tâm đến chuyện đó. Nhưng nếu nói ra liệu có thật sự tốt. Lam Thiên bảo còn phải xem xét nếu như anh ta không đồng ý thì không phải nó mất việc sao? Không dễ gì tìm được một công việc như thế.

Lam Thiên nhìn nét mặt bất an của Từ Nguyệt mà không khỏi buồn cười. Vậy là lo lắng sao? Nói thật học sinh trường Quang Văn chưa từng có tiền lệ cho học sinh làm thêm, lần này nó là ngoại lệ duy nhất. Thân là kí túc xá trưởng cậu nên yêu cầu nó nghĩ việc thay vì cho một lối thoát thế này như ai bảo mẹ cậu lại thích cậu nhân viên này chứ? Nếu không làm theo ý bà thế nào cậu cũng bị nháo một trận. Chuyện này cậu cũng đã châm trước cho Từ Nguyệt một bước, nói như thế cũng để cho cậu ta biết là đã được sự chấp thuận của cậu để nếu có ai phát hiện ra còn biết đường mà nói.

- Kí túc xá trưởng - Từ Nguyệt cẩn thận gọi một tiếng.

- Sao?

- Chỉ cần đăng kí là có thể đi làm sao?

- Ừm

- Vậy... thật ra tôi đang đi làm thêm... cho nên... tôi muốn đăng kí...

Một lát sau,

- Như vậy là được rồi sao?- Từ Nguyệt đẩy tờ giấy tới trước mặt Lam Thiên và hỏi.

- Ừm. Vậy là được rồi.- Lam Thiên gật đầu.- Cậu có thể đi rồi.

Từ Nguyệt toan đứng dậy thì bất chợt nhìn thấy khay thức ăn bên cạnh, nó đẩy khay thức ăn tới trước nói:

- Hội trưởng nói tôi mang lên cho anh.

Lam Thiên nhìn khay thức ăn, cũng chẳng đụng tới mà đứng dậy nói:

- Tôi không ăn đồ nguội. Chúng ta xuống nhà ăn. Cậu cũng chưa ăn gì phải không?

- Không. Tôi ăn... - Nghe Lam Thiên nói vậy Từ Nguyệt vội lên tiếng để từ chối nhưng còn chưa nói xong thì cái bụng đã phản chủ kêu lên một tiếng.

Từ Nguyệt cứng họng không tài nào nói tiếp, nó thật muốn kiếm một cái lỗ mà chui xuống quá. Còn Lam Thiên chỉ nhìn nó không nói gì. Mãi một lúc, Từ Nguyệt mới ngại ngừng lên tiếng.

- Nhưng giờ này sao có đồ ăn được. Đã qua giờ ăn sáng rất lâu rồi. Đầu bếp cũng ra ngoài mua thức ăn rồi.- Từ Nguyệt thắc mắc nói. Nó còn chưa ăn nhà.

- Tôi nói có. Mang theo nó xuống.- Lam Thiên không đợi cho Từ Nguyệt nói tiếp đã đi trước.

Từ Nguyệt thấy thế đành phải lẻo đẻo theo sau. Xuống tới nhà ăn, không còn ai trong nhà ăn nữa, dường như mọi người đã đi đâu hết. Trên quãng đường đi xuống nó cũng chẳng thấy ai, kì lạ thật. Bất giác Từ Nguyệt nhỏ giọng tự hỏi:

- Mọi người đi đâu hết rồi nhỉ?

- Họ đi dọn dẹp khu vực xung quanh rồi. Hôm nay là ngày tổng vệ sinh.- Lam Thiên nói.

Từ Nguyệt hơi giật mình, anh ta nghe được sao? Từ Nguyệt nhìn quanh rồi hỏi:

- Kí túc xá trường... chúng ta ăn gì?

- Cậu ngồi đó đợi đi!- Lam Thiên xắn tay áo bước vào bếp.

Từ Nguyệt nhìn thế liền giật mình nghĩ, không phải anh ta định tự làm đó chứ? Vậy, mình là được vinh hạnh nếm thử tay nghề của kí túc xá trường sao? Sao chỉ vừa nghĩ tới có chút không nuốt nổi.

Lam Thiên không phải tự dung mà làm đồ ăn cho người ngoài đâu, cho dù mẹ cậu có thích nó thì cậu cũng không cần phải làm như vậy. Nói trắng ra thì nó cũng chỉ là được hưởng ké thôi, hưởng ké của ai thì còn phải hỏi sao? Đương nhiên chính là nhóm của Cao Văn rồi. Ban này lúc cậu gọi điện hỏi Cao Văn thì anh chàng nói năng lòng vòng kéo thời gian rồi sau đó mới nói vào trọng tâm có thể tóm lại thành những ý chính sau nguội, lát nữa bọn họ đi tổng vệ sinh rất nhanh về, cậu không được để bụng đói, Từ Nhật cũng chưa ăn gì. Nói một hồi như vậy mà cậu chẳng lẽ còn chưa hiểu sao? Trong chuyện nấu ăn này Lam Thiên không phải là keo kiệt mà chỉ lười phải vào bếp. Bình thường cậu vẫn lo cho ba bữa cho gia đình mình đấy thôi.

Lam Thiên vừa làm xong vài món thì một nhóm năm người đã kéo vào là Cao Văn, Diệc Phàm, anh em Mạc Tư Mạc Ninh và cả Lâm Nhất. Diệc Phàm có một cái mũi thật thính, vừa vào đã ngửi được mùi đồ ăn liền chạy tới đến chỗ Lam Thiên trưng ra đôi mắt long lanh:

- Cho tớ ăn miếng. Thật thơm nha.

- Từ từ, cũng chẳng ai tranh với cậu.- Lam Thiên bắt đầu dĩ nói, gấp một chút thịt xào cho Diệc Phàm.

- A, ngon quá đi!

- Khoan đã Lam Thiên. Cậu không thể để cậu ấy ăn trước như thế!- Cao Văn vội lên tiếng.

- Cậu ta sẽ ăn hết mất.- Hai anh em song sinh nói.

Diệc Phàm nghe thế liền xụ mặt xuống, đôi mắt ai oán nhìn ba người:

- Chỉ biết nói xấu tớ.

- Là sự thật thôi. Cái tên ham ăn nhà cậu có bao giờ chứa đồ ngon lại cho bọn tớ đâu!- Cao Văn cười nói.

- Thôi được rồi. Muốn ăn thì làm ơn dọn ra đi!- Lam Thiên lên tiếng cắt ngang.

Cao Văn hất mặt về hai tên năm nhất khoanh tay nói:

- Hai cậu mau tới dọn đồ ăn đi!

- Sao lại là bọn em? Rõ ràng là các anh túm em theo mà.- Lâm Nhất lên tiếng.

- Cậu không muốn ăn đồ ăn do Lam Thiên làm sao? Đối với học sinh năm nhất các cậu có lẽ cả đời cũng chỉ được ăn một bữa.- Đôi mắt Cao Văn lóe lên chút ánh sáng quỷ dị. Chỉ là cậu tìm hiểu được có tên gốc nào đó rất ngưỡng mộ Lam Thiên đó mà.

- Em làm!

Từ Nguyệt cũng chẳng muốn xen vào câu chuyện của bọn họ. Quả nhiên chẳng có may mắn nào từ trên trời rớt xuống cả. Nó hiểu điều đó nên cũng phải tự giác một chút, ít nhất không nên để bụng trống.

Sau bữa sáng, Diệc Phàm ở trong phòng của Lam Thiên chơi điện tử còn cậu thì ở bên giải quyết công việc. Chơi một lúc thấy nhàm chán, Diệc Phàm bám lấy lưng Lam Thiên như lúc còn nhỏ mà hỏi:

- Này, sao hôm nay cậu lại bảo bọn tôi kéo theo Lâm Nhất vậy. Tôi hai ngoại lệ lần đó!
- Cậu ta không phải ngoại lệ.
- Là sao?
- Người thân thì không có ngoại lệ phải không?- Lam Thiên vỗ đầu Diệc Phàm nói.
- Há? Người thân?
- Diệc Phàm, cậu chỉ là thiếu sự quan tâm thôi, nếu cậu chú ý một chút sẽ nhận ra cậu ta chẳng xa lạ đâu!
- Hừm- Diệc Phàm tập trung suy nghĩ, một lúc rồi nói.- Bỏ đi, tớ nghĩ không ra.
- Cậu lại lấy cái tính của mẹ tớ rồi.
- Thế có gì không tốt chứ!-Diệc Phàm vui vẻ nói. Như thế không phải rất thoải mái sao?

Lam Thiên thoáng trầm tư. Qua tiếp xúc cậu thấy Hoàng Tử Nhật cũng không tệ nhưng dường như rất sợ cậu, sau này còn nhiều việc phải nhờ cậy cậu ta, với tính cách ấy khó mà tiếp xúc nhưng ít nhất đối với Lâm Nhất rất tốt. Với tính cách của Lâm Nhất thì vẫn nên làm bạn với Tử Nhật thì sẽ an toàn hơn, chỉ là không biết đám nhóc kia có biết chuyện không? Tốt nhất là không biết nếu không lại làm ấm cả lên nhất là cô nhóc Diệp Hoa kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Kể thách thức

Lam Thiên ngồi trong lớp học, bàn cuối cạnh cửa sổ, đầu cậu gục xuống bàn, mái tóc đỏ hơi lay động theo cơn gió thổi nhẹ nhàng từ cửa sổ, trên bức âm thanh của giáo viên vẫn vang lên đều đều. Đối với hình ảnh Lam Thiên gục đầu trong lớp như thế này đã trở nên quá quen thuộc với bạn học và giáo viên. KHÔNG phải giáo viên vì ngại thân phận cậu mà không khiển trách mà bởi thành tích của Lam Thiên quá xuất sắc, bên cạnh đó cậu còn ngồi trong lớp là cho họ một phần thể diện rồi, không chỉ thể thình thoảng có bài tập khó còn có thể nhờ Lam Thiên giải cho cả lớp. Cũng vì vậy mà cậu khiến nhiều giáo viên yêu thích dù cậu có nhiều hành động không giống học sinh tốt. Còn với bạn học thì đây chính là mỹ cảnh nha. Thử hỏi xem bình thường cậu mà tính táo thì đôi mắt lạnh như băng, cả người tỏa hàn khí không ai dám lại gần nên cho dù là bạn cùng lớp cũng không thể đến gần cậu quá hai mét, đó là sự tiếc nuối của bọn học đặc biệt là các bạn nữ. Nhưng cho dù lúc này trông Lam Thiên dễ gần gũi hơn nhưng xung quanh chỗ cậu ngồi toàn là nam sinh cả nên cho dù đây là khoảng khắc hiếm hoi nhưng không có bạn nữ nào có cơ hội được gần gũi nam thần. Bạn nữ trong lớp đã thế thì nữ sinh trong trường càng không có cơ hội. Lam Thiên luôn tỏ vẻ không thích gần gũi với nữ sinh cho nên dù có thích các bạn nữ cũng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa. Bây giờ, Lam Thiên hơi nghiêng đầu, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nơi có ánh nắng ấm áp với cơn gió thổi hiu hiu như ru ngủ, mắt cậu hơi nhắm lại nhìn đến nơi nào đó không rõ.

- Mục đích...

Lam Thiên khẽ lẩm bẩm. Đôi mắt mơ hồ nhìn vào khoảng không gian trước mặt, nhớ lại cuộc điện thoại tối qua.

Lúc đó Lam Thiên chuẩn bị đi ngủ thì ba cậu, Hàn Giang Thiên gọi đến. Lần đầu ba cậu chủ động gọi đến hơn nửa không phải vì chuyện của mẹ nên Lam Thiên hơi ngạc nhiên nhưng khi ông nói cậu càng ngạc nhiên hơn.

- Gần đây hệ thống quản lý của BS thường bị tấn công bởi một nhóm hacker mặc dù không có tổn thất gì nghiêm trọng nhưng thông tin về Quang Vân lại có dấu hiệu bị sao chép. Ba không biết bọn họ có mục đích gì nhưng con cứ cẩn thận cho chắc.

Giang Thiên đã nói như thế. Lam Thiên cũng không hiếm lạ gì khi hệ thống quản lý của tập đoàn mình bị tấn công. BS là một tập đoàn lớn nên trở thành miếng mồi ngon cho không ít kẻ chỉ có điều phần mềm bảo vệ của tập đoàn được chính ba cậu tạo nên nên rất khó mà có thể xâm nhập thành công nhưng kì lạ là sao chỉ lấy thông tin của Quang Vân. Quang Vân đích thị là trường học lớn nhưng cũng chỉ là trường học mà thôi, lấy thông tin của một trường học thì có gì gì chứ.

- Thật phiền phức...- Lam Thiên vỗ mái đầu nói. Thật chẳng muốn dính líu đến những chuyện phiền phức này. Thật nhức đầu.

Giờ ra chơi. Diệc Phàm từ bên ngoài chạy vào lớp. Thành viên hội kỉ luật rất ít khi ở trong lớp học một phần vì các cậu phải đi tuần tra, một phần vì trong hội có rất nhiều việc phải xử lí.

- Lam Thiên!

- Sao vậy? Điều tra được gì rồi sao?- Lam Thiên ngẩng đầu hỏi.

- Ừm. Nơi này không tiện nói. Lên phòng hội đi.- Diệc Phàm gật đầu nói.

- Được.- Lam Thiên đáp. Cậu lấy cái cặp vác lên vai, đi ngang qua bàn của cậu lớp trưởng nói một câu.- Xin nghỉ hai tiết sau.- Rồi đi luôn cùng Diệc Phàm

Lam Thiên vừa lên phòng hội thì thấy Cao Văn nhăn mặt nhìn xấp giấy trên tay, hai anh em họ Bạch thì chăm chú nhìn vào laptop với vẻ mặt nghiêm túc.

- Sao rồi?

- Lần này rắc rối thật đấy. Cậu nhìn nè.- Cao Văn đưa sấp giấy trên tay cho Lam Thiên.

Lam Thiên nhìn danh sách học sinh trên tay nghi hoặc:

- Đây là gì?

- Nạn nhân đó. Mặc dù chúng ta mới chính thức học hai ngày nhưng có không ít học sinh bị tấn công. Dù nói học sinh trường ta đa số đều có bản lĩnh nhưng cũng có không ít công tử tiểu thư được nuông chiều từ bé, chưa trải sự đời, đó đều là đối tượng bị tấn công. Tớ cũng đã hỏi mấy học sinh đó rồi, họ đều nói là bị một nhóm người chặn lại sau đó bị đánh ngất đi, khi tỉnh lại thì được đưa đến một nơi rất đáng sợ, đến khi họ ngất đi tỉnh lại lần nữa thì đều ở trước cửa nhà nhưng toàn bộ đồ đạc giá trị trên người đều không còn, nhưng trên người không có chút thương tích. Cho nên mới nói là kì lạ.

- Tớ cũng nghĩ vậy. Nếu là vì tiền thì đâu cần phải rườm rà vậy chứ. Nhưng nếu nói mục đích khác thì tớ chẳng nghĩ ra mục đích nào khác.- Diệc Phàm phòng mả nói.

- Bọn tớ cũng đều kiểm tra các camera trong khu vực cả rồi nhưng không tìm ra manh mối gì hết. Hình như vào lúc đó hệ thống camera đều xảy ra trục trặc cả. - Mặc Tư thở một hơi mệt nhọc.

Lam Thiên hơi trầm tư một chút, mãi một lúc cậu mới lên tiếng:

- Chuyện này cứ để từ từ. Tớ sẽ hỏi rõ ba xem, chắc ông ấy cũng điều tra được gì rồi.

- Chuyện này không cần nhờ chú Giang Thiên đâu. Tớ nói với ba rồi. Ba nói gần đây tập đoàn có vụ làm ăn lớn nên chú Giang Thiên bận lắm nên ba sẽ giúp.- Diệc Phàm cười toe toét nói.

- Nếu vậy chú ấy mới là người bận nhất đấy.- Lam Thiên nói. Mà, nếu nhờ Kiến Hàm cũng không tệ. Đối với mấy trò này nhờ vào cái đầu hồ ly chú ấy là tốt nhất. Sao thì trong Diệc Phàm cũng rất vui vì sắp được gặp ba, cậu cũng chẳng nỡ chặt phá cơ hội đó.

Giờ ăn trưa, Lâm Nhất và Tử Nguyệt ngồi trong lớp ăn bữa trưa của mình. Hai người đang trò chuyện về giờ sinh hoạt câu lạc bộ chiều nay, so với Lâm Nhất thì Tử Nguyệt không biết nhiều về trường Quang Văn đặc biệt là câu lạc bộ kendo mà nó sắp tham gia. Nói với kendo thì Lâm Nhất hào hứng hẳn, cậu moi hết thông tin mình biết ra mà nói cho Tử Nguyệt:

- Câu lạc bộ kendo của trường mình có phòng tập rất lớn, sàn đấu cũng rất tuyệt, quần áo bảo hộ, đồng phục tập, kiếm tập đều được chuẩn bị tốt cả và có chỗ cất riêng. Nói sao thì nói thì câu lạc bộ kendo cũng là câu lạc bộ lớn thứ ba toàn trường mà.

- Lớn thứ ba? Vậy câu lạc bộ nào lớn thứ hai, thứ nhất?- Tử Nguyệt tò mò hỏi.

- Lớn thứ hai là câu lạc bộ âm nhạc. Nói đến câu lạc bộ âm nhạc thì không thể không nhắc tới cái tên Đàm Minh Nhạc.

- Đàm Minh Nhạc? Tớ biết người này. Ông ấy chơi piano thật hay.- Tử Nguyệt cười nói. Đây là một nghệ sĩ piano mà nó ấn tượng nhất, ở trường cũ nó cũng được học vài sáng tác của ông ấy.

- Chính nó. Chú ấy...khụ ông ấy từng là thành viên của hội kĩ thuật đồng thời cũng tham gia câu lạc bộ âm nhạc của trường. Nhờ có tài năng của mình mà ông ấy đã đưa câu lạc bộ đoạt rất nhiều giải thưởng âm nhạc lớn. Sau này khi tốt nghiệp ông ấy vẫn dành thời gian dạy bảo cho các thành viên cho câu lạc bộ. Bây giờ cũng vậy nên câu lạc bộ âm nhạc không chỉ có số lượng thành viên tăng nhiều qua các năm mà giải thưởng đạt được cũng tỉ lệ thuận với số thành viên.

- Ra thế. Vậy còn câu lạc bộ đứng nhất?

- Là câu lạc bộ bóng rổ. Trường ta từ thế hệ của ba Lam Thiên thì câu lạc bộ bóng rổ phát triển rất nhanh với sự góp mặt của An Vĩnh Khang, tuyển thủ bóng rổ thiên tài, thi đấu nhiều giải chuyên nghiệp khi còn rất trẻ. Không chỉ vậy, khi họ tốt nghiệp thì câu lạc bộ lại tiếp tục nhận được sự dẫn dắt của di... cô Song Song, từng là quản lí câu lạc bộ bóng rổ của Vĩnh Khang. Mà, cô ấy cũng là vợ của ông ấy nên ông ấy cũng hay đến câu lạc bộ bóng rổ tham gia huấn luyện đó.

- Ông ấy cũng là thành viên Hội kĩ thuật à?

- Đúng vậy. Phải nói Hội kĩ thuật thế hệ đó toàn là người xuất sắc cả thôi.- Lâm Nhất vừa ăn vừa nói. Cứ nghĩ đến những người đó là cậu không kiềm nổi sự ngưỡng mộ của bản thân. Nhưng nói gì đi nữa thì người cậu ngưỡng mộ nhất vẫn là Lam Thiên.

- Tuyệt vời nhỉ. Vậy lúc đó ai làm Hội Trưởng vậy?- Từ Nguyệt hỏi. Người đó ắt hẳn phải giỏi lắm.

- Là Hàn Giang Thiên, ba của anh Lam Thiên đó.

- Ba của kí túc xá trường??? Không phải chứ?

- Có gì mà cậu ngạc nhiên vậy? Cứ nhìn Lam Thiên là biết ba anh ấy tài giỏi cỡ nào rồi. Hơn nữa ông ấy còn là chủ tịch tập đoàn BS nữa mà. Tớ cũng nghe kể về chiến tích của ông ấy rồi. Phải nói là cực ngầu luôn. Nghe nói lúc đó ông ấy một người địch trăm người luôn đó. Danh tiếng phải nói là khiến cho bao trường khiếp sợ, bang phái nào nghe đến cũng phải run rẩy. Hơn nữa khí chất của ông ấy còn có phần hơn Lam Thiên nữa đó, đứng cạnh thôi mà cảm thấy áp lực tựa nghìn cân ấy.- Lâm Nhất khoa chân múa tay nói. Phải nói hồi nhỏ khi nghe kể chuyện về hội kì luật Lâm Nhất cực thích luôn nhưng không hiểu sao khi cậu nói rất ngưỡng mộ Hàn Giang Thiên về mặt của ba cậu thật kì quái, ông ấy giống như nín cười vậy. Thật kì lạ. Đến bây giờ Lâm Nhất cũng không hiểu được.

- Vậy chẳng phải là con ông cháu cha sao? Quả nhiên con người sinh ra cũng cần chút cái gọi là gen.- Từ Nguyệt lẩm bẩm. Nó cũng hiểu tại sao Lam Thiên lại có khí thế bức người vậy rồi, đảm bảo là di truyền. Giá mà ba nó cũng mạnh mẽ một chút thì tốt rồi. Nhưng không phải ai cũng nói tính cách Từ Nhật giống ba sao? Xem ra ba nó vậy cũng không tệ, tính cách của anh Từ Nhật tốt hơn Lam Thiên nhiều. Dù sao thì anh nó vẫn là nhất. Như chợt nhớ đến điều gì đó nó hỏi tiếp.- Bây giờ nói một hồi lạc mất chủ đề. Giờ sinh hoạt câu lạc bộ như thế nào vậy?

- Cậu không biết sao? Cỡ hai giờ đến bốn giờ đến bốn giờ thôi.

- May quá. Vậy là có thể rồi.

- Có thể gì vậy?

- Đi làm thêm. Trước khi nhập học tớ làm ca sáng, giờ xin chuyển ca tối chắc được.

- Đi làm thêm? Cậu giỏi thật nha. Nhưng cậu làm ca tối thì mấy giờ mới về?

- Khoảng chín giờ. Nhưng chắc không ăn tối cùng cậu được.- Từ Nguyệt áy náy nói.

- Không sao. Nhưng cậu cần tiền lắm sao? Tham gia câu lạc bộ vẫn được nhận sinh hoạt phí mà.

- Ừm cần lắm.- Từ Nguyệt gật đầu nói.

- Chúng ta là bạn nên có chuyện gì cứ nói, tớ nhất định sẽ giúp.- Lâm Nhất vỗ ngực nói.

- Tớ biết rồi.- Từ Nguyệt gật gật.

- Này, cậu nghe gì chưa? Có vài học sinh trường ta bị tấn công bởi một nhóm người kì bí đó.

- Thật không? Cậu không phải nói giỡn đấy chứ?

- Thật mà.

Cuộc trò chuyện của hai cậu bạn mới vào nhanh chóng thu hút sự chú ý của các học sinh trong lớp. Lâm Nhất nói to:

- Cậu nói rõ xem.

- Có vài học sinh trường ta bị một nhóm người lạ mặt tấn công vào buổi tối. Họ nói bị đưa đến một nơi đáng sợ lắm.- Cậu bạn kia thành thật nói.

- Chuyện xảy ra khi nào?- Từ Nguyệt hỏi.

- Vào buổi tối.

- Có học sinh trường khác không?

- Không. Người bị tấn công toàn học sinh trường ta.

- Kì lạ thật. Mà, chuyện này cũng nhanh chóng được giải quyết thôi. Anh Lam Thiên chắc chắn đã có cách. Anh ấy sẽ chẳng để chuyện này xảy ra lâu đâu.- Lâm Nhất ngả người ra sa ghế nói.

Còn Từ Nguyệt vừa nghe có chút hơi lo. Nó vừa vặn là học sinh của trường đồng thời cũng cần ra ngoài buổi tối. Hi vọng sẽ không bị tóm lại đi.

Đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ, Từ Nguyệt vẫn mang vẻ mặt lo lắng đi cùng Lâm Nhất. Vừa đến nơi thì hai người bọn nó đã thấy các thành viên tụ tập đầy đủ. Một giọng nam từ giữa phòng tập truyền tới.

- Hai đứa mau đi thay đồ nhanh đi!

- Vâng!- Hai người đáp.
- Phòng thay đồ ở đâu cậu biết không?- Từ Nguyệt hỏi Lâm Nhất.
- Cái này... tôi cũng không rõ.- Lâm Nhất gãi gãi đầu ngượng ngùng nói.
- Ayda, xem nữa thì quên hai đứa không biết phòng thay đồ ở đâu.- Chủ nhân của giọng nói vừa nãy tới gần bọn nó.

Vừa thấy chàng trai đó Từ Nguyệt đã sững ra. Trời ạ, không phải tên đàn anh bày trò ngày đó sao? Nó vẫn không quên được nụ cười nham hiểm của anh ta lúc đó. Một ấn tượng thật sâu sắc.

- Anh biết anh rất thu hút nhưng không cần nhìn anh chăm chú thế, anh sẽ ngại ngùng nha.- Đàn anh giả vờ e lệ nói.

Từ Nguyệt và Lâm Nhất đồng loạt rung mình.

- Xin tự giới thiệu, anh là chủ tịch câu lạc bộ kendo, Cố Hoành. Hân hạnh. Sau này câu lạc bộ phải nhờ vào hai thiên tài các cậu đó.- Cố Hoành mỉm cười nói.- Giờ theo anh.

Cố Hoành phát tay nói. Hai người lảo đảo theo sau. Theo chân Cố Hoành hai người đến một căn phòng, trong đó có các tủ đồ được xếp ngay ngắn. Cố Hoành đưa cho hai người hai cái chìa khóa.

- Đây là chìa khóa tủ của hai đứa, quần áo đều được để sẵn trong tủ còn kiểm tra để ngoài sàn tập, lát nữa ra lấy. Giờ mau thay đồ đi. Anh đi trước.- Cố Hoành phẩy phẩy tay rồi đi.

Hai người nhanh chóng tìm được tủ có tên mình. Lâm Nhất vừa lấy đồ trong tủ ra đã đưa tay cời áo. Từ Nguyệt xấu hổ vội vàng xoay người đi. Chết cha, nó quên mất. Ở đây đâu giống ở câu lạc bộ cũ, nó phải thay đồ trước mặt đám con trai sao? Nguy rồi!!!

- Cậu sao vậy?- Lâm Nhất thấy nó có hành động lạ vội hỏi.
- Tớ... tớ... không quen nhìn người khác thay đồ cũng như thay đồ trước mặt người khác.- Từ Nguyệt cứng ngắc nói. Hai mắt nhắm tịt.
- Không phải chứ. Chúng ta đều là con trai mà. Ngại gì chứ.- Lâm Nhất đặt tay trên vai nó nói.

Từ Nguyệt giật nảy người, theo phản xạ vung tay ra đằng sau.

- Á.- Lâm Nhất kêu lên một tiếng đau đớn.
- Xin... xin lỗi... tớ không cố ý.- Từ Nguyệt vẫn không xoay người nói.
- Không sao... nhưng cậu lạ thật đấy... có phải con gái đâu...- Lâm Nhất ôm mặt đứng dậy.
- Cậu mau thay đồ và ra trước đi.- Từ Nguyệt nói.
- Được rồi. Tớ thay nhanh đây.- Lâm Nhất nói. Đều là con trai với nhau mà ngại ngùng gì chứ.
- Tớ đi trước đây!

Nghe tiếng cửa phòng đóng lại nó mới an tâm thay đồ. Phải tìm cách khác mới được. Hôm nay là đi cùng Lâm Nhất, lần sau chắc không thể an toàn được.

Lam Thiên đang ngủ thì bất ngờ chuông điện thoại vang lên, Lam Thiên uể oải bắt máy:

- Alo...
- Lam Thiên. Là mẹ đây!
- Mẹ? Có chuyện gì sao?- Lam Thiên lập tức tỉnh táo hỏi.
- Không có chuyện gì không được gọi con sao?- Giọng nói bên kia mang chút giận dỗi.
- Không phải.
- Chiều nay mẹ và Lạc Dương muốn đi chơi.- Lam Thanh vui vẻ nói.
- Không phải có ba ở nhà sao?
- Ba con mấy ngày nay rất bận, thời gian ngủ chẳng có nữa là... - Giọng Lam Thanh có chút rầu rĩ.

- Vậy mẹ muốn con đưa mẹ với Lạc Dương đi chơi?
- Ừm. Lâu rồi ba mẹ con mình mới đi chơi cùng nhau mà. Bộ con không rảnh sao?

Lam Thiên hơi suy nghĩ một chút. Cũng vừa vặn tiêu tốn thời gian đến lúc đó.

- Được rồi. Mẹ và Lạc Dương cứ ở nhà, con sẽ tới đón hai người.
- Hoan hô. Vậy mẹ chờ con.- Lam Thanh vui mừng nói.

Lam Thiên nhìn cuộc điện thoại đã tắt rồi gọi cho Diệc Phàm

- Xong rồi chứ?
- Ừm. Lát tớ gửi thông tin cho cậu.

Vậy là chỉ cần đến tối thôi. Lam Thiên đứng dậy rồi khoác áo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Mạnh mẽ

Lam Thiên đến đón Lam Thanh và Lạc Dương đi dạo phố. Mặc dù Lam Thanh nói muốn đi chơi nhưng không có địa điểm cụ thể nên ba mẹ con quyết định đi dạo phố cùng nhau. Dù vậy nhưng Lam Thiên cảm giác được rằng quyết định của mẹ mình ẩn chứa một điều gì đó. Tựa như hôm nay, nếu cậu nhớ không lầm là sẽ có một sự kiện kỉ niệm của một mangaka nào đó ở trung tâm thành phố hơn nữa còn là do nhà xuất bản của cậu Gia Ngạo tổ chức. Mẹ cậu lúc trước có làm ở nhà xuất bản một thời gian, sau khi lấy ba cậu thì nghỉ việc ở nhà làm một người vợ nhân hậu nhưng những sự kiện thế này đều là do mình cậu đưa ý tưởng và hợp tác với nhà xuất bản tổ chức. Nói đến ước muốn lớn nhất của mẹ cậu, Lam Thiên chỉ biết lắc đầu cười bất đắc dĩ. Khác với bao phu nhân nhà quyền quý đều muốn xây dựng danh vọng trong giới thượng lưu nên thường tham gia các buổi tiệc lớn, luôn thể hiện tài năng của mình trước công chúng, có người còn muốn nắm hết quyền lực của nhà chồng trở nên giàu sang phú quý không ai sánh bằng, người người phải nể trọng thì mẹ cậu lại ngược lại. Lam Thanh không thích các bữa tiệc xa hoa nên ít tham gia, thỉnh thoảng chỉ cùng Giang Thiên tham gia một vài bữa tiệc của tập đoàn, tiệc sinh nhật của người trong Hàn gia hay tiệc cưới của người quen... thậm chí bữa tiệc sinh nhật của bà, ba cậu, ông bà nội đều muốn tổ chức lớn nhưng bà đều từ chối, thích ở nhà tổ chức bữa tiệc nhỏ với người thân quen, tha hồ mà chơi đủ thứ mà không lo ngại ánh mắt của người khác. Lam Thanh rất lười, không thích thể hiện quá nhiều và cũng không tiếp xúc nhiều với các quý bà trong giới thượng lưu nên trong mắt nhiều người bà không xứng với ba cậu, một người đàn ông xuất sắc. Thế nhưng chỉ có Lam Thiên mới biết ba cậu thật may mắn mới lấy được mẹ cậu. Tại sao ư? Vì Lam Thanh luôn nhìn vào chính bản thân Giang Thiên mà không phải là Chủ tịch tập đoàn BS. Hơn nữa nếu có người nói bà không giúp được gì cho ba cậu thì lại càng sai lầm hơn bởi nếu không có mẹ cậu thì cậu nghĩ ba cậu sẽ chẳng khác nào một cỗ máy đầu. Bà tính tình trẻ con nhưng giàu tình cảm, bà lười nhác nhưng vô cùng mạnh mẽ và đáng sợ nhưng cái mạnh mẽ và đáng sợ ấy chỉ được bộc lộ đúng lúc mà thôi. Rất khó để nhận thấy điều đó đằng sau những nụ cười vô tư nhí. Và đôi lúc những hành động như đứa trẻ của mẹ cậu lại mang một ý nghĩa gì đó.

- Ui. Trông cái kia ngon quá! Chúng ta vào ăn thử đi ha.- Lam Thanh cầm tay Lạc Dương, hai mẹ con dán mắt vào thực đơn mới của MC Donal với đôi mắt sáng ngời.

- Nhưng không phải ban này chúng ta vừa ăn thịt nướng ở quán đồ nướng rồi sao? Ăn nhiều quá sẽ không tiêu hóa được đâu. - Lam Thiên nói. Mẹ cậu còn là một người thích ăn và cả em cậu, Lạc Dương cũng thừa kế điều đó.

- Không sao đâu mà. Với lại đôi lúc ăn đâu chỉ là ăn thôi đúng không.- Lam Thanh nhoẻn miệng cười kéo Lam Thiên và Lạc Dương và bên trong.

Lam Thiên thì lại chú ý tới câu nói của mẹ mình. Nói vậy là có ý gì chứ? Mẹ cậu thỉnh thoảng lại nói vài câu khó hiểu.

Lam Thanh vào bên trong nhìn ngó xung quanh, cửa hàng có vẻ hơi vắng nên ba người có thể tìm đại một chỗ mà ngồi nhưng dường như mẹ cậu lại không như thế. Phải quan sát một lúc bà mới kéo hai anh em cậu vào một cái bàn trong góc phải của quán, cách bàn của một người ăn mặc kín đáo đang dùng laptop một cái bàn.

- Chỗ này là được rồi. Rất thuận lợi.- Lam Thanh cười cười nói.
- Mẹ. Con có chuyện muốn hỏi.- Lam Thiên nói. Với thái độ của mẹ cậu hẳn có chuyện rồi.
- Từ từ rồi hỏi. Giờ chưa phải lúc.- Lam Thanh mỉm cười lắc đầu nói. - Mà Kiến Hàm có gửi qua cho con thông tin gì chưa?

- Thông tin? Con chưa xem nữa. Diệc Phàm nói sẽ gửi qua.

- Vậy xem thử đi. Mẹ với Lạc Dương chọn món. Lạc Dương con muốn ăn gì?- Lam Thanh quay sang hỏi cậu con trai nhỏ.

- Hamburger với cả khoai tây chiên. - Lạc Dương giơ tay nói.

- Được. Còn mẹ...

Lam Thiên lúc đó mới mail ra xem. Trong đó có một cái bản đồ được gửi với một khu vực được khoanh tròn. Bên dưới là mấy giống thông tin thêm và có nói đây là khu vực mà học sinh thường bị tấn công. Lam Thiên hơi nhũn mảy. Khu vực khoanh tròn này không phải là khu vực ba mẹ con đi dạo phố này giờ sao?

- Mẹ...

- Lam Thiên con đi gọi món đi. Mẹ với Lạc Dương chọn hết rồi. Lấy thêm hai hộp sữa dâu nha.- Lam Thanh nháy mắt nói.

- Con... biết rồi. - Lam Thiên cầm tờ giấy đi. Lúc đi cậu còn thấy ánh mắt của mẹ cậu hướng ra sau. Lam Thiên liền chú ý đến người ăn mặc kín đáo.

Lúc đi tới chỗ người đó, cậu cố ý chậm bước chân lại. Đôi mắt nhanh chóng nhìn lướt qua màn hình laptop rồi rời đi không để người kia phát giác ra. Còn người ăn mặc kín đáo cảm thấy có bước chân bước tới, ngón tay lướt trên bàn phím thoáng cứng đờ rồi lại tỏ ra bình thường nhưng Lam Thiên nhận thấy khi cậu bước qua người đó cả người cứng ngắc không dám động đậy, đầu cúi thấp xuống, một tay kéo mũ áo trệ xuống. Lam Thiên tỏ ra thần nhiên bước qua, cậu nhanh chóng lấy đồ ăn rồi trở lại chỗ. Còn về phần người ăn mặc kín đáo kia đã rời đi lúc nào không hay.

- Mẹ. Mẹ biết chuyện gì phải không? - Lam Thiên đặt khay đồ ăn xuống bàn hỏi.

- Ba con chẳng có gì giấu mẹ hết. - Lam Thanh cười đắc ý nói.

- Con biết. Vậy là mẹ cũng biết chuyện kia. Thế người vừa nãy...

- Con có thấy gì không? - Lam Thanh cắt ngang câu nói của cậu.

- Thông tin về một nữ sinh trường ta.

- Con cũng xem thông tin về các học sinh bị tấn công rồi đúng không?

- Phải.

- Vậy có thấy tất cả có điểm chung gì không?

- Điểm chung. Đầu là học sinh có gia thế... khoan đã... tất cả đều là con của đối tác tập đoàn chúng ta. - Lam Thiên giật mình nói. Vậy mà cậu lại không để ý.

- Đúng rồi đó. Này Lạc Dương, hấn đi tới đâu rồi? - Lam Thanh đột ngột quay sang Lạc Dương hỏi.

- Ừm... tới khu điện tử rồi. - Lạc Dương vừa ăn vừa nhìn điện thoại nói.

- Mẹ vậy là vừa nãy...'

- Đó là do em con lanh tay thôi. Kiến Hàm có điều tra qua và phát hiện được hệ thống bảo vệ của tập đoàn đều bị tấn công từ một nơi. Đó chính là trung tâm trò chơi điện tử lớn nhất khu này. Không chỉ thế anh ấy còn điều tra và nắm bắt được hành tung của vài kẻ khả nghi. Người vừa nãy là một trong số đó.

- Xem ra có nhiều thông tin con chưa biết. Nhưng sao mẹ lại tham gia vào chuyện này. Con không nghĩ là ba đồng ý.

- Không đồng ý cũng phải đồng ý. Chuyện này quả thật rất thú vị. Hơn nữa cả Giang Thiên và Kiến Hàm đều đang khổ cực chống lại mấy lời phàn nàn bên đối tác, mẹ cũng đâu thể ngồi xem được.

- Con thấy căn bản là mẹ muốn vui đùa.

- Một phần thôi. Mà, dù gì còn nhiều thời gian cho tới lúc bọn chúng hành động. Chúng ta cứ ăn trước rồi tính. - Lam Thanh thoải mái nói.

- Đúng đó anh hai. Thấy anh sầu lo thế kia thật khổ. - Lạc Dương thè lưỡi nhăn mặt nói.

- Anh không sầu lo. - Lam Thiên vò đầu cậu. - Sau khi ăn xong mẹ và Lạc Dương nên về nhà. Chuyện còn lại con sẽ lo.

- Hề? Cái này không được nha. Em còn chưa chơi đủ. - Lạc Dương kháng nghị.

- Lần sau sẽ cho em chơi. Lần này ngoan ngoãn về nhà đi, cả mẹ cũng vậy nữa.

- Hề? - Hai mẹ con vừa nghe xong mặt liền tò thái độ bất mãn.
- Mẹ còn chưa làm được gì hết. Chuyện thú vị thế này sao đẩy mẹ ra ngoài được. - Lam Thanh quơ quơ một thanh khoai tay chiên nói.
- Lát nữa con phải đi gặp nhóm Diệc Phàm rồi. Và lại ba cũng không cho mẹ nhún sâu vào chuyện này đâu. Con không muốn nữa chừng lại chứng kiến cảnh mẹ bị ba vác về đâu. Mặt mặt lăm. - Lam Thiên lắc đầu nói.
- Này... - Lam Thiên nói vậy thì Lam Thanh cũng cứng họng. Nếu là Giang Thiên thì dám vậy lắm.
- Nhưng còn cái điện thoại là của em mà. - Lạc Dương tìm cách để được tham gia.
- Anh sẽ giữ. Xong việc sẽ trả lại cho em. - Lam Thiên giật lấy điện thoại trên tay Lạc Dương. - Không chỉ là theo dõi vị trí thôi đúng không?
- Vâng. Cả nghe lén nữa. Những mà với bọn họ nếu chúng ta khởi động thiết bị qua sớm có thể bị phát giác nên em đã cài thời gian khởi động. Trước thời gian ấy thì nó giống như một cái hộp bình thường. - Lạc Dương vênh mặt nói. Cậu nhóc cảm thấy mình rất giỏi.
- Được rồi cảm ơn em. - Lam Thiên cười nói.

Nếu như ngay từ đầu mẹ cậu đã có chủ đích thì những nơi mà ba người ghé qua ắt hẳn có manh mối liên quan. Lam Thiên mở mail ra xem lần nữa. Một tệp mới được gửi tới. Thông tin về các địa điểm mà học sinh trường Quang Văn thường xuất hiện vào buổi tối. Nói như vậy khu vực này là khu vực mà học sinh trường Quang Văn thường ghé qua vào buổi tối. Vậy thì..

- Em về cẩn thận nhé!
- Em biết rồi. Cảm ơn chị. - Từ Nguyệt vẫy tay nói với chị chủ quán rồi rời đi.

Nó vừa tan làm và đang trên đường trở về kí túc xá. So với nó nghĩ thì công việc buổi tối có phần nhẹ hơn nên nó cũng dễ thờ không cần lo vừa về kí túc là không còn sức mà học bài. Nó tan làm hơn thường ngày một tiếng, giờ chỉ mới tám giờ tối nó nghĩ mình nên tìm đâu đó mua đồ ăn tối. Bụng nó bắt đầu biểu tình rồi. Đang đi trên đường bỗng nó nghe tiếng gọi:

- Từ Nhật.

Nó quay đầu lại nhìn, là một cô gái xinh xắn mặc chiếc váy màu hồng. Cô gái này có vẻ quen. Gặp ở đâu ấy nhỉ? Mặc dù tạm thời không nhớ ra theo phép lịch sự nó vẫn gật đầu chào:

- Chào cậu.
- Sao cậu lại ở đây thế? - Cô gái hỏi.
- Tôi đi làm thêm.
- Cậu thật giỏi. - Cô gái ngưỡng mộ nói.
- Không hẳn. - Từ Nguyệt gượng cười.
- À... chúng ta tình cờ gặp mặt hay là... hay là... - Cô gái bỗng trở nên ngập ngừng, hai tay nắm chặt vạt váy, mặt có dấu hiệu đỏ lên.

Từ Nguyệt cảm thấy có chút gì không ổn với bầu không khí lúc này. Sao nó có cảm giác mình mắc nợ đào hoa vậy? Nó nhớ mình trong lớp tỏ ra vô cùng bình thường, thành tích học tập có vẻ tốt nhưng cũng chưa thể hiện gì để gây chú ý, ngoài cái danh học sinh được tuyển thì cũng chẳng có gì đặc biệt. Hơn nữa nhìn cái vóc dáng nhỏ nhắn của mình Từ Nguyệt càng khẳng định sẽ không có nữ sinh nào thích mình. Vậy cái cô bạn mặt ngượng ngùng đứng trước mặt nó là sao đây? Mãi mê suy nghĩ Từ Nguyệt quên mất cái bụng đói cuối cùng cái bụng phải lên tiếng biểu tình khiến nó thật khó xử.

Cô bạn nghe tiếng có chút hơi giật mình nhưng sau đó liền đề nghị:

- Tôi biết một quán ăn gần đây ngon lắm. Chúng ta cùng đi nha.
- Chuyện này... tôi nghĩ không ổn lắm..
- Đi đi mà. - Cô bạn lấy hết dũng khí kéo tay nó đi không cho Từ Nguyệt lên tiếng cự tuyệt.

Trong lòng Từ Nguyệt gào lên. Chuyện gì thế này?

Dù cho nó có cảm thấy khó xử trước tình huống này thế nào đi chăng nữa thì đây cũng là cơ hội giúp nó thể hiện trước mặt hội kỉ luật và kéo gần quan hệ của nó với họ đồng thời được kí túc xá đại nhận chú ý hơn. Còn về phần sau cơ hội này cuộc đời nở hoa hay không thì chưa biết được.

Chương 11: Bị bắt

Từ Nguyệt ngồi trong một quán ăn, hai mắt nó thỉnh thoảng liếc nhìn người con gái ngồi đối diện với ánh mắt bối rối. Mặc dù nó bây giờ là con trai nhưng thực sự lại là con gái nên nó không muốn quá thân cận với cả nam lẫn nữ. Tình huống này nó phải làm sao đây?

- Từ Nhật, cậu thực sự không nhớ ra mình sao? - Cô gái hỏi với vẻ buồn rầu. Với trực giác của con gái cô cảm thấy Từ Nhật nhìn mình với vẻ mặt xa lạ và còn cố ý giữ khoảng cách nữa.

- Cái này... khụ, tôi thực sự không nhớ rõ. Có phải chúng ta học cùng lớp không? - Từ Nguyệt ho khan vài tiếng rồi quyết định nói thật. Nó nghĩ với câu hỏi này cũng đủ để kích một cô gái rồi.

- Ra vậy, cậu thực sự không nhớ. Chúng ta quả thật học cùng lớp... không chỉ có thế... chúng ta còn... - Cô gái bắt đầu nói ngập ngừng, hai má có dấu hiệu đỏ lên.

- Còn? - Từ Nguyệt nghi hoặc chờ cô gái nói tiếp. Nó cảm thấy hơi bất an.

- Còn...

- Đồ ăn đến đây. - Tiếng nói của phục vụ cắt ngang lời cô gái định nói, anh ta nhanh chóng đặt các món ăn lên bàn, nhiệt tình nói. - Mời quý khách ăn ngon miệng. - Rồi nhanh chóng đi mất.

Từ Nguyệt quay sang hỏi cô gái:

- Chúng ta còn gì nữa?

- Không... không có gì. Chúng ta ăn trước đã, cậu cũng đói rồi mà. - Cô cười gượng nói.

- Được. - Từ Nguyệt thấy cô gái không nói tiếp nên không truy hỏi thêm, nó cảm thấy tốt nhất là không nên hỏi nếu không có thể nghe được một điều gì đó rắc rối.

Hai người cứ thế lẳng lặng ăn xong rồi ra về. Ra tới đường lớn, Từ Nguyệt nói với cô gái:

- Giờ tôi phải về kìa tức xá rồi. Có gì hẹn cậu lần sau nói chuyện tiếp.

Từ Nguyệt thấy cô gái cúi mặt không nói gì hơi chần chừ một chút rồi xoay người toan đi thì cảm thấy tay áo bị người kéo lại, quay đầu lại thì thấy cô gái đang dùng hai bàn tay rung lên kéo áo mình, Từ Nguyệt hoang mang hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Cậu... cậu thực sự không nhớ tớ sao? Tớ Là Đào Vân Di! Cậu quên rồi sao? - Cô gái gần như hét lên, một tay đưa lên gạt nước mắt.

Từ Nguyệt bối rối không biết làm thế nào? Nó thực sự không biết mà. Không lẽ cô gái này quen anh trai nó sao? Nhưng nếu thế thì nó phải biết chứ?

- Từ Nhật, bảy năm qua tớ vẫn luôn nhớ cậu vậy mà cậu lại đem lời hứa lúc trước quăng sạch. Cậu là tên xấu xa... - Vân Di nói trong tiếng nức, hai dòng nước mắt trong suốt chảy xuống hai bên gò má.

- Tôi... tôi... - Từ Nguyệt mãi không nói nên lời. Nó biết nói sao? Nó không phải là anh hai, không phải là Từ Nhật nên sao mà biết cô gái này được, càng không biết lời hứa của hai người. Anh hai ơi là anh hai, sao anh không nói hết bí mật của anh cho em biết để bây giờ em lâm vào hoàn cảnh này. Em không có ý định trách anh, cứ nghĩ giữa hai anh em mình đều đã biết rõ nhau nhưng bây giờ... thật không nói nên lời.

Vân Di thấy Từ Nguyệt ấp úng nói mãi không nên lời trong lòng sinh ra một cổ hờn dỗi liền hét lên ba tiếng:

- Tớ ghét cậu. - Rồi xoay người chạy lẫn vào đám đông.

- Đây, chờ đã. - Từ Nguyệt vội vàng đuổi theo. Rắc rối, rắc rối mà. Quả nhiên là chuyện xấu.

Từ Nguyệt chạy lách qua đám đông, thấy bóng Vân Di chạy vào một con hẻm nhỏ liền vội vàng đuổi theo, miệng không ngừng gọi:

- Vân Di! Chờ đã!

- Á! - Tiếng hét thất thanh vang ra từ con hẻm. Từ Nguyệt lo lắng chạy tới.

Trong con hẻm tối, vắng người, Vân Di bị một đám người vây lại, một tên giơ tay lên đánh ngất cô rồi xách bên người, hần nói nói gì đó với những tên con lại. Từ Nguyệt chỉ một lòng lo lắng cho cô gái yếu đuối, không kịp suy tính mà chạy lại quát lên:

- Mau thả cô ấy ra!

- Thằng nhóc nào đây? Mau xử lí nhanh. Chúng ta còn bận việc. - Tên to con xách Vân Di không kiên nhẫn nói với mấy tên xung quanh.

Cả đám nhìn nó thân thể mảnh khảnh liền hừ một tiếng khinh thường, Từ Nguyệt hơi căng thẳng vào thế thủ, hai mắt không ngừng liếc nhìn xung quanh xem thử có vũ khí nào không? Nhưng tiếc thay lại không có. Mấy tên kia xông lên, Từ Nguyệt liền đánh vài chiêu ứng phó. Học kendo cũng giúp nó có thân thủ nhanh nhẹn cộng thêm lúc trước vì muốn tránh mấy tên đòi nợ nên cũng học chút võ phòng thân. Hai bên giằng co nhau một lúc, tên kia thấy vậy liền mất kiên nhẫn, bên ngoài bắt chợt vang lên tiếng hét:

- Ở đây có kẻ đánh người!

- Chết tiệt! - Tên kia mắng một câu. Trong lúc hỗn loạn liền quơ lấy một cây gỗ sau lưng hướng gậy Từ Nguyệt đập tới. Từ Nguyệt chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngất lịm. Tên kia ra lệnh. - Trói tên này lại mang theo tránh để người khác tìm ra manh mối gì! Mau lên.

- Vâng!

Trên sân thượng tòa nhà chỗ con hẻm, Cao Văn nhìn đám người rời đi liền hỏi Lam Thiên vẫn một mặt lạnh quan sát này giờ, không nói một tiếng nào mà hỏi:

- Để chúng đi vậy sao?

- Ừm. - Lam Thiên đáp một tiếng rồi quay sang hỏi Diệc Phàm. - Được không?

- Bách phát bách trúng mà!- Diệc Phàm nở nụ cười đắc thắng giơ cây ná trên tay lên.

Lam Thiên quay ra đằng sau hỏi hai anh em họ Bạch:

- Các cậu thì sao?

- Ổn cả. Tín hiệu phát rất tốt, không bị nhiễu. Bọn chúng hình như đã di chuyển nhanh hơn. - Mạc Tư dán mặt vào một chiếc laptop nói.

- Hệ thống camera tớ cũng khôi phục được rồi nhưng nếu làm vậy không phải cho bọn chúng biết có người động tay động chân sao?- Mạc Ninh hơi thắc mắc hỏi. Cần gì phải khôi phục hệ thống camera để đánh rần động cỏ.

- Bọn chúng biết mới tốt. Như vậy thì càng dễ dàng hơn. - Lam Thiên âm trầm nói.

- Các thành viên khác của hội kỉ luật đều được bố trí quanh các vị trí mà cậu nói, bọn họ vẫn ra về tìm kiếm. Giờ chúng ta đi chứ? - Cao Văn cất điện thoại vào túi hỏi Lam Thiên.

- Đợi một lúc đã. Phải xác định vị trí bọn chúng đưa họ tới, dù sao mục đích của bọn chúng cũng không phải là mạng của họ nên không cần lo lắng. Trước lúc đó chúng ta cần phải xác định một vài thứ. - Lam Thiên đưa mắt nhìn xuống con hẻm đã vắng bóng người, đôi mắt phủ một tầng băng lãnh rồi dứt khoát xoay người rời đi, bốn người còn lại cũng nhanh chóng theo sau.

Trong một căn phòng tối chỉ có ánh sáng của một loạt tivi. Một người đeo kính hai mắt dán vào hàng loạt tivi trên tường, giọng nói trầm trầm vô lực hơi ngơ ngác nói:

- Hệ thống camera khôi phục rồi. Chúng ta phải làm sao đây?

- Cái gì? Khôi phục rồi sao? Xem ra bọn chúng ra tay rồi. - Một giọng nam khác vang lên. - Nhưng có vẻ bọn chúng chưa tìm ra được gì thêm.

Khỏe miệng hần hơi nhếch lên. Trên màn hình, hiện rõ giữa phố đông người một vài học sinh mặc đồng phục trường Quang Văn, cánh tay đeo một cái băng đặc trưng của hội kỉ luật đang dao dác tìm kiếm xung quanh, có thể thấy ở các địa điểm quanh khả nghi nhất liên quan đến việc bọn họ đang làm đều có ba bốn người tìm kiếm.

- Hóa ra trình độ của đại thiếu gia BS cũng chỉ tới đó. Cho người tìm kiếm lỗ lú đến thế thật ngu ngốc. Lối đồn bên ngoài thật chẳng đáng tin. - Tên đó tặc lưỡi vài tiếng. - Quên chúng đi. Con mỗi đem đến rồi. Cậu chuẩn bị đi.

- Tội biết rồi. - Người kia gật vài tiếng. Mắt cũng rời màn hình tivi nhìn xuống màn hình laptop đang sáng hiện lên một loạt con chữ rồi mất.

- Giờ đi xem kịch vui thôi. Đã vài ngày chưa nhìn được vẻ hoảng sợ của đám quý tộc yếu đuối đó. - Tên kia vươn vai một cái rồi xoay người rời đi, trước khi đóng cửa còn không quên nói với người trong phòng. - Tội trông chờ vào cậu đó. Lần này phải thực đặc sắc, một phát kích động núi lửa.

Người trông phòng hơi gật đầu tỏ vẻ đã biết rồi lại vội đầu vào laptop.

Tại tòa nhà cao ốc sang trọng nổi bật của tập đoàn BS, trong căn phòng sang trọng của tầng cao nhất, chủ tịch Hàn Giang Thiên ngồi trên ghế sau bàn làm việc, xoay xoay cây bút trên tay nghe người bạn tri cốt Tử Kiến Hàm nói:

- Người đứng sau quả nhiên là ông ta nhưng công nhận ông ta ngoài cái bụng to ra thì chẳng được tích sự gì. Cái trò trẻ con vậy mà cũng nghĩ ra. Tờ thực sự không hiểu sao cái tập đoàn đó phát triển được đến thế. Thật là tò mò muốn chết.

- Tập đoàn đó căn bản cũng chẳng phải của ông ta, nếu không phải chủ tịch bên đó bất ngờ sinh bệnh nặng còn lâu ông ta mới leo lên được vị trí đó. Đáng tiếc mọi chuyện kết thúc rồi. Kiến Hàm nhớ soạn thư điện chia buồn tang lễ bài bản một chút. - Giang Thiên hơi hất mặt nói.

- Chuyện này cậu khỏi lo. Tớ sẽ gửi cho họ một bức thư chia buồn khó quên. - Kiến Hàm nháy mắt nói. Đôi mắt giấu sau cặp kính trong bao nhiêu năm vẫn không phai bớt độ gian xảo trong đó.

Hai người một bên trò chuyện bàn tính hoàn toàn bỏ mặc hai kẻ đang ngồi trên salon, hai cặp mắt nhìn nhau rồi nhìn tới hai người đàn ông tài sắc, hai tay ngoan ngoãn đặt trên đầu gối, hai tấm lưng một lớn một nhỏ thẳng tắp. Người lớn huých huých tay người nhỏ, nháy mắt ra hiệu, người nhỏ hơi mếu một chút rồi mới lo sợ lên tiếng, hai mắt không dám nhìn rõ ba ba đáng sợ của mình:

- Ba... con với mẹ có thể...

- Hừm? Có thể? - Giang Thiên hơi nhướn mày, giọng nói lạnh như băng không rõ tức giận hay không.

- Con thật sự nói không được. - Lạc Dương sợ hãi lách người núp sau lưng Lam Thanh.

Lam Thanh cảm nhận được đôi mắt lạnh đang nhắm vào mình liền ho khan vài tiếng lấy giọng nói:

- Anh thấy đó... khụ trời cũng hơi tối rồi... em với Lạc Dương nên về nhà... nhỉ?

- Về nhà? Mơ đi. Ngoan ngoãn mà ngồi đó cho anh. Đừng tưởng anh không biết em muốn làm gì!- Giang Thiên trừng mắt nói. Thật tình, đã bao nhiêu tuổi rồi mà hành động tùy hứng. Nếu không phải Lam Thiên gọi đến thì giờ chẳng biết được hai người này đang chạy đến chỗ nào chơi.

Lam Thanh bắt đầu sinh khí. Cái gì chứ? Là nhờ bà Lam Thiên mới có manh mối, bà chỉ muốn nhúng một tay vào chuyện này chút thôi chẳng lẽ sai sao? Một người mẹ muốn giúp con mình chẳng lẽ lại sai sao? Lâu rồi mới có chuyện thú vị thế này... thật muốn...

Giang Thiên nhìn Lam Thanh không nói thêm lời nào có chút lo lắng, kì lạ sao không nói gì nữa? KHÔNG phải bình thường sẽ nằng nặc đòi ông cho đi sao? Một khúc hai nháo ba nổi giận sao giờ lại im lặng thế. Như vậy không phải là giận quá nói không nên lời sao?

- Khụ. Anh đây không phải là lo lắng cho hai người sao? Chuyện này hai mẹ con không nên tham gia lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì biết làm sao. Em hiểu chứ?

Lam Thanh im lặng không nói, hai bàn tay đặt trên đầu gối chậm rãi xiết lại.

- Không phải em nói muốn đi ăn nấm matsutake sao? Cuối tuần anh dẫn em đi ăn. - Giang Thiên hơi mềm giọng nói.

Lam Thanh không thèm nghe Giang Thiên nói, dứt khoát đứng dậy, nắm tay Lạc Dương kéo đi, Giang Thiên lo lắng đứng bật dậy hỏi:

- Em đi đâu đấy?

- Về nhà ngoại! - Lam Thanh nói rồi đóng cửa cái rầm

- Này, chờ đã!- Giang Thiên vội vã chạy theo, cánh cửa một lần nữa được đóng lại thô bạo.

Kiến Hàm một mặt bình tĩnh quan sát những chuyện vừa xảy ra, tao nhã thường thức tách trà, miệng cảm thán:

- Cánh cửa phòng đúng là tốt thật. Ai, bao năm qua càng ngày càng thâm hại. - Sau đó nhấp một ngụm rồi đặt tách trà xuống, cầm chiếc áo khoác vắt trên ghế, bước chân vững trãi rồi đi. - Mình cũng phải nhanh chóng làm xong việc mới được. Khả Vi chắc còn đang đợi ở nhà, không nên khiến cô ấy đợi lâu a.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ Ông Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hành động

Trong làn sương mờ, bóng dáng một ngôi nhà nhỏ dần hiện rõ, Từ Nguyệt mở to đôi mắt sững sờ, nơi đây không phải là ngôi nhà lúc nhỏ của nó sao? Ở nơi đây nó vẫn có mẹ, có ba và có anh hai.

- Từ Nguyệt! Sao lại nằm ở đây?

Giọng nói trẻ con mang theo sự lo lắng hỏi nó. Trong đôi mắt to tròn của Từ Nguyệt đọng lại hình ảnh một cậu bé có mái tóc nâu hạt dẻ, đôi mắt tỏa ánh sáng lấp lánh dịu dàng. Bàn tay ấm áp quen thuộc đặt lên má nó cẩn thận vuốt ve:

- Em lại ngủ quên ở đây nữa rồi, thật là... nãy giờ anh lo cho em lắm đó.

- Anh hai... - Từ Nguyệt khẽ hỏi. Cổ họng như bị nghẹn chỉ thốt lên được hai lời.

- Anh đây! - Từ Nhật mỉm cười dịu dàng nhìn nó.

- Anh hai... anh không sao hết. Anh vẫn còn đây! - Từ Nguyệt nói trong hai dòng nước mắt chảy dài.

- Đừng khóc. Ngoan, em gặp ác mộng sao? Đó chỉ là mơ thôi. - Từ Nhật ôm Từ Nguyệt vào lòng vỗ về.

- Là mơ sao? - Từ Nguyệt ngược đôi mắt ngấn nước nhìn anh hỏi.

- Ừm. Chỉ là mơ.

- Thật tốt! Thật tốt! - Từ Nguyệt vui mừng nói, hai tay vươn lên muốn ôm chầm lấy anh hai nhưng Từ Nhật đã biến mất còn đó chỉ một làn khói trắng và nụ cười mờ nhạt.

- ANH HAI! - Từ Nguyệt hét lên, ngồi bật dậy. - Anh hai...

Từ Nguyệt đảo mắt nhìn quanh mong tìm thấy được bóng dáng quen thuộc thế nhưng nó chỉ nhìn thấy một màn đen với những tia sáng yếu ớt của những ngọn nến, nơi đây như một không gian kín không lối thoát. Từ Nguyệt thần thờ đưa tay lên che mắt:

- Rốt cuộc cái nào mới là mơ chứ? Anh hai... nếu đó là mơ... em cũng chẳng muốn tỉnh lại...

Từ Nguyệt thờ hắt một hơi, nó hơi nghiêng cổ, cơn đau nhói từ gáy truyền đến khiến Từ Nguyệt kêu lên một tiếng. Sao lại đau thế nhỉ? Từ Nguyệt đưa tay ra sau gáy, hình như bị sưng. A, nó nhớ ra rồi, vết thương này là do nó bị đánh lén. Từ Nguyệt từ từ nhớ lại những chuyện đã xảy ra sau khi nó tan làm. Nó đã gặp Vân Di, người bạn lúc nhỏ của anh mình, sau đó vì Vân Di bị một đám người lạ vây bắt nên... đúng rồi Vân Di đâu? Từ Nguyệt hốt hoảng vung tay, một tiếng rên nhỏ vang lên bên cạnh. Từ Nguyệt đưa mắt nhìn sang, Vân Di đang nằm bên cạnh nó, có vẻ vẫn chưa tỉnh. Nó lay Vân Di:

- Vân Di, mau tỉnh đi! Đây, Vân Di...

Đôi mắt đang khép chặt của cô nàng dần mở ra, Vân Di mơ màng gọi:

- Từ Nhật...

- Cậu không sao chứ?

Vân Di lắc nhẹ đầu, nương theo cánh tay của Từ Nguyệt mà ngồi dậy, nhìn xung quanh rồi hỏi:

- Chúng ta đang ở đâu đây?

- Tôi không biết. - Từ Nguyệt lắc đầu. - Chắc đám người đó mang chúng ta đến nơi u ám này. Cậu có biết bọn họ không?

- Tớ... tớ không biết. Có lẽ họ muốn bắt tớ để tống tiền chăng? - Vân Di hơi nhíu mày nói. - Nhà tớ khá giàu. Nếu thế thì chỉ cần ba mẹ tớ đem tiền đến là ổn. Tớ cũng bị mấy lần rồi.

Nhìn Vân Di nói một cách thần nhiên Từ Nguyệt không biết nên nói gì hơi chỉ biết giương mắt chớp chớp nhìn cô một hồi mới xoay đầu, về mặt trấn tĩnh ban nãy liền lộ nét hoảng sợ. Cái quái gì thế này, là tại nó hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch hay khi xuống giường bước nhầm chân hay sao mà toàn gặp chuyện xấu không vậy? Ít nhất hôm nay được lãnh lương cũng xem như là chút may mắn nhưng nó còn không biết mình có thể đem tiền lương ấy an toàn về nhà cất không nữa. Từ Nguyệt suy sụp chống hai tay lên mặt đất, đầu gục xuống.

- Từ Nhật, cậu đừng lo lắng. Ba mẹ tớ nhất định sẽ đến cứu chúng ta mà. - Vân Di an ủi.

- Cho là mình xui đi. Trong hoàn cảnh này nhất định phải giữ bình tĩnh. - Từ Nguyệt thở dài cho qua mọi chuyện. - Không biết chúng ta đã ở đây bao lâu rồi? - Từ Nguyệt lục túi, mò một hồi lòi ra được cái điện thoại.

Nhìn điện thoại trong tay nó ngẩn ra. Kì lạ, không phải khi bắt cóc thường lấy hết thiết bị liên lạc của nạn nhân sao? Đám này ngốc à? Từ Nguyệt nghĩ như vậy cho đến khi nó phát hiện điện thoại bị nhieu64 sóng, âm thanh rẹt rẹt khó chịu phát ra liên hồi kể từ khi nó mở máy. Không phải họ ngốc mà là họ không thêm lấy. Từ Nguyệt tức nổi tặc lưỡi, tưởng tìm được cách thoát thân chứ? Thôi, ít nhất xem được giờ, 11 giờ 59 phút... vậy là hai người đã ở đây hơn ba tiếng sao? Không biết có ai phát hiện nó không về kí túc không?

- Từ Nhật, tớ xin lỗi. - Vân Di thấy nó trầm mặc liền nhỏ giọng nói.

- Sao lại xin lỗi?

- Là do tớ nên cậu mới bị liên lụy... nếu không vì tớ... - Vân Di cố nén nước mắt rơi xuống nên giọng trở nên nghẹn ngào.

- Hừm... đúng là nếu không vì cậu thì tớ sẽ không bị bắt... nhưng mà... bất kỳ ai cũng sẽ làm vậy trong trường hợp đó thôi. Không có chàng trai nào lại bỏ mặc một cô gái yếu đuối trong trường hợp đó cả, phải không? - Từ Nguyệt xoa đầu Vân Di trấn an cô. Nếu là anh nó chắc chắn cũng nói như thế này.

- Từ Nhật... - Vân Di cảm động nhìn cậu.

Xẹt. Xẹt. Âm thanh như chạm điện bất ngờ vang lên, không gian xung quang cũng biến đổi. Chút ánh sáng lẻ loi cũng vụt tắt chỉ còn lại bóng tối vây lấy hai người. Vân Di bất an bám lấy người Từ Nguyệt, giọng nói hơi run lên vì sợ:

- Từ Nhật, có chuyện gì xảy ra vậy?

- Tớ không rõ nhưng không phải chuyện gì tốt lành. - Từ Nguyệt nói xong liền hít một hơi thật sâu chìm xuống nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng.

Âm thanh xẹt xẹt biến mất, sự tĩnh lặng bao trùm lấy không gian. Thế nhưng cũng không kéo dài được bao lâu thì ở nơi nào đó vang lên tiếng khóc ròn rõi. Hai người dựa sát vào nhau, tấm lưng thẳng không dám cử động. Trong bóng tối ánh sáng xanh bỗng xuất hiện tựa như xa mà gần bọn nó. Nhờ chút ánh sáng đó mà hai người có thể nhìn rõ xung quanh nhưng nó thật sự nghĩ rằng không nhìn thấy sẽ tốt hơn vì xung quanh là những bức tường đó với những vết đốm đáng ngại.

- Từ Nhật... đó có phải là... là máu không? - Vân Di run run hỏi.

- Không phải. Đó chỉ là sơn thôi. Là sơn! - Từ Nguyệt nắm chặt hai vai Vân Di nhấn mạnh từ "sơn".

- Là sơn. - Vân Di vội vàng nói theo. Nó làm cô thấy sợ quá.

- Chắc chắn là đám người đó giờ trò muốn chúng ta sợ hãi. Mấy cái này chỉ giống nhà ma trong công viên giải trí thôi nên không có gì phải sợ cả... không có gì phải sợ cả... - Từ Nguyệt ra sức nói vừa trấn áp sự sợ hãi của Vân Di và đè ép không cho cơ thể run lên.

Ở bên ngoài không gian đó, đằng sau lớp kính trong suốt, ánh sáng từ màn hình tivi lớn chiếu lên nửa khuôn mặt của một người con trai, một tay hắn đưa lên xoa cằm:

- Chưa đủ đáng sợ sao? Phải thêm mới được, hôm nay chắc chắn sẽ có một cuộc vui dài. - Hắn hơi hất đầu ra phía sau. - Nhớ thu âm lại âm thanh tuyệt vời của hai đứa đó, nhớ chất lượng tốt một chút rồi gửi cho lão già đó. Không tìm ra thủ phạm thì mọi trách nhiệm đều đổ lên trường Quang Văn cả thôi. Đến lúc đó không chỉ Quang Văn sụp đổ mà cả danh tiếng của BS của xong. Nếu không phải sau này vẫn cần sự giúp đỡ của mấy lão già đó thì không chỉ dọa nhẹ thế này rồi. Mà, nó cũng là một trò giải trí tốt.

Trong lúc Từ Nguyệt và Vân Di cố chống lại nỗi sợ hãi của chính bản thân mình thì ở bên ngoài tòa nhà cũ kỹ nơi hai người bị bắt tới một nhóm người mặc thường phục lặng lẽ tiến gần lại. Lam Thiên cùng Mạc Tư núp sau một bụi cây, Lam Thiên bình tĩnh quan sát xung quanh rồi hỏi Mạc Tư:

- Có thấy được gì không?

- Không, hình như thiết bị có vấn đề rồi, hoàn toàn không thấy được gì hết, tín hiệu cũng biến mất, tớ đoán họ bị đưa đến nơi nào đó không có sóng điện từ. Nếu như thế thì thật phiền phức. Tòa nhà này kẻ ra cũng nhiều tầng nếu chạy lung tung mà tìm thì tớ sợ trước khi tìm được họ đã phát hiện. Không tính đến là trong đó có thể gắn camera, nếu vậy chỉ cần vừa bước vào là bị phát hiện ngay. - Mạc Tư vò mái đầu nói. Lần này thực sự rắc rối.

Lam Thiên hơi trầm mặc, cùng lúc đó điện thoại trong túi rung lên, là tin nhắn của Kiến Hàm gửi tới. Xem xong sắc mặt Lam Thiên không tốt lắm:

- Quả thật là cậu ta. Nếu vậy nơi họ bị đưa tới có lẽ chính là...

- Lam Thiên giờ chúng ta làm sao đây? - Mạc Tư ngẩng đầu hỏi cậu.

- Đưa máy tính cho tớ.

Và ở một bụi cây khác, Diệc Phàm và Cao Văn phải chịu đựng bị muỗi cắn mà cố ngồi yên không tạo ra bất kỳ động tĩnh nào.

- Chúng ta phải ngồi ở đây đến lúc nào? Tớ bị chúng đốt chết thôi. - Diệc Phàm cắn nhằn, tay tiện thể vỗ vào má một cái tiêu diệt con muỗi đang hút máu mình.

- Ráng chịu đựng đi. Lam Thiên nói chưa đúng lúc thì chúng ta cũng chẳng thể làm gì. - Cao Văn dùng áo khoác ngoài xua muỗi quanh Diệc Phàm. Tiểu tổ tông này đúng là được nuông chiều quá rồi.

- Hai cậu có thể bớt nói được không? Tớ cần sự tập trung. - Mạc Ninh ở đằng sau lên tiếng trách móc. Làm ơn đi, cậu đang làm một việc rất quan trọng

mà hai người cứ đem chuyện muỗi ra mà bàn này giờ, cậu đã cố quên nó đi sao còn khơi gợi làm gì.

- Này giờ thấy cậu bầm bầm hoại rớt cuộc là làm gì vậy? - Diệc Phàm lên tiếng hỏi. Có gì mà thần thần bí bí không nói chứ.

- Tạo phần mềm quét. Lỡ bên trong có camera thì sao? Chẳng lẽ hai cậu nghĩ chỉ cần nhào vào đánh là được à? Đầu óc đơn giản. - Mạc Ninh thẳng thừng mắng.

Cao Văn và Diệc Phàm đồng loạt trừng mắt nhìn cậu ta, ai đầu óc đơn giản? Tạo được phần mềm quét thì sao? Cũng chẳng thiết bị quan sát? Vô hiệu hóa được camera thì sao? Lúc đó không phải báo cho người ta biết mình đang ở đây sao? Hai người bọn họ mà đầu óc đơn giản thì tên họ Bạch nào đó không có não.

Vốn tính viết hết luôn vụ này nhưng viết đủ hai ngàn chữ thì lười quá nên ngắt luôn. Chập sau chắc là kết thúc vụ việc này.

Sẵn tiện hỏi luôn quý vị độc giả, nếu trong truyện có cặp nam x nam thì mọi người có ghét không? Hỏi trước để xác định hướng phát triển sau này của truyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Gải cứu

Trong lúc nhóm Lam Thiên đang phục kích bên ngoài chờ thời cơ thích hợp thì hai người Từ Nguyệt lại phải đang đối mặt với những con ma đáng sợ. Ban đầu cả hai người đều cố trấn an bản thân rằng những thứ đó không phải là thật nhưng càng lúc hai bọn nó phải tin đó là thật. Từ Nguyệt chặn trước Vân Di, bước chân của hai người lui dần ra phía sau và đằng trước mặt họ là đám ma trôi với ngọn lửa xanh nóng rực đang tiến lại gần ép hai người vào tường. Lúc này Từ Nguyệt và Vân Di đã cho rằng nó không phải là thật nhưng không phải như thế. Ngọn lửa của chúng vừa toát ra khí lạnh xuyên thấu vào da thịt vừa tỏa ra sức nóng thiêu đốt con người. Ban này, Từ Nguyệt đã cởi áo khoác ngoài ra và dùng nó để xua đám ma trôi nhưng kết quả là áo của nó bị cháy một mảng và điều đó đã khẳng định tính chân thật của thứ trước mặt. Không chỉ có thế, tiếng cười quỷ dị và gương mặt đáng sợ ẩn hiện trong ngọn lửa xanh càng khiến hai cô gái thêm sợ hãi. Vân Di bám chặt lấy Từ Nguyệt run run hỏi:

- Chúng ta... phải làm sao đây?

Từ Nguyệt không đáp vì chính nó cũng không biết nên làm gì trong tình huống này. Bất chợt Vân Di kêu lên một tiếng, có cái gì đó rơi xuống trên mặt cô. Vân Di đưa tay lên sờ thật, cô cảm thấy một chất lỏng đặc sệt có mùi tanh khó ngửi. Vân Di đưa mắt nhìn ngón tay của mình, nhận ra chất lỏng trên tay mình là gì khiến cô sợ đến mức mặt cắt không còn một giọt máu, không sao thốt ra tiếng được.

- Cậu sao vậy? - Từ Nguyệt lo lắng quay đầu lại hỏi, tay Vân Di xiết lấy người nó thật đau.

- Từ... Từ Nhật...ma...máu...

- Hà?- Từ Nguyệt giật mình.

Vân Di vừa dứt lời, nó cũng nhận thấy trên người mình xuất hiện những vết máu loang lổ, nó đang mặc chiếc áo sơ mi trắng càng làm nổi bật sắc đỏ của máu. Mùi hương tanh nồng xộc vào mũi khiến nó cứng đờ người, bàn tay cứng ngắc sờ những vết đó, hai mắt nó nhìn chăm chăm vào vết máu trên đầu ngón tay, đôi con ngươi run lên. Từ Nguyệt cảm thấy đầu óc choáng váng, hình ảnh Từ Nhật trên người đầy máu hiện ra trước mắt nó, thật đáng sợ.

- Từ Nhật! Nhìn kia!- Vân Di hét lên đầy hoảng sợ, hai tay lay mạnh người nó, đầu ngẩng lên.

- Ha... - Từ Nguyệt giật mình ngờ ngác nhìn lên. Bên trên hiện ra một bóng người áo trắng, khuôn mặt trắng xanh, hốc mắt, mũi, miệng chảy ra rất nhiều máu trông vô cùng đáng sợ. Con ma há miệng nhắm hai người lao tới.

Từ Nguyệt nhanh chóng đẩy Vân Di ra một bên, con ma lao xuống cắn lên vai nó, con đau đớn truyền đi khắp người, máu trên vai nó bắt đầu chảy xuống. Từ Nguyệt hoảng loạn cố sức tách con ma ra. Vân Di được Từ Nguyệt cứu một mạng đầy sang một bên thì lại bị cái gì đó quấn lấy, cô hoảng sợ đến muốn khóc hét lên thất thanh, vừa hét vừa cầu cứu:

- Từ Nhật! Từ Nhật!

- Vân Di! - Từ Nguyệt hất con ma sang một bên lao tới cố gỡ dây leo to lớn quấn lấy Vân Di.

- Từ Nhật... - Hơi thở Vân Di yếu dần, cô cảm thấy những sợi dây leo càng ngày càng xiết chặt.

- Cố lên. Tôi sẽ cứu cô. - Từ Nguyệt cố dùng sức gỡ dây leo ra, mồ hôi chảy dài trên má, răng nghiến chặt lại.

Vân Di mở to mắt nhìn ra phía sau Từ Nguyệt, trong bóng tối dần hiện ra những con ma đẫm máu và những con quái vật đáng sợ đang tiến lại gần, Vân Di cố dùng sức nói:

- Từ Nhật... chạy... chạy đi...

- Cái gì chứ? Không đời nào tôi bỏ cô lại!

- Chạy...chạy...đi...- Vân Di ngất lịm đi.'

- Vân Di! - Từ Nguyệt hét lên. Cùng lúc đó, những con ma và quái vật đằng sau nhảy bổ vào nó.

Sau lớp kính trong suốt, một tiếng cười vang lên đầy khoái trá, tay liên tục đập bàn:

- Ha Ha Ha. Nhìn kìa, trông hai đứa nó thật thú vị, tiếng hét thật thích tai.

Bất chợt phụt một tiếng, màn hình tivi tối đen. Những con ma và quái vật dần biến mất, Từ Nguyệt khuyu chân xuống không hiểu chuyện gì đang xảy ra, dây leo quấn lấy Vân Di cũng biến mất, người cô mềm nhũn ngã tới đằng trước, Từ Nguyệt vội gượng dậy đỡ lấy cô. Từ Nguyệt đưa tay lên mũi Vân Di vẫn còn thở. Nó nhìn quanh, một màn đen bao phủ nhưng có điều con đau trên người nó không còn nữa.

- Chuyện gì vậy?

Cánh cửa bị đá tung ra, một âm thanh âm trầm lạnh lùng vang lên:

- Đến đây là kết thúc rồi... Đồ thiếu gia.

Người con trai vốn đang ngồi trên ghế đứng bật dậy lắp bắp nói:

- Hàn... Lam Thiên!

Từ Nguyệt nghe thấy âm thanh rầm rầm vang lên sau đó trong màn tối lóe lên ánh sáng, Từ Nguyệt nheo mắt nhìn về luồng sáng hình chữ nhật, một bóng đen đứng che một phần ánh sáng cất tiếng:

- Từ Nhật mau ra đây đi!

Từ Nguyệt dìu Vân Di tiến tới bóng đen, khi nhìn rõ bóng đen là ai nó không tránh khỏi ngạc nhiên:

- Anh Mạc Tư hay Mạc Ninh?

- Anh là Mạc Tư! Hai người không sao chứ? - Mạc Tư cười dịu dàng hỏi.

- Em không sao nhưng cô ấy hình như ngất rồi. - Từ Nguyệt nhìn Vân Di lo lắng nói.

- Không sao là tốt rồi. Chúng ta mau rời khỏi đây thôi. - Mạc Tư nói.

Rầm. Âm thanh va chạm vang lên thật lớn. Từ Nguyệt sững sờ nhìn Lam Thiên một cước đạp một người con trai bay vào tường, khoe miệng anh ta chảy xuống một dòng máu. Kí túc xá trường đại nhân cao cao tại thượng nhìn xuống tên đó, ánh mắt lạnh băng cao ngạo lóe lên tia khinh thường. Người con trai kia lau vết máu nơi khoe miệng, ánh mắt căm phẫn.

Lam Thiên không thèm để ý tên đó nữa xoay người đi tới chỗ bọn nó, ánh mắt Lam Thiên lướt trên người nó. Từ Nguyệt không dám cử động, đứng thẳng người để cho cậu quan sát. Ánh mắt đó là thế nào chứ? Tim nó bây giờ thật sự rất yếu đó.

- Không sao?

- Vâng!

- Đi thôi!- Lam Thiên dõng dạc nói.

- Kí túc xá trường, còn mấy tên đó thì sao? - Một người trong hội kỉ luật hỏi.

- Bọn họ trói lại đem đi!

- Vâng. - cảm đảm liền lãnh mệnh nhanh chóng thi hành, vô cùng thuần thục và chuyên nghiệp đem người trói lại.

Thật nhanh nhẹn. Bọn họ có vẻ rất quen thuộc. Đây là suy nghĩ của Từ Nguyệt khi nhìn thành bọn họ hành động. Mà bất kì người ngoài nào nhìn thấy cũng sẽ có suy nghĩ đó. Nó bỗng dưng thấy tia sáng lóe lên sắc nhọn. Đó là con dao. Từ Nguyệt nhìn người con trai bị Lam Thiên đánh gục cầm lấy con dao đó lao tới. Từ Nguyệt đẩy Vân Di sang cho Mạc Tư đằng sau lao lên đưa tay lên chặn trước Lam Thiên. Con dao chuẩn bị đâm vào tay nó thì Lam Thiên xoay người đá vào bụng tên đó, con dao đâm tới bị lệch xẹt qua tay Từ Nguyệt để lại một vết thương dài ngoài da.

- Ngu ngốc. - Lam Thiên lên tiếng mắng một tiếng, một tay kéo nó sang một bên, một tay bắt lấy tay tên kia đánh rơi con dao, đập lên bụng tên kia một phát nữa. - TRời lại đi!

- Vâng. - Thành viên hội kỉ luật vội làm việc.

Lam Thiên kéo tay Từ Nguyệt ra xem, cậu lấy trong túi ra một chiếc khăn tay băng tạm lại, ánh mắt lạnh băng nhìn nó:

- Làm việc dư thừa!

- Xin...xin lỗi. - Từ Nguyệt đành cúi đầu nhận lỗi trước ánh mắt đó. Xin lỗi xong nó mới phát hiện rõ ràng là nó có ý giúp người sao lại mắng nó. Thiên lí ở đâu chứ?

- Chúng ta mau đi thôi. Bên nhóm Cao Văn xong hết rồi đó. - Mạc Tư lên tiếng nhắc nhở.

- Đi! - Lam Thiên buông tay nó ra xoay người đi trước.

Từ Nguyệt đi đến bên cạnh Mạc Tư, nhận lại Văn Di hỏi:

- Em làm gì sai à?

- Không sai nhưng ngốc. Không ai có thể đánh lên Lam Thiên được. Cậu ấy cảnh giác cao lắm. - Mạc Tư vỗ vai nó nói.

- Hồi nãy rõ ràng anh tay không có phản ứng gì mà...

- Cậu ấy sẽ không làm gì dư thừa cả. Tồn sức lắm. Bỏ qua chuyện đó đi, chúng ta mau đi thôi. - Mạc Tư vỗ vai nó nói.

Từ Nguyệt cũng vội quăng phiến muối ra khỏi đầu. Tốt nhất lần sau không nên làm gì mới phải. A, mà không có lần sau. Tuyệt đối. Nó không muốn gặp chuyện xui xẻo một lần nào nữa.

Đi theo nhóm Lam Thiên Từ Nguyệt mới phát hiện thì ra hai người bọn nó bị giam dưới tầng hầm. Cảm giác thật ngọt ngào.

Lam Thiên nhìn thấy nhóm Cao Văn ở bên ngoài, bên cạnh là một chàng trai đeo kính mặc áo gió kín người.

- Bọn tớ hoàn thành nhiệm vụ rồi. - Cao Văn giờ ngón cái nói.

- Cậu đoán không sai nha. Quả nhiên là cậu ta, học sinh trốn học. - Diệc Phàm nhìn chàng trai kia nói.

Quay ngược thời gian lại một chút.

Mạc Tư nhìn Lam Thiên tò mò hỏi:

- Cậu đang làm gì vậy? Sao lại tắt năng lượng pin của máy đi?

- Điện tử, tìm kiếm năng lượng điện tử. - Lam Thiên nói.

- Tại sao?

- Chuyện lần này có liên quan tới một người. Cậu còn nhớ người tên Cảnh Ưu chứ?

- Hừm. Chính là cái cậu đã đưa ra sản phẩm Real visual illusion trong kì thi sáng tạo do BS tổ chức phải không? Hình như cậu ta cũng chính là học sinh trốn học đó, từ hồi khai giảng tới giờ chẳng thấy cậu ta đến trường, liên lạc với người nhà thì bảo cậu ta bị bệnh, thật không biết là bệnh gì mà không đi học nổi luôn. Thế thì sao? - Mạc Tư hỏi.

- Đặc điểm của hệ thống Real visual illusion là thiết lập không gian cô lập, dựng lên một màn bảo vệ sử dụng nguồn năng lượng điện tử để giam cầm sóng điện tử. Đại loại là sóng điện tử trong không gian đó không thể thoát ra ngoài. Không chỉ có thế, nguồn năng lượng điện tử còn được chuyển hóa tác động trực tiếp đến năm giác quan của con người tạo ra ảo ảnh chân thật đến nỗi con người không thể phân biệt đâu là thật đâu là giả. Nếu như những học sinh đó bị áp dụng hệ thống đó thì không cần động tay động chân cũng có cách dọa chết khiếp người khác. - Lam Thiên giải thích. Trên màn hình laptop hiện lên biểu tượng năng lượng, cậu nhấp vào. - Chỉ cần vô hiệu hóa nguồn năng lượng truyền đến hệ thống là xong. Đến lúc đó chúng ta sẽ hành động. Cậu liên lạc với Mạc Ninh bảo cậu ta tìm tới máy tính chủ kiểm soát hệ thống camera xem. Không cần biết có mấy cái camera làm gì, tìm được máy chủ và lấy quyền kiểm soát là xong, còn chúng ta thì sẽ lần theo tín hiệu sắp phát lại.

- Tớ biết rồi.

Hiện tại.

- Tại sao cậu lại giúp họ? - Lam Thiên hỏi Cảnh Ưu. Cậu ta được nhà trường tài trợ học tập, có gì lại dùng cách này hủy hoại danh tiếng của Quang Văn Và BS.

- Tại sao? Tất cả đều là do cha cậu cả. Trong kì thi người đoạt giải phải là tôi, người có thể nhận lấy học bổng du học chính là tôi. Tôi không cam tâm, sản phẩm tôi làm ra hoàn toàn hơn hẳn những người khác nhưng chính cha cậu lại bảo nó là rác rưởi. Không chỉ thế, sau khi trở lại trường tôi lại bị nhiều người chế nhạo vì thua cuộc. Tại sao chứ? - Cảnh Ưu gắt lên. Từ một học sinh ưu tú đoạt nhiều giải thưởng, lần đầu tiên bị sỉ nhục trước đông đảo mọi người cậu không thể chịu nổi.

Lam Thiên lười biếng vò mái đầu. Tất cả là do ba cậu không biết cách ăn nói.

- Sản phẩm cậu làm ra đúng là rác rưởi... à không là có sáng tạo vượt trội nhưng không đem lại lợi ích gì hết.

- Cậu nói cái gì chứ?

- Các sản phẩm của BS làm ra đều mang một mục đích chung đó là phục vụ cho con người. Nhưng sản phẩm của cậu lại hại người khác. Cậu nói cậu sáng tạo ra nó để cho mọi người có thể cảm nhận những gì họ muốn được tạo ra từ ảo ảnh một cách chân thật nhưng cậu có nghĩ đến tác hại của nó chưa? Sự chân thật của nó khiến con người không phân biệt được đâu là thực đâu là ảo ảnh. Đắm chìm trong những khoái hoạt được tạo ra từ ảo ảnh có thể thỏa mãn những mong muốn của họ chỉ khiến con người trở nên vô dụng. Trong cuộc sống này không có mong muốn nào dễ dàng đạt được. Chính vì nó chỉ khiến cho con người ta tách khỏi thế giới mà họ đang sống đến với một thế giới vô nghĩa. Không chỉ thế chính vì để đạt được 59 chỗ chân thật đó nó tạo nên một áp lực khủng khiếp lên thần kinh. Người bình thường nếu sử dụng lâu sẽ dẫn đến suy nhược thần kinh. Vậy cậu nói xem, sản phẩm như thế chúng tôi có nên chấp nhận không? - Lam Thiên nhìn cậu ta hỏi.

- Tôi... chưa nghĩ đến tác hại của nó... - Cảnh Ưu bối rối nói.

- Cậu hiểu thì tốt rồi. - Lam Thiên gật đầu.

Bổng Cao Văn vỗ tay dẫn đến cả đám người hội kĩ luật vỗ tay theo.

- Trời ơi! Hôm nay tôi mới nghe được Kí túc xá trường nói nhiều như thế.

- Tôi chết không còn gì hối tiếc.

- Lam Thiên, cậu nói nhiều vậy chắc khát nước lắm ha. - Mạc Ninh trêu chọc nói.

Lam Thiên mất lạnh quét một vòng, đám người liên im bật. Càng lúc càng chẳng ra thế thống gì.

- Ba tớ sắp đến rồi. - Diệc Phàm giơ điện thoại lên nói.

Cậu vừa dứt lời thì tiếng xe cảnh sát vang lên. Hai ba chiếc xe cảnh sát đi tới theo sau hai chiếc xe BMW. Xe cảnh sát dừng lại, nhóm cảnh sát nhanh chân xuống tiếp nhận nhóm người bị trói lại. Kiến Hàm từ trên chiếc BMW đi trước bước xuống, dáng người ưu nhã, tay khẽ nâng chiếc kính, nhìn về phía nhóm Lam Thiên nở nụ cười.

- Máy đưa vất vả rồi.

- Ba ba.

TRước khi mọi người kịp phản ứng thì một bóng người lao vào trong lòng Kiến Hàm kèm theo tiếng gọi ngọt xớt.

- Nhóc con nặng thêm rồi nhĩ? Xem ra đồ ăn Lam Thiên làm rất tốt. - Kiến Hàm nâng cậu con trai nhỏ lên cười nói. Mặc dù Diệc Phàm đã mười bảy nhưng trông mặt Kiến Hàm cậu còn nhỏ lắm.

- Cuối cùng cũng được gặp ba ba rồi. - Diệc Phàm ôm Kiến Hàm làm nũng. - Ba công tác thật vất vả.

- Lần sau sẽ dẫn con đi chơi. - Kiến Hàm xoa đầu cậu nói. Xem chừng nào thích hợp lấy có này xin nghỉ dài ngày mới được.

- Ba ba hứa rồi nhá. - Diệc Phàm vui vẻ nói.

Một đám người xem cảm khái trước mặt người cha vĩ đại thì con dù lớn thế nào cũng thật bé nhỏ.

- Chú giải quyết xong rồi hả? - Lam Thiên hỏi.

- Ừ. - Kiến Hàm mỉm cười nói. - Nếu cháu nhìn thấy vẻ mặt của ông ta lúc đó sẽ cười lớn cho mà xem. Ta chỉ nói có vài cậu mà đã xui lợ người. Thật kém cỏi. - Mà, Kiến Hàm làm luật sư thì cái vài lời đó có sức công kích lớn lắm.

- Tiểu thư. - Một người đàn ông từ trong chiếc xe BMW còn lại lo lắng chạy tới đỡ lấy Vân Di đã tỉnh một lúc từ tay Từ Nguyệt cả người cứng đờ, hồn lạc phách bay.

- Tiểu thư để tôi đưa cô về. - Người đàn ông vội đỡ Vân Di đi trong sự luyến tiếc của cô.

- Đây, cậu không sao chứ? Người đẹp đi rồi kìa. - Cao Văn vỗ mạnh lưng Từ Nguyệt trêu chọc.

- Người đẹp gì chứ? - Từ Nguyệt sực tỉnh rầu rĩ nói.
- Cũng khuya rồi, các cháu cũng nên về thôi. Có đi xe tới chứ? - Kiến Hàm hỏi.
- Có. Bọn cháu sẽ tự về. Chú không cần lo. - Lam Thiên nói.
- Vậy là được. Chú chỉ đến xem bọn cháu chiến đấu thế nào nhưng xem ra chẳng có gì thú vị hết. Diệc Phàm, con về với Lam Thiên trước, ba mượn bạn cùng phòng của con một chút. Nhớ tắm rồi ngủ. - Kiến Hàm xoa đầu Diệc Phàm nói.
- Con biết rồi. - Diệc Phàm gật gù đầu.
- Chú cần cháu làm gì sao? - Cao Văn nghi hoặc hỏi.
- Liên quan đến việc nhà của cháu một chút. - Kiến Hàm hí hóp mắt cười nói. Một nụ cười khiến người khác bất an.

Lam Thiên nheo mắt nhìn Kiến Hàm rồi lại nhìn Cao Văn. Liên quan đến việc nhà sao? Chuyện này cậu phải hỏi kĩ ba mới được. Thân phận của Cao Văn có chút phức tạp. Đã là bạn cậu sẽ không để bạn mình phải chịu thiệt thòi.

Chờ chiếc xe của Kiến Hàm rời đi, Lam thiên quay sang Từ Nguyệt nhìn thấy máu chảy ra thấm hết cả khăn tay mà nó lại không kêu lên tiếng nào đúng là giỏi. Cậu nói với nhóm Diệc Phàm:

- Các cậu về trước. Tớ đưa cậu ta đến bệnh viện.
- Hay để tớ đưa đi cho. Cậu cũng mệt rồi...
- Không cần. Cậu ta vì tớ bị thương. - Lam Thiên nói. Lờn ý nhiều.
- Vậy bọn tớ về trước. - Diệc Phàm gật đầu nói.
- Đi thôi. - Lam Thiên hất cằm ra hiệu cho Từ Nguyệt.
- À, không cần đâu. Chỉ là vết thương nhỏ... - Từ Nguyệt vội từ chối. Nó chẳng muốn gần núi băng này thêm phút nào.

Lam Thiên nheo mắt lạnh nhìn nó không kiến nhẫn. Từ Nguyệt nuốt lại những lời muốn nói ra vội vàng gật đầu nói:

- Chúng ta mau đi thôi. Không thể để lãng phí thời gian quý báu của kí túc xá trường được.

Đến cuối cùng không ai chống lại được ánh mắt của Hàn thiếu gia cả.

Hè rồi nên người cứ lười ra nên mới đăng trễ, xin lỗi mọi người. Mà mình cũng đã sắp xếp được lịch đăng truyện là vào thứ hai và thứ bảy bắt đầu từ tuần sau.

Con về truyện lần trước mình đánh phải xin lỗi một số bạn vì mình vẫn sẽ giữ ý tương nam x nam nhưng dù sao chỉ là cặp phụ nên không ảnh hưởng nhiều đến cặp chính. Những ý kiến của mọi người cũng đã giúp mình chuẩn bị được tinh thần đón nhận ý kiến của độc giả về nội dung của truyện sau này. Cảm ơn ý kiến của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Rắc rối

Lam Thiên lái xe đưa Từ Nguyệt đến bệnh viện. Bầu không khí trên xe có chút gượng ép và tĩnh lặng. Từ Nguyệt ngồi thẳng lưng không dám nhúc nhích, ngồi gần tòa đại băng sơn thế này thật áp lực. Nó chỉ mong mau chóng đến bệnh viện rồi nhanh chóng và kí túc xá. Hôm nay ba nó sẽ chính thức chuyển đến kí túc xá của trường, nếu không thấy nó chắc ông sẽ cuống lên mất. Hơn nữa nó còn có chuyện quan trọng muốn nói cho ba biết. Nhớ tới lời nói của Vân Di trước khi rời đi mà nó rùng mình. Lam Thiên chăm chú lại xe nhưng với giác quan nhạy bén cậu nhận ra người bên cạnh bất thường, lúc thì nhíu mày, lúc thì ngẩn người, lúc thì thờ dài, biểu cảm vô cùng phong phú. Và điều cậu chú ý hơn đó chính là người này cố gắng thu nhỏ người lại ép sát vào thành xe, dường như muốn thu nhỏ lại sự tồn tại của bản thân. Lam Thiên có chút khó chịu, cậu không nghĩ mình lại đáng sợ đến mức đó.

- Đây.

- Vâng! - Từ Nguyệt giật mình đáp. Gọi nó có chuyện gì?

- Không nên ép sát vào thành xe như vậy. Cậu không thấy đau sao? - Lam Thiên vẫn giữ nét mặt lạnh nói.

- Á,... - Từ Nguyệt sững sốt. Đây là lời quan tâm sao? Trời ơi, nếu mình nói với Lâm Nhất thế nào cậu ta cũng làm về mặt ghen tị muốn chết chi xem.

- Sao không trả lời? - Lam Thiên bất mãn nói. Cậu đang nói chuyện mà cậu nhóc này lại phân tâm.

- Trả lời gì cơ?

- Cậu không đau sao? - Lam Thiên lặp lại câu hỏi.

- Không... không đau lắm - Từ Nguyệt sờ sờ lên vết thương nói. Nó vốn chịu đau tốt lắm, đây cũng chỉ là một vết thương nhỏ không đáng nói.

Lam Thiên nghe nói vậy cũng không nói gì thêm, cậu chỉ cảm thấy cậu con trai này mạnh mẽ hơn vẻ bề ngoài. Cậu ta là người tốt nhưng lại có chút ngu ngốc.

Đến bệnh viện, Lam Thiên giao Từ Nguyệt cho bác sĩ còn mình thì ở bên ngoài gọi điện hỏi Giang Thiên về vụ việc hôm nay.

- Ba.

- Lam Thiên. Con gọi giờ này làm gì? - Giọng Giang Thiên uể oải và không vui.

- Chuyện hôm nay, con muốn hỏi rõ.

- Con tự điều tra được mà. Đừng làm phiền ba.

- Tồn thời gian. Ba mau nói đi.

Bên kia không nói gì, mãi một lúc mới lên tiếng:

- Muốn ba nói cũng được nhưng phải có điều kiện.

- Ba nói đi. - Lam Thiên cảm thấy thật phiền phức, nói có mấy lời mà cũng cần điều kiện.

- Giúp ba nắn nỉ mẹ con... cho ba vào nhà.

Bầu không khí yên tĩnh phút chốc bao trùm lên, hai cha con nín thinh không ai nói thêm điều gì. Mãi một lúc Lam Thiên mới bình thường hỏi lại:

- Ba chọc gì mẹ?

- Ba chọc gì chứ? Vì không được tham gia việc kia nên mẹ con đổi xách theo Lạc Dương về nhà ngoại còn khóa kín cửa không cho ba vào, ba đứng ngoài đợi hơn bốn tiếng rồi. Chết tiệt, sắp bị đông đá luôn rồi.

Lam Thiên day day thái dương. Hai người đã bao nhiêu tuổi đầu rồi mà cư xử chẳng khác nào mấy đứa trẻ, rốt cuộc họ không biết thế nào là người lớn sao? Lam Thiên thở dài một tiếng nói:

- Được rồi. Con giúp. Ba mau nói đi.

- Vậy thì được. Chuyện lần này cũng do dự án lần trước, tập đoàn Đỗ gia vốn nắm chắc phần thắng lại bị chúng ta chen ngang nên thất bại, lỗ vốn nặng nên đâm ra thù hận, muốn hủy hoại thanh danh của BS để giành lại dự án kia. Mà đầu tiên là nhắm vào Quang Vân bởi ai chẳng biết tập đoàn chúng ta đứng sau trường Quang Vân, nếu để người khác biết chúng ta không thể bảo vệ học sinh của mình thì thực lực của BS thật kém cỏi. Không chỉ thế hẳn nhắm vào con của cô đồng trong tập đoàn nhằm gây lục đục nội bộ để dễ dàng thực hiện âm mưu của mình. Vậy thôi. - Giang Thiên kể ngắn gọn sự việc lại.

- Hừm? Vậy có liên quan đến Cao Văn không?

- Cao Văn? Thằng nhóc nhà họ Cao cũng dính chút chút, chỉ là gián tiếp thôi. Hôm nay Kiến Hàm thu thập lão gia kia thì mới phát hiện tập đoàn Đỗ gia đã bị Cao gia thu mua, mà người lên thay vị trí chủ tịch của lão gia họ Cao kia chính là đại thiếu gia Cao Lăng vẫn nổi tiếng tài giỏi... thiên tài gì đó... chắc cậu ta đúng là có bản lĩnh hơn ba mình nhiều. Tối nay cậu ta chủ động liên lạc nói cái gì mà sẽ chủ động buông tha dự án kia nếu chúng ta giúp cậu ta gấp được Cao Văn. Là vậy đó.

- Cao Lăng sao? Sao đột nhiên anh ta lại...

- Ba nói xong rồi, con còn không mau giúp ba đi. Ba cúp máy đây, nhanh lên đó!

Giang Thiên nói dứt lời liền cúp máy, nghe bên kia truyền đến tiếng tí tí Lam Thiên phiền muộn lắm bầm. Cậu còn chưa hỏi hết đã vội tắt máy. Có người ba nào như thế không chứ? Mà dù sao đã nói giúp thì vẫn phải giúp, chỉ là giúp Giang Thiên bước được vào nhà thôi mà, cũng không khó lắm. Lam

Thiên nhấn gọi Lam Thanh. Sau khi hỏi thăm mẹ mình một chút cậu mới giúp Giang Thiên bằng một câu nói:

- Con có việc quan trọng muốn gặp ba nhưng không gọi được, mẹ chuyển máy cho ba hộ con.

Phàm là chuyện liên quan đến Lam Thiên Lam Thanh đều không chậm trễ. Bà hoàn toàn quên nỗi tức giận mà ra ngoài cổng tìm Giang Thiên, sau khi thấy người nào đó chịu lạnh đứng bên ngoài không ngừng nài nỉ nên mềm lòng, mà mềm lòng thì cho vào nhà. Chỉ vậy thôi.

- Kí túc xá trường, tôi xong rồi. - Từ Nguyệt bước ra khỏi phòng bác sĩ nói với Lam Thiên.

- Ừm. Chúng ta về.- Lam Thiên gật đầu một cái nói.

- Kí túc xá trường, tiền chữa trị là bao nhiêu vậy ạ?

- Cậu hỏi làm gì?

- Tôi sẽ trả lại cho anh. Tôi không muốn nợ ai.

Lam Thiên hơi nheo mắt nhìn cậu trai nhỏ nhắn trước mặt đang ngẩng đầu nhìn cậu. Không ngờ tên nhút nhát này lại dám ngang nhiên nhìn cậu chằm chằm như vậy, đôi mắt kia còn toát lên sự kiên quyết. Không tồi. Người này có thể bồi dưỡng.

- Kí túc xá trường..

- Không cần. Số tiền đó cũng chẳng nhiều nhặn gì.- Lam Thiên phát tay nói.

- Nhưng tôi..

- Cũng chẳng cho không cậu. Đó xem như số tiền bồi dưỡng cho cậu. Sắp tới đại hội thể thao, cậu thể hiện cho tốt là được rồi. - Lam Thiên nói xong liền tiêu sái xoay người đi trước, vừa đi cậu vừa xoa cằm mình, hôm nay nói nhiều quá.

Từ Nguyệt ngẩn người nhìn bóng lưng đằng trước. Người này thật khó hiểu.

Về đến kí túc cũng đã gần một giờ sáng, trước cổng kí túc xá ba nó cùng với Lâm Nhất đã chờ sẵn. Lam Thiên thả nó trước cổng rồi đi trước. Từ Nguyệt vừa xuống xe đã bị ba túm lại xoay vòng vòng quan sát, vẻ mặt lo lắng hỏi han:

- Con không sao chứ? Ba nghe nói con hôm nay giúp một học sinh trong trường rồi bị bắt tùm lùm hết. Cánh tay bị thương có nặng không?

- Con không sao! Con ổn mà. - Từ Nguyệt vỗ vai ba nói.

- May mà cậu không sao. Cậu làm tôi cũng thật lo lắng. Nếu không phải anh Cao Văn gọi về nói cho biết thì tôi đã chạy đi tìm cậu rồi. Giờ thấy cậu về thì thật buồn ngủ. - Lâm Nhất uể oải nói.

- À, Lâm Nhất. Cậu cứ về phòng trước đi, tôi nói chuyện với ba tôi chút đã.

- Cũng được. Tôi đi đây. - Lâm Nhất vẫy vẫy tay rồi chạy đi.

- Con có chuyện gì sao? - Hoàng Mộc lo lắng hỏi.

Đội bóng Lâm Nhất khuất hẳn, Từ Nguyệt mới lộ vẻ mặt hoảng hốt túm lấy tay ba mình nói:

- Ba ơi. Nguy thật rồi!

Sau đó Từ Nguyệt kể cho ba mình nghe về việc gặp Văn Di, Hoàng Mộc nghe xong cảm khái vài tiếng:

- Nếu Từ Nhật con sống thì hay biết mấy. Không ngờ lại có đứa chờ nó tới bảy năm, chỉ tiếc Từ Nhật không có số hưởng.

- Ba nói đúng, con thấy Văn Di là người tốt rất hợp với anh trai nhưng bây giờ con lại là Từ Nhật, con phải biết làm sao bây giờ? - Từ Nguyệt rầu rĩ nói.

- Ba nghĩ con cứ thẳng thừng cự tuyệt... làm cho cô bé hết hi vọng thôi. - Hoàng Mộc lưỡng lự nói ra biện pháp.

- Con đã làm vậy và cô ấy trông bị tổn thương, nhưng sau khi xảy ra chuyện kia, cô ấy nói ra một lời làm con kinh hãi.

- Lời gì?

- Cô ấy nói cả đời không phải con không lấy, dù con có làm gì, nói gì cũng nhất quyết không buông tay. - Từ Nguyệt ôm mặt chán nản nói.

Hoàng Mộc nghe xong cũng ngây người, lần này rắc rối to rồi.

Chương 15: Liên lụy

Mấy ngày gần đây Từ Nguyệt thật sự rất buồn phiền. Tại sao ư? Vì không hiểu sao nó lại có một cái đuôi theo sau. Rất phiền đó. Như thế này nè.

Giờ ăn trưa. Như thường lệ, Từ Nguyệt cùng Lâm Nhất xoay bàn lại cùng ăn trưa với nhau. Từ Nguyệt vừa mở hộp cơm, chưa kịp đựng đũa thì hộp cơm đã biến mất không tung tích và thay vào đó là một hộp cơm màu hồng đầy trái tim.

- Đây là hộp cơm tớ làm riêng cho cậu đó. Một hộp cơm đầy ấp tình yêu. - Vân Di mỉm cười nhìn nó.

- Cảm... cảm ơn. - Từ Nguyệt gượng cười đáp. Thôi thì cơm nào chẳng như nhau, có ăn là được rồi. Nó thậm nhũ bản thân. Nhưng khi mở nắp hộp cơm nhìn com hay đồ ăn đều xếp thành hình trái tim mà cả người nó nổi da gà, dù đang đói cũng khó mà nuốt com.

Tội nhất là Lâm Nhất, cậu chẳng làm gì hết mà cũng trúng đạn. Vân Di luôn nở nụ cười dịu dàng đúng chuẩn thực nữ với Từ Nguyệt nhưng khi nhìn cậu cũng có cười nhưng đôi mắt hình viên đạn hẳn rõ sự đe dọa "Cậu mà không mau biến đi thì biết tay tôi". Chẳng trai thần kinh thô đương nhiên không dễ dàng mà nhận ra được sự uy hiếp đó nên chỉ cười ngu ngơ ngồi ăn cùng Từ Nguyệt, dưới ánh mắt nồng cháy của tiểu thư Vân Di lưng cậu nóng rần. May mắn cho chàng trai có những người bạn tốt lời cậu đi trước khi có chuyện gì đó không may xảy ra và Vân Di tự nhiên chiếm chỗ ăn "bữa trưa lãng mạn" với Từ Nguyệt.

Lâm Nhất bất mãn nhìn đám bạn tự dưng lôi kéo mình ra góc cửa lớp, chỗ này thì ăn kiểu nào. Cậu hất tay tên bạn đang đặt lên vai mình mà nói:

- Tớ tới chỗ Từ Nhật.

- Khoan. - Hai ba người túm cậu lại, cả đám chụm đầu thì thầm.

- Tên ngốc. Bọn tớ vừa cứu cậu một mạng đó biết không?

- Gì chứ? Từ Nhật có làm gì tớ đâu?

- Ai nói cậu ta. Tớ là đang nói Vân Di kia. Ánh mắt cô ấy nhìn cậu rất "nồng nàn" đó. - Một tên hừ lạnh nói.

- Là sao?

- Cậu đúng là chỉ được cái IQ. Cậu chẳng lẽ không thấy Vân Di đang theo đuôi Từ Nhật sao? Trong chuyện này con gái sẽ trở nên đáng sợ, họ sẵn sàng tiêu diệt mọi vật cản trở tình yêu của họ. Và cậu... là cái bóng đèn cần phải tiêu diệt nhất.

Lâm Nhất nhìn cái tay đang vỗ vai mình lại nhìn ánh mắt vô cùng nghiêm túc của đám bạn sau đó lại nhìn Từ Nguyệt gian nan nuốt com:

- Không phải chứ? Không thể nào đâu.

- Nhưng đây là sự thật. Rốt cuộc tên nhóc ấy sao mà may mắn thế, được hoa khôi của khối theo đuôi. Nếu là tớ đã sớm ngã vào vòng tay đó. - Người bạn vừa nói vừa bày vẻ mặt háo sắc, xung quanh toàn phấn hồng.

Cả đám rùng mình cách xa cậu ta ngay.

Đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ.

- Từ Nhật cố gắng lên. Tớ luôn ủng hộ cậu. - Vân Di cầm chiếc khăn tay vẩy vẩy hồ.

Cả đám nam sinh cô đơn liền nhìn cậu với ánh mắt đầy "tình yêu thương". Từ Nguyệt khóc không ra nước mắt. Nó đã làm gì nên tội chứ.

- Này nhóc! Chú em nhìn thế mà ghê phết nhì! Đúng là không nên nhìn về bề ngoài mà. - Cố Hoàng xoa cằm nhìn nó nhếch miệng cười. Một nụ cười đáng khinh.

- Tha cho em đi. Em thật sự rất mệt mỏi đó. - Từ Nguyệt uể oải nói. Mấy ngày nay cứ như thế làm nó suy nhược thần kinh rồi. Thật rất muốn nói một câu dứt khoát cho rồi.

- Có phúc mà không biết hưởng. Hay là ngại ngần không dám chấp nhận. Có cần anh tư vấn không? Giảm 20% phí tư vấn. - Cố Hoàng tươi cười nói.

- Miễn đi. Em không có tiền trả đâu! - Từ Nguyệt bĩu môi nói. Nó nhìn xa xa thấy Vân Di đang bị thành viên trong câu lạc bộ chào đón, nghĩ nghĩ một

lúc nó túm lấy Cổ Hoành nói. - Đần anh! Em muốn xin nghỉ hôm nay.

- Cái đó... hơi khó à. Nếu em muốn nghỉ thì đầu tiên phải làm đơn đưa cho anh sau đó anh phải đưa cho chủ tịch rồi sau đó chủ tịch chấp nhận thì mới được a. - Cổ Hoành lộ vẻ mặt khó xử nói. - Đó là một quá trình dài nhưng nếu em muốn nhanh thì không phải không có cách. Chỉ cần...

- Tiền tháng sau em sẽ không lãnh. - Từ Nguyệt khoát tay nói.

- Được. Anh duyệt. Bây giờ em có thể nghỉ. Mai gặp. - Cổ Hoành vẫy tay nói.

Từ Nguyệt lom khom gom đồ trốn đi trong đầu không quên lôi tám đời nhà Cổ Hoành ra hỏi thăm. Nó tưởng nó được coi là kẻ ham tiền rồi nhưng ai ngờ còn có một tên cao cấp hơn. Từ Nguyệt biết nếu bây giờ trốn về kí túc xá chắc chắn sẽ bị phát hiện cho nên lên đến phòng y tế.

Hoàng Mộc thấy Từ Nguyệt lấp ló ngoài cửa rồi bước vào vội vàng khóa cửa lại mới dám thở mạnh liền tò mò hỏi:

- Con sao vậy?

- Ba, ba nói con phải làm sao giờ? Không thể để cô ấy như thế mãi được.

- Ba cũng không có cách nào giúp con. Ba nghĩ Vân Di là một cô bé cổ chấp, không dễ dàng buông bỏ đâu.

- Vậy con phải làm sao đây? Chẳng lẽ phải buộc nói thẳng với cô ấy con là Từ Nguyệt chứ không phải Từ Nhật. Từ Nhật đã qua đời rồi. Như thế là càng không được. Nếu Vân Di không chấp nhận được sự thật đó mà làm âm lên thì con nguy mất. - Từ Nguyệt ôm đầu khổ não nói.

- Từ Nhật. Cậu có trong đó không? Tớ nghe Lâm Nhất nói cậu xuống đây. Cậu ốm sao? - Tiếng Vân Di vang ra đằng sau cánh cửa. - Sao không mở được nhỉ?

- Chết rồi. Cô ấy đến. Con phải đi đây! - Từ Nguyệt vội vàng trèo lên cửa sổ nhảy ra ngoài. cái tên Lâm Nhất hại bạn, biết thế chẳng nói cho cậu ta biết mình đi đâu.

Từ Nguyệt cầm đầu chạy về đằng trước đầu ngoái nhìn ra đằng sau nên liền va phải một tường thịt ngã xuống đất.

- Đứng lên được không? - Giọng nói lạnh lạnh vang lên trên đỉnh đầu.

- Xin lỗi... tôi không để ý. - Từ Nguyệt chống tay đứng dậy nói. Lúc vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy bức tường thịt nó tự hỏi mình có thể quay ngược thời gian được không? Tại sao chỉ mới nhập học mà nó đã đắc tội con người vĩ đại này không ít lần. - Kí... kí túc xá trường... Tôi thật không có ý...

- Không sao là được rồi. - Lam Thiên lạnh lạnh nói một câu. - Cậu đang trốn ai sao?

- À... một người. - Từ Nguyệt cúi đầu nói. Sao tự dưng kí túc xá trường tỏ ra quan tâm nó vậy. Có biến.

- Một cô gái?

- Sao... sao anh biết?

- Cậu rất nổi tiếng. - Lam Thiên nói. Có một lần cậu phát hiện các thành viên trong kí túc xá đều tập trung tại phòng trà nhưng lại không bày trò phá phách gì hết. Điều đó khiến cậu cảm thấy kì lạ nên đứng ngoài quan sát. Và cậu thấy Cổ Hoành đang hăng hái kể về tình sử của nam sinh duy nhất vắng mặt. Đương nhiên cậu biết rõ lời Cổ Hoành nói chỉ có năm mươi phần trăm là sự thật năm mươi phần trăm còn lại là phóng đại. Ban đầu cậu cũng chẳng quan tâm mấy nhưng sau đó câu chuyện lại chuyển sang cậu. Đại loại kiểu như với một tên như Từ Nhật còn được hoa khôi yêu thích chẳng mấy chốc sẽ có mối tình đầu tiên còn kí túc xá trường hoành hào của chúng ta thậm chí còn chưa có mảnh tình vắt vai và anh em trong kí túc xá trường theo tôn chỉ "Chỉ sẽ có nữ còn lại khi kí túc xá trường không còn độc thân" nên quyết định phải giúp Lam Thiên tìm bạn gái. Và như cách bọn họ nói cậu đang cản trở hạnh phúc của người nào đó nên muốn cậu nhanh chóng chấm dứt tình trạng độc thân. Rõ ràng là bọn họ tự đặt ra tôn chỉ và sau đó đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cậu. Điều đó đem lại rất nhiều phiền phức cho người muốn yên tĩnh như Lam Thiên. Cậu không thích việc riêng tư của mình bị đem ra bàn tán và hơn hết là nếu việc này đến tai mẹ cậu Lam Thiên đoán mình sẽ chẳng thể sống yên. Chính vì vậy cậu phải làm gì đó với căn nguyên của sự việc trước khi mọi việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát. - Cậu thích cô gái kia sao?

- Không... không phải là không thích...chỉ là không phải thích theo kiểu kia.

- Nếu vậy thì cậu phải nói rõ cho cô ấy biết. Phải thật dứt khoát và rõ ràng. - Lam Thiên nghiêm giọng nói.

- Tôi biết thế nhưng mà không thể nói được. Chính là Vân Di là một cô gái tốt, tôi không thể tổn thương cô ấy được.

- Đôi lúc tổn thương một người lại là cách tốt nhất để bảo vệ người đó. Nếu chính cậu cứ mập mờ thế này chỉ làm cô ấy thêm hi vọng. Càng hi vọng thì nỗi đau càng lớn chỉ bằng dứt khoát một lần thì sẽ tốt hơn.

Từ Nguyệt nghe Lam Thiên nói vậy không khỏi ngẩn người. Hình như cậu nói đúng. Vì nó không tỏ thái độ gì trước hành động của Vân Di nên cô ấy tiếp tục tiến tới.

- Tôi không muốn chuyện riêng tư của cậu ảnh hưởng tới cái khác. - Nhất là cuộc sống yên bình của tôi. Lam Thiên trầm nghĩ.

- Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ nói với cô ấy. - Từ Nguyệt quyết tâm nói.
 - Tốt. Tôi đi trước đây. - Lam Thiên vỗ vai nó rồi bước ngang qua.
 - Kí túc xá trường, cảm ơn anh. - Từ Nguyệt gặp người nói.
 - Hề? Không có gì.
 - Anh là người tốt. - Từ Nguyệt mỉm cười nói. Nó thật không ngờ con người lạnh lùng kia cũng có mặt gần gũi quan tâm và thấu hiểu người khác như vậy.
 - Ừ. - Lam Thiên qua loa phát ra một tiếng rồi bước đi. Chỉ cần cậu một mình thì cái gì cũng tốt.
- Lam Thiên đang bước đi thì nghe được tiếng cười khúc khích đằng sau một thân cây.
- Cậu cười cái gì? - Lam Thiên khó chịu nhìn Cao Văn.
 - Tớ không ngờ cậu lại suy nghĩ đơn giản như vậy. Cậu nghĩ nếu làm như vậy thì đám người trong kí túc xá sẽ dừng tay sao? Bọn họ chỉ là kiếm một cái có tổng cậu đi thôi.
 - Đó không phải lỗi của tớ.
 - Không. Đó là lỗi của cậu.
 - Tại sao?
 - Cậu không biết mình rất được nữ sinh mến mộ sao? Chỉ cần cậu còn thì chẳng nữ sinh nào chú ý đến họ cả mà cô bé Vân Di kia là ngoại lệ. - Cao Văn mỉm cười nói.
 - Hừ. - Lam Thiên nhăn mặt. Cậu cũng chẳng muốn được nữ sinh mến mộ.
 - Tớ có một cách khác hiệu quả hơn. Muốn nghe không? - Cao Văn đột nhiên nhìn cậu với ánh mắt kì lạ.
 - Cách gì?
 - Từ Nhật kia là một người không tệ phải không?
 - Ý cậu là sao?
 - Ý là vậy đó. Cậu phải tự suy nghĩ thôi. Tớ không thể cứ nói toạc ra hết được, sẽ ngại lắm đó. Vậy nhé! Tớ đi trước đây. Cậu cứ từ từ suy nghĩ. - Cao Văn phất tay nói rồi bước đi. Chỉ là cậu mới nghe được một chuyện thú vị nên muốn mọi thứ trở nên thú vị hơn.
 - Là ý gì chứ? - Lam Thiên nghiêm túc suy nghĩ. Cách giúp cậu thoát thân lại liên quan đến Hoàng Từ Nhật? Chẳng lẽ cậu ta nắm giữ bí mật gì sao?

Với IQ cao ngất ngưỡng, EQ ít hoạt động và cái đầu ít sử dụng khiến cho Lam Thiên không thể nào biết được mình mới vừa bị bạn thân tính kế.

Xây ra một chút vấn đề với máy móc nên giờ mới đăng được. Thành thật xin lỗi mọi người nha.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tự suy diễn

Diệp Phàm buồn chán đứng trên sân thượng nhìn toàn cảnh sân trường có từng tốp học sinh đang đi lại. Cậu chống cằm liên tục thở dài, mấy ngày nay chẳng có chuyện gì thú vị xảy ra cả, cậu ngồi mồi trong phòng hội luôn rồi. Mà không biết Cao Văn và Lam Thiên đi đâu cả rồi nhỉ? Lam Thiên thì đã đành đi đăng nay ngay cả Cao Văn cũng mất dạng, trong phòng còn cả đống giấy tờ chưa giải quyết, mỗi lần nhìn thấy là cậu lại tụt huyết áp. Tốt nhất vẫn là nên kiếm gì chơi mới được. Diệp Phàm đánh một cái ngáp lồm bồm:

- Có gì để chơi không nhỉ?

- Hội phó! - Một thành viên trong Hội kỉ luật chạy tới gọi cậu.

- Có chuyện gì sao?

- Ban này có một người đàn ông trung niên đứng trước cổng trường đưa cho tôi thiệp này bảo đưa cho Hội trưởng nhưng tôi không thấy cậu ấy nên giờ đưa cho cậu!

- Tấm thiệp? Cái gì đây? - Diệc Phàm nhìn ngó tấm thiệp bạc trên tay tự hỏi. Cậu ngừng đầu lên nói thành viên kia. - Cứ để đây cho tôi. Cậu tiếp tục làm việc đi!

- Vậy tôi đi đây!

Diệc Phàm trầm ngâm nhìn chiếc thiệp, đây là chiếc thiệp thường được dùng cho các buổi tiệc thượng lưu, Cao Văn ngoài tham dự các bữa tiệc của BS, Hàn gia và sinh nhật của bạn bè thì đâu có tham gia mấy bữa tiệc kiểu cách này. Không lẽ... cậu ta quen được một tiểu thư nào sao? Diệc Phàm hí hóp mắt nghĩ ngợi. Không thể nào vậy chứ? Nếu thế sao mà mình không biết được. Nhưng đó là đáp án khả nghi nhất. Nếu thật sự là quý cô nào đó... nhìn trúng Cao Văn cô ta thật đáng thương. Diệc Phàm dành một phút mặc niệm cho quý cô trong tưởng tượng. Ày, thân là bạn của Cao Văn cậu phải có trách nhiệm bảo đảm đối tượng mà Cao Văn quen là người tốt. Để xem, là tiểu thư nhà nào đây. Sau khi kiểm cho mình được một lý do cao cả, Diệc Phàm tìm hiểu chiếc thiệp không thuộc về mình.

- Cao Lăng? Đây chẳng phải là anh trai cùng cha khác mẹ với Cao Văn sao? Tiệc sinh nhật? Tiệc sinh nhật của anh ta thì liên quan gì đến Cao Văn chứ? Không lẽ anh ta lo lắng Cao Văn sẽ cướp vị trí người thừa kế nên muốn tìm cơ hội diệt trừ? - Trong đầu Diệc Phàm diễn ra mười tám phương pháp hãm hại Cao Văn khi cậu đến bữa tiệc đó. Vừa nghĩ đến Cao Văn một khi bước vào iền không còn đường trở ra Diệc Phàm liên rùng mình hết toáng. - Không thể được! Mình biết ngay nhà họ Cao chẳng có ai tốt đẹp mà... hừ hừ... tốt nhất là không nên đưa tấm thiệp này cho Cao Văn. Cậu ta mà biết chắc chắn sẽ tới cho mà xem, cứ thích cạy mạnh. Cứ thế đi! Đầu phải lần đầu tiên mình lấy đồ của cậu ta mà không trả.

Cùng lúc đó, Cao Văn và Lam Thiên ngồi trong thư viện, hai người ngồi đối diện nhau không nói lời nào. Lam Thiên khó có ngày ngồi nghiêm chỉnh, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, ánh mắt nghiêm túc nhìn Cao Văn. KHÔNG chịu nổi Lam Thiên cứ nhìn chăm chăm mình, Cao Văn lên tiếng hỏi:

- Cậu muốn nói gì thì nói đi đừng cứ nhìn tớ bằng ánh mắt hình sự như vậy, tớ chịu không nổi áp lực đâu!

- Cao Văn... mấy ngày nay tớ đã suy nghĩ rất lâu và hôm nay tớ đã quyết định sẽ nói tất cả với cậu và mong cậu trả lời thẳng thắn.

Này, này. Cậu nói này hình như có vấn đề phải không? Không lẽ do mấy ngày nay bị đám nữ sinh làm phiền quá nên đã gây cho Lam Thiên một cú sốc tinh thần. Cũng đúng thôi, ngày nào cũng có nữ sinh dính theo, cái tin Hàn đại thiếu gia muốn tìm bạn gái lan ra khắp trường khiến cho từng từng lớp lớp nữ sinh vốn e ngại trở nên bùng nổ. Không chỉ có thể đám nam sinh trong kí túc xá còn bày đủ trò để giúp, nếu là cậu cũng phiền đến điên. Nhưng cũng không nên vì thế mà tìm đại đối tượng đây chứ? Nếu có vấn đề là nên tìm Hoàng Tử Nhật, không phải bữa trước cậu đã gợi ý rồi sao?

- Này, Lam Thiên! Có gì cậu cũng nên suy nghĩ kĩ càng không nên nóng vội nha.

- Tớ đã suy nghĩ lâu lắm rồi. Dù vậy... tớ... tớ vẫn muốn hỏi cậu... lần trước cậu nói "Tứ Nhật là một người không tệ" là ý gì? Nó có giúp tớ thoát khỏi rắc rối lần này không?

Cao Văn hơi ngần người ra rồi bật cười lớn:

- Ha ha ha... hóa ra cậu hỏi chuyện này... vậy mà còn làm tớ tưởng...

- Tưởng gì? Tớ không hỏi cậu chuyện này thì còn chuyện gì hỏi. Mấy ngày nay tớ đã cố gắng tăng hàn khí rồi mà không tránh được rắc rối. Sắp phiền trên rồi. Đến cả khi ngủ cũng nằm ác mộng.

- Lam Thiên cậu thật là... nếu để cho đám nam sinh biết được cậu nói gì chắc họ sẽ gào lên mất. Bỏ qua chuyện đó đi... tớ không nghĩ với IQ của cậu mà cậu lại không lí giải được hàm ý của tớ. - Cao Văn gõ gõ ngón trỏ lên bàn nói.

- Chẳng thể hiểu nổi. - Lam Thiên gác cằm trên bàn nói.

- Cậu đúng là khuyết thiếu tình cảm đấy. Vậy tớ lấy một ví dụ gần gũi với cậu. Giả sử như ba mẹ cậu đi. Đặt ba cậu vào tình huống như cậu lúc này... ông ấy cần phải tìm một người hợp với mình rồi một người bạn gợi ý cho ông ấy là mẹ cậu là người không tệ, cậu sẽ nghĩ sao?

- Có nghĩa là người bạn ấy tỏ ý muốn ông ấy quen thử mẹ tớ.

- Thông minh. Ý của tớ cũng tương tự vậy.

- Vậy cậu cứ nói thẳng cho rồi.

- Tớ là một người nho nhã sao có thể nói thẳng ra được.

- Hừ. Nhưng cậu ta là nam. - Lam Thiên hừ lạnh nói. Vậy là cách gì chứ?

- Vấn đề nằm ở đó! - Cao Văn búng ngón tay nói. - Cậu thử nghĩ xem đám sinh trong kí túc xá chỉ cần biết cậu không thích nữ thì cảm giác nguy cơ sẽ

giảm xuống. Tớ cũng chẳng cần cậu phải nói thẳng ra làm gì, hiệu quả tốt nhất của lời nói dối là khiến người khác tự suy diễn. Nữ sinh chỉ cần cậu không tỏ thái độ gì thì sẽ nhanh chóng từ bỏ, cái khó là đám nam sinh kia. Cậu hiểu tớ muốn nói gì rồi chứ?

Lam Thiên trầm ngâm suy nghĩ, cậu nhướn mày nhìn về phía Cao Văn rồi nghĩ ý kiến này cũng không tệ. Nhưng mà...

- Sao lại là cậu ta mà không phải ai khác?

- Khụ. Sóng gió lần này do cậu ta gây ra thì cậu ta phải giải quyết chứ? Hơn nữa không phải cậu cũng giúp cậu ta thoát khỏi phiền phức sao? Cậu ta cần phải trả ơn. Nói tóm lại không ai thích hợp hơn Tử Nhật. Hơn nữa nhìn ngoài hình cậu ta xem, khá dễ thương mà, nếu đối tượng là cậu ta cũng dễ hiểu phải không? Mọi người sẽ không nghi ngờ. - Cao Văn nhoeo cười nói. Cậu suy tính rất sâu và kĩ nha.

- Cậu nói đúng. Cứ thế đi. Giờ cậu đi đi. Tớ cần nghỉ ngơi. - Lam Thiên phát phát tay đuổi người, đầu gục xuống bàn, cậu phải ngủ bù.

- KHoan đã. Cậu cũng phải trả công cho tớ chứ?

- Cậu muốn gì? - Lam Thiên không ngẩng đầu lên hỏi.

- Giúp tớ giải quyết người của Cao gia một chút. Tớ cũng bị bọn họ bám chặt quá!

- Được.

- Cậu ngủ đi! - Nhận được đáp án cũng Lam Thiên Cao Văn thoải mái rời đi. Cao gia gì đó... cậu không quan tâm. Nếu cậu muốn gì sẽ tự đoạt lấy mà không cần ai phải thương hại. Ánh mắt Cao Văn toát lên cái nhìn lạnh lẽo rồi nhanh chóng biến mất trở lại đôi mắt giảo hoạt như thường ngày.

Tối hôm đó.

Cao Văn về phòng thì thấy Diệc Phàm nằm dài trên thảm làm bài tập, trời ạ, bàn không ngồi lại thích nằm là sao? Cái tật xấu mãi không sửa.

- Diệc Phàm! Lên bàn ngồi đằng hoàng!

- Không thích! - Diệc Phàm phồng má nói. - Sao hôm nay cậu về muộn vậy? Đi đâu thế?

- Loanh quanh bên dưới thôi. - Cao Văn ngồi trên salon bắt chéo hai chân nói. - Mà sao hôm nay cậu lại về phòng sớm thế? Không qua quán Lam Thiên nữa à?

- Cậu ta đuổi tớ về! Nói cái gì mà có chính sự... có mới lạ! - Diệc Phàm nhăn mặt nói.

- Nay Diệc Phàm... cậu có thứ gì muốn đưa cho tớ không?

Diệc Phàm nghe thế giật thót, lắp bắp nói:

- Cái gì chứ? Không phải cái máy game lần trước cậu nói cho tớ sao? Chẳng lẽ đổi ý?

- Diệc Phàm... cậu hiểu tớ đến nói đến cái gì mà. - Cao Văn hạ giọng nói.

- Cậu... sao biết?

- Cao Lăng nói. Anh ta gọi cho tớ.

- Cậu... muốn đi sao? Anh ta chắc chắn không có ý tốt. Cao gia bao năm bỏ mặc cậu không lo giờ lại tìm đến chắc chắn không có ý tốt.

- Tớ biết. Tớ cũng không nói là sẽ đi!

- Vậy cậu muốn lấy nó làm gì? - Diệc Phàm nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên là đem vứt đi! Tớ biết là cậu vẫn giữ nó và tớ... không muốn có bất kỳ đồ nào của Cao gia tồn tại trong không gian của mình. Chỉ vậy thôi. - Cao Văn mỉm cười nói.

- Vậy thì cậu cứ nói thẳng đi cho rồi. Còn làm tớ tưởng. - Diệc Phàm kéo ngăn tủ của mình lấy tấm thiệp ra. - Tớ đem ra ngoài vứt.

- Tớ sẽ tự đem đi vứt! - Cao Văn giật lấy tấm thiệp trong tay Diệc Phàm. Cậu xoa mái tóc vàng của Diệc Phàm cười dịu dàng nói. - Tớ không muốn cậu dính qua nhiều đến Cao gia. Tớ đi đây!

- Ừm... - Diệc Phàm ngờ ngác nhìn Cao Văn rời đi. Cậu vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Cao Văn ra khỏi phòng đóng cửa lại nhưng không đi vứt tấm thiệp, cậu nhìn tấm thiệp rồi cất vào túi. Xem như đến gặp ông ta lần cuối. Người đàn ông nhu nhược đó. Đợi một lúc cậu lại mở cửa phòng bước vào.

Lam Thiên có một cuộc nói chuyện với Cố Hoành, tên bày ra trò lần này.

- Kí túc xá trường đạo này hàn khí của cậu dày đặc quá đó thể thì sao nữ sinh dám đến gần chứ? - Cố Hoành cười ngả ngòn nói.
- Cố Hoành. Cậu nói với mọi người dừng việc này lại ngay!
- Cậu này tớ mới nghe hôm qua. Chán rồi! - Cố Hoành ngoáy ngoáy lỗ tai nói. Dại gì bỏ, cậu cũng nhận được chút huê hồng chứ bộ.
- Tớ... tớ có đối tượng rồi. - Lam Thiên cúi đầu nói, không ai biết về mặt cậu khó coi đến mức nào. Cả đời cậu lần đầu tiên nói cái cậu này nha.
- Ai? - Cố Hoành nghiêm túc hỏi.

Lam Thiên khó khăn thốt ra hai chữ:

- Từ... Nhật...

Cố Hoành ban đầu hơi ngạc nhiên sau đó lại tỏ ra ngộ đạo:

- Hèn gì cả cậu ta cũng.. bao lâu rồi?
- KHụ... hơn một tuần...
- Không lẽ từ sự kiện lần trước. Hèn gì tớ cứ thấy là lạ người như cậu sao lại cố ý đưa cậu ta tới bệnh viện chứ. Thật không ngờ... aizz tớ biết rồi...
- Cậu hiểu... là tốt rồi.

Sau đó, Cố Hoành rời phòng Lam Thiên trên đường đi lại thấy Từ Nguyệt mới đi làm về. Cậu thân thiện vỗ vai Từ Nguyệt nói:

- Hóa ra trước giờ tôi vẫn nhìn nhầm cậu, thật xin lỗi. Đến cả viên kim cương sáng chói kia mà cậu cũng lấy được quả là lợi hại. Cố gắng lên Từ Nhật, tôi luôn ủng hộ cậu.

Từ Nguyệt ngơ ngẩn chẳng hiểu gì? Kim cương gì cơ? Nó có lấy được đâu? Nếu lấy được một viên kim cương nó đã chẳng cần ở đây làm gì? Cố Hoành thật kì lạ. Trong khi Từ Nguyệt ngu ngơ không biết gì thì một tin đồn chậm rãi lan truyền.

Lần đầu tung hint...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O' Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đối xử đặc biệt?

Từ Nguyệt cảm thấy gần đây đã xảy ra chuyện gì đó mà chuyện gì đó hình như lại liên quan đến nó thì phải, nếu không nam sinh trong kí túc xá đã không nhìn nó bằng ánh mắt kì quái, vừa tò mò, ngạc nhiên lại có chút sùng bái. Rốt cuộc là sao chứ? Từ Nguyệt đang ngồi ăn sáng cùng Lâm Nhất, nó cũng muốn ăn nhanh cho xong nhưng không hiểu sao tất cả mọi người trong nhà ăn đang nhìn nó nhưng khi nó ngẩng đầu nhìn lên thì mọi người đang ăn uống bình thường.

- Lâm Nhất! - Từ Nguyệt nhỏ giọng gọi người đang ngấu nghiến ăn.
- Gì? - Lâm Nhất ngẩng đầu nhìn nó, chờ nó nói tiếp.
- Cậu có thấy gần đây mọi người nhìn tớ rất kì quái không?
- Kì quái? Có sao? - Lâm Nhất nhú mày nói, cậu thấy vẫn bình thường mà. Hiển nhiên là cậu vẫn chưa bắt kịp tin đồn đang lan ra trong kí túc xá nên đương nhiên không để ý nhiều rồi.

Từ Nguyệt xụ mặt. Hỏi cậu còn không bằng đi hỏi cái đầu gối. Chẳng lẽ là nó gặp ảo giác? Chỉ mong là vậy đi.

Từ Nguyệt ôm tâm trạng không tốt vào lớp học. Vừa thấy nó đến Vân Di đã vội vã chạy tới nói:

- Từ Nhật, cậu giúp tớ với!

- Cậu gặp rắc rối gì sao?

- Chính là bài tập toán tớ làm không kịp, hôm qua có chuyện bận nên không làm được hơn nữa có mấy bài nâng cao tớ không hiểu lắm! - Vân Di ủ rũ nói.

- Tớ cho cậu chép. Chép xong có gì không hiểu thì hỏi tớ đừng để lúc thầy hỏi lại không nói được. - Từ Nguyệt nói. Trong lớp thành tích của nó cũng thuộc top đầu hơn nữa lại kiên nhẫn để nói chuyện nên việc giảng giải bài tập cũng có không ít bạn nhờ vả.

- Cảm ơn cậu!

Sau khi nói chuyện với Lam Thiên, nó đã thẳng thắn nói chuyện với Vân Di, dù đã cố lựa lời nhưng cũng không tránh khỏi khiến cô nàng khóc lóc một trận rồi mới thông suốt chấp nhận làm bạn với cậu trước. Nhờ vậy mấy hành động thái quá lúc trước giảm không ít. Xem như mối quan hệ của họ bây giờ cũng thật tốt.

- Kì lạ! Sao có bài tập khó mấy bạn chỉ toàn hỏi cậu mà không hỏi tớ nhỉ? Tớ mới là người đứng đầu mà? Chẳng lẽ độ yêu thích lại thua kẻ đứng năm như cậu? - Lâm Nhất theo sau Từ Nguyệt thấy cảnh đó không khỏi suy nghĩ một phen.

- Cậu giảng mà họ hiểu được rồi hẳn tính đi! - Từ Nguyệt khinh thường phát phát tay. Lâm Nhất chắc đứng kiểu thiên tài có tư duy khác người. Cậu ta mỗi lần giảng giải đều thích tóm lược ngắn gọn đến mức chẳng ai hiểu nổi.

- Gì chứ? Không phải tớ giảng cậu hiểu sao? - Lâm Nhất nói. Từ Nguyệt sáng học tối làm, thời gian ôn tập không nhiều nên kiến thức vẫn có chỗ thiếu hụt đều là nhờ cậu lấp nha.

- Tớ mà không hiểu nổi cậu nữa thì không phải rất đã kích sao? Vì không để cho cậu thương tâm tớ đã phải vận hành não để nghĩ đấy! - Từ Nguyệt vỗ vai Lâm Nhất nói. Một bộ đáng tôi hi sinh cho cậu rất nhiều.

- Cậu vừa tổn thương tôi đó.

Như thường lệ hai người trâu đùa nói chuyện với nhau cho đến khi vào lớp. Đây hẳn là việc bình thường giữa bạn bè với nhau nhưng vào mắt những người tự xưng là "Người bảo vệ tình yêu" nguyên ý hi sinh thời gian làm mọi thứ để gìn giữ tình yêu vừa chớm nở của kí túc xá trường đại nhân mà họ luôn sùng kính đang lấp ló ở cửa lớp theo dõi trắng trợn thì đây chính là hành vi thân mật quá mức của kí túc xá trường phụ nhân với người lạ. Họ cần phải can thiệp trước khi có tình huống xấu xảy ra, không thể để mối tình đầu của kí túc xá trường kết thúc sớm được. Nhưng phải can thiệp như thế nào? Bọn họ phải mở cuộc họp bàn luận về vấn đề này thật nghiêm túc. Trước hết phải ghi chép lại đã.

Không hiểu sao Lâm Nhất và Từ Nguyệt đồng thời rung người, lưng lạnh toát.

- Sao tự dưng tớ thấy lạnh người thế nhỉ? - Lâm Nhất không được tự nhiên đưa tay ra sau lưng.

- Tớ cũng thấy vậy!

- Tiết trời bắt đầu vào đông rồi, lạnh cũng là chuyện thường. Cậu ra ngoài nhất định phải mặc ấm kẻo lạnh. Để tớ đan cho cậu khăn choàng cổ ha. - Vân Di đi tới trả vớ nghe hai người nói liền lập tức dấn dò rồi hững hờ nói.

- Cảm ơn cậu! - Từ Nguyệt mỉm cười nói.

Lam Thiên đang nằm ngủ dưới tán cây mát rượi ở nơi bí mật thì tiếng Diệc Phàm ồn ào gọi từ đằng xa phá vỡ bầu không khí tốt đẹp.

- Lam Thiên! Lam Thiên! Có chuyện rồi!

- Chuyện gì? - Lam Thiên khàn giọng lười biếng hỏi.

- Chuyện cậu và Từ Nhật là thật sao?

- Cậu nghĩ sao?

- Không có khả năng a. Nếu cậu và cậu ta là quan hệ đó thì còn lâu mới để cho cậu ta chung phòng với người khác rồi! Hơn nữa cậu cũng chẳng có hành động chăm sóc quan tâm đặc biệt. - Diệc Phàm nói. Cậu rất hiểu Lam Thiên nha. Nếu là món đồ mình thích thì Lam Thiên tuyệt đối không cho người khác đụng vào. Với người mình thích thì cậu ấy rất quan tâm, chăm sóc phải nói là rất chu đáo, tỉ mỉ.

Lam Thiên nghe Diệc Phàm nói vậy hài lòng gật đầu:

- Không uống công cậu lớn lên cùng tớ.

- Nhưng còn tin đồn kia là sao? Ai lại to gan dám tung tin bậy bạ vậy chứ?

- Là tớ.

- Cậu? Không phải chứ?

- Chỉ để giải quyết rắc rối trước đó thôi. - Lam Thiên nhún vai thản nhiên nói.

- Ra vậy. - Diệc Phàm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu sau đó lại nghi vấn hỏi tiếp. - Vậy sao không chọn tớ, tớ với cậu vốn thân thiết mà tớ cũng không ngại vấn đề này nhưng sao lại lôi Tử Nhật vào. Cậu ta giờ thật đáng thương đó.

Lam Thiên nghe nói mới giật mình, phải rồi sao cậu lại quên mất Diệc Phàm. Mà sao Cao Văn lại đề cử Tử Nhật mà không đề cử Diệc Phàm, lúc đó cậu bị chuyện kia làm cho rối đầu nên chỉ mong giải quyết cho nhanh mà không nghĩ kĩ. Nếu là Diệc Phàm thì sẽ chẳng có tên nào dám bàn tán rồi. Quả nhiên lười quá cũng không ổn.

- Này, cậu có nghe không?

- Cậu nói gì?

- Tớ nói Tử Nhật rất tội nha. Bây giờ cậu ta cứ như động vật quý hiếm cần phải canh chừng. Vì chuyện của cậu mà đám người kia lập hẳn cái đội người bảo vệ... gì đó mà theo dõi Tử Nhật nha chỉ chưa đến mức lắp camera trong phòng cậu ta mà ngồi ăn bánh theo dõi.

- Đến mức đó sao? Đám người đó... tớ dung túng hì quá rồi. - Lam Thiên tức giận cau mày.

- Cậu đây không phải là lo cho Tử Nhật đấy chứ? - Diệc Phàm nheo mắt cười cười nhìn cậu.

Lo. Đương nhiên là lo, nếu chuyện đến tai cậu ta không phải phiền hơn sao? Mặc dù không tiếp xúc nhiều nhưng cậu đại khái cũng hiểu tính tình người đó thế nào, nói trắng ra là không muốn dính dáng đến cậu quá nhiều. Nếu nghe được tin đồn đó còn không phải tìm mọi cách giải thích sao? Đã phiền đến đây thì cũng nên dừng lại, cậu không muốn rước thêm nhiều phiền toái.

Tử Nguyệt đang đi đến thư viện mượn ít sách thì nửa đường bị gọi lại. Hình như là vài đàn anh trong kí túc xá.

- Các anh có chuyện gì sao?

- Tử Nhật. Chúng ta đều là con trai. Làm việc gì cũng phải có trách nhiệm. - Một người đàn anh nghiêm túc nói.

- Vâng? - Tử Nguyệt chẳng hiểu anh ta nói gì hết. Chẳng lẽ gọi nó đến chỉ để nói về trách nhiệm của người làm trai sao?

- Cậu thân là con trai, phải suy nghĩ thấu đáo, không được hành động thiếu suy nghĩ, cậu phải biết suy nghĩ cho người khác, không nên chỉ chú ý đến niềm vui của mình. - Một người khác nói tiếp.

Rốt cuộc họ muốn nói gì? Tử Nguyệt mờ mịt nghĩ.

- Nói thẳng ra chính là cậu không được quá thân thiết với...

- Hoàng Tử Nhật!

Nam sinh kia chưa kịp nói xong thì bị cắt lời. Lam Thiên từ xa đi tới, mặt lạnh quét tới mấy người nam sinh kia cảnh cáo một chút rồi lại nhìn sang Tử Nhật nói:

- Cậu đi theo tôi. Tôi có việc giao cho cậu!

- Vâng! - Tử Nguyệt gật đầu nói. Sao nó thấy sao sao ấy nhỉ?

Tử Nguyệt theo sau Lam Thiên đến thư viện. Tới nơi nó hỏi:

- Anh có việc gì giao cho tôi?

- Việc. Phải. Cậu vào kiểm tra lại danh sách học sinh mượn sách cho tôi. Kiểm tra xong thì về.

- Cái này không phải là việc của thủ thư sao?

- Ừm. Cô ấy bận nên cậu giúp đi! - Lam Thiên mặt không đổi sắc nói. Mặt lạnh rất thích hợp che giấu lời nói dối.

- Tôi biết rồi. - Tử Nguyệt gật đầu. Kì lạ, sao nó lại thấy thái độ của Lam Thiên hôm nay kì lạ nhỉ? Hình như bớt lạnh đi thì phải.

Tối đó, khi Tử Nguyệt vừa đi làm về thì thấy một cảnh thế này: một loạt nam sinh trong kí túc mặc áo ba lỗ quần đùi nhảy cóc một vòng sân. Tối rồi mà họ còn thích tập thể dục sao? Còn chọn nhảy cóc nữa thích hành xác ghê. Tử Nguyệt hơi lắc đầu nhìn họ một chút rồi đi qua. Không biết ánh mắt họ nhìn theo nó có bao nhiêu đau thương. Vậy cũng đủ biết đây là hình phạt Lam Thiên dành cho họ rồi nhỉ? Ít nhất bài học này cũng giúp họ biết có những bí mật không nên nói ra, có những việc không nên làm. Mà, đây cũng là chuyện nhỏ thôi, họ chịu được, nếu không dưới sự tức giận của Lam Thiên họ cũng đã từ hỏ chiến dịch tìm bạn gái cho cậu từ lâu rồi.

- Kí túc xá trường? - Tử Nguyệt ngạc nhiên nhìn người đang đứng trước cửa.

- Ừm - Lam Thiên hơi gật đầu một chút.
- Sao anh lại đứng đây? - Từ Nguyệt tò mò hỏi. Không phải giờ này anh ta đã nhốt mình trên phòng sao?
- Tôi đợi cậu!
- Đợi... đợi... - Từ Nguyệt lấp bắp kinh hãi. Đùa à?

Mà không biết hành động của nó vừa rồi lọt vào mắt những nam sinh kia chính là cảm động. Họ bắt đầu bỏ nã bằng một màn kí túc xá trường đại nhân lạnh lùng nguyên ý đợi chờ người yêu về, Từ Nhật thì vì hành động của Lam Thiên mà bất ngờ cảm động đến mức nói không nên lời. Kí túc xá trường quả thật đối xử đặc biệt với Từ Nhật nha.

Lam Thiên sau một hồi viện cớ này nọ đối phó với nghi hoặc của Từ Nguyệt xong thì về phòng. Cậu làm vậy là canh chừng không cho đám nam sinh kia nhiều chuyện với Từ Nhật, vừa này cậu cũng không quên tặng họ vài cái trứng mất vậy là đủ. Cậu nghĩ mọi chuyện vậy là ổn rồi... thật vậy sao?

- Lam Thiên, mẹ nghe nói con có người thích rồi! Thật sao? Lam Thiên!

Lam Thiên dứt khoát tắt máy. Lần đầu tiên cậu cúp cuộc gọi của mẹ mình. Là ai nhiều chuyện với bà ấy? Lam Thiên khó chịu xiết chặt điện thoại. Ở phòng nào đó, Cố Hoàn nằm trên giường thoải mái ngủ sau khi truyền tin xong. À, cậu chỉ vô tình gặp Lam Thanh ở ngoài rồi vô tình nói ra chuyện kia. Tất cả chỉ là vô tình thôi.

Cùng lúc đó, Cao Văn lại đang chuẩn bị tinh thần đến bữa tiệc sinh nhật của Cao Lăng vào cuối tuần.

Còn một chương đăng bù cho thứ hai tới nữa... đăng muộn nha

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Có cái gọi là khí thế

Cuối tuần đến, Diệc Phàm quyết định sẽ về nhà một chuyến, Lam Thiên cũng vậy mặc dù cậu không muốn lắm vì chắc chắn sẽ bị mẹ quăn lầy hỏi chuyện người cậu thích. Cao Văn thì đang sống chung với gia đình của cậu mình, cũng không thoải mái lắm nên cậu không về hơn nữa tối nay cậu phải đến bữa tiệc đó. Diệc Phàm rất muốn lôi Cao Văn theo cùng nhưng cậu một mực từ chối lại còn viện đủ lí do nên cuối cùng chỉ có thể tức giận mắng:

- Cậu ở đây một mình tới già đi! - Rồi bỏ đi, còn không quên quay đầu làm mặt quỷ.

Lam Thiên đến bên cạnh Cao Văn vỗ vai một cái:

- Tôi gặp! - Rồi cũng đi.

Cao Văn hơi ngẩn ra, hóa ra Lam Thiên cũng biết. Quả nhiên có giấu cũng không giấu được cậu ta. Nhưng điều này không khiến Cao Văn khó chịu mà ngược lại vui vẻ, Lam Thiên chỉ đối với người thân mới cẩn thận quan tâm, chú ý đến chuyện của họ. Cậu cũng được Lam Thiên xem là người thân đúng là may mắn. Ít nhất Cao Văn biết, ngay lúc này đây, cậu không còn là đứa trẻ bị bỏ rơi năm đó nữa.

Tối đến,

- Nhị thiếu gia, đại thiếu gia cử tôi đến đón cậu.

Cao Văn vừa ra tới cổng kí túc xá liền thấy trước cổng một chiếc xe sang trọng, một người đàn ông trẻ mặc vest đen cúi đầu nói.

- Đừng gọi tôi như thế. Tôi họ Cao nhưng không phải người Cao gia. - Cao Văn lãnh đạm nói.
- Đại thiếu gia bảo tôi phải gọi cậu như thế! - Người đàn ông đáp. Ý là sẽ không thay đổi cách gọi.
- Anh ta rốt cuộc có ý gì đây? Đột nhiên xem tôi là người Cao gia, định diễn trò anh em tình thâm à? - Cao Văn giễu cợt nói.
- Nhị thiếu gia, đại thiếu gia không phải người như thế...

- Anh ta như thế nào không liên quan đến tôi! - Cao Văn cười lạnh bước lên xe. Không phải người như thế thì là người như thế nào? Người Cao gia không biết nhưng cậu thì biết rõ bộ mặt thật được giấu sau lớp mặt nạ ôn hòa, tài giỏi kia. Người đẩy mình xuống hồ nước mùa đông rồi lại giả vờ quan

tâm, người nhốt cậu trong căn hầm tối lại tỏ vẻ lo lắng cùng mọi người tìm kiếm. Cậu mà không rời khỏi nơi đó sớm thì chẳng còn mạng rồi.

Người đàn ông kia chỉ đành thở dài lái xe đi.

Tiệc sinh nhật được tổ chức tại một khách sạn năm sao nổi tiếng trong thành phố. Đây cũng là khách sạn của Cao gia. Cao gia nổi tiếng trong lĩnh vực kinh doanh khách sạn và khu nghỉ mát, nghỉ dưỡng cao cấp có quy mô trải rộng toàn cầu. Cao Văn đứng trước khách sạn sang trọng nguy nga nhưng trong lòng không một chút vui vẻ. Hôm nay cậu đến một là cắt đứt hoàn toàn với Cao gia, bị họ làm phiền cậu một chết đi được. Hai là gặp người làm ba kia lần cuối.

Cao Văn đẩy cửa bước vào, mọi người bên trong bữa tiệc lập tức chú ý đến cậu. Bữa tiệc được trang hoàng lồng lộng, trong không gian vang lên điệu nhạc nhẹ nhàng thư thái. Các quý ông quý bà, thiếu gia tiểu thư ăn vận sang trọng, lộng lẫy, cả người đều toát lên khí chất của một quý tộc. Trong bữa tiệc vang lên âm thanh bàn tán. Dù cổ lờ đi nhưng Cao Văn vẫn có thể nghe rõ những lời nói không hay.

- Đó là đứa con riêng của Cao lão gia sao?
- Thằng tạp chủng ấy sao lại đến đây?
- Nó nghĩ mình là ai mà dám đến đây chứ? Mẹ con nó đều mặt dày vậy sao?
- Không phải nó bị đuổi đi rồi sao? Không lẽ nghe Cao lão gia bệnh nặng mà muốn về đòi chút quyền lợi.

...

Cao Văn nghe thấy chỉ nhếch miệng cười. Ai cầu ai còn chưa rõ sao? Cậu mà thêm tài sản của Cao gia sao? Cậu là người theo phái hành động, những gì cậu muốn cậu sẽ tự đoạt lấy.

Phía đằng xa, Cao Lăng, hiện là chủ của Cao gia, phát hiện cậu tới liền muốn tới gặp nhưng khi nghe những lời kia không khỏi nhú mày. Trong bữa tiệc xa hoa đông người, bóng dáng Cao Văn nơi đó vẫn thật cô độc.

Cao Văn nghĩ mình sẽ phải chống đỡ một mình, bồng một cánh tay khoát lên vai cậu, một bàn tay nắm lấy tay cậu.

- Cậu đến rồi. - Lam Thiên bá vai Cao Văn cười nhạt nói.
- Đợi về tớ sẽ cho tên nói dối cậu một trận nên trò. - Diệc Phàm nắm tay Cao Văn cau có nói.
- Sao cậu lại ở đây? - Cao Văn ngạc nhiên hỏi Diệc Phàm.
- Tớ lấy thiệp của ba nha, chỉ cần có thiệp mời là vào được thôi. - Diệc Phàm chống tay nói.
- Sao không hỏi tớ? - Lam Thiên cau mày nói.
- Hỏi sáng cậu có nói tới gặp mà. Tớ biết trước thì hỏi làm gì?
- Hừm.
- Vì cậu mà bọn tớ tới đây đó, biết ơn đi! Về nhà nhớ cài cho tớ game kia đó. - Diệc Phàm đâm nhẹ vào người Cao Văn nói. Cậu và Lam Thiên đưa mắt quét qua những vị khách kia, lời nói không to không nhỏ vừa vắn cho bọn họ nghe thấy. - Có bọn tớ ở đây xem thử ai dám nói xấu cậu. Ba tớ là luật sư, họ nói xấu cậu một lời tớ cho họ vào nhà đá một năm.
- Ba cậu là luật sư chứ có phải cảnh sát đâu. - Cao Văn lắc đầu cười nói.
- Ba tớ quen cục trưởng nha. Ông ấy hay tới nhà tớ lắm. - Diệc Phàm đắc ý khoe.
- Ba tớ còn làm ăn với vài tổ chức hắc đạo nữa. - Lam Thiên mặt không chút cảm xúc xen vào.

Quả nhiên nghe cậu nói xong, khách trong bữa tiệc giật mình, có vài người mặt trắng bệch hít một hơi khí lạnh. Cao Văn có chút ngẩn ngơ nghe hai người bạn nói sau đó cậu cảm thấy thật cảm động. Hai người họ bảo vệ cậu không chỉ cho người khác biết cậu và họ có quan hệ thân thiết mà còn cố ý khoe quan hệ để cảnh cáo đám người khinh thường người khác kia. Cao Văn ngẩng cao đầu, ánh mắt tự tin, miệng nhếch lên một nụ cười tà. Xem ai còn dám nói nữa. Ba người đứng cạnh nhau liền tạo nên một khí thế bất phàm, không ai dám đụng tới.

- Từ Nhật! - Người quản lý khách sạn gọi nó khi nó đang bung mẩy chai rượu đắt tiền.
- Quản lý gọi cháu ạ? - Từ Nhật vội đặt mấy chai rượu lên quầy rồi chạy tới.
- Trong tiệc đang thiếu người phục vụ, cậu vào trong đó phục vụ rượu đi.
- Cháu biết rồi. - Từ Nhật lau lau tay lên vạt áo nói.

Hôm nay nó vốn làm ca sáng ở quán cà phê manga, tôi được nghỉ nhưng có đồng nghiệp trong quán cà phê nhờ nó làm giúp một người bạn làm nhân viên trong khách sạn này. Vốn tôi nay có bữa tiệc quan trọng rất cần người mà người bạn kia lại có việc gấp phải nghỉ nhưng quán lí không cho phép, bắt cậu ta phải tìm được người thay thế tạm thời mới được nghỉ, mà người đồng nghiệp kia còn làm việc ở chỗ khác nên nhờ nó giúp, tiền lương một buổi trà cũng cao nên nó đồng ý. Và, giờ Từ Nguyệt đang khoắc trên mình trang phục phục vụ nam, trên tay vắt khăn trắng, cầm khay rượu đi loanh quanh, có ai kêu thì nó chạy lại.

Đi loanh quanh nó cũng nghe được nhiều chuyện lắm. Ai không ngờ mấy người quý tộc này cũng thuộc loại bà tám, nghe họ nói mà cứ như chuyện trong nhà người khác cũng nắm rõ vậy. Thật cao siêu, không đi làm phóng viên thật uống. Nhưng nó chú ý nhất là có một nhóm người hình như là họ hàng của chủ nhân bữa tiệc, nó nghe mấy anh phục vụ khác nói, họ luôn bày ra vẻ khinh miệt mắng người bị gọi là "tạp chủng".

- Tên tạp chủng đó vậy mà dám đến đây. Hắn mà cũng đòi tranh giành với anh Cao Lăng sao? - Người đang nói là một cô gái xinh đẹp nổi bật với chiếc đầm đỏ.

- Nghe nói là Cao Lăng mời tôi. Rốt cuộc cậu ta đang nghĩ cái gì chứ? - Người đàn ông trung niên cau có nói.

- Hai đứa nó có vừa mắt nhau đâu. Có lẽ mời tôi để làm bè mặt thẳng nhóc kia. - Người phụ nữ bên cạnh ông ta nói.

- Chắc chắn là thế. Tên thấp kém ấy sao xứng làm bạn với Hàn thiếu gia chứ? Hắn còn dám to gan đến đây khoe mẽ. Không phải chỉ là một tên bám đuôi thôi sao? Có gì hay ho chứ? - Cô gái kia lộ vẻ mặt ghen ghét nói.

- Nói nhỏ thôi. Có là gì thì bây giờ cậu ta cũng là người Hàn gia, không dễ đụng. Cao gia lúc này vẫn không thể so với Hàn gia được. Nếu con nhỏ hơn vài tuổi thì có thể kết thân với Hàn gia được rồi. Thật đáng tiếc. - Người đàn ông chặc lưỡi nói.

Từ Nguyệt nghe xong không khỏi cảm thán, thế giới trên cao kia cũng không đẹp lắm nhì, vẫn là người thường tốt hơn. Mà người họ gọi Hàn thiếu gia có phải là kí túc xá trường không nhì? Chuyện đó cũng đâu liên quan tới nó, suy nghĩ chỉ cho cực. Từ Nguyệt muốn đi tiếp thì bất ngờ có ai đó đụng phải nó, Từ Nguyệt nghiêng người ngã, khay rượu trên tay không biết biến đâu mất. Đến lúc nó đứng vững nhìn lên mới phát hiện... hình như nó vừa gây họa. Dưới đất là mảnh vỡ thủy tinh, rượu vang đỏ dính hết lên người cô gái kia, do cùng màu nên chỉ khiến một mảng đầm sẫm lại nhưng gương mặt cô ta vẫn vẹn rất khó coi.

- Đi đứng kiểu gì đó hả? Cậu làm bản đồ tôi rồi thấy không? Thật dơ bẩn. - Cô ta dường như rất tức giận mà có vẻ giông muốn đem mọi bức tức ban nãy trút hết lên người nó.

- Tôi xin lỗi... là do...

Không để cho Từ Nguyệt giải thích cô ta liền mắng xối xả:

- Tưởng một lời xin lỗi là xong hả? Người thấp kém vĩnh viễn thấp kém. Cậu có làm cả đời cũng chẳng đủ tiền mua bộ đầm này biết không? Nó quý hơn cái mạng cậu nhiều giờ cậu làm bản rồi tưởng nói một lời xin lỗi là xong hả?

Từ Nguyệt nghe cô ta nói thế liền bực mình:

- Thừa tiểu thư, tôi không phải là cố ý cô cần gì phải nói như thế. Hơn nữa cô nói người như tôi là thấp kém, mạng tôi còn thua mớ vải trên người tôi thì thật xin lỗi. Trong xã hội này chỉ có người lười biếng lao động, chỉ biết hưởng thụ, ích kỉ xấu xa như cô mới là thấp kém. Hơn nữa một mạng người quý giá hơn bất kỳ thứ gì trên đời này. Chúng ta không phải đều người sao? Con người ai cũng đều bình đẳng. Cô nói mạng tôi không quý bằng nó thì mạng của cô chẳng đáng đồng nào đâu.

- Mày... - Cô ta nghiến răng tức giận.

Người phụ nữ thấy vậy cũng tức giận không kém toan đưa tay lên muốn tát nó. Bất ngờ một cánh tay chặn lại, một bóng người cao lớn chắn trước mặt nó, khí thế bức người, giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Người của tôi, các người dám đụng sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiểm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Phát uy

Từ Nguyệt sững người nhìn tấm lưng rộng, vững chắc chắn trước người mình. Kí túc xá trường? Sao anh ta lại ở đây? Mà, nó thành người của Lam Thiên từ lúc nào? Lam Thiên hất tay người phụ nữ kia ra, đôi mắt lạnh nhìn chằm chằm cô gái và người phụ nữ. Từ Nguyệt nhỏ giọng gọi:

- Kí túc xá trường...

Không để nó nói, Lam Thiên liền tặng cho nó một cái nhìn sắc bén thoáng qua đủ cho nó tự khóa cái miệng của mình lại.

- Hàn thiếu gia, cho dù cậu ta là người của cậu nhưng cậu ta là người sai trước lại ăn nói thô lỗ nhục mạ người khác chẳng lẽ chúng tôi muốn dạy dỗ một chút cũng không được sao? - Người phụ nữ khó chịu nói.

- Ai nhục mạ ai tôi không biết sao? - Lam Thiên nhìn bà ta nói. - Bà nên cẩn thận lời nói của mình, Hàn Lam Thiên tôi rất ghét kẻ nói dối.

- Cậu... Hàn thiếu gia, cậu đây là ức hiếp người khác! - Người phụ nữ nghiêng răng nói.

- Ức hiếp người khác? - Lam Thiên thấp giọng lặp lại. - Nếu đúng là vậy thì các người muốn làm gì tôi? Hừ?

- Cậu quá đáng! - Người phụ nữ gất lên. - Người Hàn gia chính là không hiểu lý lẽ sao?

- Hừm? - Lam Thiên híp mắt lạnh nhìn người phụ nữ. Không hiểu lý lẽ?

- Im miệng! - Người đàn ông trung niên vội kéo người phụ nữ lại quát một tiếng rồi quay sang Lam Thiên nở nụ cười hòa ái. - Xin lỗi Hàn thiếu gia, tôi không biết đây là người của cậu nếu không...

- Nếu không? Ngài đây là muốn nói nếu không phải người của tôi thì các người có thể tùy ý mắng nhiếc, sỉ nhục. Hừ, thái độ ning bợ người trên khinh thường người dưới đây sao? Các người thật biết cách thay mặt đấy! - Lam Thiên giễu cợt nói.

Lời cậu vừa dứt xung quanh liền vang lên tiếng chỉ trích mỉa mai ba người kia. Phút chốc danh tiếng vang xa.

- Hàn thiếu gia, cậu sao lại xuyên tạc ý của tôi. - Người đàn ông đen mặt trầm giọng nói.

- Xuyên tạc hay không ngài chắc hiểu rõ!

- Ba, ba nói với cậu ta làm gì! Hàn thiếu gia gì chứ? Không phải chỉ là một tên thu nhặt rác thôi sao? Hết làm bạn với tên tạp chủng kia giờ lại đi bảo vệ một tên phục vụ. Hàn gia thật xấu hổ khi có một người thừa kế như cậu ta. - Cô con gái khoanh tay nói, mặt hất lên, nhìn Lam Thiên với nửa con mắt đầy vẻ khinh thường.

- Cô đã suy nghĩ kĩ trước khi nói những lời đó chưa? - Lam Thiên nhếch miệng cười nói, ánh mắt như muốn cắt cô ta thành trăm mảnh.

- Gì... gì chứ... - Trước ánh mắt của cậu, cô ta run sợ lùi lại nhưng vẫn ngoan cố nhìn vào mắt cậu.

- Suy nghĩ đến kết cục mà mình phải nhận lấy! Sắp tới tập đoàn BS và Cao gia có một vụ làm ăn lớn, mà tôi là người phụ trách, cô nghĩ xem tôi nên làm gì đây? Tiền hũy hợ đồng đối với BS cũng chẳng đáng gì nhưng mà lô hàng mà Cao gia đã chuẩn bị xong... tôi đang nghĩ thiệt hại ắt phải lớn lắm.

- Cậu sao làm thế được! - Cô ta khiếp sợ kêu lên.

- Không có gì là tôi không làm được cả. Một đám ăn bám các người tốt nhất là nên tìm người khác mà bám vào, mà tốt hơn chính là tìm một người có thể bảo vệ mình. Cao Lăng không dễ dàng bỏ qua đâu! - Lam Thiên lạnh giọng nói, ánh nhìn tỏ rõ cậu không hề nói đùa.

- Không thể nào! Ta là cậu của nó!

- Cậu? Cũng chỉ là cậu mà thôi! Cao Lăng chỉ mới lên làm chủ tịch không lâu mà lại bị các người một tay hủy cả cơ nghiệp thử hỏi có thể bỏ qua không?

- Không... - Cả người mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, mặt trắng bệch không còn một giọt máu.

- À, tôi nói cho các người hiểu rõ luôn, mặc kệ Cao Văn hay cậu phục vụ này có thân phận như thế nào chỉ cần là người tôi nhìn trúng đều sẽ là người đứng trên người khác, tương lai chắc chắn còn vượt xa địa vị của các người. Ngược lại, chỉ cần người tôi ghét... tôi sẵn sàng làm mọi thứ để họ chịu đủ mọi cực khổ. Tôi cũng nói cho các người nhớ kĩ, nếu để tôi nghe thấy cái từ "tạp chủng" hay một lời nói nào nhục mạ Cao Văn... tôi tuyệt đối không cho các người có đất sống. Nhớ cho kĩ! - Lam Thiên nói xong liền dứt khoát xoay người, nắm lấy tay Từ Nguyệt đang ngơ ngác ngỡ ngàng trước độ bá đạo của kí túc xá trường rồi đi.

Lam Thiên lôi Từ Nguyệt ra khỏi bữa tiệc, hai người đứng trên hành lang, Lam Thiên nhíu mày hỏi:

- Sao cậu lại ở đây? Không phải cậu chỉ làm thêm ở quán cafe thôi sao?

- Thật ra thì hôm nay tôi làm thay một người bạn... cậu ấy bận việc. - Từ Nguyệt đáp. Sao tự dưng thấy nổi hết cả da gà thế này, ánh mắt của anh ta còn chưa quay lại bình thường đâu. Người thường như mình sao chịu nổi.

- Tự ý nhận việc mà không báo cáo với tôi... cậu vi phạm nội quy của kí túc xá, chuẩn bị tinh thần nhận phạt đi!

- Hà? Kí túc xá trường! Hôm nay là ngày nghỉ mà! - Từ Nguyệt kêu lên.

- Chỉ cần là cậu nội trú trong kí túc xá thì không cần biết có phải ngày nghỉ hay không... vì phạm là phạt! - Lam Thiên đành giọng nói.

- Gì chứ? Sao tôi không nhớ có quy định này? - Từ Nguyệt nói. Hai đôi mắt mở to nhìn Lam Thiên.

- Chuyện này mọi người đều tự hiểu không cần phải ghi rõ ra.

- Hiểu cái gì chứ? Tôi chính là không hiểu. - Từ Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng nói. - Phản đối chế độ độc tài.

Lam Thiên nghe những lời nó nói không nhịn được mà cảm thấy buồn cười. Cậu nhóc này đúng là thú vị, dám trước mặt cậu nói những lời như thế, khuôn mặt uất ức, bĩu môi trông thật đáng yêu. Có một chút giống mẹ cậu.

- Kí túc xá trường... - Từ Nguyệt rầu rĩ gọi.

- Cậu không đồng ý? - Lam Thiên cao giọng nói. Hai tay khoanh lại nhìn cậu tỏ vẻ nó mà dám gạt đầu sẽ cho nó biết tay. Kí túc xá trường đại nhân lần đầu nổi hứng muốn làm khó người khác. Đơn giản vì thấy... thú vị a.

- Tay tôi.

- Tay cậu? - Lam Thiên nhú mày hỏi. Sao lại chuyển qua tay rồi, chẳng lẽ bị thương? Lam Thiên cầm tay nó giờ lên nhìn. - Có sao đâu.

- Anh nắm tay tôi này giờ rất kì. Hai thằng con trai nắm tay nhau không phải trông rất kì sao? Chẳng lẽ anh có tính hướng kia? - Từ Nguyệt nhăn mặt nói. Nó đang khó chịu đó.

Ha, Lam Thiên giật mình nhận ra đúng là này giờ vẫn nắm lấy tay nó không buông cậu vội vàng buông tay nó ra, lúng túng ho một tiếng. Từ Nguyệt ôm bàn tay bị cậu nắm đỏ lên, ánh mắt oán hận nhìn cậu. Nhìn đi, tay bị anh nắm đỏ hết rồi đó. Một chút cảm giác tội lỗi cũng không có sao? Mau miễn hình phạt cho tôi đi!

Đúng lúc đó, điện thoại trong túi Lam Thiên rung lên, cậu liền chú ý vào điện thoại bỏ qua ánh mắt oán hận của nó. Diệc Phàm sao lại chạy tới chỗ Cao Văn rồi? Cậu ấy thật là, không thể khiến người an tâm. Cao Văn đi cùng với Cao Lăng không biết có xảy ra chuyện gì không, tốt nhất cậu vẫn nên đến xem một chút.

- Này!

- Há? - Từ Nguyệt nhìn cậu. Gọi nó cái gì? Suy nghĩ lại nên cảm thấy áy náy miễn hình phạt cho nó sao?

- Cậu đi theo tôi.

- Làm gì?

- Bảo vệ! Nhanh lên! - Lam Thiên nói xong liền xoay người đi trước.

Bảo... bảo vệ? Anh ta cần bảo vệ? Nó không nghe nhầm chứ? Không ngờ kí túc xá trường mà mọi người vẫn nói vẫn vô song toàn, không gì không biết, một cân mười lại yếu đến mức cần một người đáng về yếu ớt như nó bảo vệ. Thật hả trời! Nếu Lâm Nhất biết thân tượng của cậu ta thực chất là một người như vậy có thất vọng đến mức đòi tự tử không nhỉ? Quả nhiên không thể tin vào lời đồn mà. Từ Nguyệt thở dài cảm khái.

Cùng lúc đó, Cao Văn đang ở cùng Cao lão gia, Cao Lăng và kẻ theo đuôi kém cỏi Diệc Phàm. Cao Văn nhìn người đàn ông già yếu ngồi trên xe lăn, nét mặt nhợt nhạt, làn da tái xanh vì bệnh tật mà trong lòng đau tư vị. Người đàn ông này là người mà mẹ cậu yêu cũng là người khiến bà ra đi trong hối tiếc, bỏ mặc cậu không lo, người ba mà cậu không muốn nhận nhất. Thật mỉa mai là khi thấy ông ta như thế cậu lại cảm thấy thương tiếc.

- Văn... cuối cùng con cũng chịu đến... khụ... - Cao lão gia yếu ớt lên tiếng.

- TRước khi chúng ta nói chuyện tôi muốn nhờ anh một việc, Cao chủ tịch! - Cao Văn đưa tay lên nói.

- Việc gì? - Cao Lăng hỏi cậu.

- Lấy chút bánh ngọt cho cậu ấy ăn đi! Diệc Phàm không ăn được nhiều trong bữa tiệc. - Cao Văn nói.

- Đúng vậy! Cậu nói xong tự dưng thấy đói bụng nha. Tôi muốn ăn bánh ngọt cao cấp. KHÔNG cao cấp tôi không ăn đâu. - Diệc Phàm xoa bụng nói.

- Anh... hiểu rồi. - Cao Lăng gạt đầu. Thế còn tương Cao Văn nhờ và chuyện gì lớn lao lắm chứ? Anh lấy điện thoại gọi người đem lên.

Cao Văn đợi đến lúc Diệc Phàm yên vị một chỗ ăn bánh mới nói:

- Có gì ông nói hết đi. Dù sao đây là cuộc gặp mặt cuối cùng của chúng ta, ông cứ nói thoải mái, dù khó chịu tôi cũng sẽ cố gắng nghe. - Cao Văn ngồi trên ghế bắt chéo chân nói.

- Con... nói vậy là ý gì chứ?

- Ý trên mặt chữ. Tôi không muốn có bất kỳ liên hệ nào với Cao gia nữa. - Cao Văn nói. Ánh mắt nghiêm túc và kiên quyết.
- Con là con trai ta... là nhị thiếu gia của Cao gia... - Cao lão gia run rẩy nói, trên gương mặt nếp nhăn xô nhau hiện lên càng làm khuôn mặt thêm già đi.
- Cao lão gia! Tôi nói thẳng cho ông biết, tôi họ Cao nhưng không có nghĩa là người Cao gia, nếu không phải mẹ tôi trước khi chết một mực muốn tôi nhận cái họ này tôi mới miễn cưỡng giữ lại thì tôi thêm vào cùng họ với các người. Về việc tôi có phải con ngài hay không... Cao lão gia nếu mười năm trước ngài nói lời này tôi chắc sẽ lao vào lòng ngài mà khóc một trận nhưng còn bây giờ... ngài không thấy nó thật buồn cười sao? - Cao Văn nở nụ cười châm chọc, ánh mắt lạnh đi, nét mặt lạnh nhạt. Cậu không phải món đồ người khác muốn vứt thì vứt muốn nhặt lại thì nhặt.
- Ta... đúng là ta sai nhưng dù sao ta cũng là ba con... ta có lỗi với mẹ con con nhưng lúc đó ta không có biện pháp nào hết... ta là yêu mẹ con thật lòng... - Cao lão gia đưa tay lên che lấy khuôn mặt, giọng nói nghẹn ngào tràn đầy sự hối hận.
- Yêu? Cái mà ngài gọi là yêu chính là để cho mẹ tôi bị người khác phỉ báng, khinh thường, bị người đàn bà kia chà đạp, kể mẹ tôi chịu nhục mà hầu hạ bà ta, kể mẹ tôi chịu đựng bệnh tật hành hạ mà không đến thăm một lần, kể mẹ tôi chết đi mà không mấy may quan tâm... Cao lão gia, tình yêu của ngài thật vĩ đại... đến mức tôi muốn đem nó xé nát đi! - Càng nói khuôn mặt Cao Văn càng lạnh đi, đôi mắt lộ rõ vẻ căm ghét, nắm tay xiết chặt, cả người căng cứng.
- Không phải như vậy... ta... lúc đó để có thể trở thành người thừa kế Cao gia... ta buộc phải làm vậy... mẹ con cũng tự nguyện mà...
- Ha. Đúng vậy, bà ấy ngu ngốc vậy đó, ngốc đến mức khiến người khác hận không thể đánh bà ấy tỉnh ra. Lúc ông lựa chọn tiền tài mà bỏ mặc tình yêu của hai người bà ấy nên ra đi mà tìm hạnh phúc khác mới phải. Cho nên mới nói, tôi không nên được sinh ra trên đời này mới phải, nếu không có tôi thì bà ấy có thể tuyệt vọng mà bỏ đi rồi... thay vì hi vọng vào cái tình yêu vốn đã tan vỡ. - Cao Văn nghiêng răng nói, nụ cười vẫn nở trên môi nhưng mang theo sự tức giận và bi thương thậm chí còn có sự chán ghét, ghét chính bản thân cậu.

Diệp Phàm đang ăn nghe cậu nói thế liền dừng lại, cậu nhìn Cao Văn có lời muốn nói nhưng lại không nói ra, giữ nét mặt bình thường mà ăn nhưng vết cậu cắn càng ngày càng lớn, động tác nã cũng thô lỗ hơn. Cao Văn cố gắng trấn áp cơn sóng đang trào dâng trong người, cậu hít sâu một hơi, nhắm nghiền mắt một lúc mới nhìn Cao lão gia nói:

- Cao lão gia... tôi không muốn làm con ngài, cho dù chết cũng không muốn. Cho nên xin ngài đừng cho người làm phiền tôi nữa, Suốt ngày phải nghe người khác gọi "tạ chừng" tôi nghe đến phát phiền rồi. Giờ đây tôi chỉ muốn làm Cao Văn, học sinh trường Quang Văn, con của Minh Tuệ, chỉ vậy thôi.
- Cao Văn... con đừng nói như thế... ta thật sự hối hận vì việc mình đã làm... đến lúc gần đất xa rồi như thế này... ta mới cảm thấy bản thân đã tệ hại thế nào... hãy cho ta được bù đắp cho con... cho ta có thể ra đi mà không hối tiếc... -Cao lão gia nhìn cậu bằng ánh mắt cầu xin, bàn tay run run vờn ra muốn chạm vào cậu.

Nhưng những lời ông nói ra lại càng khiến CAo Văn thêm tức giận, cậu vốn muốn chẳng so đo tính toán với ông ta vậy mà ông ta lại nói như thế? Bù đắp cho cậu chỉ để được ra đi thanh thản. Làm ơn, Cao Văn cậu không phải thiên thần rảnh rỗi đi cứu rỗi người khác. Cao Văn lạnh lùng xoay người, đầu hơi nghiêng ra sau, nhìn ông ta với đôi mắt chán ghét, miệng mấp máy nói:

- Vậy thì ông cứ... không ôm sự hối hận mà đi đi!

Xin lỗi các bạn nha, mấy ngày nay tự dưng không vào nick đăng truyện được giờ mới đăng, thật xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Con người thật của tôi

Lời nói của Cao Văn đánh thẳng vào nỗi đau của Cao lão gia, sắc mặt ông lão trắng bệch, trên ngực truyền đến cơn đau kịch liệt, ông gấp người ho khan. Cao Lăng lo lắng vuốt lưng ông, nhìn bóng lưng Cao Văn đang muốn rời đi liền lớn giọng nói:

- Đứng lại!
- Anh còn việc gì? - Cao Văn không kiên nhẫn.
- Em như vậy mà không thấy mình quá đáng sao? Ông ấy dù có làm ra việc gì cũng là ba em há có gì phải nói ra lời tàn nhẫn như vậy. Em như thế là bất hiếu! - Cao Lăng nhíu mày, ánh mắt trách móc nhìn cậu, tay vẫn không ngừng vuốt lưng ba mình.
- Ba? Trong nhận thức mười năm nay của tôi từ đó không hề tồn tại. Thử hỏi trong suốt mười năm đó ông ta làm được gì cho tôi? Nếu ông ta còn nhận thức được mình còn một người con thì đã không để tôi ở bên ngoài nhưng đằng này ngay tới một lần đến thăm cũng không có vậy thử hỏi ông ta đã làm tròn chức trách của một người ba chưa mà đòi tôi phải có hiếu. Xin lỗi, Cao Văn tôi có thể là người không màng đến quá khứ nhưng điều đó cũng không

có nghĩa là tôi rộng lượng. Con người tôi thật sự rất nhỏ nhen... Và còn anh nữa Cao Chủ tịch... - Cao Văn nhìn Cao Lăng với ánh mắt rét lạnh. - Anh không có tư cách giáo huấn tôi. Tôi còn chưa quên những gì anh đã làm đâu "diễn viên chuyên nghiệp" à. Anh cứ ở đây mà đóng vai người con hiếu thảo đi, từ nay đừng tới làm phiền tôi nữa nếu không tôi không chắc mình sẽ làm gì đâu... vì thỉnh thoảng... tôi vẫn không khờ khạo được bản thân.

Nói xong, Cao Văn cup mắt kéo lấy Diệc Phàm miệng còn nhét miếng bánh lỏi đi, tiếng cửa đóng lại vang lên một cái rầm vang dội làm hai người trong phòng chấn động. Cao Lăng vẫn còn muốn nói gì đó nhưng u ớ không nói nên lời đành trơ mắt nhìn cậu rời đi.

Cao Văn kéo Diệc Phàm đi được một đoạn thì gặp được Lam Thiên và Từ Nguyệt. Lam Thiên thấy sắc mặt cậu không tốt nên cũng đoán biết được cuộc nói chuyện kia diễn ra như thế nào. Cao Văn thấy Lam Thiên tâm tình khó chịu cũng thu bót lại, cậu đẩy Diệc Phàm về phía Lam Thiên rồi nói:

- Cậu đưa cậu ấy về trước đi, tối nay tớ không về. - Cao Văn nói xong liền lách người qua Lam Thiên Và Từ Nguyệt mà bước đi.

- Khoan đã... - Diệc Phàm vội lên tiếng, tay muốn nắm lấy góc áo cậu kéo lại thì Lam Thiên đã chặn tay cậu lại. Diệc Phàm nhăn mặt nhìn cậu. - Cậu làm gì thế?

Lam Thiên lắc nhẹ đầu nói:

- Tạm thời để cậu ấy một mình một lúc đã, Cao Văn muốn tự điều chỉnh lại tâm trạng của mình đã.

- Nhưng mà...

- Cậu ấy là Cao Văn. Sẽ không có chuyện gì xảy ra cả đâu, đừng lo lắng. - Lam Thiên xoa đầu trấn an Diệc Phàm

- Tớ không lo lắng. - Diệc Phàm nhăn mặt nói. - Mà cậu đừng xoa đầu tớ nữa. Chắc chắn là vì tớ toàn bị xoa đầu nên mới không cao thêm được.

- Phải. Có trách thì trách cậu có khuôn mặt của em trai cần yêu thương. - Lam Thiên mỉm cười trêu chọc cậu.

- Lam Thiên!

- Chúng ta mau đi theo cậu ấy thôi! - Lam Thiên lờ đi sự tức giận của Diệc Phàm bước đi trước.

- Này, không phải cậu nói là để cậu ấy một mình sao? - Diệc Phàm đuổi theo cậu hỏi.

- Thì để cậu ấy một mình nhưng tớ đâu có nói là không được theo sau. Mau đi thôi! - Lam Thiên đặt tay sau gáy Diệc Phàm đẩy tới trước.

- Từ từ đã chứ! - Diệc Phàm loạng choạng ổn định lại bước chân mới theo sau cậu.

Từ Nguyệt nhìn hai người rời đi mà không nói được lời nào. Khoan đã chứ, sao này giờ nó có cảm giác hai người họ hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của mình vậy. Rõ ràng là bị người ta lôi theo giờ lại bị người ta bỏ mặc. Rốt cuộc là sao chứ? Từ Nguyệt nhìn quanh, một bóng người cũng không có chẳng lẽ nó cứ đứng đây mãi. Vẫn là theo hai người kia thôi.

Cao Văn lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế đá bên đường không xa khách sạn lắm. Cậu ngược nhìn lên bầu trời đêm tịch mịch không có lấy một vì sao. Một bầu trời đêm âm trầm giống như cậu lúc này vậy. Cao Văn tựa lưng vào ghế, mắt nhắm nghiền, cậu hít lấy từng hơi thật sâu.

- Ôn rồi chứ?

Giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai, Cao Văn mở bừng mắt nhìn người không biết ngồi bên cạnh lúc nào.

- Không phải những lúc thế này cậu sẽ để tớ một mình sao? - Cao Văn cười cợt nói.

- Ừm. Hôm nay khác. Tớ sẽ im lặng nghe cậu nói. - Lam Thiên hơi gấp người, hai bàn tay đan vào nhau đặt giữa hai đầu gối. - Đợi cậu nói xong sẽ đến lượt tớ.

- Giọng cậu lạnh nhạt thế làm tớ không có tâm trạng để nói. - Cao Văn lắc đầu.

- Tớ có chuyện muốn nói với cậu... thế nên đợi cậu nói xong tớ sẽ nói. - Lam Thiên nghiêm túc nhìn cậu.

- Đây là lệnh sao? Kí túc xá trường?

Lam Thiên không đáp, xem như là ngầm thừa nhận.

- Cậu muốn tớ nói chuyện gì?

- Tất cả những gì cậu đang nghĩ.

Cao Văn im lặng nhìn sườn mặt cậu, mãi một lúc mới thay đổi hướng nhìn, đầu hơi cúi xuống, nhìn chiếc bóng trải dài trên mặt đường của chính mình.

- Mẹ tớ... quen ông ta trước. Tớ nghe cậu tớ nói thế. Hai người họ thậm chí đã quen nhau tới mười năm. Trong khoảng thời gian đó ông ta đã lén lút kết

hôn không cho mẹ tớ biết. Cậu nói xem, Cao gia lớn thế thì đương nhiên hôn lễ sẽ không nhỏ vậy mà mẹ tớ vẫn không biết. Ông ta che giấu rất giỏi. Mẹ tớ dành cả mười năm thanh xuân của bản thân gửi gắm cho một người đàn ông lựa chọn lấy một người mình không yêu để có được quyền thừa kế. Không chỉ người đàn bà kia còn không ít lần tìm cách hãm hại mẹ tớ. Bất tri bất giác, bà không một chút hay biết mà biến thành người thứ ba bị mọi người khinh ghét. Cậu nói xem bà ấy là quá ngu ngốc hay quá tin vào lời ông ta nói? Thậm chí những năm sau đó, bà ấy vẫn tiếp tục nhẫn nhịn, chịu đủ mọi sỉ nhục của người đàn bà kia mà không được ai che chở. Hi vọng vào lời hứa không bao giờ thực hiện được, tin vào tình yêu đã sớm đổ vỡ để rồi vì không thể chịu đựng được mà qua đời trong trầm lặng. Thậm chí trước khi đi vẫn giữ chặt hi vọng người kia sẽ đến gặp bà. Thật đáng thương! Phải không? Khi đó tớ cũng vừa lên sáu. Ngay từ khi sinh ra tớ đã không được chào đón, sống ở Cao gia mà như có như không, dù tớ làm đúng hay làm sai mọi tội lỗi đều đổ lên đầu tớ, phải chịu đựng cái gọi là gia pháp do người đàn bà kia đặt ra, chịu đựng ánh mắt xem kịch vui của bọn họ, chịu đựng nụ cười đắc chí của Cao Lăng, chịu đựng đòn roi mà không biết tại sao. Khi mẹ còn sống tớ còn được mẹ che chở nhưng khi mẹ mất tớ hoàn toàn mất đi chỗ dựa. Không lâu sau bị người đàn bà kia tìm một cái cớ đuổi đi. Vậy mà từ đầu đến cuối ông ta không nói một tiếng nào, không đứng ra bảo vệ tớ dù chỉ một lần. Thế mà giờ đây ông ta lại đến tìm tớ, xin lỗi tớ, cảm thấy hối hận. Cậu biết tại sao không? Vì ông ta muốn được ra đi thanh thản. Làm ơn đi! Rốt cuộc ông ta suy nghĩ cái quái gì vậy chứ? Ngay từ đầu, ông ta đã không thừa nhận tớ hay cả mẹ tớ. Tớ không phải thánh thần. Tớ muốn ông ta phải bị dẫn vật đến cuối đời, phải ra đi không nhắm mắt, chỉ có như thế ông ta mới bù đắp được một phần nỗi đau mà mẹ tớ phải chịu. Không chỉ ông ta mà cả người Cao gia cũng vậy. - Hai bàn tay Cao Văn xiết lại thành nắm đấm, cả người run lên, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, đôi đồng tử co rút.

Diệp Phàm và Từ Nguyệt núp sau một thân cây, hai người nghe Cao Văn nói không khỏi sục sục. Từ Nguyệt bắt gặp ánh mắt nhìn mẹ mình, người đã bỏ ba con nó mà đi. Nhưng thay vào đó nó còn có ba và anh trai trong suốt những năm qua, nó chưa từng phải chịu nhiều uất ức vì luôn được anh trai bảo vệ, ngoài trừ phải lúc nào cũng thấp thỏm lo sợ chủ nợ, chạy học mạng trốn người đòi nợ thì cuộc sống của nó vẫn còn tốt đẹp. Nhưng còn Cao Văn, cậu không có cha và mẹ cũng không ở bên cạnh quá lâu, không chỉ vậy mang tiếng nhĩ thiêu gia Cao gia, trong mắt người ngoài cậu có lẽ chính là cậu chủ lớn lên trong nhung lụa, nó cũng luôn nghĩ như vậy nhưng thật không ngờ...

- Hội phó... ba người các anh quen nhau lâu lắm rồi sao?

- Ừm. Từ lúc chúng tôi mười tuổi, Cao Văn bắt đầu chuyển đến. Sau đó chúng tôi bắt đầu thân nhau. Chuyện của cậu ấy với Cao gia chúng tôi chỉ biết vụn vặt mà thôi, biết cậu ấy là con riêng bị người Cao gia ghét bỏ, sống chung với gia đình cậu nhưng có vẻ cũng không thoải mái lắm, có thể với năng lực của Hàn gia chúng tôi hoàn toàn có thể biết rõ nhưng đến cùng vẫn tôn trọng Cao Văn lựa chọn để cậu ấy tự nói. - Diệp Phàm nhìn Cao Văn, người kia vẫn luôn tươi cười, nét mặt lúc nào cũng dịu dàng, có những lúc trông cậu thật gian xảo, hai mắt ánh tia cười giảo hoạt tính kẻ người khác. Cao Văn mà bọn họ biết là một người tự tin, nho nhã, đáng tin cậy và gian xảo như một con hồ ly và luôn thích bày trò tính kẻ người nhưng lại chưa từng nhìn thấy mặt yếu ớt ẩn sau nụ cười. Có lẽ đúng như người ta nói nụ cười chính là lớp nguy trang tốt nhất, nó có thể che giấu những nỗi đau mà con người ta đã từng phải chịu đựng.

- Tất cả chỉ là như vậy? Những gì cậu nghĩ lúc này là hận?

- Phải. Tất cả!

- Ngu ngốc! Cao Văn cậu há có gì phải tự làm khổ bản thân! Mẹ cậu đã mất bà cũng chẳng muốn cậu hận bất kỳ ai. Hơn nữa cách trả thù tốt nhất chính là cậu phải sống thật tốt, cố gắng nỗ lực để vượt người cao nhất Cao gia, khẳng định cho bọn họ thấy được người mà bọn họ vứt bỏ, người mà bọn họ khinh thường có thể tùy lúc đè bẹp bọn họ dưới chân. Cậu càng sống tốt thì người ba kia sẽ càng áy náy, khi nhìn lại những gì cậu phải trải qua khi ở Cao gia ông ta sẽ càng nhận thấy bản thân có bao nhiêu tệ hại. Như vậy là tốt nhất. Cậu sống vui vì họ đau khổ.

Cao Văn ngăn người nhìn Lam Thiên. Người này thậm chí khi nói lời an ủi người khác giọng nói vẫn lạnh nhạt tựa hồ đó chỉ là những cậu nói thuận tiện không chút cảm xúc, nét mặt thoải mái thân nhiên như thể hai người bọn họ đang bàn về chuyện của một người xa lạ nào đó. Nhưng chỉ khi thật sự quen thật mới biết được với những người cậu thật sự quan tâm Lam Thiên mới chịu lắng nghe và nói. Cao Văn bắt gặp ánh mắt nhìn cậu cười, cậu nói với Lam Thiên:

- Nếu như ba cậu đối xử với mẹ cậu như thế cậu cũng làm vậy à?

- Ba tớ không bao giờ làm vậy! - Lam Thiên không chút do dự khẳng định.

- Tớ chỉ nói nếu thôi mà. Với lại ba cậu cũng là người thừa kế của gia tộc lớn, không ai biết được chuyện gì mà.

- Không bao giờ có chuyện đó! - Lam Thiên hừ lạnh nói.

- Sao cậu biết được, cậu cũng đâu phải chú ấy? - Cao Văn khoanh tay nói.

- Vì tớ cũng có dòng máu Hàn gia. Với lại mẹ tớ biết võ, nếu đánh cũng gần ngang với ba tớ.

- Nay, thế thì liên quan gì tới chuyện mà tớ nói?

- Liên quan. Tính cách mẹ tớ theo kiểu tiết kiệm năng lượng đồng thời cũng là dạng người không đụng mình thì mình không đụng người nhưng một khi người đụng mình thì cậu biết đấy phải trả lại gấp mười. Cậu nghĩ nếu ba tớ làm ra chuyện đó thì ông ấy chính là một tên ngốc. Mà mặc dù đúng là vậy.

Giang Thiên đang ở trong thư phòng làm việc đột nhiên hắt xì một tiếng. Ông đưa tay quẹt quẹt mũi không lẽ là cảm rồi? Lam Thanh mơ màng nằm co người trên ghế salon lầm bầm nói:

- Nhớ mặc thêm áo...

- Em cũng nên đi ngủ trước đi. Anh còn nhiều việc phải làm lắm.

- Không... sao...

Giang Thiên đứng dậy lấy cái áo khoác duy nhất trong phòng đắp lên cho Lam Thanh. Thôi thì cảm thì cũng cảm rồi chịu lạnh thêm chút nữa cũng chẳng sao. Sau đó tiếp tục làm việc. Ai, làm chủ tịch thật khó. Cuối tuần mà vẫn phải thức khuya làm việc.

Cao Văn mở khép miệng mấy lần vẫn không nói nên lời. Cậu không nghĩ Lam Thiên lại có thể nói ra những lời đó một cách cực kỳ nghiêm túc như vậy. Từ Nguyệt nghe thấy không khỏi tò mò. Lần đầu tiên nó nghe thấy kí túc xá trường nói về ba mẹ mình. Nghe cậu nói thế hình như mẹ cậu cũng rất đáng sợ nhỉ?

- Hội phó, mẹ của kí túc xá trường đáng sợ lắm sao?

- Hà? - Diệc Phàm mãi nghe cuộc nói chuyện kia nên khí no hơi có chút phản ứng chậm. - Không, dĩ ấy một chút không đáng sợ, có chút trẻ con, xinh đẹp hơn nữa có mái tóc màu lam dài, tôi rất thích mái tóc đó nha. Hơn nữa dĩ ấy hay rủ tôi đi ăn bánh ngọt, toàn tiệm ngon thôi. - Diệc Phàm vui vẻ nói.

- Thật sao? Nhưng kí túc xá trường nói...

- Lời cậu ấy nói là thật nha. Với tính cách của dĩ ấy chắc chắn một phát đâm bay chú Giang Thiên. - Diệc Phàm quơ tay quơ chân khoa trương nói. - Dĩ ấy cũng chính là huyền thoại nha. Từ trước đến nay trong hội kỉ luật chỉ có mỗi dĩ ấy là nữ.

- Lợi hại vậy sao? - Từ Nguyệt tưởng tượng ra một người phụ nữ xinh đẹp đầy quyền lực, tay nắm quyền sinh sát của mọi người. Thật lợi hại nha.

Cao Văn không chấp nhận lý do của cậu liền phản bác:

- Đây đâu phải là lý do. Chẳng hạn ba cậu bị ép buộc phải lấy tiểu thư khác mà bỏ mẹ con cậu thì sao?

- Cái này gọi là sĩ nhục. Đàn ông Hàn gia từ từ bao đời này ghét nhất là cái này. Người Hàn gia bất kể nam hay nữ đều có lòng tự trọng và kiêu ngạo cao. Bạn đời đều luôn tự tay chọn lựa. Ông cố, ông nội, cô di chú bác, họ hàng gì đó đều vậy. Việc kết hôn để nâng cao địa vị là điều đáng khinh nhất. Người nào mà làm như vậy chỉ có một kết cục là ngóc đầu không lên được. Cho nên việc đó hoàn toàn không có khả năng. Nhưng cho dù có thật sự xảy ra mẹ tớ nhất định sẽ không giống mẹ cậu vì người thích bà cũng nhiều lắm. Tớ nghe nói trước khi ba tớ tỏ tình mẹ tớ cũng nhận được lời tỏ tình của người con trai khác. Nếu không phải thấy ông ấy đội mưa đến sốt nói những lời cảm động thì còn lâu mẹ tớ mới chấp nhận hẹn hò. - Lam Thiên hất cằm nói, một bộ dạng kiêu ngạo vì mẹ mình có giá. Cậu hoàn toàn xem nhẹ ba mình. Cậu nói cứ như kiểu Giang Thiên phải may mắn lắm mới lấy được Lam Thanh.

Lam Thiên nói thế thì Cao Văn hoàn toàn chịu. Có lẽ mẹ cậu không may mắn mới gặp người như Cao lão gia nếu đổi lại là người như chú Giang Thiên thì có lẽ bây giờ cậu đã có một gia đình trọn vẹn.

- Lam Thiên, tớ đã từng nói tớ rất ghen tỵ với cậu và Diệc Phàm chưa?

- Chưa. Nhưng tớ biết. - Lam Thiên gật đầu nói.

- Cậu biết? - Cao Văn có chút giật mình, cậu chưa từng nói ra mà...

- Cậu là bạn tớ! Bạn thân!

- Cậu... tớ biết. Cho nên không có gì qua mắt được cậu, chỉ cần là người cậu chú ý thì không có gì giấu được cả phải không? Tớ đúng rất ghen tỵ với hai cậu, lúc tiếp cận làm quen với hai cậu cũng vậy, sự ghen ghét ấy ngày càng lớn dần. Tớ đã bao lần ngẩng đầu nhìn trời mà hỏi: Tại sao các cậu lại có được tình yêu của ba mẹ mà tớ không có? Tại sao cùng được sinh ra trên đời mà các cậu lớn lên bên cạnh những niềm vui mà tớ phải sống cùng những nỗi đau? Tại sao... tớ phải học cách quan sát sắc mặt của người khác? Tại sao tớ phải kiềm nén cảm xúc của mình mà các cậu có thể vô tư bộc lộ nói? Tại sao đều mang danh con nhà giàu nhưng các cậu lại có được gia đình hạnh phúc còn tớ thì không? Tại sao giữa chúng ta có quá nhiều sự khác biệt? Tại sao... nó liên tiếp hiện hữu trong đầu tớ không bao giờ dứt. Cho đến một ngày... chính là buổi cắm trại ở trường, ba mẹ sẽ chuẩn bị cơm mang theo và đi cùng học sinh đó. Nhìn ai ai cũng được ba mẹ ở bên chăm sóc tớ thấy rất cô đơn. Mẹ cũng chuẩn bị cơm nhưng cũng chỉ được như vậy mà thôi. Và đó cũng là ngày tớ cảm nhận lại được hơi ấm đã mất, lần đầu tiên tớ được ăn cùng các cậu, nhận được sự săn sóc từ hai người mẹ, được nếm món ăn gia đình ấm áp và cho tới tận bây giờ tớ đã luôn được san sẻ niềm hạnh phúc gia đình từ hai cậu. Câu nói của Diệc Phàm lúc đó vẫn luôn khắc sâu trong đầu tớ: "Cứ xem mẹ tớ là mẹ của cậu. Chúng ta chính là anh em, tuy không cùng chung dòng máu nhưng sẽ cùng nhau chia sẻ niềm vui nỗi buồn và cả thức ăn ngon.", mặc dù lời cậu ấy nói hơi nhiễm phim kiếm hiệp một chút nhớ tớ vẫn rất cảm động. Cho tới bây giờ chúng ta vẫn luôn ở bên nhau, nhờ thế tớ dần quên đi nỗi đau mà mình đã trải qua vậy mà lần này lại bị khơi gợi lên rất khó chịu. Tớ chỉ có một mong muốn đó là tiếp tục cuộc sống như hiện tại, là một Cao Văn không dính líu đến Cao gia, là bạn của hai cậu, chỉ có như vậy tớ mới thực sự sống thoải mái. - Cao Văn ngẩng đầu nhìn lên trời nói.

- Điều đó sẽ không bao giờ thay đổi, cậu biết rõ mà. Cho dù cậu quyết định như thế nào bọn tớ vẫn ủng hộ cậu. Cao Văn, cậu nói cậu ngưỡng mộ bọn tớ có được những thứ cậu không có nhưng đừng quên chính bản thân cậu cũng có được những thứ người khác không tài nào có được. - Lam Thiên vỗ vai Cao Văn nói.

- Đó là thứ gì?

- Cái này đương nhiên cậu phải tự khám phá. - Lam Thiên nhún vai nói. - Vậy cậu tính sao về chuyện của Cao gia.

- Nói chuyện với cậu xong tớ đã nghĩ ra một cách. Tớ không muốn cuộc sống yên bình của mình bị quấy rầy chỉ vì những nhân tố đáng ghét đâu, Cao

Vấn tớ phải cho bọn họ một bài học nhớ đời, tự tay tớ! - Cao Văn đứng dậy vươn vai nói.

- Có cần tớ giúp không?- Lam Thiên hỏi.

- Không cần. Lần này tớ sẽ không nhân nhượng nữa, các cậu chỉ cần đứng bên cho tớ sức mạnh chống lại bọn họ thôi. Tớ có tới hai chỗ dựa vững chắc cơ mà. - Cao Văn nhếch miệng cười nói.

- Tùy cậu.

- Mà Lam Thiên, tớ cũng hi vọng cậu mau chóng tìm thấy người khiến cậu biến đổi sắc mặt đi, nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của cậu thật khiến tớ tụt hết cả cảm xúc.

- Không có người đó tồn tại!

- Có những chuyện cậu cũng không thể đoán được đâu và cũng chỉ có những chuyện chỉ có tớ biết rõ. Tớ sẽ tiếp tục làm một người bạn quan sát cuộc đời cậu biến đổi như thế nào. - Cao Văn lấy lại tinh thần đồng thời cũng lấy lại tính cách giao hoạt, đôi mắt hơi đánh về phía thân cây có hai người đang lấp ló, tangent cho Lam Thiên một nụ cười sâu xa. Đây mới chính là con người cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đi ăn thịt nướng

Tinh thần tốt trở lại, Cao Văn vươn người một cái đứng bật dậy, cậu nhìn sắc trời tối om nói với Lam Thiên:

- Cũng tối rồi, cậu mau gọi cho Diệc Phàm nói cậu ấy đến đây rồi chúng ta cùng về...

Lời chưa dứt mà bên tai Cao Văn đã vang lên tiếng trống bụng quen thuộc, cậu đánh mắt về thân cây gần đó ngay lập tức liền thấy mái tóc vàng nổi bật trong bụng tối, Diệc Phàm ngồi xổm dưới đất hai tay ôm bụng, đầu cúi thấp xuống.

- Diệc Phàm, sao cậu lại ngồi đó? - Cao Văn ngạc nhiên nhìn cậu, chân bước nhanh tới.

Diệc Phàm nghe tiếng cậu liền đứng bật dậy, bối rối không biết nói sao, thấy Từ Nguyệt đang cố giảm sự hiện diện đến mức thấp nhất liền túm lấy nó rồi ra, cười hi hi nói:

- Ra là hai cậu cũng ở đây. Công nhận Từ Nhật hay thiệt, cậu ta nói muốn đi dạo cùng tớ ai ngờ đi một hồi lại tới chỗ hai cậu a.

Từ Nguyệt nhìn Diệc Phàm nói dối mà mồ hôi đổ đầy người, nó lấy tay chỉ vào mình, miệng không sao mở lời. Cái gì chứ? Sao tự dưng lại nhớ đến sự hiện diện của nó làm gì? Một người ngoài như nó đột nhiên xuất hiện ở đây còn vô tình biết được bí mật về thân thể của người nắm giữ quyền sinh sát trong trường thật sự rất là nguy hiểm nha. Từ Nguyệt khẽ nâng mắt nhìn Cao Văn, vừa nhìn thấy nó liền cầu mong bản thân nhìn nhầm. Cao Văn đang hít hít mắt nhìn nó, ánh mắt giống hệt mấy tên phản diện đang xem xét có nên diệt khẩu kẻ biết được bí mật của mình hay không. Từ Nguyệt hoảng loạn xua tay nói:

- Tôi không biết gì hết!

Lời vừa thốt ra không chỉ nó mà ngay cả Diệc Phàm cũng muốn lời nó ra đánh, nói như vậy không phải lạy ông tôi ở bụi này rồi sao? Quá ngu ngốc.

Lam Thiên buồn cười nhìn nó. Nhóc này đúng là thú vị. Về mặt hoảng loạn, xoắn xuýt đó có chút đáng yêu.

Cao Văn thu hồi ánh mắt, phì cười nhìn bọn họ:

- Không cần phải hoảng lên thế. Tớ chẳng định làm gì hai người đâu.

Từ Nguyệt nghi ngờ nhìn cậu, Diệc Phàm cũng thế. Cao Văn lần đầu bị nhìn như thế đành kéo Lam Thiên đang ngồi trên ghế, vỗ ngực nói:

- Tớ lấy danh dự của Lam Thiên ra hứa!

- Đây, sao lại lấy danh dự của tớ?

- Vì họ không tin tớ đành thôi! - Cao Văn nhún vai nói.

Cậu vốn chỉ tính đùa thôi ai ngờ hai người kia một chút còn không để mặt mũi cho cậu, về mặt tin tưởng gật đầu nói:

- Cái này còn tin được!

- Hai người... - Cao Văn cười méo xệch. Cậu không đáng tin vậy sao? Rõ ràng cậu rất tốt mà, ngoài trừ thỉnh thoảng suy nghĩ xấu xa một chút thì bình thường rất đáng tin tưởng nha.

- Ha... - Âm thanh tiếng cười khe khẽ vang lên trong chốc lát nhanh chóng thu hút ánh nhìn của ba người còn lại.

Ba người tập trung ánh mắt lên chàng trai băng có mái tóc màu hồng. Lam Thiên đưa tay lên che âm thanh tiếng cười vang ra, khi cậu bỏ tay xuống khoe miệng vẫn còn nâng lên một đường cong làm khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng trở nên tươi sáng rạng ngời vô cùng thu hút. Diệc Phàm và Cao Văn chỉ hơi bất ngờ một chút dù sao họ cũng đã nhiều lần thấy Lam Thiên cười nhưng Từ Nguyệt thì khác. Nó ngần ngại nhìn cậu. Nó được chiêm ngưỡng thần tượng số một trong lòng con dân Quang Văn cười, khuôn mặt không iểu cảm đồ thể mà lại cười. Mai nó có nên đi mua một tờ vé số không nhỉ? Biết đâu trúng giải độc đắc thì có thể nhanh chóng rời đi rồi. Cái này đáng thử nha.

Cao Văn thấy bộ dáng ngờ ngác, hai mắt dán lên người Lam Thiên không rời của nó liền nở nụ cười bất hảo, huých huých tay Lam Thiên trêu chọc:

- Cậu vừa bắn trúng một trái tim non nớt nữa rồi đấy. Có muốn tin giả thành thật không?

- Cậu đừng đùa! - Lam Thiên lạnh mắt nhìn cậu. Đó là lý do cậu chẳng bao giờ muốn cười trước mặt người ngoài. Cho nên mới nó Lam Thiên cậu không phải là không cười được mà chỉ là do tác động ngoại cảnh.

Diệc Phàm nghe không hiểu các cậu nói cái gì liên nhau nhau hỏi:

- Hai cậu đang nói cái gì thế? Cái gì mà tin giả thành thật? Bộ trong kí túc xá có tin gì mà tớ không biết sao?

- Bí mật! - Cao Văn đưa ngón trỏ lên trước miệng, cười thần bí nói.

- Bí mật gì chứ? Từ Nhật, cậu có biết không? - Diệc Phàm lay người Từ Nguyệt khỏi.

- Hả? - Từ Nguyệt ngờ ngác nhìn cậu, hồn nó mới về chưa kịp nhập hoàn toàn vào xác nên tinh thần còn chưa ổn định. - Anh hỏi cái gì cơ?

- Cậu có biết tin đồn trong kí túc xá gần đây không?

- Tin đồn. Anh là đang hỏi tin đồn nam sinh trong phòng 301 gặp khi ngủ gặp ác mộng chỉ có ôm chăn ngủ từ nhỏ đến giờ mới ngủ được hay là tin nam sinh phòng 217 dùng cảm tử tình qua loa phát thanh của trường bị người ta ném giấy vào mặt hay... - Từ Nguyệt háng say nói. Không phải là vì nó nhiều chuyện mà biết nhiều vậy đâu toàn là do có người bạn cùng phòng thích hóng hớt thôi.

- Dừng lại! Toàn tin đồn nhảm, chẳng có gì hay! - Diệc Phàm phồng má nói, cậu đưa mắt nhìn Lam Thiên và Cao Văn. - Hai cậu đang nói đến mấy tin đồn này?

- Có lẽ vậy! - Cao Văn cười cười không nói rõ. Lam Thiên ở bên lườm cậu một cái lạnh người.

- Đây, tớ đói! - Diệc Phàm ủ rũ ôm bụng nói.

- Tớ biết! Bụng cậu kêu rất to. - Lam Thiên dùng nét mặt không cảm xúc nói. - Chúng ta đi ăn gì đó rồi về!

- Đi ăn thịt nướng! Tớ muốn ăn thịt nướng! - Diệc Phàm hào hứng giơ tay hét to.

- Được. - Lam Thiên gật nhẹ đầu.

- Vậy, ba anh đi ăn vui vẻ. Tôi về trước! - Từ Nguyệt nói. Ba người họ chuẩn bị đi rồi nó cũng nên về thôi.

- Cậu không đi cùng sao? Đi ăn thịt nướng rất vui đó. - Diệc Phàm chớp mắt nhìn nó nói. - Hơn nữa thịt nướng còn rất ngon. Miếng thịt màu vàng nâu bóng mượt, hương thơm len lỏi vào mũi, mùi hương kích thích vị giác, cắn một miếng, thịt dai dai mềm mềm, nước thịt mang theo hương vị mặn mặn, ngọt ngọt tràn ngập trong khoang miệng... - Diệc Phàm vừa nói, hai mắt tỏa sáng lấp lánh, tay đưa lên chùi chùi nơi khóe miệng. - Rất rất ngon luôn.

Dưới tác động của thanh niên có tâm hồn ăn uống, Từ Nguyệt đứng sững người, thị, khứu, vị giác bị tác động. Nó như thấy được miếng thịt nướng ngon miệng, mùi hương quyến rũ, hương vị hấp dẫn mà Diệc Phàm nói đến. Vừa mới sa vào tưởng tượng Từ Nguyệt vội vàng lắc đầu, đưa hai tay xua đi cái hình ảnh gần trên đỉnh đầu. Không được! Nó không thể bị dụ dỗ dễ vậy được. Nó phải cách xa ba phần tử nguy hiểm này càng xa càng tốt. Có như vậy mới có thể an toàn vượt qua một năm học mà không có rắc rối nào. Hừm, đó mới là quyết định đúng đắn... nhưng mà... từ chịu giờ nó chưa có gì bỏ bụng cả... mà Diệc Phàm miêu tả quá chân thật... nó vừa nghĩ đến thôi mà đã cảm thấy...

Ơt. Trước khi Từ Nguyệt kịp đến hai từ mà nó có gắng đè nén thì bụng đã bất bình lên tiếng thu hút ánh mắt của ba chàng trai. Phùng một cái, cả mặt nó đỏ hồng cả quả cà chua, Từ Nguyệt cúi gằm mặt không dám đối diện với ba người kia, thật là xấu hổ. Mất hết cả mặt mũi rồi.

Ba chàng trai bị âm thanh thành thực kia chọc cho ngáy người một lúc. Lam Thiên là người lấy lại tinh thần đầu tiên, về mặt cậu thần nhiên tỏ vẻ không hề để ý đến chuyện vừa rồi, háng giọng nói:

- Cậu đi cùng đi. Thêm một người cũng không sao!

Từ Nguyệt vừa nghe thấy liền lắc đầu nguầy nguậy nói:

- Không... không cần đâu... tôi...

- Này, Từ Nhật! Cậu cứ thế mà từ chối đại nhân đây là không ổn đâu! - Cao Văn tiến lại gần, khoát tay lên vai nó một cách thân thiết nói. - Cậu phải suy nghĩ thật kĩ nha. Lam Thiên đã lâu rồi mới mở lời mời người khác, cậu vậy mà lại dám từ chối cậu ấy. Tôi thật sự không muốn kí túc xá của chúng ta lại mất đi một người đâu!

- Mất... mất đi một người? - Từ Nguyệt cứng ngắc chuyển ánh mắt nhìn gương mặt tươi cười sát bên. Hội trưởng à, cái anh đang nói hi vọng không phải là cái tôi đang nghĩ.

Cao Văn nháy mắt với Diệc Phàm một cái, anh chàng ngày thường ngầy ngầy ngốc ngốc như đứa trẻ chưa lớn lại nhanh chóng bắt được ý nghĩa của cái nháy mắt kia. Diệc Phàm liền làm vẻ mặt bình hữu kể lên một tiếng:

- A, cậu là nói đến cái vụ của anh năm ba kia đúng không! Cái anh muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn tài năng có tài năng chi tiết... ai tương lai tươi sáng vậy mà... nhưng cũng tại anh ta dám từ chối lời đề nghị của Lam Thiên thôi... đáng tiếc, thật đáng tiếc. - Diệc Phàm khoanh tay nói, còn thờ dãi một hơi cảm khái. Lời nói lấp lửng đủ để người khác suy nghĩ lệch lạc. Diệc Phàm cũng gác tay lên vai Từ Nguyệt, vẻ mặt vô cùng "chân thành" nói. - Từ Nhật, cậu là một thanh niên tốt, tôi thật sự không muốn cậu vì hành động của mình lúc này mà đánh mất bản thân.

Đánh mất bản thân? Hội phó, anh đang cố chứng thực suy nghĩ của tôi đúng không? Từ Nguyệt cứng ngắc xoay đầu nhìn hai người thoắt hơi lạnh bên tai, luồng khí lạnh khác từ dưới chân truyền lên làm nó như bị đóng băng không sao nhúc nhích được, da gà da vịt nổi đầy người, mặc áo hai ba lớp mà nó vẫn thấy rét lạnh, làn da trắng hồng phút chốc trắng bệch, một lần nữa cứng ngắc chuyển ánh mắt lên người con trai đứng dưới ánh đèn đường mờ ảo. Mái tóc hồng vuốt ngược để lộ phần trán cao, phô bày khuôn mặt đẹp không góc chết, dáng người cao gầy rắn chắc khoác bộ vest đen mang khí chất vương giả, quanh người tỏa ánh hào quang không thể lẫn vào đâu, nhìn là biết người đi đến đâu mang ánh sáng đến đó, khiến người người ngưỡng mộ nhưng... trong mắt của Từ Nguyệt, người vừa bị hai tên xấu xa tẩy não thì Lam Thiên lúc này chẳng khác nào một tên mafia, đặc biệt là đôi mắt lạnh làm người khác phải run sợ không dám nhìn thẳng vào, nhìn thế nào cũng giống mấy tên phản diện trong anime. Tóm lại đó là hình tượng tốt đẹp của Lam Thiên mà Từ Nguyệt vừa mới có xoạt một cái tan biến.

Lam Thiên cau mày nhìn hai tên bạn đang cười cười đứng bên cạnh Từ Nguyệt. Hai cái tên này rốt cuộc có biết mình vừa làm gì không hả? Vậy mà dám lôi cậu ra trêu chọc, hoàn toàn bôi đen hình tượng của cậu. Đúng là cho dù là bạn thân thì cũng không nên quá nhân từ, nhường cho họ lần tới. Cậu thế mà dễ dãi với Cao Văn và Diệc Phàm quá rồi. Lam Thiên đánh mất quả tên nhóc đang nhìn với ánh mắt vừa cảnh giác vừa sợ sệt, bên tai như vang lên âm thanh đồ vỡ. Ánh mắt đó là sao chứ? Chỉ vài lời nói mà đã tin ngay, là do cậu nhìn đáng sợ hay cậu ta quá tin người. Lam Thiên nhích bước chân tới:

- Cậu...

Lam Thiên vừa dịch chuyển Từ Nguyệt đã vội vàng lùi lại hai bước, cả người trắng tái vọt vàng nói:

- Tôi sẽ đi! Chắc chắn!

Lam Thiên làm vẻ mặt không còn gì để nói nữa rồi. Cao Văn và Diệc Phàm, hai kẻ xấu xa lại tỏ ra tách biệt với bầu không khí quỷ dị do mình tạo ra, thần nhiên ngược nhìn bầu trời đêm đen kịt cảm thán: "Bầu trời đêm nay đẹp thật!".

- Hai cậu... - Lam Thiên nghiêng răng.

Và sau đó...

Bốn người đến một quán thịt nướng truyền thống, nhìn bên ngoài có vẻ cũ kĩ lâu đời mà đích thực là vậy, cứ nhìn cái biển to dùng vôi nét viết rồng bay phượng múa của thư pháp "Thịt nướng gia truyền" là biết. Từ bên ngoài mà Diệc Phàm và Từ Nguyệt đã ngửi thấy mùi hương quyến rũ lòng người, lôi kéo nước miếng dâng trào, khoe miệng sắp trào ra chất lỏng trong suốt. Khụ, cần phải thông cảm cho hai người bọn họ, một tên phàm ăn và một tên da bụng sắp dính da lưng, phản ứng đó là hoàn toàn bình thường. Lam Thiên vén màn bước vào trước, ba người nối gót theo sau. Bên trong quán thịt cũ kĩ là một không gian sáng sủa, mùi thịt tràn ngập trong quán, mùi hương đậm đà, hấp dẫn. Khác với bên ngoài lạnh lẽo, bên trong quán vô cùng đông vui náo nhiệt, khách rất đông, bàn nào cũng năm sáu người. Người phục vụ là một thanh niên chừng hai mươi, đầu quấn khăn trắng, nét mặt tươi cười thân thiện, niềm nở nói chuyện với khách. Một không gian vô cùng ấm áp. Vừa nhác thấy bọn họ, người phục vụ tên Gia Vĩ liền nồng nhiệt tiếp đón:

- Lâu rồi mới thấy bọn em đến đây. Mau mau vào, anh đây ngày nào cũng để dành chỗ mòn mỏi chờ ba người các em, sắp hóa thành hòn vọng phu luôn rồi.

- Ba hoa! Rõ ràng tuần trước bọn em mới đến đây! Với lại ai là phu của anh mà hòn vọng phu chứ! Lạnh hết cả người! - Diệc Phàm bĩu môi nói.

- Các em phải biết phối hợp chứ! Anh đang cố xây dựng bầu không khí gia đình thân thương đó! - Gia Vĩ chống hông nói.

- Bọn em chẳng rảnh nghe anh nói xàm đâu. Mau đem thịt lên đi! - Cao Văn đi ngang qua anh, tay chụp lên mặt anh đẩy ngược ra sau mở đường cho ba người còn lại bước qua.

Gia Vĩ vuốt khuôn mặt nhăn nhó:

- Đám nhóc không biết kính trọng người lớn tuổi gì cả!

Bốn người ngồi yên vị tại một cái bàn góc quán, Từ Nguyệt ngồi cạnh Diệc Phàm, Cao Văn và Lam Thiên ngồi cạnh nhau. Nó ngồi đối diện Lam Thiên, Diệc Phàm ngồi đối diện Cao Văn. Từ Nguyệt nhìn quanh quán, một không gian rất bình dân, giản dị, lại quan sát ba quý công tử tỏ vẻ thân thuộc với quán, nhìn cũng không thể nhìn ra loại người như bọn họ lại đến một nơi như thế này.

- Các anh... thường đến đây lắm sao?

- Há? Đúng vậy! Tuần nào cũng đến hết! - Diệc Phàm gật đầu nói.

- Thật khó tin!

- Sao khó tin? Chẳng lẽ bọn tôi không được đến sao? - Cao Văn cười cười hỏi.

- Không phải vậy... chỉ là...

- Lam Thiên! - Tiếng gọi của Gia Vĩ cắt ngang lời nói của nó. - Ba con anh vẫn còn bận vài khách. Em xuống lấy thịt và dụng cụ nướng lên dùm anh đi! - Gia Vĩ cầm đĩa thịt nói.

Lam Thiên cũng không phản nản gì mà tự giác đứng lên đi ra sau quán. Từ Nguyệt không hiểu hỏi:

- Vậy cũng được à?

- Ừ. Thỉnh thoảng như thế. Dù sao cũng quen thuộc mà. - Diệc Phàm nói.

- Cậu đừng nhìn Lam Thiên như thế mà nghĩ cậu ấy là đại thiếu gia có kẻ hầu người hạ. Lam Thiên là chàng trai vô cùng độc lập, gọi việc nước đảm đang việc nhà, từ nhỏ đến lớn công việc nhà, một ngày ba bữa đều là cậu ấy lo. Là người đàn ông cần được liệt vào sách đỏ! - Cao Văn giờ ngón cái nói. Cậu đang nỗ lực nâng cao hình tượng Lam Thiên. Cậu came thấy mình là người bạn vô cùng tốt.

- Anh ta? - Từ Nguyệt tưởng tượng kí túc xá trường đại nhân đeo tạp dề, cầm máy hút bụi... khu, cảm thấy không ổn lắm thì phải. Nó dị dị thế nào ấy. Từ Nguyệt xua ngay hình ảnh kì quái trong đầu hỏi tiếp. - Vậy mẹ anh ấy không làm gì sao?

- Có chứ! Di ấy làm một công việc vô cùng vĩ đại! - Diệc Phàm quơ tay nói.

- Công việc vô cùng vĩ đại! - Từ Nguyệt chăm chú chờ cậu nói tiếp. Lúc này nghe cậu miêu tả nó đã có ấn tượng tốt về người phụ nữ đó.

- Ăn, ngủ, chơi! - Diệc Phàm trịnh trọng nói.

- Há? - Từ Nguyệt há mồm không nói nên lời. - Đó... là công việc vô cùng quan trọng sao?

- Đương nhiên rồi. Đó là ba hoạt động không thể thiếu của con người, vô cùng quan trọng và vĩ đại. - Diệc Phàm gật đầu nói. Cao Văn ở bên che miệng cười.

Lại có một cái gì đó tan vỡ trong nó. Thế giới này đúng là không dễ nhìn thấu mà.

Lam Thiên bung đĩa thịt và vỉ nướng lên, quan sát sắc mặt của ba người rồi hỏi:

- Đang nói chuyện gì đó?

- Chúng tớ đang kiểm điểm lại thế giới quan của mình. - Cao Văn cố nén cười nói.

- Thế giới quan? Vậy nét mặt của cậu ta là sao? - Lam Thiên đánh mắt về Từ Nguyệt, bộ dạng ủ rũ khó nói.

- KHÔNG có gì đâu. Cậu ấy đang cảm thấy hồ thẹn vì bản thân không thể sánh với chàng trai hoàn mĩ là cậu đấy mà. Ai, người con trai nào biết về cậu đều cảm thấy vậy thôi, trái tim con người dễ tan vỡ lắm, nhất là mấy cậu con trai yếu ớt như cậu ta. - Cao Văn nhấp một ngụm trà nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ Ơ Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Rượu - Thứ nước uống cần phải tránh xa

Lam Thiên bắt đầu nướng thịt được một lúc thì Tử Nguyệt mới lấy lại tinh thần. Nó bị mùi thịt nướng thu hút đó. Cùng lúc đó, chuông điện thoại nó vang lên:

- Ba!
- Con sao chưa về? Chưa xong việc à? - Hoàng Mộc bên kia lo lắng hỏi.
- Con xong việc rồi... chỉ là đang đi ăn với... bạn. - Tử Nguyệt ngập ngừng nói.
- Vậy sao? Vậy con nhớ về sớm, con ga...
- Con biết rồi, con nhất định về sớm! Ba đừng lo! - Tử Nguyệt nói lớn, cắt ngang lời ông. Loa điện thoại nó hơi lớn nếu để ba nói hết thì nguy mất.
- Ba biết rồi. Vậy ba cúp máy đây! - Hoàng Mộc nói.
- Vâng! Chúc ba ngủ ngon! - Tử Nguyệt nói. Khi điện thoại vang lên tiếng tít tít nó liền cắt nhanh vào túi.
- Ba cậu quan tâm cậu ghê đó. Cậu đâu phải con gái đâu mà ông ấy lo lắng chi chứ! - Cao Văn chóng cảm cười, mắt híp thành một đường.
- Ba... ba tôi hay lo nghĩ nhiều đấy mà. Ha ha. - Tử Nguyệt chột dạ cười hai tiếng gượng gạo. Sao nó thấy ánh mắt của Cao Văn bắt thiện thế.
- Là con trai là phải mạnh dạn tiếp xúc với thế giới bên ngoài, phải biết tự lập. Cậu mà cứ sống dưới đôi cánh che chở của ba mẹ là không được đâu! - Diệc Phàm ra vẻ người lớn nói.
- Cậu không có tư cách nói thế đâu! - Lam Thiên và Cao Văn đồng loạt phản bác.
- Tôi cũng nghĩ thế! - Tử Nguyệt đồng tình nói. Nhớ đến bộ dạng làm nũng với ba của Diệc Phàm là biết cậu thế nào rồi.
- Ba người bắt nạt tôi! - Diệc Phàm mím môi nói, vẻ mặt giận dữ.
- Bồi thường cho cậu đó! - Lam Thiên gấp miếng thịt chín đầu tiên vào đĩa của cậu. Với người này chỉ cần đồ ăn là đổi hay giận gì đó biến hết. Rất dễ dỗ.
- Cảm ơn! - Quả nhiên Diệc Phàm liền vui vẻ lại ngay.

Ba người còn lại nhìn cậu đồng loạt nghĩ: "Đúng là vẫn chưa lớn!". Tiếp đó, Lam Thiên chia thịt cho Cao Văn, Tử Nguyệt và mình. Tử Nguyệt cắn miếng thịt, trong lòng không khỏi rơi nước mắt. Lần thứ hai nó ăn được đồ ngon thế đấy. Thật hạnh phúc. (Lần đầu là được ăn đồ Lam Thiên nấu). Bốn người đang ăn thì Gia Vĩ bung đến một chai màu trắng cao cao, và bốn cái ly nhỏ.

- Bồi thường cho mấy đứa đây. Rượu nếp cao cấp. Hàng có một không hai! Hôm nay anh đặc biệt chiêu đãi.
- Một không hai? Mấy bàn kia cũng có mà! - Tử Nguyệt chỉ chỉ mấy cái bàn gần đó nói.
- Nhóc, anh nói có một không hai chính là một không hai. TRẻ con phải biết nghe lời người lớn. - Gia Vĩ ra vẻ trưởng bối dạy dỗ.

Tử Nguyệt sầm mặt. Trẻ con? Nó mười sáu tuổi rồi đó. Kinh nghiệm trải đời cũng không kém anh đâu, anh chàng ba hoa à.

- Vừa ăn thịt nướng vừa uống rượu là mỹ vị rồi! - Diệc Phàm hí hửng rót rượu.
- Chúng ta chưa đủ tuổi mà... - Tử Nguyệt lên tiếng, hơn nữa nó là con gái giữa ba thằng con trai, thấy sao vẫn là không nên uống rượu.
- Luật nào quy định chứ? Với lại đây là rượu nếp, nồng độ không cao lắm đâu! Uống cho ấm người thôi! - Diệc Phàm nói. Tay đẩy ly rượu vào tay cậu.
- Mau uống đi! Cả ba người chúng tôi đều uống mà cậu không uống thì kì lắm. Làm gì thì phải cùng nhau, như thế mới bảo vệ được bí mật.

Nói trắng ra là cùng nhau phạm tội đúng không hội phó, quả nhiên không nên tin vào cái mặt ngây ngô của anh. Tử Nguyệt thầm nghĩ. Cầm ly rượu trên tay nó do dự không biết có nên uống hay không!

- Cậu ấy uống không sao chứ? - Cao Văn hỏi Lam Thiên. Cậu chưa thấy bộ dạng Diệc Phàm say.
- Không biết! - Lam Thiên lạnh nhạt nói.
- Tổ chính là ngàn chén không say đó! - Diệc Phàm vỗ ngực nói.

Tử Nguyệt giương mắt nhìn Diệc Phàm, anh là ngàn chén không say còn tôi chính là một giọt rượu cũng chưa từng đụng đó. Lỡ say rồi khai ra hết bí mật là chết đó.

- Đừng lo, rượu này uống không dễ say đâu, vị cũng không tồi, cậu cứ uống đi! - Lam Thiên nói. Bản thân cũng nhấp một ngụm rượu.

Nói chung vì Lam Thiên ngày thường quá đáng tin nên Từ Nguyệt cũng tin lời cậu. Uống một ly chắc không sao! Và thế là nó, trong suốt mười sáu năm cuộc đời lần đầu tiên nếm được vị rượu. Uống được ly thứ nhất thì cũng uống được ly thứ hai. Sau ba ly, bàn của họ nổi bật nhất quán.

Diệp Phàm mặt hồng hồng, hai mắt lơ lơ, cầm đĩa liên tục gõ vào đĩa, hét to:

- Tớ muốn ăn bánh ngọt, bánh ngọt của tớ!
- Không có bánh ngọt đâu! - Cao Văn buồn cười nói. Say rồi lại quậy lên.
- Ê? K Hông có bánh ngọt. Sao không có bánh ngọt? - Diệp Phàm bắt mẫn nói. Cậu nghĩ ngợi một chút rồi nói. - Vây... tớ muốn hát!
- Hát? Diệp Phàm không được đâu! - Cao Văn vừa nghe cậu nói liền nhảy vọt qua bịt miệng cậu lại.
- Tớ... muốn hát! - Diệp Phàm gầy dựa nói. Cậu say rồi, sức lực cũng lớn hơn, đẩy Cao Văn ra, túm lấy Từ Nguyệt cũng đang trong tình trạng mặt hồng hồng, hai mắt nhìn thấy ảo giác nói. - Cậu phải hát cùng tớ!
- Hát? Tòì không biết hát... - Từ Nguyệt gạt tay cậu ra, thân mình lay lắt muốn gục xuống bàn.
- Không sao! Chỉ cần hát là được... - Diệp Phàm cười ngốc nói.
- Cũng được...
- Lam Thiên! Cậu mau làm gì đi! - Cao Văn nhìn sang Lam Thiên cầu cứu.
- Làm gì? - Lam Thiên lấy từ trong túi ra hai miếng bông gòn nhét vào tai.
- Đưa tớ với! - Cao Văn túm tay cậu nói.
- Còn hai miếng. Cho cậu. - Lam Thiên tốt bụng giúp Cao Văn.

Tiếp đó hai người bọn họ không nghe thấy gì nữa nhưng hai mắt nhìn thấy bộ dáng quần quai đau đớn, vội vàng bỏ chạy là biết tiếng hát của Diệp Phàm có sức công phá lời đến mức nào rồi. Khi Diệp Phàm tận hứng gục xuống bàn, Từ Nguyệt dựa vào tường, hai người mới tháo miếng bông gòn trong tai ra. Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.

Lam Thiên và Cao Văn nhìn hai người đã say sau ba chén. Một người nói ngàn chén không say gục sau ba chén, một người thì không ngờ từ lượng quá kém. Hai người các cậu đứng là được mở rộng tâm mắt về độ tàn phá của người say.

Nhưng mà hai người say đó vẫn còn chưa thấm mệt, Diệp Phàm lại tiếp tục túm lấy Từ Nguyệt nói:

- Chúng ta chơi trò chơi đi...
- Hề? TRò gì? - Từ Nguyệt ngây ngốc nhìn cậu.
- Thảm phán! Chúng ta là thảm phán... họ là bị cáo! - Diệp Phàm chỉ chỉ Lam Thiên và Cao Văn nói.
- Thảm phán... chúng ta là thảm phán... - Từ Nguyệt gật gật đầu nói theo.
- Xem tôi đây! - Diệp Phàm cầm đĩa chỉ vào Cao Văn. - Nói, sao cậu lại trộm tiền của tôi!
- Tớ không có. Với lại chẳng có thảm phán nào hỏi vậy hết. - Cao Văn giơ hai tay nói.
- Cậu có! - Diệp Phàm một mực nói.

Từ Nguyệt nhìn cậu rồi quay sang nhìn Lam Thiên, đầu óc nó hiện tại không tỉnh táo nên cũng không chút sợ hãi mà làm vẻ mặt hình sự cầm đĩa chỉ vào cậu, chán vắn y hết Diệp Phàm:

- Nói, sao anh lại trộm tiền của tôi?
- Tôi có rất nhiều tiền, không cần phải trộm. - Lam Thiên bình thản nói.
- Hả? - Vì câu trả lời của Lam Thiên không giống với Cao Văn nên nó không biết nên nói gì, vẻ mặt lúng túng nhìn cậu, mặt nhăn nhó khó chịu. - Câu trả lời không phải như thế...
- Chính là như vậy!
- Không phải!
- Phải! - Lam Thiên không hề có ý định nhường nó.

Từ Nguyệt bị cậu dọa, hít hít mũi đã hồng lên, hai mắt long lanh nước, nghèn nghẹn nói:

- Anh bắt nạt tôi! Mọi người ai cũng bắt nạt tôi!

Tiếng khóc của nó nhanh chóng trở thành tâm điểm. Diệc Phàm đang kéo áo Cao Văn cũng quay sang nhìn nó với ánh mắt mờ mịt, Cao Văn nhìn Lam Thiên nói:

- Cậu làm cậu ta khóc rồi kìa!

Lam Thiên cũng bị tiếng khóc của nó dọa ngây người. Dễ khóc vậy trời. Nhìn gương mặt tèm lèm nước mắt, mũi và mắt đều hồng lên, giọng khàn khàn trách cậu Lam Thiên cảm thấy... hơi xót. Cậu thở một hơi dài đứng dậy, đến bên cạnh nó, tay đặt lên đầu nó xoa xoa, phá lệ dịu dàng nói:

- Không khóc! Không có ai bắt nạt cậu cả!

- Thật... thật không? - Từ Nguyệt ngừng khóc dè dặt hỏi cậu.

- Thật!

Từ Nguyệt vẫn giương mắt nhìn cậu, sau đó chớp chớp mắt vài cái lại òa khóc lên:

- Anh nói dối. Anh là tên xấu xa, anh là kẻ bắt nạt tôi.

Lam Thiên đen mặt. Cậu xấu chỗ nào? Việc gì cũng chưa làm đã mang tiếng xấu rồi, quá oan.

- Anh rất đáng sợ! Hức hức... - Từ Nguyệt nhìn cậu lên án.

- Vậy làm sao cậu mới chịu! - Lam Thiên xoa xoa hai tai nói.

- Anh... anh phải cười... như vậy mới không đáng sợ... - Từ Nguyệt như một đứa trẻ nói với cậu. - Cười vầy nè... - Nói xong nó liền hé miệng khoe hàm răng trắng.

Khóe môi Lam Thiên giật giật. Cậu phải cười như vậy sao?

- Mau đi! - Từ Nguyệt đánh bạo túm áo cậu thúc giục. - Mau, mau lên! Anh không cười là tôi khóc cho anh xem.

Lam Thiên đấu tranh nổi tâm. Lúc này cậu nên tìm một cái khăn bịt miệng cậu nhóc đang nháo loạn hay làm theo ý cậu ta đây?

Từ Nguyệt hai tay túm chặt vạt áo Lam Thiên, giữ khoảng cách một cánh tay với cậu, hai mắt mờ mịt nhìn Lam Thiên không rời, vẻ mặt chờ mong nhìn cậu, đôi mắt lấp lánh. Lam Thiên đột nhiên thấy Từ Nguyệt giống một chú cún, bất tri bất giác mà nở nụ cười.

- A, cười rồi! - Từ Nguyệt vui vẻ nói. Mặt kẻ sát mặt của Lam Thiên. - Rất đẹp trai nha!

Lam Thiên nghe nói nó, tay đưa lên sờ miệng, cậu vậy mà lại cười. Từ Nguyệt nhìn động tác của cậu cũng làm theo, đưa tay sờ lên môi Lam Thiên, thích thú nói:

- Mềm mềm... thích vật mềm mềm..

- Đây,... - Lam Thiên hoảng hốt đẩy nó ra.

- Tôi muốn sờ... - Từ Nguyệt nhất quyết không buông tha nhào vào người cậu.

- Buông ra! - Lam Thiên chặt vật chống lại nó. Lần đầu tiên cậu rơi vào tình trạng khốn khó thế này.

- Chơi thật vui... tớ cũng muốn... - Diệc Phàm reo lên.

- Không được! - Cao Văn vừa nghe là biết sắp đến phiên mình gặp nạn vội vàng né tránh.

- Tớ muốn chơi!

- Không được! - Trong quán vang lên tiếng quát của hai người con trai.

Sau một lúc...

Lam Thiên và Cao Văn rốt cuộc cũng trấn áp được hai kẻ làm loạn, mỗi người cõng một người trên lưng rời quán. Và họ cũng đã rút ra bài học, đây là hai người nhất định, tuyệt đối không được chạm vào một giọt rượu nào. Đứng đợi taxi trên đường, Diệc Phàm thì đã ngủ nên Cao Văn đã thoải mái hơn rất nhiều nhưng Lam Thiên thì không được như vậy, bên tai cậu không ngừng vang lên lời lải nhải của người trên lưng:

- Kí túc xá trường... tại sao chúng ta phải ở kí túc? Tôi không muốn!

- Đây là quy định!

- Kí túc xá trường, tại sao anh lại đẹp trai như vậy?

- Sinh ra đã vậy! - Lam Thiên tiếp tục kiên nhẫn trả lời.

- Kí túc xá trường, sao anh lại đáng sợ như vậy? Mặt lúc nào cũng giống hung thần, cứ như kiểu người ta thiếu nợ anh trăm triệu ý. Tôi rất sợ anh đó, không muốn lại gần chút nào!

- Tôi không đáng sợ. - Lam Thiên đen mặt nói. Ý lại mình say nên thoải mái nói xấu cậu.

- Đáng sợ... anh rất đáng sợ... nhưng mà anh cũng rất tốt... - Từ Nguyệt cười hi hi nói.

Lam Thiên rút cuộc cũng nghe được lời hay nên bỏ qua cho nó.

- Anh... giống anh trai tôi... anh ấy cũng rất tốt... anh ấy là người tuyệt nhất..., nhưng mà... anh ấy đã bỏ rơi tôi... anh ấy là tên xấu xa... tại sao anh ấy lại bỏ mặc tôi... tại sao... - Giọng của nó vừa mang theo sự trách cứ vừa mang theo sự đau thương.

Lam Thiên phát hiện một mảnh áo trên vai mình ướt đẫm, thấm qua hai lớp áo vào da. Cánh tay ôm cổ cậu xiết chặt lại, Từ Nguyệt vùi mặt vào gáy cậu, giọng nức nở đứt quãng phát ra văng vẳng bên tai Lam Thiên. Cậu nhất thời không biết làm sao, chỉ im lặng để nó khóc cho thỏa. Sau đó trên vai truyền tới tiếng hít thở đều đều, nó ngủ rồi.

- Cậu bé ngốc! - Lam Thiên khẽ nói.

Về đến kí túc xá cũng đã khá muộn, Lam Thiên cõng Từ Nguyệt đến phòng nó, Lâm Nhất ra mở cửa ngạc nhiên hỏi cậu:

- Sao anh lại đi cùng cậu ấy? Từ Nhật sao vậy?

- Cậu ấy say. Phòng cậu ấy chỗ nào? - Lam Thiên hỏi.

- Bên này. - Lâm Nhất đưa tay chỉ.

Lam Thiên đặt nó lên giường, đắp chăn lên mới thở một hơi như trút được gánh nặng, cậu xoay xoay vai rồi nhìn Lâm Nhất vẫn mang vẻ mặt tò mò:

- Có gì cậu hỏi cậu ta. Tôi về phòng đây. Nhớ chăm chỉ luyện tập.

- Vâng... - Lâm Nhất chậm chạp gật đầu. - Chuyện gì đã xảy ra vậy.

Cao Văn vất vả mới giúp Diệc Phàm về giường của mình, cậu vừa muốn rồi đi thì bàn tay bị nắm lại, Diệc Phàm mơ màng nói:

- Không phải... không ai cần cậu... bọn tớ cần cậu... nên đừng nói những lời như bản thân không nên được sinh ra... tớ sẽ giận... sẽ nghỉ chơi với cậu...

- Tớ biết. Cảm ơn cậu, Diệc Phàm! - Cao Văn cười xoa đầu Diệc Phàm nói.

- Biết... là tốt...

Sau đó căn phòng chìm vào yên tĩnh. Sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, có hai con người mới tỉnh dậy, nhốt mình trong phòng tắm, khóc không ra nước mắt hận không thể kiểm chỗ nào chui xuống:

- Sao mình lại làm thế chứ?

Hai người bọn họ đồng loạt nói.

Đặng bù thứ hai trước luôn. Hai chương một là người.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ Ở Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Một chút thay đổi

Từ Nguyệt và Diệc Phàm vì say cho nên phải nghỉ học một hôm. Từ Nguyệt sau khi vệ sinh cá nhân, rửa mặt cho tỉnh táo thì bụng lại réo nên nó ra khỏi phòng, lúc đóng cửa, Từ Nguyệt buồn phiền thở dài một hơi, đồng thời một tiếng thở dài khác vang lên. Từ Nguyệt quay đầu nhìn chủ nhân của tiếng thở dài đó. Bốn mắt chăm chú nhìn nhau. Diệc Phàm ngạc nhiên nhìn nó, cậu tưởng chỉ còn mình cậu không ngờ còn có thêm nó. Đầu lại chột hiện lên đoạn kí ức gần xấu hổ, không chỉ có mình cậu nhí. Diệc Phàm háng giọng chào hỏi nó:

- Chào buổi sáng.

- Chào... chào buổi sáng, hội phó! - Từ Nguyệt cười cười đáp.

- Cậu... ớn chứ?

- Ớn... ớn. Còn anh?

- Chắc... chắc vậy.

Bầu không khí rơi vào im lặng.

- Hai cậu đã tỉnh rồi! Mau xuống ăn sáng thôi! - Bà đầu bếp dưới nhà ăn bỗng xuất hiện phá tan bầu không khí. - Kí túc xá trường nhờ tôi lên gọi các cậu xuống ăn sáng đây. Thật là, dù bệnh cũng phải ráng ăn một chút chứ.

Bệnh? Hai người nghỉ hoặc nhìn bà. Họ bệnh hồi nào? Trong người ngoại trừ đầu đầu một chút thì hoàn toàn bình thường. Để giải đáp cho nghi hoặc của hai người, bà đầu bếp tiếp tục nói:

- Kí túc xá trường nói hai cậu bệnh nên sẽ dậy muộn, và sẽ nghỉ một hôm, lo hai cậu không được ăn đấy. Nào, giờ mau xuống ăn sáng thôi. Tôi nấu sẵn cả rồi.

- Chúng... cháu biết rồi. - Hai người đồng thanh đáp. Hóa ra Lam Thiên dùng lí do này để cho hai người nghỉ một ngày ở kí túc.

Hai người vừa ăn xong bữa sáng cũng như bữa trưa thì Lam Thiên và Cao Văn về. Hai người cầm khay ăn đang chuẩn bị đi rửa nhìn hai cậu ngạc nhiên.

- Sao hôm nay hai cậu về sớm vậy? - Diệc Phàm hỏi.

- Ở trường cũng không có gì làm mà. - Cao Văn đáp. - Mà hai người không sao rồi chứ? Đầu thế nào? Có mất ký ức nào không?

Diệc Phàm trừng mắt nhìn Cao Văn, mặt hơi hồng lên, cậu có cần nhắc lại không? Từ Nguyệt cúi gằm mặt, nó đã cố quên đi rồi mà...

- Cao Văn! Đừng chọc họ nữa! - Lam Thiên nói.

- Tớ đâu có chọc. Tớ là nghiêm túc hỏi nha. Lỡ như họ quên rồi lần sau lại uống rượu thì sao? Tớ phải chắc chắn họ biết bộ mặt lúc say của mình, thế mới an toàn. - Cao Văn nghiêm mặt nói. Cậu vẫn nhớ đêm qua bản thân bị tra tấn thế nào. Cậu không muốn ném thứ lần thứ hai đâu.

- Cậu còn nhắc nữa tớ sẽ không tha cho cậu! - Diệc Phàm quơ quơ nắm tay nghiêng răng nói.

- Cậu không đánh lại tớ. - Cao Văn phát phát tay nói.

- Ai nói tớ đánh một mình, còn có cả Từ Nhật làm gì? Cậu ấy không phải cao thủ kendo sao? - Diệc Phàm há hốc miệng nói.

- Cái này... có thể. - Cao Văn nhìn hai người một lúc nói.

- Tha cho tôi đi. Tôi thật sự đang mệt không muốn tham gia trận đấu của hai anh đâu! - Từ Nguyệt uể oải giơ hai tay nói. Cứ mỗi lúc dính tới ba người này thì chẳng có chuyện hay ho gì cả. - Tôi phải về phòng nghỉ lấy sức để chiều đi làm nữa.

- Cậu không cần đi làm. - Lam Thiên đột nhiên lên tiếng.

- Tại sao? Không lẽ anh không cho tôi đi làm thêm nữa? Kí túc xá trường, anh nhất định không được làm vậy! Tôi rất cần công việc này! - Từ Nguyệt lo lắng tiến tới xiết chặt áo Lam Thiên nói, hai người mặt gần sát nhau, nó căng đôi mắt nhìn cậu.

- Không phải như cậu nghĩ. - Lam Thiên cũng không tỏ vẻ khó chịu đẩy nó ra mà chỉ thản nhiên nói. - Tôi chỉ giúp cậu xin nghỉ chiều nay thôi!

- Thật chứ? Anh không ép tôi nghỉ làm? - Từ Nguyệt hỏi cậu.

- Tôi không ép buộc người khác. - Lam Thiên nói.

- Phù, vậy thì may quá! - Từ Nguyệt thở dài nhẹ nhõm nói.

- Hai người gần quá rồi đấy! - Cao Văn và Diệc Phàm đứng bên nhắc nhở.

Bị hai người nói vậy, Từ Nguyệt mới nhận ra mình đang túm lấy cổ áo Lam Thiên, khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần, nhìn rõ mặt Lam Thiên đến

từng nét, từng góc cạnh. Nó ngược đầu lên, đôi mắt lạnh lạnh nhìn xuống nó. Từ Nguyệt bị nhìn như vậy mặt bắt gặp đỏ lên lúng túng buông tay kéo dài khoảng cách giữa hai người.

- Tôi... xin lỗi...

Lam Thiên không nói gì chỉ lẳng lặng chỉnh lại cổ áo. Từ Nguyệt len lén nhìn sắc mặt cậu, không có vẻ gì là tức giận mới đưa tay lên vỗ nhẹ ngực trái trấn an trái tim đang đập thình thịch trong ngực. Lại mạo phạm đại nhân người ta nữa rồi, nó nhất định phải sửa tính tình mới được nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Lam Thiên về mặt bình tĩnh nhưng kì thật trong lòng có chút xao động. Lúc nhìn vào đôi mắt của nó cậu cứ như bị đôi mắt ấy hút vào không thể dứt ra. Lần đầu tiên Lam Thiên không kiểm soát được ánh mắt của mình như thế, cậu có hơi bất an.

- Hai người có sao không đây? Đừng có lờ bọn này chứ. - Cao Văn một tay chống hông nói. Hai người này thật là... một người có mỗi cái cổ áo mà chỉnh không xong, một người thì cúi đầu nhìn đất.

- Không sao. - Lam Thiên lạnh nhạt đáp.

- Vậy là được rồi. Mà nè Từ Nhật sắp tới sẽ có đợt kiểm tra chất lượng, cậu cố mà qua đi. Dù thành tích của cậu không tệ nhưng tốt nhất đừng lơ là. - Cao Văn nói.

- Kiểm tra chất lượng? Sao tôi chưa từng nghe tới. - Từ Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

- Cậu không biết? Đây là đợt kiểm tra thường niên mà. - Lam Thiên cau mày nói.

Từ Nguyệt lắc đầu. Nó có nghe ai nói đâu.

- Nói chung đợt kiểm tra này nếu cậu không đạt không sẽ mất tư cách tham gia đại hội thể thao. Cậu được mời đến đây vì mục đích gì hử cậu còn nhớ. Đừng làm tôi thất vọng. - Lam Thiên nói. Đôi mắt nhìn thẳng vào nó, lời nói mặc dù không có ngữ điệu cầu khiến nhưng vẫn khiến người khác nhất định phải nghe theo và cảm thấy áp lực.

Tối đến. Từ Nguyệt may mắn được ăn tối cùng ba mình một bữa trong phòng của ông. Hoàng Mộc nhìn con gái không ăn chỉ cắn đũa thì lo lắng hỏi:

- Con sao vậy? Có chuyện gì à?

- Ba, ba nói xem nếu kì này con không tham gia thi đấu trong đại hội thì sao?

- Sao con lại nói vậy?

- Chính là nếu con không vượt qua đợt kiểm tra chất lượng thì sẽ mất tư cách thi đấu. Vậy thì sẽ không phải lấy thân phận của anh hai xuất hiện nữa. Chính là con sợ nếu tiếp tục xuất hiện lộ liễu thế này sẽ bị phát hiện. Anh hai quen rất nhiều cao thủ kendo ở các trường khác. Con thì không biết nhiều lắm. - Từ Nguyệt thở dài nói. Lúc còn ở câu lạc bộ kendo của trường cũ thì còn được nhắc, còn giờ lấy ai nhắc cho nó.

- Nhưng mà con được mời đến đây là để giúp Quang Vân giành giải vô địch, ở đây con được hưởng rất nhiều quyền lợi, ba nghĩ nếu con làm vậy thì không hay chút nào. - Hoàng Mộc nói.

- Haizz. Con cũng nghĩ vậy. - Từ Nguyệt thở dài. Thật không còn cách nào khác sao?

- Từ Nguyệt, xin lỗi con, là lỗi của ba, nếu lúc trước ba cố gắng hơn thì...

- Ba đừng nói vậy. Ba hiện tại đã làm rất tốt rồi. - Từ Nguyệt vội nói. - Ba xem giúp được bao học sinh thế mà. Con rất tự hào về ba đó. Mà nè, con nghe thấy ba và cô giáo dạy anh mối quan hệ tốt lắm đó! Đúng vậy không?

Từ Nguyệt cười trừ chọc, chống cằm nhìn ông. Hoàng Mộc lúng túng gất:

- Con nghe ai nói vậy chứ! Không tốt chút nào... chỉ bình thường thôi.

- Con hiểu ba. Dù sao thì con ủng hộ ba hết mình. - Từ Nguyệt giơ tay cười nói.

- Con mau ăn đi! - Hoàng Mộc xấu hổ thúc giục.

- Vâng. Vâng. Con ăn ngay đây!

Nó vừa về phòng thì thấy Lâm Nhất ngồi trên salon, trên bàn sách vở bày ra tứ tung. Còn cậu chàng thì đang chăm chú làm bài tập. Nó vọt từ cửa tới chỗ cậu ngồi nhìn mấy quyển sách nào toán nào lý nào anh mà hoa cả mắt, đã thế Lâm Nhất còn vừa làm toán vừa nhẩm bài học vẫn nữa chứ. Không hiểu nào cậu ta làm bằng gì mà học cách này cũng nhét vào được. Mà không phải bình thường khi nó về thấy cậu còn đang chơi game sau đó mới học sao? Bỗng dưng hôm nay học sớm. Không lẽ cậu học một chút nghỉ một chút rồi lại học à? Nó ngay lập tức hỏi cậu:

- Chẳng lẽ ngay nào giờ này cậu cũng học rồi sao? Tôi không ngờ cậu lại chăm chỉ thế.

- Không phải. Thường ngày giờ này tôi đang tập kendo nhưng vì có thể giữ vững vị trí trong đợt kiểm tra tới nhất định phải chăm chỉ hơn. Có như vậy mới có thể đuổi kịp anh Lam Thiên. - Lâm Nhất hùng hực ngọn lửa quyết tâm nói.

- Cậu đuổi kịp anh ta sao?

- À, chuyện đó là không có khả năng nhưng đó chính là mục tiêu mà tôi hướng tới. Đối với tôi không một ai có thể sánh bằng anh ấy. Lam Thiên mà là thứ nhì thì không có ai có thể là thứ nhất. - Lâm Nhất vô cùng sùng bái nói, đôi mắt cậu lấp lánh, hình ảnh Lam Thiên hiện ra trước mắt cậu cũng vô cùng ngời sáng làm nó lóa cả mắt.

Cậu đứng cuống anh ta quá rồi. Từ Nguyệt che mắt nói. Nhưng mà thật sự phải nói ở Lam Thiên có một cái gì đó rất thu hút người khác. Bề ngoài lạnh nhạt, kiệm lời và chẳng cho ai ánh mắt tốt nhưng không ai ghét anh ta cả mà ngược lại đều rất ngưỡng mộ. Nó không rõ Lam Thiên tài giỏi đến đâu nhưng nó nghĩ nó biết Lâm Nhất cũng rất giỏi vậy mà cậu ta trông giống một tên ngốc hơn. Có lẽ sự khác biệt giữa người và người chính là khí chất. Nó nhìn Lâm Nhất lắc đầu, chỉ mỗi cái đó thôi là biết Lâm Nhất chẳng thể sánh bằng Lam Thiên rồi. Cậu ta đúng là biết nhận thức.

- Từ Nhật, cậu nhìn tớ bằng ánh mắt thương hại thế là sao chứ? - Lâm Nhất xụ mắt nói.

- Cậu nhầm rồi. Đây không phải là thương hại mà là đồng cảm với cậu bé đáng thương là cậu. - Từ Nguyệt vô tội nhìn Lâm Nhất thành thật nói.

- Ai đáng thương chứ? Cậu mà còn nhìn tớ với ánh mắt đó tớ sẽ không giúp cậu học bài. Nói cho cậu biết, hôm nay trên lớp có rất nhiều bài học quan trọng cho đợt kiểm tra tới, tớ sẽ không cho cậu chép đâu! - Lâm Nhất hất cằm nói.

- A, Lâm đại nhân, ngài nhất định phải rộng lượng bỏ qua. Cho tớ mượn vở chép với. Năn nỉ đó! - Từ Nguyệt lắc tay Lâm Nhất, giọng điệu nịnh nọt nói. Quân tử cơ được đuổi được, hành động mặc dù hơi mất mặt nhưng vì lợi ích phải hi sinh cái mặt thôi.

Lam Thiên đứng ở bên ngoài, qua khe cửa đang mở nhìn hai người chơi đùa thân thiết, ánh mắt có chút không vui, lòng có chút bức bối không hiểu vì lý do gì. Ban nãy Lam Thiên muốn đến tìm nó để hỏi nó chút chuyện nhưng giờ cậu nghĩ... nên để sau vậy, sau khi cậu ổn định lại tâm trạng của mình. Lam Thiên đưa mắt nhìn Từ Nguyệt một chút rồi đi. Chính bản thân cậu cũng không nhận ra, ánh mắt của mình đã bắt đầu chú ý tới một người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Yếu ớt

Từ Nguyệt ôm bụng, sắc mặt trắng bệch được Lâm Nhất dìu xuống phòng y tế. Lâm Nhất nhìn sắc mặt nó lo lắng trách móc:

- Tớ đã nói với cậu là không nên ăn mà. Ai bảo cậu lại ăn chi. Tớ nghĩ cậu phải chữa cái bệnh chiều con gái của mình đi.

- Tớ... tớ nào biết... nó tệ đến thế... - Nó hịt hịt mũi run run nói. Cả người vô lực gần như dựa hẳn vào Lâm Nhất.

Quay ngược lại tiết học tự chọn, nam sinh sẽ học sửa chữa máy móc, đồ điện tử, nữ sinh học nấu ăn. Lúc đó, nó vừa hoàn thành xong bài kiểm tra sửa chữa máy của mình, vừa rửa tay xong thì có mấy bạn nữ trong lớp kéo đến, có cả Vân Di nữa, tay bụng mấy đĩa thức ăn đủ màu sắc tới tìm nó. Đương nhiên chính là muốn nó làm chuột bạch thí nghiệm rồi. Không biết là do Từ Nguyệt dễ dãi hay mấy bạn nam trong lớp luôn ý thức được nguy hiểm mà sẵn sàng cự tuyệt dù cho bọn con gái một khóc hai nháo ba đòi đánh mà nó trở thành đối tượng được nữ sinh trong lớp "ưu ái". Ban đầu ăn vào cũng cảm thấy khá ổn nhưng ai ngờ hậu quả của mấy món ăn đó tới tận tiết ba mới xuất hiện.

- Thầy ơi! Cho em xin thuốc đau bụng! - Lâm Nhất vừa đẩy cửa vừa nói.

Bước vào phòng y tế màu trắng, sạch sẽ, đập vào mắt Lâm Nhất không phải là người đàn ông mặc áo blouse mà là chàng trai tóc hồng pha đỏ thư thái ngồi trên ghế dựa, hai chân bắt chéo, đọc sách. Cả người chàng trai được bao phủ bởi ánh sáng thần thánh ngời sáng lóa mắt. Người kia cứ như một vị tiên nhân không nhiễm bụi trần. (Cảnh báo: đây hoàn toàn là được miêu tả qua ánh mắt của Lâm Nhất). Lam Thiên chống tay lên bàn đỡ đầu nghiêng qua một bên, mắt lim dim nhìn vào quyển sách toàn chữ, lười biếng ngáp nhẹ một cái. Nhận thấy có người bước vào phòng, cậu nâng mi mắt nhìn tới cửa. Lâm Nhất thì đứng sững người hai mắt lấp lánh, Từ Nguyệt được cậu dìu đang từ từ tuột xuống và ngã xuống đất. Lúc này Lâm Nhất mới giật mình sức tinh khom người muốn đỡ Từ Nguyệt lên thì Lam Thiên đã nhanh hơn đỡ nó lên, giọng lạnh nhạt nhưng ẩn chứa sự quan tâm khó nhận thấy hỏi:

- Cậu sao vậy?

- Đau... - Nó yếu ớt đáp.

Lam Thiên đỡ nó nằm lên giường, Lâm Nhất đứng bên ngơ ngác nhìn cậu. Lam Thiên trông lạ lắm, lần đầu tiên cậu thấy anh ấy có cử chỉ dịu dàng với người lạ như vậy.

- Cậu ấy bị sao thế? - Lam Thiên quay đầu nhìn cậu.

- Cậu ấy bị ngộ độc thức ăn. - Lâm Nhất vội đáp.

- Ngộ độc? - Lam Thiên nhíu mày.

- Chính là ăn đồ ăn bọn con gái làm. Thế là... - Lâm Nhất ở bên luyên thoắng về câu chuyện ngộ độc thức ăn được cậu thêm mắm thêm muối vào cho đủ vị.

Lam Thiên chỉ nghe ý đầu đã hiểu cậu muốn nói gì. Vì vậy cậu hoàn toàn lơ đi những câu tiếp theo. Từ Nguyệt yếu ớt nhìn cậu thều thào hỏi:

- Ba... ý tôi là... thầy y tế...

- Thầy ấy ra ngoài rồi. Chắc cũng sắp về. Để tôi lấy thuốc giảm đau cho cậu trước đã. - Lam Thiên nói. Cậu xoay người đến tủ thuốc trong phòng, nhanh chóng lấy thuốc giảm đau cho nó.

Cậu vừa đem thuốc tới thì Hoàng Mộc đẩy cửa bước vào, tay bụng một chồng hồ sơ.

- Tôi mang thứ em cần đến rồi nè, Lam Thiên.

- Ba...

Nghe tiếng con gái gọi, Hoàng Mộc ló đầu khỏi chồng hồ sơ nhìn, vừa thấy Từ Nguyệt mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh lập tức đặt hồ sơ lên bàn chạy tới bên cạnh nó lo lắng hỏi han:

- Con sao vậy?

- Bụng... đau...

- Để ba khám xem - Hoàng Mộc đặt tay lên bụng nó xem xét. Thấy không ổn liền lấy tai nghe bác sĩ toan vạch áo nó lên kiểm tra thì tay Từ Nguyệt đè lên tay của ông ngăn lại. Hoàng Mộc nhíu mày, gấp gấp nói - Mau thả tay ra cho ba kiểm tra.

- Ba... không thể...

- Sao mà không thể chứ... - Nói xong Hoàng Mộc mới chợt nhớ ra trong phòng có hai chàng trai, hai mắt dán chặt vào bụng nó. Ông vội vàng nói. - Phiên hai cậu ra ngoài được không?

- Tại sao? - Hai chàng trai khó hiểu hỏi.

- Nếu các cậu không ra tôi không xem bệnh được, cho nên mau ra ngoài, nếu chậm trễ lỡ Từ Nhật có chuyện gì thì sao. - Hoàng Mộc qua loa lấy lý do.

Lam Thiên cau mày, đôi mắt ánh lên tia sáng nghi hoặc. Nhưng cậu cũng nhanh chóng bước ra, Lâm Nhất thấy Lam Thiên đi mới bước ra theo. Vừa ra khỏi phòng y tế, Lam Thiên liền nói với Lâm Nhất:

- Cậu về lớp trước đi!

- Nhưng... còn Từ Nhật... - Lâm Nhất chần chừ nói.

- Cậu ấy sẽ không sao! Không được bỏ tiết! - Lam Thiên nghiêm giọng nói.

- Em... biết rồi. - Dưới ánh nhìn nghiêm nghị của Lam Thiên, Lâm Nhất nghe lời bước về lớp.

Qua một lúc, Hoàng Mộc mới mở cửa phòng uể oải nói:

- Vào đi!

- Cậu ấy sao rồi? - Lam Thiên hỏi.

- Chỉ là khó tiêu thôi. Nhưng có điều dạ dày nó từ nhỏ đã không tốt nên bị hành. Uống chút thuốc tiêu hóa là ổn. Với lại còn bị sốt nhẹ... giờ cậu ấy ngủ rồi. - Hoàng Mộc gãi gãi đầu nói. Lâm ông cuống hết cả lên. Ngẩng đầu lên mới phát hiện thiếu mất một người, Hoàng Mộc hỏi. - Cậu kia đâu rồi?

- Cậu ấy về lớp rồi. - Lam Thiên nói. Cậu bước vào phòng, mắt nhìn qua Từ Nguyệt an ổn ngủ trên giường một chút liền dời ánh mắt lên chồng hồ sơ trên bàn. - Em sẽ ở đây xem hồ sơ một lát.

- Được thôi. - Hoàng Mộc gật đầu.

Lam Thiên ngồi xuống bàn xem hồ sơ kiểm tra sức khỏe thành viên các câu lạc bộ thể thao. Cậu cần nắm rõ tình trạng sức khỏe của họ để lên kế hoạch

luyện tập sắp tới. Hoàng Mộc lúng túng sờ gáy, chỗ ngồi của ông bị cậu chiếm mất, ngay cả cậu việc đáng lý ra là của ông cũng do cậu làm, thật không hiểu mình nên ở đây làm gì.

- À, không phải thầy còn có việc sao? - Lam Thiên ngẩng đầu lên hỏi, ban nãy còn thấy Hoàng Mộc nhận được của ai đó, vẻ mặt rất khẩn trương.
- Em nhắc thầy mới nhớ... nhưng đang còn trong giờ làm việc không thể ra ngoài...
- Sẽ không có học sinh nào bị thương đâu, thầy đừng lo.

Hoàng Mộc nghe xong mặt nhăn lại, không biết nói sao. Quả thật từ lúc tới đây học sinh bị bệnh hay trốn tiết rất ít mà học sinh bị thương mới là nhiều. Cho nên công việc của ông đơn giản chỉ là giúp hội kĩ thuật chữa trị cho học sinh bị phạt thôi. Công việc nhàn hạ vô cùng nên Hoàng Mộc ngoài làm việc ở trường còn phụ giúp ở phòng khám của Thiên Minh. Mới nãy, Thiên Minh gọi tới nói có việc gấp cần ông giúp đỡ nhưng lúc đó ông phải lấy hồ sơ cho Lam Thiên nên chỉ mới ậm ừ gác máy. Hoàng Mộc ngập ngừng nhìn Từ Nguyệt nằm trên giường.

- Em sẽ trông cậu ấy! - Lam Thiên đột nhiên nói.

Có cậu trông tôi mới càng lo lắng hơn. Hoàng Mộc thầm nói. Nghĩ sao mà để con gái của ông một mình cùng với một chàng trai. Dù đang trong thân phận con trai nhưng nếu lỡ bị phát hiện thì nguy mất.

- Thầy còn lo lắng gì sao? - Lam Thiên ngược đôi mắt lạnh nhìn thẳng vào đôi mắt hoang mang của Hoàng Mộc.

- Chính là... - Điện thoại trong túi reo lên. Hoàng Mộc nhìn thấy tên Thiên Minh. Chắc chắn là chuyện gấp lắm nên anh ấy mới gọi nhiều lần như vậy. Hoàng Mộc nắm chặt tay nhìn Từ Nguyệt rồi nói với Lam Thiên. - Tốt nhất em đừng chạm vào cậu ấy, tôi sẽ nhanh trở về thôi.

Nói xong liền xoay người chạy đi mất. Lam Thiên chống cằm, đánh mắt nhìn về Từ Nguyệt thắc mắc nghĩ sao lại không được chạm vào. Có vấn đề gì sao? Vấn đề gì cũng không liên quan đến cậu. Nhận thấy mình quá chú ý vào một người, Lam Thiên vội dời tầm mắt, tập trung vào công việc của mình.

Con gió mang hương cỏ man mác thổi vào phòng. Từ Nguyệt nheo nheo mắt cựa người. Lam Thiên phát hiện động tĩnh của người trên giường, mắt liền dời tới Từ Nguyệt. Khuôn mặt tái nhợt đã hồng hào lên chút ít. Thấy nó cựa người một lúc vẫn chưa có mở mắt, Lam Thiên đứng dậy bước tới cạnh giường, trầm giọng hỏi:

- Cậu sao rồi?

Không có tiếng đáp lại. Chỉ thấy vẻ mặt nó khó chịu, trên trán lấm tấm mồ hôi. Mũi nhấp nháy nói điều gì đó Lam Thiên không nghe rõ. Lam Thiên nhíu mày, gấp ác mộng sao? Cậu đặt tay lên vai nó lay mạnh:

- Mau tỉnh lại đi! Này!
- Không... - Từ Nguyệt giãy người, môi mím chặt nghẹn ngào thốt ra một tiếng, khóe mắt ảm ướt giọt nước.
- Mau tỉnh lại! - Lam Thiên gần như quát lên.
- Ha... - Từ Nguyệt mở bừng mắt, đôi mắt thần thờ vô hồn, hơi thở dồn dập khó chịu.
- Ác mộng sao? - Lam Thiên dịu giọng hỏi.

- Tôi... kí túc xá trường... - Từ Nguyệt không sao nói nên lời. Nó lại mơ thấy anh trai nó, anh ấy cần bước xa dần, xa dần bỏ nó lại phía sau mặc cho nó có cố gắng níu lại, anh ấy vẫn đi. Gần đây nó thường xuyên mơ về Từ Nhật... không hiểu vì sao... lại như thế...

Trên mặt nó chợt xuất hiện cảm giác ảm áp, Từ Nguyệt gạt mình nhìn Lam Thiên, người con trai lạnh lùng ấy giờ lại có vẻ mặt dịu dàng đến khó tin. Lam Thiên nhẹ nhàng dùng tay lau đi nước mắt trên mặt nó:

- Cậu hay khóc thật.
- Tôi không có... - Từ Nguyệt lúng túng phản bác. Nhưng sự ảm ướt trên mặt cho nó rõ nó đã khóc.
- Ác mộng sao?
- Không... không phải... đó là... sự thật... - Từ Nguyệt vô lực nói, tay đặt trên chân xiết chặt lại, người run lên.

Lam Thiên bất giác đặt tay lên che mắt nó, thì thầm:

- Mọi chuyện đã qua... không cần phải nhớ làm gì...

Tiếng nói trầm ấm của Lam Thiên đánh vào hàng phòng vệ mạnh mẽ của nó. Hai tay nó đặt lên tay cậu... nước mắt cứ trào ra. Có lẽ người ta nói đúng, khi bệnh là lúc con người yếu đuối lúc. Nó vẫn không thể quên sự ân cần, quan tâm chăm sóc của Từ Nhật khi nó bị bệnh.

- Chính là... không thể quên...

Lam Thiên lẳng lặng nhìn nó, tay vẫn không rút về. Tiếng gió thổi hòa cùng tiếng nước nổ truyền vào tai cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiểm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tránh mặt

Tuần trước có chút chuyện không đăng được thật lòng xin lỗi các bạn đọc giả. Sắp tới là vào học rồi, có lẽ lịch đăng sẽ thay đổi. Còn về thay đổi như thế nào mình sẽ thông báo sau. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Lam Thiên cùng với Cao Văn và Diệc Phàm ngồi trên ghế đá trong sân trường xem bản kế hoạch cho hoạt động sắp tới của trường. Cao Văn gấp bản kế hoạch trên tay mình rồi hỏi Lam Thiên:

- Cậu thấy thế nào? Không tệ đúng không?

- Ủ. Dù sao thì tuần sau là kiểm tra chất lượng rồi nên các hoạt động giảm nhẹ vậy cũng tốt. Cậu cứ thế đưa cho hiệu trưởng đi! - Lam Thiên hơi gật nhẹ đầu nói.

- Lam Thiên! Vậy con2 hoạt động của các câu lạc bộ thì sao? - Diệc Phàm vừa ăn bánh vừa hỏi.

- Tạm thời dừng lại. Kết quả học tập vẫn quan trọng hơn. Với lại sau đó họ mới có thể tập trung hết tinh thần cho việc luyện tập. Năm nay trường ta nhất định sẽ dẫn đầu tất cả hạng mục thi đấu. - Lam Thiên hơi cong cong khóe miệng tự tin nói.

- Có cần thiết không? Tổ thấy ngoài năm nhất ra thì học sinh năm ba và năm hai hoàn toàn có thể vượt qua kì kiểm tra vừa tập luyện mà. - Diệc Phàm liếm ngón tay nói.

- Đừng có liếm như thế! - Lam Thiên cau mày nói.

- Khăn tay này! - Cao Văn đưa khăn tay cho cậu lau.

Diệc Phàm đón lấy lau miệng rồi lau mấy ngón tay, mắt nhìn Lam Thiên chờ cậu trả lời. Lam Thiên hơi cúi đầu, không nhanh không chậm đáp:

- Họ sẽ kháng nghị!

- Tổ không nghĩ thế.

- Là học sinh năm nhất kháng nghị. So với năm nhất thì năm hai và năm ba luyện tập còn nhiều hơn, bài tập cũng nặng hơn. Nếu năm nhất được miễn hoạt động câu lạc bộ mà năm hai và năm ba còn tiếp tục thì họ sẽ cảm thấy áy náy. Hơn nữa chỉ là không luyện tập ở trường thôi, cậu nghĩ mấy tên kia sẽ thành thói đi chơi sao. Niềm đam mê của họ sâu hơn chúng ta nghĩ đấy. - Lam Thiên nghiêng đầu nhìn Diệc Phàm, mắt ánh lên ý cười vui vẻ.

- Cậu nói đúng ha. - Diệc Phàm ngộ ra gật mạnh đầu.

- Vậy còn bản báo cáo sự khỏe của họ thì sao? Hôm trước cậu xuống phòng y tế xem rồi mà phải không? - Cao Văn hỏi.

- Cái đó không có vấn đề gì hết! - Lam Thiên nói. Nhắc đến cậu lại chợt nhớ đến về mặt của Từ Nhật hôm đó. "Chính là...không thể quên được...". Đã xảy ra chuyện gì không vui với cậu ta sao?

- Lam Thiên!

- Sao? - Lam Thiên giật mình hỏi.

- Cậu sao vậy? Đang nói chuyện mà ngẩn người ra. Có chuyện gì sao? - Cao Văn lo lắng hỏi. Chuyện khiến Lam Thiên ngẩn người như vậy hẳn là quan trọng lắm.

- KHÔNG... không có chuyện gì. - Lam Thiên lắc đầu.

- A. Từ Nhật với Lâm Nhất kia? Hai người bọn họ làm gì vậy nhỉ? - Diệc Phàm kêu lên.

Cao Văn và Lam Thiên đồng loạt chuyển ánh mắt nhìn theo. Lâm Nhất và Từ Nguyệt đang ở gốc cây không xa. Lâm Nhất đang trèo lên cây hình như đang lấy cái gì đó. Từ Nguyệt ở bên dưới quơ quơ tay, vẻ mặt lo lắng. Ba người các cậu lại gần, Diệc Phàm tò mò hỏi:

- Hai cậu đang làm gì vậy?

- Anh Lam Thiên! - Lâm Nhất vừa nhìn thấy Lam Thiên hai mắt liền sáng, vui mừng gọi lớn. Vẻ mặt của một fan cuồng không lẫn vào đâu.

Từ Nguyệt thì ngược lại. Vừa nghe đến cái tên Lam Thiên, người nó như có phản xạ tự nhiên lập tức bỏ chạy để lại bốn ánh mắt nhìn theo khó hiểu.

- Cậu ta sao thế? - Diệc Phàm khó hiểu hỏi.

Lam Thiên nhìn bóng lưng khuất lưng, trong mắt hiện lên tia sáng thâm trầm.

Từ Nguyệt dựa lưng vào tường thở gấp. Nó cũng không biết tại sao lại bỏ chạy nữa... chính là vừa nhìn thấy Lam Thiên là nó liền nhớ lại hôm đó, giọng nói dịu dàng, bàn tay ấm áp và nó đã khóc như thể nào. Từ Nguyệt ngồi xuống, mặt chôn vào hai tay. Thật xấu hổ mà. Làm thế nào mà nó lại có thể bày vẻ mặt đó trước mặt người lạ được chứ. Nhưng lúc... giống hệt cảm giác khi Từ Nhật vỗ về nó. Bất kỳ người con gái nào dù mạnh mẽ đến đâu cũng có lúc yếu đuối, nó cũng không ngoại lệ. Ngay từ nhỏ đã bắt bản thân bày ra khí thế kiên cường, không bao giờ để người khác bắt nạt, và cũng có một khoảng thời gian làm chị đại của một đám nhóc, nói thẳng ra chính là luôn khiến cho người khác cảm thấy nó rất mạnh mẽ. Và cũng có những lúc, nó đè nén những giọt nước mắt của mình, không cho phép nó rơi xuống nhưng khi về nhà, vừa nhìn thấy khuôn mặt giống mình, với vòng tay dang rộng chào đón là nước mắt ứa như đê vỡ mà tràn ra. Lúc ở phòng y tế hôm đó cũng vậy, khi bàn tay Lam Thiên che lấy mặt đó, cảm giác ấy giống hệt lúc bàn tay Từ Nhật vỗ về nó... vậy nên... nó mới... Haizz dù lý do có là gì thì... nó thật sự không có can đảm đối mặt với Lam Thiên. Nếu lúc trước chỉ mong muốn không có quá nhiều tiếp xúc với cậu thì bây giờ chính là cầu hai người không quen biết nhau.

Những ngày sau đó, Từ Nguyệt vẫn tiếp tục tránh mặt Lam Thiên. Chỉ cần vừa thoáng thấy bóng cậu thì lập tức đi đường khác thậm chí nếu có đến báo cáo thì cũng chỉ cúi gằm mặt không lời nào. Ánh mặt hoàn toàn không nhìn cậu lấy một cái, không nói một lời chào hỏi nào luôn.

Từ Nguyệt chán nản đi trên phố. Mấy ngày hôm nay thật vất vả. Đầu thế lúc nào cũng tránh mặt Lam Thiên được. Nó phải tìm cách nào để khiến bản thân trở nên tự nhiên hơn.

- Cứu mạng với!

Một tiếng hét thất thanh từ đằng xa vang lên. Từ Nguyệt ngẩng đầu lên. Trên đường phố vắng người, một cô gái tóc xanh màu biển vừa chạy vừa hét lên, đằng sau là một đám người mặc áo vest đen đuổi theo. Cô gái tóc xanh vừa thấy nó hai mắt liền sáng lên. Cứu tinh đây rồi.

- Nhóc, cứu với!

Cô gái không chút do dự chạy tới túm lấy áo nó, trốn đằng sau lưng nó, nhỏ giọng cầu xin:

- Mau giúp tôi với! Đám người này muốn bắt tôi.

- Hả? - Từ Nguyệt đang trong trạng thái không hiểu gì.

- Nhóc con mau tránh ra. Chuyện này không phải việc nhóc có thể xen vào. - Một tên áo vest đen nói.

Từ Nguyệt dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng trong đám người này rất giống người xấu, nó nhất định phải giúp cô gái này. Và lại nó không thích hành động một đám đàn ông to lớn bắt nạt một cô gái yếu đuối. Tinh thần trượng nghĩa của nó nổi lên, Từ Nguyệt vào thế thủ, đôi mắt kiên định nhìn đám người kia:

- Tôi nhất định sẽ không để các người bắt cô ấy đi!

- Vậy thì đừng có trách.

Sau đó một màn đầu võ đường phố diễn ra và không biết bằng cách nào nó lại đánh thắng. Cô gái kia cảm kích nhìn nó:

- Cảm ơn cậu rất nhiều.

- Không... không có gì! - Từ Nguyệt gãi gãi đầu. Hôm nay nó đặc biệt mạnh mẽ nhỉ.

Cùng lúc đó tiếng bụng của cô gái kia vang lên, Từ Nguyệt cười cười đề nghị:

- Chỗ làm của tôi gần đây, ở đó có rất nhiều món ngon, cô muốn đến không?

- Được Chứ! - Cô gái vui vẻ đáp.

Một đám nằm rạp dưới đất khóc không ra nước mắt, tên cầm đầu chỉ có thể nhìn hai người rời đi, yếu ớt gọi:

- Chị dâu...

Ngày hôm nay là ngày mất mặt nhất của bọn họ. Đường đường là vệ sĩ được đào tạo vô cùng chuyên nghiệp vậy mà lại bị một tên nhóc nam không ra nam nữ không ra nữ đánh bại... nếu không phải có hành động cảnh cáo không được làm cho tên nhóc đó bị thương thì bọn họ đã không thảm như vậy rồi.

Cùng lúc đó ở tòa nhà to lớn nhất thành phố, ở tầng cao nhất, chủ tịch của tập đoàn BS, Hàn Giang Thiên tức giận nghe thuộc hạ thông báo là để người chạy mất. Ông đập mạnh tay xuống bàn, ánh mắt lạnh phóng tới thân hình nhỏ nhắn ngồi quy củ trên ghế salon.

- Con biết tội của mình chưa?

- KHÔNG... không phải lỗi của con mà... - Lạc Dương hít hít mũi nói.

- Còn không phải lỗi của con. Mẹ con đã như thế mà con còn hùa theo. Con nói ba phải làm sao với con đây hả? - Giang Thiên khoanh tay nghiêm giọng nói.

- Ba... lời này hình như nói nhầm người rồi... - Lạc Dương bĩu môi nói. Phải nói với mẹ cậu mới phải.

- Con còn dám nói! - Giang Thiên gắt lên.

Từ trước đến nay dù hai mẹ con có quậy phá đến mức nào, thậm chí là làm bữa tiệc sinh nhật của đối tác quan trọng rồi loạn lên ông cũng không một câu trách mắng. Nhưng lần này thật sự quá đáng. Hai người đó lại nhân lúc ông ngủ quên ở văn phòng mà về bậy lên mặt, chơi đã rồi cũng không thêm lau đi, cứ vậy ung dung ra ngoài ăn gà rán, sau đó khi Giang Thiên tỉnh dậy thì sắp trễ giờ họp, trợ lý và thư ký của ông đều tự giác đến phòng họp chuẩn bị trước. Giang Thiên thật sự không thể quên được về mặt câu những người trong phòng họp lúc đó. Đặc biệt là Kiến Hàm và Thiên Vũ, hai người đó còn to gan cười lớn. Nói tóm lại mặt mũi mặt sạch rồi, mặt dù Giang Thiên không quan tâm đến hình tượng nhưng nếu cấp dưới mỗi lần gặp ông về mặt đều nhin cười đến đó lên thì hai chịu nổi. Cho nên vừa họp xong, Giang Thiên liền cho người chờ ở cửa, ai ngờ Lam Thanh vừa nhìn thấy liền nhanh chân chạy trước để lại Lạc Dương về mặt ngu ngơ. Người kia phản ứng vẫn thật nhanh. Giang Thiên liếc mắt nhìn cậu con trai nhỏ:

- Con còn điều gì muốn nói nữa không?

- Con... có một thỉnh cầu... con muốn gọi điện cho mẹ... - Lạc Dương dè dặt nói.

- Gọi đi! Sẵn tiện nói với mẹ con nếu còn không tự giác về nhận tội thì đừng trách ba. - Giang Thiên gắt đầu nói.

Lạc Dương vừa nhận được sự chấp thuận lập tức lôi điện thoại ra, nhấn phím số một, bên kia vừa vang lên một tiếng cậu đã vội xả một tràn:

- Anh hai cứu em! Ba bắt nạt em! Ba đánh em sưng mông luôn rồi. Anh, à còn không mau tới cứu em thì ngày mai em sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời...Hu HU Hu.

Phối hợp với giọng nói cầu xin khẩn thiết là tiếng khóc tê tâm liệt phế. Giang Thiên tròn mắt nhìn cậu con trai khóc thảm mà không có một giọt nước mắt. Cái gì mà đánh sưng mông? Ông đây còn chưa chạm vào mà sưng mông. Cái thằng nhóc này rốt cuộc là học của ai vậy chứ? Nói gọi cho mẹ lại gọi cho anh để cáo trạng. Lạc Dương cáo trạng đa rồi thì cúp mặt khôi phục lại về mặt bình thường nói:

- Con gọi xong rồi!

Giang Thiên cúi đầu đối diện với mặt bàn, hai tay chống lên mặt bàn, một dáng vẻ bất lực. Rốt cuộc phương pháp nuôi dạy con của ông đã sai ở đâu chứ?

Lam Thiên ngẩn người nhìn điện thoại. Lại xảy ra chuyện gì nữa đây.

Cùng lúc đó, Lam Thanh ngồi thành thoi ở quán cà phê manga quen thuộc hai ngày ghé một lần của mình. Từ Nguyệt lúc này mới biết đó là khách quen, nó vốn không để ý nhiều lắm cho nên giờ mới được đàn anh làm cùng cho biết. Từ Nguyệt nhìn cô gái với mái tóc xanh màu biển dài, trang phục năng động mà ấm áp, về mặt chăm chú đọc manga, cô gái trông cũng khoảng ba mươi, ở lứa tuổi này mà còn đọc manga thì thật hiếm thấy. Từ Nguyệt mang một chiếc bánh ngọt, hàng độc quyền của quán tới, lịch thiệp nói:

- Mời chị dùng.

- Cảm ơn! - Lam Thanh cười rạng rỡ. Bà quan sát nó một lúc rồi gật đầu hài lòng nói. - Cậu mặc trang phục này đúng là rất hợp. Nhìn rất đẹp luôn.

- Cảm ơn... - Từ Nguyệt ngại ngại đáp.

- Mà ban nãy cảm ơn cậu nhiều lắm luôn đó. Nếu không có cậu thì tôi tiêu rồi. - Lam Thanh thật lòng nói. Nếu đám người đó không phải từng là thành viên hội kỉ luật giờ lại là vệ sĩ do Giang Thiên đào tạo thì bà đã trắng tay rồi chứ không cần phải nhọc lòng chạy quanh thành phố thế này. Vừa nghĩ đến đã thấy chân đầu rồi.

Nhìn về mặt cau có của cô gái, Từ Nguyệt lo lắng hỏi:

- Chị bị sao à? Có phải ban nãy bị thương không?

- Không phải! - Lam Thanh vội vàng lắc đầu.

- Vậy thì tốt quá! À, chúc chị vui vẻ, giờ tôi đi làm việc đây! Có gì cứ gọi. - Từ Nguyệt khom người nói rồi dời đi. So với mấy vị khách khác thì nói chuyện với cô gái này nó cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lam Thanh âm thầm quan sát nó. Đúng là chàng trai tốt nha. Nhưng mà hình như có gì kì lạ ý nhỉ. Chiều cao chẳng? Lần đầu tiên bà quan sát kĩ cậu phục vụ thân thiện này. Cũng xem xem bà ấy nhỉ? Trông cũng nhỏ con nữa. Con trai bây giờ mà như thế dễ bị trở thành đối tượng bắt nạt lắm, may mà cậu ta có chút võ. Càng nhìn lại càng thấy thuận mắt, rất giống mấy cậu shota trong truyện tranh. Nhất định phải nói Lam Thiên bảo vệ cậu ta mới được. Bây giờ thật sự rất hiếm shota dễ thương như thế này.

Từ Nguyệt rung mình một cái. Nó sờ sờ mũi ngơ ngác mà không hay bản thân bị dán nhãn "động vật cần bảo vệ".

- Cậu bệnh à? - Quản lí quan tâm hỏi.

- Không phải đâu ạ. Chỉ đột nhiên hơi lạnh người thôi! - Từ Nguyệt đáp.

- Từ Nhật! - Quản lí dùng vẻ mặt nghiêm trọng đặt tay lên vai nó. - Cậu là một trong những gương mặt được yêu thích của quán. Cậu là gương mặt được các bà các cô yêu thích, nhất định không thể để bản thân bị bệnh. Nếu không doanh thu sẽ giảm xuống. Nhớ kĩ đó.

Quản lí dẫn dò xong vở vai nó hai phát rồi bỏ đi. Từ Nguyệt dùng vẻ mặt không còn gì để nói nhìn theo. Quản lí, quán này chủ yếu để phục vụ thanh thiếu niên yêu thích manga chứ không phải phục vụ mấy dì mấy cô yêu thích cậu bé dễ thương ngoan ngoãn. Chị hoàn toàn sai đối tượng phục vụ của quán rồi.

Đột nhiên cửa quán mở ra, một người mà nó không ngờ tới bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Xấu hổ

Từ Nguyệt vừa nhác thấy bóng người vào liền vội vàng trốn ra xoay quày pha chế. Nó ngồi thụp xuống căng thẳng nghĩ: "Tại sao Lam Thiên lại tới đây? Không lẽ là tới khảo sát nơi mình làm việc? Không... không... thế nào... Anh ta không phải nói biết rõ nơi mình làm rồi mới đồng ý cho mình làm tiếp sao. Ừm... vậy thì tại sao lại tới đây? Nghĩ người nghiêm túc như anh ta mà tới một nơi như thế này... càng nghĩ càng không có khả năng."

- Từ Nhật! Em làm gì mà ngồi ở đó vậy? - Một đàn anh bưng đồ uống ra hỏi nó.

- Suyt! - Từ Nguyệt đưa ngón trỏ lên làm dấu im lặng.

- Hả? - Trên đầu đàn anh hiện rõ mấy dấu chấm hỏi.

Từ Nguyệt hấn giọng hạ thấp âm lượng nói cho đàn anh vừa đủ nghe:

- KHụ. Em hơi mệt nên ngồi nghỉ chút. Anh cứ tiếp tục làm việc đi. Đừng để ý tới em.

- Nếu mệt quá thì cứ xin nghỉ đi! Hôm nay quán cũng vắng. Không cần cố quá rồi thành quá cố đâu. - Đàn anh tốt bụng dặn dò.

Từ Nguyệt gật đầu vài cái tỏ ý đã hiểu. Sau khi đàn anh rời đi nó mới ló đầu ra nhìn người kia đến đây làm gì. Nói chung vẫn thực tò mò.

Lam Thiên vừa bước vào đã nhác thấy bóng nó trốn nhanh như gió. Chắc, cậu không nghĩ là mình lại có ảnh hưởng đến thế. Nhưng lúc này cậu không có thời gian để ý đến nó vì cậu phải đến đem người mẹ rắc rối kia về nhà. Lam Thiên thấy Lam Thanh đầu cúi vào trang truyện, nhìn giống như hận không thể dán mặt vào trang truyện mà thờ dài. Người mẹ này đúng là vô tư quá đi, phá đã rồi để lại một núi lửa bùng nổ mà còn có tâm trạng ở đây vui vẻ... thực không biết nói sao. Lam Thiên kéo ghế ngồi xuống, giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Hay không?

- Hay. Cực hay. Đang đến hỏi gay cấn! - Lam Thanh đáp theo phản xạ mà không một chút nghi ngờ.

- Vậy mẹ có tính về nhà không? - Lam Thiên chống cằm hỏi.

- Đương nhiên là kh... Hả? - Lam Thanh lúc này mới phát giác ra điều kì lạ, vừa ngẩng đầu lên chạm vào đôi mắt lạnh của cậu con trai yếu đuối liền giật mình muốn ngã người ra sau.

Lam Thiên phản xạ nhanh đứng dậy đỡ lấy ghế nếu không Lam Thanh đã có một cú ngã đau. Lam Thanh dè dặt nhìn cậu hỏi:

- Giang Thiên bảo con đến!

- Phải. - Lâm Thiên gật đầu. - Mẹ đó, hết chỗ chơi rồi hay sao mà lại đi chọc bà. Mẹ biết ông ấy để ý mặt mũi lắm mà.

- Mẹ chỉ là quên lau thôi chứ bộ. Thật ra mẹ chụp hình xong định lau rồi nhưng mà Lạc Dương lại hối thúc đi ăn. Mà mẹ lúc đó cũng hơi đói... - Lam Thanh cười hề hề hai đầu ngón tay chạm vào nhau, bày ra một vẻ mặt trẻ con không hợp với tuổi.

- Vậy mẹ có tính về không? Ba bây giờ rất giận chỉ cần mẹ về nhận lỗi là được.

- Không. Tuyệt đối không! - Lam Thanh bám chặt vào bàn kiên quyết nói. - Ba con chắc chắn sẽ phạt mẹ. Là cấm túc đó. Không được ra ngoài thì chán lắm

- Mẹ. Vậy mẹ tính ở đâu? Ba cho người canh hết rồi. Mẹ muốn ở ngoài đường sao? Con nhìn mẹ cũng chẳng đem theo bao nhiêu tiền.

- Sao còn biết hay vậy? - Lam Thanh ngạc nhiên hỏi.

Lam Thiên chán nản gục đầu xuống. Mỗi lần mẹ ra ngoài đều chỉ đem theo tiền để ăn, mà nơi mẹ ăn uống toàn mấy quán bình dân thì hỏi đem theo bao nhiêu tiền. Điều này còn phải hỏi sao.

- Lam Thiên... - Lam Thanh đột nhiên kéo dài giọng gọi cậu. Hai mắt lấp lánh nhìn Lam Thiên. - Con cho mẹ ở nhờ đi.

- KHÔNG được! - Lam Thiên dứt khoát từ chối. Cậu mà cho mẹ ở nhờ không khác gì tự chuốc lấy phiền phức.

- Đi mà. Con trai... - Lam Thanh dùng vẻ mặt cún con lắc tay cậu. - Mẹ con thật đáng thương đó. Con nỡ để người mẹ yếu đuối này lưu lạc đầu đường xó chợ sao?

Lam Thiên bị bà lay đến chóng mặt. Đúng lúc điện thoại có tin nhắn. Đọc xong Lam Thiên quyết định mềm không được thì phải cứng. Lam Thiên nắm lấy tay Lam Thanh, vụt một cái vác bà lên vai. Lam Thanh giãy nảy:

- Mau thả mẹ ra! Con làm cái gì vậy?

- Trả mẹ về đúng chỗ. Lạc Dương cần mẹ chịu phạt chung. - Lam Thiên mặc kệ bà giãy nảy, sải dài bước chân mong mau chóng đưa bà ra ngoài.

- Mẹ... mẹ chưa trả tiền a.

Lam Thiên móc trong túi ra một tờ tiền rồi đặt xuống bàn, sau đó một tay bịt miệng bà, vác ra ngoài. Đến lúc cậu ra ngoài, trước cửa quán cà phê đã có sẵn một chiếc xe, người đàn ông mặc vest đen, mái tóc đỏ bay trong gió, hai tay khoanh lại vô cùng uy nghiêm, đôi mắt tóe lửa nhìn người con gái trên vai Lam Thiên.

- Trần Lam Thanh! Em hết đường thoát rồi.

Lam Thanh vừa nhìn thấy Giang Thiên, hai mắt liền mở lớn, giẫy cẳng mạnh hơn. Lam Thiên vậy mà lại bán bà. Nhất định không được a. Về nhà sẽ rất thê thảm. Lam Thiên mặt không đổi sắc thấy mẹ vào vòng tay đang sẵn của ba. Giang Thiên nhanh chóng cho Lam Thanh yên vị trên ghế phụ, thắt dây an toàn, đóng cửa lại. Lam Thanh bên trong dùng cách nào cũng không tháo dây an toàn ra được. Rõ ràng là có chuẩn bị mà đến. Giang Thiên vỗ vai con trai khen ngợi:

- Con làm tốt lắm. Lần đầu tiên ba cảm thấy có con trai thật tốt.

- Vậy từ trước tới giờ ba đều thấy xấu sao? - Lam Thiên híp mắt nhìn ông.

- Con nói đúng rồi. - Giang Thiên không chút do dự gật đầu.

- Lần sau có chuyện gì cũng đừng gọi cho con nữa. Con đưa số ba vào danh sách đen rồi. Có gì ba tự giải quyết đi. Con về đây! - Lam Thiên cầm điện thoại, lười biếng vẫy tay rồi đi.

- Thằng nhóc này... - Giang Thiên hơi bất mãn nhưng thôi, để nói với cậu con trai sau. Giờ phải xử phạt người ngồi trong xe trước đã.

Lam Thanh nhìn nụ cười khùng bố của Giang Thiên mà run cầm cập. Thôi xong rồi.

Từ Nguyệt ngơ ngác ngồi trên ghế chỗ quầy pha chế. Ban nãy nó ngồi ở xa nên không nghe rõ hai người nói gì nhưng có vẻ Lam Thiên và chị gái kia rất thân, còn ngồi yên cho chị ấy ôm tay nữa mà... thậm chí còn đánh bạo vác ra ngoài. Lần đầu tiên nó thấy một mặt này của Lam Thiên, ai lại nghĩ con người lạnh nhạt ấy lại có lúc ở chốn công cộng vác người ra ngoài. Ở trong trường cũng không thấy Lam Thiên quên cô gái nào... không lẽ đây là mối tình chị em. TRONG đầu Từ Nguyệt bắt đầu bỏ não một đồng thứ. Chị gái kia nhìn rất đáng yêu a. Lam Thiên nếu có thích cũng là chuyện thường thôi. Từ Nguyệt nghĩ đến đó liền hoảng sợ che miệng... nó mới vừa phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa... nó có bị giết người diệt khẩu không nhì. KHÔNG... không đâu... ban nãy Lam Thiên làm gì nhìn thấy nó... Giờ lại càng không thể đối mặt với nhau rồi. Từ Nguyệt ôm đầu đau khổ.

- Mặt em tái nhợt lắm. Có sao không? - Đàn anh lo lắng hỏi.

- Tương lai... thật mù mịt... - Từ Nguyệt nhìn anh với đôi mắt vô hồn nói.

Đàn anh mờ mịt nhìn lại nó. Hôm nay Từ Nhật bị gì ấy nhỉ. Chẳng lẽ bị nhập a.

Suốt cả ca làm, tâm trạng của Từ Nguyệt cũng chẳng khá lên, mặt tái nhợt không tốt lên chút nào. Đến lúc ra về, nó thở dài một hơi lẩm bầm:

- Mình phải làm sao bây giờ?

- Gặp rắc rối sao? - Giọng nói lạnh lạnh vang lên bên cạnh.

Từ Nguyệt vừa phát hiện ra chủ nhân của giọng nói, cả người lập tức vào tư thế chạy, chân vừa nhấc lên liền không thể nào di chuyển, nó dùng sức đến cỡ nào cũng chỉ có thể chạy tại chỗ. Không chịu được nữa, Từ Nguyệt quay đầu nói:

- Anh buông ra được không?

- KHÔNG! - Lam Thiên một tay nắm áo nó, một tay rút túi quần thông dong nói.

- Tôi muốn về...

- Chúng ta cùng đường. - Lam Thiên đáp.

Từ Nguyệt nghe xong liền ứa ứa. Vận động não hết công suất hòng kiểm soát nhưng vẫn không kiểm được cái cơ nào chu toàn.

- Chúng ta nói chuyện một chút. - Lam Thiên thả áo nó ra nói.

- Nói... nói chuyện... - Từ Nguyệt chậm chậm quay đầu nhìn cậu. Lam Thiên đang đứng trong góc tối, nửa khuôn mặt cậu được ánh đèn chiếu sáng lộ ra đôi mắt lạnh nhìn chăm chăm vào nó, nửa khuôn mặt chìm trong bóng tối tạo cảm giác ghê rợn. Không... không lẽ là khởi binh vẫn tội.

Từ Nguyệt ngồi thẳng lưng, hai tay quy củ đặt trên đầu gối, dưới cái lạn se se, mồ hôi túa ra trên đầu nó, lăn dài trên gò má. Lam Thiên nhìn đáng vẻ căng thẳng của nó không khỏi cười nhẹ.

- Từ Nhật...

Lam Thiên chỉ mới gọi nhẹ một tiếng nó đã rùng mình vội vàng nói một tràng:

- Tôi thật sự không thấy được gì hết. Tôi thể. Tôi không thấy anh thân mật với chị gái kia đâu... kia... đâu...

A. Chết rồi. KHÔNG đánh lại tự khai rồi. Từ Nguyệt dùng hai tay che miệng, đầu óc rối bời. Nó vậy mà lại... tự khai hết rồi.

- Thân mật với chị gái kia? - Lam Thiên hơi ngẩn ngơ ra, sau đó cậu hiểu ra nó muốn nói cái gì, khóe miệng nâng lên một nụ cười khó hiểu.

Từ Nguyệt vừa liếc mắt thấy nụ cười kia, độ cảnh giác nâng lên level max. Cười như vậy là có ý gì? Nó từ từ lùi người ra xa cậu, duy trì khoảng cách an toàn một cách tay trên băng ghế.

Lam Thiên nhận ra hành động của nó, hắng giọng một chút, lấy vẻ mặt lạnh băng nói:

- Quả nhiên là cậu thấy. Đã là bí mật thì không thể cho người khác biết được.

- Anh... anh định làm gì? Tôi... tôi không có ý... chỉ là vô tình thôi...

Lam Thiên nhòm người lên, cả cơ thể bao trùm lấy nó. Từ Nguyệt ngửa người ra sau... run run nói:

- Tôi... biết võ đó...

- Cậu đánh không lại tôi. - Lam Thiên nhếch miệng nói.

- Anh... - Từ Nguyệt lùi người ra sau... tay di chuyển ra xa một chút liền bị hất, người theo đó cũng muốn ngã xuống. Nó thất thanh kêu một tiếng. - Á...

- Cẩn thận! - Lam Thiên nhanh tay ôm lấy eo nó kéo lên.

Từ Nguyệt rơi vào trạng thái đờ luôn. Quanh mũi tràn ngập hương cỏ nhàn nhạt dễ chịu, hai tay nó chống trên ngực Lam Thiên vô cùng lúng túng. Mặt nó bắt đầu nóng lên. Còn Lam Thiên lúc này trong đầu chỉ có một suy nghĩ eo nó rất nhỏ, người cũng mảnh khảnh, mong manh, vừa vận ôm gọn trong lòng cậu. Hai người duy trì im lặng một lúc, Lam Thiên mới dịu giọng hỏi:

- Cậu không sao chứ?

Từ Nguyệt lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng đẩy cậu ra, khuôn mặt đỏ bừng nghiêng qua một bên nhỏ giọng đáp:

- Không... không sao. - Trời ơi. Nó bị sao vậy nè. Đầu phải lần đầu tiên bị con trai ôm đầu mà trái tim đập nhanh vậy chứ. Nó đưa tay lên che một bên má, chắc chắn là có bệnh.

Lam Thiên vẫn thấy được vết đỏ trên mặt nó, xấu hổ sao? Khuôn mặt thanh tú đỏ bừng lên thật đáng yêu. Tay Lam Thiên bất giác vươn ra chạm lên mặt nó. Từ Nguyệt giật mình, ba chân bốn cẳng cầm đầu chạy chỉ kịp để lại một câu:

- Tôi về đây!

Lam Thiên nhìn theo bóng dáng vụt biến trong màn đêm, cậu vẫn chưa nói chuyện chính với nó mà. Thôi, để hôm khác vậy. Lam Thiên cúi xuống nhìn đầu ngón tay của mình. Thật nóng... và còn có chút... mềm mại nữa. Xúc cảm tốt.

Tối hôm đó, Từ Nguyệt mất ngủ, Lam Thiên lần đầu tiên nghĩ đến người xa lạ khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiểm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tập huấn

Lâu quá mới đăng tiếp thật lòng xin lỗi mọi người lắm. Vào năm học mới chắc chẳng còn thời gian để đăng thường xuyên nên mình sẽ cố ra một chương vào chủ nhật hàng tuần. Cuối cùng cảm ơn mọi người vẫn tiếp tục ủng hộ mình.

Từ Nguyệt mất hẳn một tuần để vật lộn với kì kiểm tra chất lượng của trường Quang Vân. Vừa kiểm tra xong là nó cảm thấy cả cơ thể bị rút hết năng lượng nên nằm ì trong phòng suốt hai ngày nghỉ, đến chiều mới dậy đi làm. Đến ngày công bố kết quả, học sinh cả trường lao xao cả lên, kéo nhau chen chút dưới bảng thông báo để xem. Từ Nguyệt cũng bị Lâm Nhất lôi theo. Nó mệt mỏi nói với cậu:

- Cậu đường nào chẳng đứng thứ nhất, hà cơ gì phải chen lấn cho mệt vậy?

Cậu chàng dùng khuôn mặt nghiêm túc giảng dạy nó:

- Cậu nói thế là không được. Đây chính là một trong những trải nghiệm tuổi học trò không thể bỏ qua. Cảm giác hồi hộp chờ đợi kết quả mới tuyệt vời làm sao!

Từ Nguyệt nhìn khuôn mặt rạng ngời của Lâm Nhất rồi lại liếc nhìn khuôn mặt lo lắng xung quanh. Một chút cũng không thấy cậu ta hồi hộp chỗ nào. Lâm Nhất túm lấy tay Từ Nguyệt không có sức sống không muốn chen lấn, chen vào dòng người. Khó cực và bị đẩy vò một lúc, hai người đã chiếm được một vị trí có thể xem rõ kết quả. Nhìn cái tên Lâm Nhất đứng đầu danh sách học sinh năm nhất, Từ Nguyệt cũng phối hợp với gương mặt chờ được khen thưởng của cậu ta, nói ra một câu mà giáo viên hay nói:

- Cậu làm tốt lắm. Lần sau hãy cố giữ vững và phát huy thêm nữa.

- Đương nhiên rồi! - Lâm Nhất đắc ý nói. Sau đó cậu dò tiếp tiếp trên danh sách. - A, Từ Nhật. Cậu bị tụt hạng rồi này. Hạng bảy lận đó.

- Hà? Cái gì? - Từ Nguyệt lúc này mới giật mình tỉnh táo nhìn bảng kết quả, thật này, nó tụt hai hạng..

- Tại cậu khi ôn tập không tập trung đó. Đầu óc toàn để trên trời.

Từ Nguyệt nhìn tên mình. Ai, trong quá trình ôn tập nó còn nhớ đến phải chuyện kinh dị nữa nên khó tập trung. Chuyện kinh dị đó đương nhiên là sự thật thiết ngoài ý muốn với Lam Thiên rồi. Trong đầu toàn những hình ảnh đó khiến nó không tập trung được. Và mỗi lần nhớ lại là tim lại đập nhanh không biết vì sao, một dòng máu nóng xông lên mặt.

- Từ Nhật! Mặt cậu đỏ lắm đó. Không cần phải tức giận vậy đâu. Đây dù sao cũng là kiểm tra chất lượng thôi, cậu còn có thể lấy lại vị trí trong kì thi cuối kỳ mà. Kỳ thi ấy mới quan trọng. - Lâm Nhất tưởng nó tức giận đến đỏ cả mặt nên vỗ vai nó an ủi.

Từ Nguyệt ghen lời. Nó thế mà lại nhớ lại chuyện kia. Bỗng nhiên xung quanh vang lên tiếng bàn tán đầy ngưỡng mộ.

- Anh Lam Thiên lại đứng nhất năm hai kia. Ghê thật đó. Rõ ràng là công việc của anh ấy rất bận rộn.

- Tổ trưởng ảnh không tham gia chứ? Không phải đợt kiểm tra này do hội kỉ luật phụ trách sao?

- Đúng là do hội ki luật phụ trách nhưng đề là do các giáo viên trong trường thảo luận đưa ra, thậm chí họ còn tham khảo các bài thi đại học của các trường nổi tiếng. Hội ki luật chỉ có trách nhiệm bảo mật đề thôi.

- Ôi dào. Hàn Lam Thiên vốn là người thừa kế của tập đoàn BS, vượt trội hơn người là lẽ đương nhiên.

- Vị trí của năm hai cũng không thay đổi mấy nhỉ? Mười vị trí đầu hết năm vị trí của hội ki luật, còn bốn vị trí của hội trưởng câu lạc bộ. Tớ tưởng các anh ấy chỉ lo đồn tâm trí chuẩn bị cho đợt Đại hội sắp tới chứ?

- Cho nên mới nói họ toàn quái vật.

Từ Nguyệt nghe thấy không khỏi ngạc nhiên. Nó mới quan sát bảng xếp hạng của năm hai. Quả thật là như vậy. Nó không nghĩ họ tuyệt như thế, nhìn điểm số bên cạnh xem, gần như là tuyệt đối, Lam Thiên là tuyệt đối luôn. Nhìn lại bản thân, nó thế mà lại để tụt hạng. Thật xấu hổ quá đi!

- Cậu sao thế? - Lâm Nhất thấy nó che mặt nhăn nhó hỏi.

Từ Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt vô tội của cậu. Bên cạnh nó cũng có một tên ngán năm đứng nhất đây, cảm thấy bản thân thật nhỏ bé trong đám người xuất sắc này. Từ Nguyệt bị đá kích nặng nề. Nó lùi thui bước đi với một mảng u ám trên đầu, bỏ ngoài tai tiếng gọi của Lâm Nhất đằng sau.

Trong phòng Hội ki luật. Lam Thiên và nhóm Cao Văn xem kết quả thi của thành viên các câu lạc bộ. Mạc Tư và Mạc Ninh gật gù không thôi. Kết quả vậy mà cao hơn những gì họ nghĩ nhiều.

- Haizz, họ chắc chắn không tụt hạng đâu. Chúng ta xem chỉ cho một chút? - Diệc Phàm nằm ườn ra bàn nói.

- Ai biết được chứ? Thôi phàn nàn và xem tiếp đi, cậu ảm à. - Cao Văn cầm một tập hồ sơ đánh nhẹ vào đầu cậu nói.

Diệc Phàm u oán nhìn cậu, há miệng một cái túm lấy tay Cao Văn cắn tới. Cao Văn giãy tay kêu lên một tiếng. Hai người rơi vào tình trạng người cố cứu cánh tay bị cắn, người cắn chặt răng vào tay người kia không buông. Mạc Tư và Mạc Ninh ngồi bên xem còn hứng thú vỗ tay vài cái như đang xem xiếc. Lam Thiên cũng mặc kệ họ vui đùa, chăm chú làm việc của mình. Tay lật qua một trang giấy nữa, nhìn cái tên "Hoàng Tử Nhật", rồi lại nhìn kết quả thi. Lòng này cậu cau nhẹ, sao lại tụt hạng rồi? Xảy ra vấn đề gì sao?

- Có vấn đề gì sao? - Cao Văn cuối cùng thoát khỏi hàm răng của Diệc Phàm, vừa xoa xoa tay vừa hỏi. Cậu thấy Lam Thiên dừng lại ở một trang giấy khá lâu.

- Hoàng Tử Nhật tụt hạng. - Lam Thiên nói.

- Há? Cậu ta sao? Bình thường thấy chăm chỉ lắm mà? - Mạc Tư khó hiểu hỏi.

- A, dạo gần đây thấy cậu ta hơi lạ đó. Tớ thỉnh thoảng còn thấy cậu ấy ngồi thần thơ, mặt rất biểu cảm đó. Đột nhiên mặt cậu ta đỏ lên, sau đó lại ôm đầu lắc kịch liệt, rồi sau đó lại nhăn mặt, rồi lại thể hiện vẻ mặt quyết tâm muốn làm cái gì đó! - Diệc Phàm hứng trí nói. Nhìn vậy thú vị ghê luôn.

- Không lẽ cậu ta đang muốn tỏ tình. - Mạc Ninh xoa cằm nói.

- Sao cậu lại nghĩ vậy? - Diệc Phàm hỏi.

- Đương nhiên là dựa vào biểu hiện của cậu ta rồi. - Mạc Tư gác tay lên vai Mạc Ninh nói. Hai cậu cùng chung suy nghĩ đó. - Thần thờ này, rồi đỏ mặt này chắc chắn là đang nghĩ tới người trong mộng. Sau đó lắc đầu rồi lại có vẻ mặt quyết tâm nhất định là sắp tỏ tình với người ta rồi.

- Cậu có vẻ kinh nghiệm ghê nhỉ? - Diệc Phàm ngưỡng mộ nói.

- Kinh nghiệm của một tên suốt mười tám năm chưa có mảnh tình vắt vai. - Cao Văn khinh bỉ nói.

- Là do không có người hợp thôi chứ bộ. - Mạc Tư phồng má nói.

- Mà vấn đề ở đây là đối tượng của cậu ta. Cậu ta trước đây đã từ chối tình yêu của cô nàng đẹp nhất khối. Không biết cô gái như thế nào lại được cậu ta yêu mến chứ? - Mạc Ninh xoa cằm tò mò hỏi.

- Đáng vốc cậu ta như thế khó có bạn gái lắm đó. - Mạc Tư xoa cằm cười.

- Hừm. Vậy nếu không phải là con gái thì sao? - Diệc Phàm nói.

Ba chàng trai giật mình nhìn cậu. Lam Thiên cũng hơi ngẩng đầu nghe ngóng. Diệc Phàm nói tiếp:

- Ở trường cậu ta như hình với bóng với Lâm Nhất, hai người họ còn chung một phòng, vô cùng thân thiết đó. Rất đáng nghi. - Diệc Phàm gật gù nói.

- Cậu lại xem sách gì nữa đúng không? Về phóng lời ra vớt hết cho tớ. - Cao Văn cóc đầu Diệc Phàm nghiêm nghị nói.

- Sao phải vút? Tớ thấy hay mà. Mấy bạn nữ trong lớp cho tớ mượn đó. Họ nói tớ cần được bổ sung thêm kiến thức về một thế giới mới.
- Cậu không cần biết thêm kiến thức đó đâu.

Lam Thiên vừa nghe lời Diệc Phàm nói xong liền lâm vào trầm tư. Cậu bất giác nhớ đến hình ảnh Từ Nhật làm nũng với Lâm Nhất mà mình vô tình thấy được. Không lẽ... đúng vậy sao?

- Chúng ta sẽ đi tập huấn sao? - Lâm Nhất ngạc nhiên hỏi Cố Hoành.

Cố Hoành chấp tay sau lưng gật đầu khẳng định.

- Trước đó em chưa từng nghe đến... - Lâm Nhất gãi gãi đầu. Sao cậu chưa nghe thấy cái chuyện tập huấn này nhỉ?
- Nó chỉ mới có ba năm nay thôi. Đây là quyết định của Lam Thiên. Cậu ta nói đi tập huấn để mọi người có thể tập trung tinh thần cho Đại hội. Thời gian là hai tuần, các cậu không cần đi học. Đương nhiên chỉ có các thành viên nằm trong danh sách chính thức trong Đại hội sắp tới. Ba thành viên năm ba, ba thành viên năm hai và bốn thành viên năm nhất. Các thành viên năm hai và năm ba chẳng còn xa lạ với chuyện này nên hôm nay tôi chỉ gọi riêng bốn người các cậu để thông báo. Ngày kia sẽ khởi hành. Các cậu cứ từ từ chuẩn bị. Mà nếu không muốn đi thì trực tiếp báo với Lam Thiên nhà. Cậu ấy đồng ý thì khởi đi. Dù sao đi chuyển này cũng khá khó khăn. Chỉ sợ các cậu một đi không trở lại. - Cố Hoành nói bằng vẻ mặt thần nhiên xong liền vẫy tay đi.

Ngoài Từ Nguyệt và Lâm Nhất thì còn hai thành viên năm nhất nữa cũng có thành tích xuất sắc. Hai người họ trước hoạt động này vô cùng hứng thú bàn tán. Còn Từ Nguyệt lo lắng. Đi những hai tuần đồng nghĩa nó phải nghỉ làm hai tuần. Tháng này lại là thời gian đông khách của quán, sao mà xin nghỉ đây?

- Lâm Nhất, cậu giúp tớ đi xin với kí túc xá trường được không?
- Cậu không muốn đi? Tại sao? - Lâm Nhất không hiểu, đây thực sự là cơ hội tốt để nâng cao kỹ thuật mà.
- Nếu nghỉ làm lâu như vậy tớ sợ sẽ mất việc mất. Tập luyện thì ở đâu mà chẳng được.
- Vậy cậu trực tiếp nói với anh ấy đi.
- khụ. Tớ gần đây vừa mới đắc tội anh ta, không dám đến nên mới nhờ cậu. Cậu là bạn của tớ nên nhất định phải giúp tớ chứ! - Từ Nguyệt hắng giọng nói. Tay vỗ bộp bộp lên lưng Lâm Nhất.
- Thôi được rồi. Nếu cậu đã lỡ đắc tội anh ấy vẫn là nên tránh gặp mặt. - Lâm Nhất gật đầu nói.

Từ Nguyệt thở phào. Hi vọng sẽ xin được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Khó chịu

Lâm Nhất tối nay thay nó đến báo cáo với Lam Thiên và sẵn tiện xin cho nó ở lại. Thấp thóm đẩy cửa phòng bước vào, Lâm Nhất hoàn toàn quên phải gõ cửa, cậu nhìn thấy ngay Lam Thiên ngồi vắt chân trên ghế đang đọc tờ giấy gì đó. Lam Thiên phát hiện người bước vào, bỏ qua việc cậu không gõ cửa hỏi:

- Đến đây làm gì?
- A, em.. em thay Từ Nhật đến nộp báo cáo. - Lâm Nhất lúng túng nói.
- Cậu ta bị sao à? - Lam Thiên nhướn mày hỏi.
- À... vâng. - Lâm Nhất gật đầu.
- Bị sao?
- Bị... - Bị sao nhỉ? Từ Nhật chưa nhắc cậu chuyện này. Vậy đành cố bịa ra một lý do vậy. - ... A, bị cảm đó mà. Cậu ấy sợ lây cho anh nên không tới.

Bị cảm sao? Lam Thiên nheo nheo mắt nhìn Lâm Nhất. Tên nhóc này vậy mà lại học xấu đi nói dối, nói dờ dệ. Vậy là Từ Nhật xảy ra chuyện khác. Sao cậu ta lại nhờ Lâm Nhất tới?

- Đề báo cáo lên bàn rồi về phòng đi! - Lam Thiên lạnh nhạt nói.

Lâm Nhất nghe theo đặt bản báo cáo lên bàn nhưng chân không hề dịch chuyển.

- Còn chuyện gì nữa sao? - Lam Thiên ngẩng đầu lên hỏi.

- Thật ra là... chuyện đi tập huấn đó... Anh có thể cho cậu ấy ở lại không?

- Cậu ấy?

- Chính là Từ Nhật đó.

- Tại sao? - Lam Thiên nhíu mày hỏi.

- Cậu ấy nói không thể đi vì bận rất nhiều thứ. Cậu ấy cũng không thể bỏ công việc làm thêm được. - Lâm Nhất giải thích.

- Vậy sao cậu ta không trực tiếp đến nói với tôi?

- Anh biết đấy... cậu ấy có chút sợ... - Lâm Nhất nhỏ giọng nói.

- Tôi đáng sợ vậy sao?

- Không có! Một chút cũng không có! - Lâm Nhất lắc đầu nguầy nguậy nói.

Lam Thiên cúi đầu, hỏi một tên fan nảo tàn quả là ngu ngốc. Nhớ lại những lần trước đây Từ Nhật đối diện với mình, quả thật cậu ta một chút cũng không tự nhiên. Sau đó, lại nhìn tên ngốc vầy vầy cái đuôi trước mặt, thế nhưng lại vô cùng thân thiết với tên nhóc này.

- Này, cậu biết đạo này Từ Nhật có chuyện gì không?

- Hà? Hình như không có. Cậu ấy vẫn rất bình thường. Nhưng mà thỉnh thoảng lại ngơ ngác đỏ mặt, rất dễ thương luôn đó. - Lâm Nhất ngây thơ bộc lộ cảm xúc nhanh chóng nhận được ánh mắt sắc lém ném tới.

- Về đi! - Lam Thiên lạnh giọng nói.

- Em... - Lâm Nhất giật mình. Cậu nói gì sai sao. Nhìn nét mặt âm trầm của Lam Thiên cậu mà ở đây dây dưa đảm bảo chết chắc. Vẫn tốt hơn là về khi có thể. Nhưng mà... - Chuyện của Từ Nhật...

- Không thể! Công việc của cậu ta tôi sẽ an bày. - Lam Thiên lạnh giọng nói.

- Em biết rồi. Em về đây! Chúc anh ngủ ngon. - Lâm Nhất dùng tốc độ ánh sáng vọt ra khỏi phòng.

Lam Thiên hít thở sâu lấy lại sự bình tĩnh của bản thân. Ban nãy cậu thế mà lại khó chịu trút lên Lâm Nhất. Chẳng giống cậu một chút nào. Nhưng khi nghe Lâm Nhất nói lời đó... cậu rất khó chịu. Quả thật có vấn đề rồi. Bản thân càng ngày càng khó chịu.

Lâm Nhất vừa về phòng, Từ Nguyệt đã chụp ngay lấy cậu, hấp tấp hỏi.

- Sao rồi? Có được không.

- À, không được.

- Không được mà mặt cậu vui thế là sao? - Từ Nguyệt ngồi trên ghế cau có nói.

- Bởi vì anh Lam Thiên nói sẽ thu xếp công việc giúp cậu, sau tập huấn cậu vẫn có thể đi làm. Với lại có cậu đi cùng sẽ rất vui mà.- Lâm Nhất quẹt quẹt mũi nói.

- Cậu nói vậy nghĩa là... cho dù tớ có đi thì việc làm thêm vẫn giữ lại được?

Lâm Nhất gật gật đầu.

Tốt như vậy sao? Xem ra là học sinh được mời tới có nhiều quyền lợi lắm đấy chứ. Nếu như anh hai còn sống chắc chắn sẽ tận dụng tốt cơ hội này mà phát triển rồi. Haizz thật đáng tiếc...

- Cậu còn chuyện gì phiền lòng sao? - Lâm Nhất hỏi.

- Không. Chỉ là nghĩ đến chút chuyện không vui thôi. - Từ Nguyệt nói. Cứ nghĩ đến anh hai là nó lại cảm thấy đau lòng. Một người tốt như thế, giỏi như thế...

- Đôi lúc cậu giống con gái lắm nha. - Lâm Nhất đột nhiên nói.

Từ Nguyệt phòng bị nhìn cậu lấp bắp nói:

- Cái... cái gì... con gái chứ?

- Cậu hay đa sầu đa cảm... hay nhớ đến chuyện buồn mà thờ dài... ba tớ từng nói đó là tâm trạng con gái đó. Vì mẹ tớ thỉnh thoảng cũng như thế. Ba nói là con trai là luôn hướng về phía trước, không thể lúc nào cũng nghĩ đến quá khứ mà buồn lòng, có như vậy mới có thể trở thành một người con trai chân chính. - Lâm Nhất hùng hừng khí thế nghiêm túc giảng giải.

Cái logic gì thế này? Từ Nguyệt giật giật khóe miệng nhìn cậu hỏi:

- Lâm Nhất, cậu rất giống ba mình đúng không?

- Đúng vậy! Ba tớ lúc nào cũng nói thế. -Lâm Nhất hãnh diện nói.

- Vậy thì tớ biết người ba vĩ đại của cậu như thế nào rồi. - Từ Nguyệt nói. Ba nào con nấy mà nhi.

Đến ngày khởi hành, Từ Nguyệt và Lâm Nhất vác ba lô đứng đợi trước cổng trường. Từ Nguyệt nhìn quanh có rất nhiều người giống bọn họ được chọn đi tập huấn và toàn bộ đều là... nam. Cố Hoành đang trò chuyện với chủ tịch câu lạc bộ bóng rổ, bóng đá, thấy bóng dáng hai người nhếch nhác nhìn quanh liến vẩy tay gọi:

- Từ Nhật! Lâm Nhất!

- Anh Hoành. - Lâm Nhất và nó xốc ba lô chạy tới.

Cố Hoành bá vai hai người cười nói thân thiết:

- Đây là hai tân binh siêu cường của đội tớ. Hai cậu chắc biết rồi chứ?

- Không muốn biết cũng khó đó! - Anh chàng cao lớn với làn da trắng trắng kiểu thư sinh, xoa xoa chiếc cằm, khuôn mặt điển trai với mái tóc nâu vuốt ngược cười gian gian nói.

- Thư Triết nói đúng a. Một người đại diện năm nhất phát biểu, một người... chắc chắc... còn lợi hại hơn gấp bội. Mặc dù tớ không ở kí túc xá như mấy chuyện chè nước vài câu vẫn biết rõ đó. - Anh chàng thấp hơn với làn da mặt ửng đỏ có mái tóc đen dài cột ra sau, gác tay lên vai anh chàng gọi Thư Triết cười cười nói. Ánh mắt nhìn về Từ Nguyệt với cái nhìn rất chi là... nhiều ý tứ.

Từ Nguyệt cảm thấy một luồng điện chạy dọc sống lưng, cả người tê rần lên, người co rút lại nhìn hai chàng trai trước mặt. Cảm thấy ánh mắt họ nhìn nó rất kỳ quái hơn nữa mấy lời nói đầy hàm ý kia giống như ám chỉ nó vậy. Nó nhớ nó luôn hành xử vô cùng bình thường, có gì đâu mà nổi bật.

Cố Hoành nghe hai người bạn nói thế, cũng chú ý đến phản ứng của Từ Nguyệt, tay phẩy phẩy nở một nụ cười tú bà nói:

- Các cậu không nên dọa em nó nha. Chuyện tế nhị như thế không nên nói ở chốn đông người.

Chuyện tế nhị gì chứ? Sao anh nói xong mà ánh mắt họ nhìn tôi càng thêm mãnh liệt vậy? Từ Nguyệt đen mặt thầm đem tám đời Cố Hoành ra hỏi thăm một lượt.

- Thôi, không nói chuyện thú vị ấy nữa. Để anh giới thiệu cho hai đứa hai đại nhân vật. Đây là Từ Triết, chủ tịch câu lạc bộ bóng rổ kiêm đội trưởng, vì anh ấy hay tham gia các giải đấu nên ở bên ngoài kí túc xá, còn bên cạnh là Kiến Bằng, chủ tịch kiêm đội trưởng đội bóng đá, cầu thủ sáng giá của U18 quốc gia, cũng ở bên ngoài kí túc luôn nên hai đứa chắc chắn chưa gặp. - Cố Hoành giới thiệu nói.

- Không gặp thì giờ gặp rồi. Làm quen nhé! Hi vọng sẽ được nghe nhiều chuyện của hai em. - Kiến Bằng nở một nụ cười khoe hàm răng trắng bóng.

- Anh cũng vậy. Cố Hoành lúc nào cũng ra vẻ thần thần bí bí, chán chết được. - Thư triết liếc xéo Cố Hoành nói.

Lâm Nhất và Từ Nguyệt đứng bên nhìn ba người cười cười nói nói vô cùng thân thiết, nhìn nụ cười y đúc nhau của họ Từ Nguyệt hỏi Lâm Nhất đứng cạnh:

- Cậu có thấy bọn họ giống nhau không?

- Trên người có luồng ánh sáng gì đó lạ lắm. - Lâm Nhất nói.

Đúng rồi, ánh sáng của những người có tiềm năng thống tấn xã đương nhiên sẽ khác người thường.

- Mau lên xe đi! Đến giờ khởi hành rồi!

Tiếng anh lái xe hối thúc. Mọi người lục tục lên xe. Từ Nguyệt kéo Lâm Nhất xoay người đi, quyết định phải cách ba người này xa một chút, như vậy mới an toàn.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, đưa đoàn người đến khu tập huấn thiên đường. (Thiên đường không đặt trong ngoặc kép nên xin mọi người hãy nghĩ theo nghĩa đen)

Gần đây bắt đầu kiểm tra liên miên nên không có nhiều thời gian để viết. Thật xin lỗi vì đã khiến mọi người đợi T^T

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nơi tập huấn thiên đường

Chiếc xe đưa đoàn người ra vùng ngoại ô rồi lại chạy qua đèo núi dừng chân trước một nơi rất giống khách sạn suối nước nóng mà nó thường hay thấy trên tivi. Đi chung xe với câu lạc bộ kiếm đạo của bọn nó cũng có câu lạc bộ bóng đá và bóng rổ. Cho nên khi lần vào giữa đám đông toàn những tên con trai cao hơn nó, hơi thở đàn ông mãnh liệt vờn quanh khiến nó không nhận được mà rụt người, cảm thấy nguy hiểm.

- Cậu sao vậy? - Lâm Nhất thấy nó co người lại thì hỏi.

- Không có gì. Chỉ là đột nhiên có dự cảm không tốt thôi.

- Cuối cùng cũng đến rồi đấy à. Lam Thiên còn bận chút chuyện nên nhờ anh đến đón tiếp. Mau vào trong đi. - Người nói là một chàng trai trẻ tuổi ăn mặc thoải mái, nét mặt nhu hòa tạo cảm giác thoải mái.

- Anh Khang Vĩ! - Các đàn anh đồng loạt lên tiếng gọi. Họ quen biết người con trai này.

- Lâu quá không gặp anh đó. Sao anh lại ở đây? - Cố Hoành vui vẻ hỏi.

- Tôi kiếm chút việc làm thôi. - Tổng Khang Vĩ cười cười nói, anh khoát tay ra hiệu. - Mau vào đi! Tạm thời anh sẽ tiếp đãi mấy em.

- Vâng.

Cả đoàn người lần lữa theo sau anh vào trong. Từ Nguyệt tò mò hỏi nhỏ Cố Hoành:

- Anh ta là ai vậy?

- Anh ấy? À là cậu của Lam Thiên đó! - Cố Hoành đáp.

- Cậu? Trông rất trẻ đó!

- Cũng không phải cậu ruột. Nhưng quan hệ giữa hai người rất thân thiết. Hơn nữa anh ấy còn là con trai của hiệu trưởng đấy! - Cố Hoành nói thêm.

Từ Nguyệt gật nhẹ đầu tỏ vẻ đã biết. Người quen của Lam Thiên đương nhiên gia thế không tầm thường.

Vào bên trong sảnh, Khang Vĩ nói với mọi người:

- Các em cũng mệt rồi, trước hết về phòng nghỉ ngơi trước đi đã, anh đã nói người hầu chuẩn bị phòng rồi. Nếu các em muốn đi tắm suối nước nóng bây giờ cũng không thành vấn đề nhưng anh nghĩ vẫn là nên để tối đi mới tốt hơn. Giờ anh đi dặn nhà bếp một chút, khi nào đến giờ ăn sẽ gọi các em. Giờ thì đàn anh hướng dẫn các em năm nhất về phòng đi nhé. Vẫn là phòng cũ thôi.

- Vâng. Anh cứ yên tâm đi đi. Chút chuyện nhỏ này bọn em lo liệu được. - Từ Triết giờ tay nói.

- Vậy anh đi đây! - Khang Vĩ vẫy tay một cái rồi rời đi.

Bọn nó tiếp tục đi lên lầu. Nó nhìn hành lang kéo dài mà không có một cánh cửa thì lấy làm lạ. Hẳn ở đây phải có nhiều phòng lắm mới phải. Ít nhất hy vọng mỗi người có phòng riêng đi hoặc là hai người một phòng cũng được... Nhưng hình như hy vọng lại hóa thành tuyệt vọng. Từ Nguyệt đứng người nhìn căn phòng rộng lớn trải hàng chục cái giường gần như sát nhau. Điều này có phải là đại biểu...

- Tất cả chúng ta sẽ cùng ngủ ở đây. - Như đáp lại tiếng lòng của nó, Cố Hoành nói.

Từ Nguyệt muốn kháng nghị. Làm sao có thể chứ? Ở đây tới tận hai tuần chứ có phải là hai ngày đâu mà... mà nó phải ngủ chung phòng với một đám con trai. Lỡ như bị phát hiện thân phận không phải là chết nó sao? Không chỉ riêng gì nó mà một vài học sinh năm nhất cũng lên tiếng kháng nghị. Bọn họ không nghĩ là đồng người như thế này lại ngủ một phòng.

- Ai không muốn có thể trở về. Mà trở về đồng nghĩa với việc rời khỏi câu lạc bộ. - Kiến Bằng khoanh tay thoải mái nói.

Đàn anh năm hai và năm ba đối với việc này tựa hồ đã quen thuộc nên đã nhanh chóng sắp xếp hành lý của mình.

- Chuyến đi này vốn là chuyến đi tập thể, mọi người phải quen với việc cái gì cũng phải làm cùng nhau, ngủ chung cũng chỉ là một trong những cái chung đó. Dù sao thì các cậu có tới hai tuần để thích ứng, không cần lo. - Cố Hoành hòa hoãn nói.

Năm nhất nhìn nhau rồi đành theo chân đàn anh cất hành lý. Từ Nguyệt rầu rĩ theo sau, nhìn Lâm Nhất vẻ mặt hào hứng thật chỉ muốn đâm vào mặt cậu ta một cái. Nhìn sao cũng giống như cậu đang cười trên nỗi đau của nó vậy. Được rồi, nó thừa nhận nó chỉ muốn kiếm một chỗ phát tiết thôi. Ai biểu nó lại xui xẻo thế chứ! A, thật muốn hỏi ông trời có phải đi nghỉ mát rồi hay không mà không thấy nỗi đau khổ của nó chứ?

- Cậu không vui sao? - Lâm Nhất quan tâm hỏi.

- Không! Tổ đang rất vui. - Từ Nguyệt nghiêng răng cười nói.

Sau khi mọi người sắp xếp đồ đạc xong, Cố Hoành mới gọi mọi người tập trung bên cửa sổ lớn trong phòng. Cậu chỉ xuống dưới, bên dưới, hơi nước bốc lên nghi ngút, khung cảnh mơ ảo.

- Đó là suối nước nóng. Đây chính là một trong những nguyên nhân mà tôi nói các cậu rất may mắn. Suối nước nóng ở đây có khả năng điều dưỡng cơ thể rất tốt, trong thời gian ở đây, các cậu chắc chắn sẽ luyện tập rất vất vả và nên sau khi luyện tập các cậu sẽ có được sự thư giãn tốt nhất. Mà, điều đó có nghĩa là các cậu sẽ có cuộc tập huấn vất vả, nhớ chuẩn bị tinh thần nhé!

Rõ ràng là Cố Hoành đang nở nụ cười trấn an mọi người nhưng không hiểu sao ai cũng thấy trên đầu cậu có hai cái sừng đen.

- Trước hết dẫn các cậu đi thăm quan nơi này một chút. Năm hai và năm ba cũng đi cùng. - Từ Triết xoay xoay cổ tay nói.

Phải nói rằng nơi đây là nơi lý tưởng để tập huấn. Vị trí của nó tương đối hẻo lánh, nhưng xung quanh lại có sân tập bóng đá và bóng rổ lớn, đầy đủ thiết bị, kendo có sân tập trong nhà nhưng cũng có sân tập ngoài trời. Theo lời Cố Hoành nói bọn họ còn phải rèn luyện thể lực hằng ngày bằng cách chạy quanh núi nữa. Báo trước hai tuần tập luyện gian khổ. Điều khiến Từ Nguyệt chú ý chính là cái hồ nước xanh trong vắt ở gần nơi bọn họ ở. Cái hồ ấy rất đẹp luôn. Nó nghĩ nếu có thể muốn tới xem hồ ấy một chút.

- Tới giờ ăn rồi! Chúng ta về thôi. - Cố Hoành nói.

Nghe đến ăn mọi người liền nháo lên kéo nhau về.

Đến phòng ăn, Khang Vi đang chờ bọn họ đến, trên bàn đã dọn đầy thức ăn trông vô cùng ngon mắt mà mùi hương cũng hết sức hấp dẫn. Nó cảm thán một câu. Đãi ngộ thật tốt!

- Tối nay Lam Thiên mới xuất hiện, mọi người ăn xong cứ tùy ý vui chơi, miễn sao tối có mặt là được rồi.

Chiều đến, Cố Hoành dẫn đầu mọi người muốn đi tắm nước nóng. Cậu nói mọi người phải đi chung với nhau. Từ Nguyệt hoàn toàn không thể đi được.

- Em có thể không đi không?

- Tại sao? - Cố Hoành hỏi. - Không lẽ em ngại? Là con trai với nhau cả, có gì mà ngại chứ? Mọi người đều như nhau cả thôi mà.

Vấn đề là ở chỗ đó đó. Em hoàn toàn khác biệt hiểu không? Từ Nguyệt thực sự rất muốn nói như vậy nhưng cuối cùng vẫn nuốt được vào trong, nó cố nghĩ ra một lý do khác:

- Chỉ là em không quen tắm nước nóng thôi. Em dễ bị chóng mặt đấy mà. Một lần đi tắm nước nóng với các bạn kết quả chưa ngâm được một phút mà em ngất rồi. Em không muốn trải qua cảm giác đó một lần nào nữa. Rất mất mặt!

Từ Nguyệt đưa tay lên che kín mặt nói. Cảm thấy lý do này thật khó tin, chính bản thân cũng không thể tin được nhưng hi vọng bọn họ tin đi.

Lần này hi vọng của nó được đáp lại. Kiến Bằng nhìn cơ thể gầy gò của nó gật gật đầu nói:

- Cậu đúng là cần phải rèn luyện thêm. Cơ thể giống như suy dinh dưỡng vậy. Có kỹ thuật mà không có thể lực là không được.

- Vậy thôi bọn anh đi đây, ở trong phòng có trang bị máy game, em thấy chán thì lôi ra chơi đi. - Cố Hoành nói.

Cậu khoát tay dẫn đầu đoàn người rời đi. Từ Nguyệt nhìn bóng bọn họ khuất sau cánh cửa mới thở phào nhẹ nhõm. May mà Cố Hoành tin lý do của nó nếu không... Nhưng mà nó cũng rất muốn được ngâm mình trong nước nóng. Giả như nó thật sự là con trai thì tốt biết mấy. Vậy thì không cần phải e ngại, che giấu như bây giờ. Thật đáng tiếc quá đi!

Lâm Nhất xen lẫn trong đoàn người, bên tai truyền đến tiếng bàn tán về Từ Nguyệt. Có người tò mò không biết cậu trông yếu ớt như thế liệu có thi đấu được không, sau đó lại có người nói gì mà Lâm Thiên chính vì bề ngoài cậu ấy như vậy nên mới thích. Lâm Nhất nghe tới chuyện đó đầu óc liền mờ mịt. Cái gì mà Lâm Thiên thích Từ Nguyệt? Cậu không biết nhà.

- Ban này cậu nói anh Lam Thiên và Từ Nhật như thế nào cơ? - Lâm Nhất sắp lại hỏi cậu bạn mới vừa nói Lam Thiên thích Từ Nhật.
- Cậu cùng phòng với cậu ta mà không biết sao? Cả kí túc xá ai cũng biết kí túc xá trường và cậu ta có mối quan hệ đó. Nếu không phải sợ kí túc xá trường trừng phạt cơ hồ chuyện này lan khắp trường. - Cậu ta thấp giọng nói.
- Quan hệ đó là quan hệ gì? - Lâm Nhất hỏi.
- Cậu có thật thông minh không đó? Quan hệ đó đương nhiên... khụ là quan hệ yêu đương rồi. Chuyện này do anh Cố Hoàn nói ra, chắc chắn là sự thật. Chi bằng cậu hỏi Từ Nhật xem, hai người thân thiết như vậy cậu ta chắc sẽ nói cho cậu biết thôi. - Anh bạn vỗ vai Lâm Nhất nói.

Lâm Nhất đứng ngây người, trong đầu lờn vờn hai chữ "yêu đương"... sau đó không biết là nào bên nào phát ra hình ảnh thân mật giữa Lam Thiên và Từ Nhật trong đầu óc ngây thơ của cậu làm cho Lâm Nhất... vô cùng khiếp sợ. Anh Lam Thiên thích con trai! Người con trai đó là bản thân của cậu, Từ Nhật! Nhưng sao cậu chẳng biết gì vậy nè? Mà Từ Nhật trông rất sợ anh Lam Thiên, hai người họ đâu có vẻ giống là đang trong mối quan hệ đó. Nhưng mà ba cũng nói yêu có rất nhiều kiểu, chẳng lẽ tình yêu của họ chỉ là không thể hiện rõ ràng. Hay phải chăng là Từ Nhật làm thế để che giấu mối quan hệ của họ? Chẳng lẽ cậu ấy không tin tưởng mình? Khoan khoan, vấn đề đó hiện tại không quan trọng. Quan trọng là anh Lam Thiên chính là người thừa kế Hàn gia, tương lai nhất định phải lấy vợ sinh con, vậy thì chuyện tình của họ nhất định sẽ bị chia cắt như trong mấy bộ phim mà mẹ thích xem. Người bị tổn thương chắc chắn sẽ là Từ Nhật! Không được, với tư cách là bạn thân, mình không thể để cho cậu ấy đau lòng được. Nhất định phải nói rõ với Từ Nhật mới được.

Sau một hồi suy nghĩ miên man, Lâm Nhất quyết định quay trở lại. Cậu vừa mở cửa phòng vừa nói lớn:

- Từ Nhật, tớ có chuyện muốn...

Cậu nói lắp lửng khi vừa mở cửa ra, đập vào mắt Lâm Nhất chính là hình ảnh Từ Nhật nằm trên sàn, Lam Thiên lại ở trên người cậu, hai tay chống xuống đất và mỗi họ chạm vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiểm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Rối loạn

Từ Nguyệt một mình trong phòng chơi game đối kháng, ở chung với Lâm Nhất cũng khá lâu nên nó cũng bị cậu ảnh hưởng không ít, bây giờ chơi game mà cũng rất nghiêm túc và tập trung nên không biết cửa phòng vốn đóng lại đang được đẩy ra. Một bóng người cao lớn đứng ở cửa nhìn nó. Phát hiện ra Từ Nguyệt hoàn toàn không phát hiện ra sự hiện diện của mình, tâm trí nó đã bị game hút mất, trong lòng có hơi bất mãn, tiến lại gần nó. Hơi khom người để nghe rõ tiếng lầm bầm hoảng hốt của nó khi bị áp đảo, neho mắt nhìn hình ảnh trên màn hình lớn, rốt cuộc thì nó có gì thú vị? Một trò chơi đơn giản và nhàm chán. Vươn tay ấn một nút trên bàn điều khiển. Từ Nguyệt ngờ ngác nhìn nhân vật tự tung chiêu, một phát giành chiến thắng. Sao kỳ vậy? Rõ ràng nó có... Từ Nguyệt tròn mắt nhìn bàn tay thứ ba không biết xuất hiện từ lúc nào. Ánh mắt nương theo bàn tay nhìn lên. Lọt vào tầm mắt là khuôn mặt phóng đại mang vẻ đẹp băng giá. Môi mấp máy không sao thốt nên lời. Mỗi một lúc nó mới hoảng sợ giật người lùi lại kêu lớn lên:

- Kí túc xá trường!
- Chậm chậm! - Lam Thiên có chút không vui nói.
- Sao... sao anh lại ở đây? - Tự dung xuất hiện... lại còn kề cận nó như vậy...
- Mọi người đâu? - Lam Thiên không trả lời câu hỏi của nó, cậu ngồi xuống cạnh nó, mắt quét quanh phòng hỏi.
- Đi tắm suối nước nóng cả rồi. - Từ Nguyệt dịch người giữ khoảng cách với cậu nói.
- Hừ? Còn cậu? - Lam Thiên hơi ngả người ra sau, hai tay chống xuống đất hỏi.
- Tôi? Tôi... dễ bị chóng mặt... - Từ Nguyệt cúi thấp đầu nói. Với Lam Thiên thì lý do chắc không đáng tin rồi. Cho nên khi nói ra nó bị chột dạ, mặt không được tự nhiên nên không dám đối mặt với cậu.

Lam Thiên nhìn đỉnh đầu của nó, tùy ý chấp nhận lý do không đáng tin kia nhưng cậu cũng không lên tiếng nói thêm lời nào. Từ Nguyệt vì vậy mà căng thẳng.

- Cậu... rất sợ tôi?
- Hả? - Từ Nguyệt nhất thời không tiếp thu kịp câu hỏi.
- Cậu rất sợ tôi? Ngay cả việc đến xin không đi tập huấn cũng nhờ người khác xin giúp. Hoàng Từ Nhật, tôi đáng sợ đến mức cậu không dám đối diện sao? - Lam Thiên vừa nói vừa áp sát lại gần Từ Nguyệt, nhìn nét mặt căng thẳng của nó cậu lại cảm thấy có chút đáng yêu nên vốn định chỉ dọa nó một

chút thôi vậy mà giờ lại không muốn ngừng lại.

Từ Nguyệt đứng bật dậy, chân lùi lại thì vướng phải dây kết nối bàn điều khiển với tivi, nhất thời không giữ được thăng bằng nên muốn ngã xuống. Lam Thiên vội bật dậy muốn đỡ lấy nó thì lại đập trúng bàn điều khiển vì thế hai tay ôm lấy eo nó, cơ thể to lớn đổ ập lên cơ thể nhỏ nhắn và môi chạm trúng một thứ mềm mại. Và đó là những gì mà Lâm Nhất quay lại phòng thấy được.

Từ Nguyệt sau một hồi mất hồn liền vội vàng đẩy Lam Thiên ra, trái tim trong ngực đập thình thịch, trên mặt một mảng ửng đỏ, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, bối rối. Lam Thiên bị nó đẩy ra về mặt cũng không thay đổi gì nhiều, chủ động đứng lên kéo dần khoảng cách với nó. Lâm Nhất thì hóa đá đứng ngây như phỗng giữa cửa, sau khi lấy lại tinh thần cậu vội vàng đóng mạnh cửa lại, bỏ chạy chỉ để lại một câu:

- Xin lỗi đã quấy rầy!

Từ Nguyệt nghe tiếng nói phối với tiếng cửa đóng rầm một cái mới tạm dừng sự hỗn loạn của mình, nhìn cánh cửa hết lớn:

- Cậu hiểu lầm rồi!

Nhưng không có tiếng đáp lại nó, Từ Nguyệt ảo não đưa tay lên che miệng mình, lầm bầm:

- Sao lại có tình tiết shoujo xảy ra trên người mình thế này?

Lam Thiên nhìn về mặt sần sùi của nó, môi mấp máy muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng chỉ nói:

- Cậu nghỉ ngơi đi.

Rồi xoay người rời đi. Khi cánh cửa khép lại, cậu hơi dựa vào cửa, ngón trỏ đưa lên vuốt nhẹ môi mình, hình ảnh hai người hôn môi ban nãy hiện lên trong đầu, trái tim trong ngực đập mạnh một tiếng, một cảm xúc xao động dâng lên trong đáy lòng khiến một con người vốn thờ ơ với mọi thứ như cậu rối loạn. Lam Thiên cười nhẹ lắc đầu rồi bước đi.

Lâm Nhất cảm đầu cảm cổ mà chạy, cho đến khi không thể chạy nổi nữa mới dừng lại, chống tay lên một thân cây thờ dốc, sắc mặt cậu trắng bệch như tờ hình ảnh trong phòng ban nãy. Hai người bọn họ... Không lẽ Lam Thiên thật sự thích Từ Nguyệt và Từ Nguyệt cũng vậy... nếu thế thì ý định của cậu không phải là ý định xấu xa chia rẽ đôi uyên ương người ta sao? Nhưng mà... không hiểu sao... cảm thấy khó chịu...

- Mình chắc chắn bị gì rồi... - Cậu thều thào, tay xiết chặt măng áo nơi trái tim.

Tối hôm đó, Từ Nguyệt cảm nhận được Lâm Nhất cố tình trốn tránh nó, cậu không dám nhìn nó, nụ cười ngày ngó trở nên gượng ép, nó bắt chuyện thì cậu tìm cách lảng tránh đi. Từ Nguyệt cảm thấy nếu không giải thích sớm mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn.

Ngày hôm sau, cả nhóm bắt đầu khóa huấn luyện với các bài tập do Lam Thiên đặt ra. Mỗi buổi sáng đều phải dậy lúc sáu giờ chạy quanh núi để khởi động, sau đó là tập chống đẩy rồi ăn sáng. Tiếp đến mỗi câu lạc bộ đến khu vực tập luyện của mình tập luyện dưới sự huấn luyện của người đứng đầu câu lạc bộ mình. Phải nói là tập luyện rất khắc nghiệt, lượng bài tập tăng gấp ba, nếu ở câu lạc bộ chỉ là tập vùng kiểm và đấu đối kháng bình thường thì đối với Từ Nguyệt không phải là vấn đề mà đằng nay tập vùng kiểm lại tập luyện chung với hình nộm lò xo, bị nó phản kích lại nếu không kịp tránh cũng đủ thảm, đấu đối kháng với đàn anh, chân đeo thêm một cái vòng hai ký, hạn chế sự di chuyển rất nhiều, để thích ứng với nó cũng phải mất rất nhiều thời gian. Cho nên mỗi ngày tập luyện xong cả người Từ Nguyệt đều rã rời, may mắn là mọi người có vẻ rất thích tắm suối nước nóng nếu không nó không dám tới phòng tắm ngâm mình thư giãn luôn. Chỉ nghĩ đến viễn cảnh đó mà đã thấy tệ hại rồi. Nhưng mà...có một điều tệ hại không kém đó là dạo gần đây nó không có cơ hội nói chuyện với Lâm Nhất để giải thích về chuyện hôm đó. Nó biết cậu rất ngưỡng mộ Lam Thiên, chắc chắn sẽ rất là sốc, mà nó thật sự không muốn mất đi một người bạn khờ khờ như cậu. Lỡ như vì chuyện đó mà lúc trở về cậu đòi chuyển phòng không phải nó thảm sao? Lâm Nhất trông có vẻ rất thông minh nhưng rất dễ tin người, đó là lý do trước giờ nó chưa từng phải tổn thất chút gì để bảo vệ bí mật của mình khi ở chung phòng với cậu. Nếu như đối lại là người khác... sẽ rất mệt mỏi.

Ra khỏi phòng tắm, cảm thấy hơi khát nước nó tới sảnh để lấy lon nước thì trùng hợp Lâm Nhất cũng đang cầm lon nước đứng tại đó. Từ Nguyệt vội vàng chạy đến nói với cậu:

- Tớ có chuyện muốn nói với cậu...

- Xin lỗi... tớ có hẹn với Cố Hoành là cũng đánh bài với anh ấy rồi...

Thấy cậu lại có ý lảng tránh, Từ Nguyệt vội nói:

- Chuyện ngày đó chỉ là hiểu lầm thôi! Tớ với Lam Thiên không có chuyện gì hết, chỉ là vô tình bị té và vô tình như thế nên cậu không được ý bậy đâu đó!

- Thật... thật sao? - Lâm Nhất nghe nó nói thế liền hỏi lại.

- Thật!

- Nhưng mà... mọi người trong ký túc xá đồn rằng hai người... là người yêu a. - Lâm Nhất lúng túng gãi đầu nói.

Từ Nguyệt nghe thế mặt ngệt ra:

- Người yêu? Tên nào thiếu muối vậy? Họ nhìn thấy tờ chỗ nào thích tên mặt lạnh ấy? Hơn nữa cả hai đều là con trai, bọn họ là hủ nam hết rồi sao?
- Mặc dù có chút không hiểu cậu nói gì... nhưng cậu với anh ấy không phải là loại quan hệ đó sao? - Lâm Nhất nhỏ giọng hỏi.
- Tất nhiên rồi. Một người xuất sắc như anh ta không thể thích tớ và tớ cũng không thể thích anh ta. Tớ là một người nhát gan, chỉ hận không thể tránh xa anh ta ra nghĩ sao mà lại cùng anh ta có quan hệ đó. Lam Thiên rất đáng sợ và lạnh lùng, tớ không thích một người như vậy... và lại tớ là thẳng... chỉ thích những em gái mềm mại thôi! - Từ Nguyệt thẳng người vỗ ngực nói, giọng vô cùng đanh thép khẳng định tính hướng của mình.
- Ra là vậy... hóa ra là hiểu lầm... xin lỗi vì mấy anh này trốn tránh cậu... - Lâm Nhất ngượng ngùng nói, nghe nó nói thể cậu bất giác cảm thấy nhẹ nhõm.

Cảm thấy mọi chuyện đã được giải quyết gọn nhẹ, Từ Nguyệt vui vẻ nói với Lâm Nhất:

- Ban nãy cậu nói có hẹn chơi bài với anh Cố Hoành phải không? Chúng ta cùng đi đi!
- Được!

Bóng dáng hai người vừa khuất thì Lam Thiên từ ngoài cửa bước vào, tay đưa lên sờ soạng mặt mình. Đáng sợ lắm sao? Đáng sợ đến mức làm cậu nhóc kia không thể yêu thích sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thoáng xao động

Lam Thiên đứng trên phòng, qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài sân nơi các thành viên câu lạc bộ kendo đang tập luyện. Trong đôi mắt hiện lên hình ảnh người con trai nhỏ nhắn trong bộ đồng phục rộng thùng thình, bàn tay nhỏ cầm lấy thanh kiếm, cánh tay mảnh khảnh vung lên những đường kiếm mạnh mẽ, sắc bén. Thật chẳng thể nhìn ra cơ thể nhỏ ấy lại có nhiều sức mạnh như vậy.

- Cháu đang nhìn gì thế? - Tống Khang Vĩ bước vào phòng hỏi.
- Không có gì.

Lam Thiên đáp, ánh mắt cũng dời đi.

- Cậu chụp ảnh xong chưa?
- Cũng được vài tấm đẹp nhưng chưa có tấm nào đặc biệt lắm. Triển lãm ảnh lần này cậu muốn có một tấm đặc biệt. - Tống Khang Vĩ xoa cằm nói.
- Đặc biệt? Đặc biệt như thế nào? - Lam Thiên hỏi.
- Cậu cũng không biết nữa. Một bức ảnh khiến người xem không thể rời mắt. Có lẽ thế. - Tống Khang Vĩ nhún vai tùy tiện nói.
- Vậy chúc cậu chụp được bức ảnh như ý.

Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng kêu thất thanh:

- Từ Nhật!

Lam Thiên vội vàng nhìn xuống dưới. Bên dưới đã xôn xao hỗn loạn từ lúc nào, Từ Nhật ngồi dưới đất, vẻ mặt đau đớn ôm lấy một bên tay, mọi người xúm lại hỏi han. Lam Thiên mở cửa sổ, hai tay chống lên thành cửa cúi xuống nói lớn:

- Đưa vào nhà nhanh!

Người bên dưới nghe thấy lời cậu tựa như nghe được mệnh lệnh rồi rít đờ lấy Từ Nguyệt đưa vào nhà.

Lam Thiên lấy hộp y tế rồi vội xuống lầu. Tống Khang Vĩ nhìn đứa cháu trai về mặt không cảm xúc thoáng cái đã biến mất mà đứng một chỗ ngơ ngác. Không phải đây chứ? Anh có nhìn lầm không? Sao mà thằng nhóc này lại trông khảm trương vậy?

Từ Nguyệt bị mọi người vây hỏi, đỡ dần mà không khỏi thấy phiền. Nó chỉ là bị thương nhẹ ở cánh tay chút thôi, mọi người có cần phải lộ ra vẻ mặt nó bị thương nặng đến mức không đi nổi, máu chảy thành sông được không vậy.

- Tớ xin lỗi! Tớ dùng lực quá!

Lâm Nhất áy náy nói. Ban này là cậu đầu tập với nó, trong lúc hưng phấn nhất thò ra đòn rất nặng, đã thế còn đang dùng kiếm gỗ để tập, không mặc đồ bảo hộ nên mới làm nó bị thương.

- Không phải lỗi của cậu. Lúc đó là do tôi không tập trung.

Từ Nguyệt khoát tay nói. Không hiểu sao lúc đó trong đầu nó hiện lên một vài hình ảnh xa lạ, cho nên thất thần mà bị đánh trúng.

- Dù sao thì cũng là lỗi của cả hai, đã không mặc đồ bảo hộ thì đánh hăng như vậy làm gì. Gần đến ngày thi đấu mà để bản thân bị thương là không hay. Phải biết cánh tay rất quan trọng với người tập kendo, nhìn xem, cánh tay trắng nõn mềm mại như thế này lại xuất hiện vết đỏ mới đau xót làm sao!

Cố Hoành lắc đầu thương tiếc, bàn tay thân thiện ấn đầu hủ con nhà người ta trước mặt bản dân thiên hạ. Từ Nguyệt nheo mắt nhìn những ngón tay lướt trên cánh tay mình, đôi mắt tròn híp lại lạnh giọng nói:

- Trước khi nói những lời đứng đắn đó anh có thể đem móng vuốt ra khỏi cánh tay em không? Đàn ông con trai vuốt ve thế này không thấy kì à?

Cố Hoành bị nhắc nhở trắng trợn cũng không thêm xấu hổ (Mặt dày quá mà!), còn tỏ vẻ bất bình nói:

- Anh đây chính là quan tâm em trai nhỏ. Em sao có thể nói như kiểu anh là lưu manh vậy hả?! Nhưng mà xúc cảm thật tốt, da gì đâu còn tốt hơn da mảy bạn gái trước của anh luôn!

Anh nói hai câu đầu, mọi người còn cảm thấy anh có cốt khí, nói thêm câu sau, một tiếng rầm vang lên, mọi người đồng loạt ngã. Thật muốn hét lên rằng "Anh như vậy khác gì lưu manh!".

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, lưng Cố Hoành tê rần, một luồng khí lạnh đem anh đóng băng, sắc mặt tím ngoét, anh từ từ thu tay lại, dùng tốc độ nhanh nhất tránh xa nó, về mặt nghiêm cẩn nói:

- Anh chỉ đùa thôi mà! Ha Ha...

Hai tiếng cười ngu ngốc hết sức.

Lam Thiên cầm hộp y tế bước tới, đôi mắt vô tình liếc Cố Hoành một cái nhìn sắc lém khiến cậu run lên một cái rồi thân nhiên bước qua. Khuyu một chân xuống nói:

- Đưa tay đây!

- À, vâng! - Dưới cái giọng không khác gì mệnh lệnh của cậu, nó vội vàng đưa cánh tay bị thương ra.

Lam Thiên nhíu mày nhìn cánh tay hiện lên một mảng đỏ, trên đó còn ứ ra ít máu.

- Sao lại bị thương như thế này?

- Là... là lỗi của em. Là em ra tay mạnh quá! - Lâm Nhất đứng thẳng người nói.

- Không phải lỗi của cậu áy! Là tôi không tập trung luyện tập nên mới thế! Tôi nhất định không vì vết thương này mà làm ảnh hưởng đến việc thi đấu đâu!

Ngữ khí hỏi mang sự tức giận của cậu làm nó hiểu lầm cậu đang tức giận vì nó để bị thương trước khi đến đại hội nên nhanh miệng hứa hẹn. Nhưng lời vừa nói xong nó lại cảm thấy bàn tay vốn đang cầm lấy cánh tay dịu dàng lại xiết chặt khiến nó đau nhói lên muốn gãy ra.

- Đề yên! - Lam Thiên lạnh giọng nói.

Không hiểu sao nó lại cảm thấy cậu còn tức giận hơn. Nó đã nói gì sai sao?

Lam Thiên lấy thuốc bôi lên cánh tay nó, động tác cố ý nhẹ nhàng, chậm chạp lại, cẩn thận tránh để nó đau quá. Tổng Khang Vĩ đứng trên cầu thang nhìn cảnh tượng này liên sững sờ. Về mặt khi bôi thuốc của Lam Thiên anh đã thấy không dưới trăm lần. Đó chẳng phải về mặt của mấy ông chồng cưng vợ xung quanh mình sao? Khang Vĩ khụ một tiếng kéo suy nghĩ của mình lại, anh sợ nó bay cao và bay xa, đến lúc cao và xa quá không bắt lại được thì nguy mất. Nhưng mà... dù sao hình ảnh này có chút đẹp mắt, tiếc là giờ không đem theo máy ảnh.

Lâm Nhất nghiêng đầu để nhìn rõ nét mặt của Lam Thiên, trong lòng ần ần dâng lên cảm giác bất an. Hai mắt liếc qua liếc lại Lam Thiên và Từ Nguyệt, hai người ở chung một chỗ thế nào cũng thấy bầu không khí quái dị.

Lam Thiên quấn cho nó một lớp băng vải, rồi thu dọn đồ cất lại vào hộp, sau đó rời đi không nói một lời nào. Lời cảm ơn vừa đến miệng chưa kịp thốt ra, nó chỉ có thể ngẩn người nhìn theo bóng cậu khuất dần trên cầu thang. Nhìn xuống cánh tay được băng lại cẩn thận, lại nhớ đến động tác dịu dàng khi bôi thuốc cho nó. Cậu như vậy có phải là tốt với nó lắm không?

- Từ Nhật! Từ Nhật!

- Hà?

- Cậu sao vậy? Tớ gọi vài lần mà không trả lời. - Lâm Nhất nói.

- Nghĩ vài chuyện thôi.

- Vết thương thế này em không tập được thôi thì lên phòng nghỉ đi. Cũng đừng để vết thương dính nước, bọn anh ra tập tiếp. - Cố Hoành thấy không còn chuyện gì nữa nên quyết định tập luyện tiếp. mặc dù cậu rất muốn lười biếng.

- Em xin lỗi. - Từ Nguyệt áy náy nói.

- Không sao! Em lo dưỡng tốt vết thương là được. Bọn anh đi đây!

- Từ Nhật...

Lâm Nhất lo lắng muốn nói điều gì đó thì bị Cố Hoành túm cổ lôi đi với lý do cậu phải thay nó hoàn thành nốt bài tập luyện. Nghe vậy mặt Lâm Nhất tái lại, bài tập của cậu đã là nặng nhất, giờ lại nhân lên gấp đôi... Lâm Nhất ra sức gầy nãy, cậu không muốn. Tuyệt đối không muốn!

- Cứu tớ với!

Từ Nguyệt vẫy vẫy tay, chỉ có thể dùng ánh mắt để nói với cậu một câu mà một người bạn nhất định phải nói: "Chúc may mắn!". Sau đó đứng dậy, đuổi người một cái trở về phòng, trước hết phải tới nhà bếp lấy mấy gói khoai tây chiên cái đã, vừa ăn vừa xem phim, cảm giác rất tốt.

Lam Thiên về phòng, chốt cửa lại rồi nằm nhoài lên giường. Đưa tay lên sờ mái tóc đỏ rối lên, đôi mắt nhìn chằm chằm trần nhà. Tâm tình lại rối loạn rồi, vì cậu nhóc đó.

Reng. Reng. Tiếng Chuông điện thoại vang lên. Lam Thiên nhìn màn hình điện thoại, một số lạ. Cậu nhủ mày ăn nghe. Chưa kịp lên tiếng thì bên kia đã truyền qua một tràng:

- Lam Thiên cứu mẹ với! Mẹ không biết đang ở đâu nữa, ở đây rất vắng, một cái xe qua lại cũng không có, mẹ vừa đói vừa mệt, đi không nổi nữa rồi!

- Mẹ? Mẹ làm sao? Nói từ từ cái nào. - Lam Thiên ngồi bật dậy nói.

Lam Thanh bên kia nghẹn ngào kể lại. Chuyện tóm lại là như thế này. Vào một ngày trong lành mát mẻ, Lam Thanh lại để điện thoại của mình ở đâu mất, buồn chán ngồi trong văn phòng của Giang Thiên không biết làm gì liền mượn điện thoại của ông xem anime. (Thật ra là muốn mượn máy tính nhưng do người nào đó còn đang làm việc nên mượn tạm cái điện thoại trước), nhàm chán như vậy bà cũng muốn về nhà tắm rửa nhưng khổ nỗi người nào đó lại muốn giám sát cho bằng được. Tuần trước chỉ nhân lúc Giang Thiên đang làm việc đặt vé lui Lạc Dương sang Nhật chơi một tuần, để mặc Giang Thiên ở nhà cô đơn một mình, do công tác quá bận rộn mà không đi bắt người về được cho nên khi về nhà liền bị dính cái luật lệ không được cách ông qua hai mét nếu không sau này đi đâu có vệ sĩ theo đó. Như thế rất dọa người. Để làm Giang Thiên yên tâm, Lam Thanh đành phải ủy khuất bản thân một chút. Đang xem phim thì chợt xuất hiện quảng cáo về món kem cuộn đường phố trông rất ngon, lại không xa đây lắm, bụng liền cảm thấy đói rất muốn ăn. Sau một hồi nài nỉ, van xin, làm nũng, thề thốt các kiểu, Lam Thanh được Giang Thiên miễn cưỡng cho ra ngoài một tiếng. Cái gọi là không xa của Lam Thanh chính là đi hai chuyến xe bus, đi bộ hơn một cây số mới tới chỗ có bán kem cuộn đường phố. Sau một hồi chen chúc rồi cuộc cũng mua được ba cây, ngồi trên ghế đá ven đường ăn uống no nê xong thì lại chợt thấy một đoàn phim đang quay, nó ngồi đó xem một hồi cảm thấy nội dung khá thú vị, đang quay thì đạo diễn lại hô cắt, chuyển địa điểm quay. Đoàn phim lúc đó đang bận rộn nên không để ý từ lúc nào dư ra một người ngồi cùng xe họ rồi đi, ai nhìn thấy Lam Thanh một thân quần áo bình thường cũng nghĩ là người mới của đoàn, chắc là người quen của ai đó, mà được hỏi thì bà cũng ậm ừ nhận mới vào, vì sáng có việc nên giờ mới tới. Thế là trượt lọt theo cùng. Nơi quay tiếp theo là trong một khu rừng, cả đoàn đi sâu vào rừng để quay. Xem một lúc thì thấy chán, ban đầu thấy còn thú vị sau lại thấy quá ư là nhàm. Cảnh ban nãy nó xem là nam chính bảo vệ nữ chính ra tay giải quyết đám côn đồ, giải quyết xong còn bày tư thế rất chi là ngầu không khác gì nam chính trong anime shoujo, nhưng giờ thì xem, nam chính võ công cái thế, một địch mười đầu rồng? Cái tên mà bị tư thế bày tay một cái đánh gục là ai? Còn nữ chính, người nằm dưới đất mới là nam chính của cô, người liều mạng vào rừng cứu cô mà giờ cô lại bỏ mặc nam chính nằm đó ôm lấy nam phụ, kẻ lừa dối mình nói lời yêu. Cái thể loại phim gì thế này? Càng xem càng thấy kịch. Lam Thanh cảm thấy hối hận, bà liền lặng lẽ rời đi, không quên vừa đi vừa lôi người viết kịch bản phim ra mắng một ngàn lần. Và bà cũng quên mất rằng mình đang ở trong rừng, ban nãy là theo đoàn phim vào, lúc đi thì lại tán gẫu với mấy cô trong đoàn nên không để ý đường đi, giờ lại vừa đi vừa lo mắng người khác nên các quạ là... lạc đường. Nhưng với bản năng sinh tồn mạnh mẽ, khi đang tìm kiếm đường ra thì lại sơ sẩy trượt chân ngã nhào một cái lún trên sườn dốc xuống mặt đường bê tông. May mắn da thịt dày nên không bị thương nặng nhưng lại lỡ ngã đè lên điện thoại của Giang Thiên rớt trong túi ra và làm nó... bể. Và con đường mà bà rơi xuống vắng bóng người, đi hoài mới tìm được một cái bộ điện thoại gọi cho con trai cầu cứu.

- Chuyện là vậy đó! - Lam Thanh đáng thương nói.

- Mẹ... - Lam Thiên quả thật không biết nói sao với mẹ mình nữa. Không biết nên nói bà may mắn hay xui xẻo nữa. May mắn đã không lạc trong rừng và xui xẻo lại lạc trên một con đường xa lạ. Thật hết cách.

- Lam Thiên, con nhất định phải giúp mẹ đó!

- Mẹ, còn sẽ gọi cho ba để ba tới rước mẹ, giờ mẹ nên ngồi đợi ở đó, không nên đi đâu hết!

- Mẹ đương nhiên là biết... nhưng mà... con không thể tới sao? Để cho ba con đi đón mẹ, ông ấy chắc chắn sẽ cột mẹ lên người mất!

- Mẹ, con không có cách nào tới được, lúc tới đây con đều để cho người đem xe đi bảo dưỡng rồi, nếu giờ muốn đi phải gọi họ đem xe tới, như vậy mẹ phải chờ lâu hơn. Mẹ chắc chờ được chứ?

- Vẫn là gọi ba con đến đi! Nhưng mà...

- Mẹ, trong nhà mẹ là lớn nhất, nên không cần sợ ba đâu! - Lam Thiên nói lời an ủi.

- Lam Thiên, con đây là xúi giục mẹ chống lại ba con sao? Tài khoản của mẹ ông ấy có thể khóa bất kỳ lúc nào, bảo bối của mẹ ông ấy đều cất trong két sắt tùy thời có thể đem đi tiêu hủy, đó là kho báu mẹ tích lũy cả đời, so với kho báu one piece quý không kém. Con nói xem mẹ có thể chống lại không? Với lại con thấy đây, mẹ cũng đâu phải người không hiểu lý lẽ, mẹ suốt ngày gầy rồi làm ông ấy vừa lo công việc, vừa lo cho mẹ liên mệt chết rồi, nếu mẹ không nhượng bộ một chút thì không được a. - Lam Thanh rầu rĩ nói.

Lam Thiên bật cười nhẹ. Mẹ, mẹ thế mà cũng biết mình suốt ngày gầy rồi, ba mà nghe được lời này hẳn được an ủi lắm. Còn về phần mệt... ba vốn là thích hành hạ nhân viên, công việc hơn phân nửa của mình đều đẩy qua cho chú, ngày ngày đi làm cũng chỉ làm dáng. Có ông chủ nào chín giờ mới tới làm việc mà bốn giờ đã về rồi không? Ai, không phải làm bộ để về ra về mệt mỏi để mẹ đảm bốp cho sao? Rõ ràng là sung sướng hưởng thụ chứ mệt cái gì. Lam Thiên lắc nhẹ đầu cười.

- Vậy mẹ đứng đợi đó đi! Con gọi cho ba tới đón mẹ.

Đầu tiên, Lam Thiên dùng điện thoại để tra ra vị trí nơi mẹ gọi đến sau đó liên lạc cho ba mình qua thư ký ở công ty. Ông ấy nghe cậu nói xong liền tắt máy, một tiếng hừ cũng không thêm phát ra chắc là đang rất tức giận.

Chiều, một chiếc xe sang trọng đến. Lam Thiên nhận được tin ba mẹ đến cũng vội xuống lầu, vừa ra khỏi cửa, một bóng đen đã bổ nhào vào cậu kêu lớn:

- Nhớ con chết đi mất! - Sau đó thì thào vào tai cậu. - Con nhất định phải cứu mẹ! Nếu không mẹ sẽ không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Lam Thiên ôm lấy cổ nhẹ lưng bà lại nhìn người đàn ông đứng tựa vào xe mặt đen hơn bao công, ánh mắt nhìn cậu hình viên đạn. Phiền phức lại đến rồi. Muốn yên tĩnh nghĩ về chuyện của bản thân cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Tình cảm tốt

Lam Thiên trước hết đưa ba mẹ vào bên trong, thành viên ba câu lạc bộ vừa mới tập luyện xong đang tụ tập bên trong uống nước nói chuyện. Lam Thanh trong suốt đoạn đường ngắn vẫn bám chặt lấy Lam Thiên, cố gắng không nhìn tới kẻ đang phóng khí lạnh đằng sau. So với Giang Thiên thì khí lạnh của Lam Thiên vẫn tương đối âm áp hơn.

Có nhiều thành viên năm nhất không biết Lam Thanh nên khi thấy Lam Thiên để cho một chị gái dễ thương khoác tay thì không khỏi kinh ngạc, có người âm thầm liếc nhìn Từ Nguyệt. Đây chính là hoa khôi châu sao?

- Anh, chị dâu! - Tổng Khang Vĩ vừa thấy hai người vội đứng dậy nghiêm chỉnh chào. Đặc biệt là thấy vẻ mặt đáng sợ của Giang Thiên cả người liền cứng ngắc y chang như một học sinh nghiêm chỉnh.

Giang Thiên hơi gật đầu. Lam Thanh thì vui vẻ giơ tay chào cậu:

- Lâu quá không gặp em. Chị cứ tưởng em bị cậu khóa lại rồi chứ!

- Chị dâu... - Tổng Khang Vĩ dờ khóc dờ cười nhìn khuôn mặt có chút thất vọng của chị dâu. Anh không quên lần trước đang ở Châu Phi chụp ảnh lại đột nhiên bị người bắt cóc mang về giúp cha xử lý sự vụ là nhờ ai đâu.

Nghe cuộc trò chuyện ngắn gọn, nhiều thành viên ngạc nhiên. Nghe cách xưng hô của Tổng Khang Vĩ thì chị gái dễ thương kia không phải chính là... phu nhân thân bí của chủ tịch tập đoàn BS, mẹ của chủ tịch các câu lạc bộ Hân Lam Thiên, người phụ nữ quyền lực... rõ ràng một chút cũng không giống như những gì họ tưởng tượng a.

Từ Nguyệt là người ngạc nhiên nhất. Nó không nghĩ Lam Thanh là mẹ của Lam Thiên. Nếu đúng là vậy... sao lần trước cậu còn dùng thái độ đó làm nó tưởng... nó nắm được bí mật yêu thương vụng trộm của idol của trường.

- Các cậu nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta ăn cơm tối. Giờ con đưa ba mẹ lên phòng.

Lam Thiên nói với mọi người rồi mang Lam Thanh và Giang Thiên lên lầu.

- Lam Thiên, ban nãy mẹ nhìn thấy cậu bé đáng yêu, cậu ấy cũng tham gia đợt tập huấn này sao?

- Vâng. Cậu ấy là do con mời vào.

- Không thấy thằng nhóc kia. Nó đâu rồi? - Giang Thiên mở miệng hỏi.

- Chắc là trốn rồi. - Lam Thiên đáp.

Cậu đưa ba mẹ đến căn phòng sát bên phòng mình.

- Con nói người chuẩn bị quần áo rồi. Ba mẹ tắm trước rồi xuống ăn cơm luôn.

Lam Thanh vừa nghe thấy thế hoảng hốt túm lấy cậu. Đôi mắt nhìn cậu tha thiết, con trai con nữ để mẹ lại một mình sao?

Lam Thiên cúi đầu nói thầm vào tai mẹ vài câu rồi nhanh chóng rời đi. Lam Thanh ngây người, mặt đỏ lên. Thằng nhóc này, đó đâu phải là cách.

- Phu nhân... giờ chúng ta có thể ngồi nói chuyện riêng rồi đúng chứ?

Cả người Lam Thanh rùng lên một cái, thoáng chốc ý định chuẩn đi lóe lên, chân vừa mới động liền nghe một tiếng rầm lớn. Bà giật mình dựa sát lưng vào tường, hai mắt liếc qua liếc lại hai cánh tay đang giam mình. Trời ạ, bao nhiêu tuổi rồi còn chơi Kabe-don, nó không vui chút nào.

- Trần Lam Thanh! Nhìn anh!

Lam Thanh vốn cúi đầu nghe Giang Thiên tức giận ra lệnh cẩn thận ngẩng đầu lên. Nhìn thấy đôi mắt tràn đầy bất đắc dĩ của ông thì không khỏi xót xa.

- Có biết anh lo thế nào không hả? Em đúng là không thể nào kiểm soát được, muốn để em ở trong tầm mắt khó vậy sao?

- Xin lỗi... nhưng anh biết đấy... con người ta có nhiều cái không thể điều khiển được... nhưng em hứa đây là lần cuối. Lần sau dù làm ra chuyện gì cũng nhất định không làm ra chuyện khiến anh lo lắng.

Giang Thiên cúi đầu gục lên vai Lam Thanh, giọng trầm thấp hỏi:

- Ý em là sau này vẫn không ngồi yên được?

- Cái này... hình như đúng ạ. Nhưng nếu anh muốn em trong tầm mắt thì cùng lắm sau này em đi đâu sẽ lời anh theo. Đến lúc đó tốt nhất đừng oán em làm chậm trễ công việc của anh là được. - Lam Thanh nghĩ nghĩ rồi nói ra ý mà mình cảm thấy tốt nhất.

Khóe miệng Giang Thiên cong lên, cổ họng tràn ra tiếng cười nhỏ, bàn tay giờ lên xoa đầu Lam Thanh, muốn giận và trách phạt lắm nhưng chính là giận không được.

- Lam Thanh... em đúng là khắc tinh của anh...

Lam Thiên bước xuống gần hết cầu thang chợt nhớ đến Lạc Dương, không biết ba mẹ đã an bày cho Lạc Dương chưa, không khéo nó về tới nhà lại không thấy người lại làm rộn lên. Vừa lên tới nơi lại thấy một màn hôn thắm thiết trước cửa phòng. Cậu vẫn cảm thấy cách thức ba mẹ ở bên nhau có chút đặc biệt, rõ ràng đều đang ở lứa tuổi con người chững chạc, tình cảm vợ chồng bình đạm thì ba mẹ cậu lại trẻ con, tình cảm thì y chang mấy cô cậu thiếu niên. Phải nói là tình cảm quá tốt đi! Đó là lý do, cậu không giống như nhiều vị thiếu gia khác thì chơi đùa trong tình cảm. Nếu phải yêu một người, đó là người mà cậu ấn định sẽ cùng mình đi hết đời. Có như vậy thì mới bù đắp được những mất mát mà cậu đánh đổi khi ngồi lên vị trí người thừa kế. Nếu ngay cả chuyện tình cảm của bản thân cậu cũng phải hi sinh để củng cố địa vị thì chắc chắn ba cậu sẽ mắng cậu vô dụng. Chỉ có những kẻ vô dụng mới đem hôn nhân của mình ra mua bán. Người của Hàn gia tuyệt đối không thể là kẻ vô dụng! Đây là một trong những điều có ở Hàn gia khiến cậu cảm thấy may mắn. Đổi lại nếu sinh ra trong gia đình thế gia khác... Lam Thiên liếc nhìn ba mẹ mình... thì khó nói cậu có thể sống được vui vẻ như bây giờ hay không.

Lam Thiên bước xuống lầu, vừa đi vừa gọi về nhà, thấy không có người bắt máy liền gọi về nhà ngoại, được thông báo Lạc Dương đã qua nhà cậu Gia Ngao chơi rồi mới yên tâm tắt máy.

Vừa xuống tới nơi đã thấy Từ Nguyệt đang ngồi trước cửa, đầu hơi ngẩng lên, mái tóc còn ướt.

- Sao không lau khô đầu?

- A, kí túc xá trường? Để một lát là khô thôi. - Từ Nguyệt sờ sờ tóc nói.

Lông mày Lam Thiên cau lại, tỏ ý không hài lòng với câu trả lời của nó. Nhưng chỉ là thoáng cau lại, cậu lơ đãng nhìn ra bên ngoài, bầu trời tối nay không có nhiều sao, chỉ có vầng trăng tỏa sáng, không phải một đêm đẹp vậy mà nó lại ngồi ngắm nhìn say sưa.

- Không đẹp!

- Hờ? - Cái gì không đẹp? Từ Nguyệt nhìn Lam Thiên khó hiểu. Sau lại nương theo ánh nhìn của cậu mới biết cậu đang ám chỉ bầu trời tối nay. - Đúng là không đẹp... nhưng đặc biệt.

- Như thế nào?

Từ Nguyệt hơi cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài, trước ngày anh nó xảy ra tai nạn, bầu trời cũng như thế này, khi đó hai anh em còn ngồi với nhau cười đùa thân thiết... nhưng giờ đâu còn được như vậy... không còn được như thế nữa.

- Sao vậy? - Lam Thiên đặt tay lên đầu Từ Nguyệt, cậu cứ đặt tay yên một chỗ, không làm thêm bất kỳ động tác nào. Ban nãy cậu thoáng cảm nhận được bị thương từ nó, không hiểu sao lại thấy đau lòng.

- Không... không có gì... - Từ Nguyệt lúng túng đáp. Khi bàn tay cậu đặt lên đầu nó, hơi nóng từ bàn tay truyền xuống đẩy lùi cảm giác bị thương mới vừa dâng lên trong nó.

- Lam Thiên! Từ Nhật! Hai đứa làm gì ở đó vậy? Mau tới ăn cơm đi.

Tổng Khang Vĩ từ xa gọi. Lam Thiên rút tay lại, nói với Từ Nguyệt:

- Chúng ta đi thôi.

- Vâng.

Từ Nguyệt gạt đầu, vội vàng nói gót theo sau cậu tới phòng ăn. Bên trong, mọi người đều đã ngồi đông đủ, vì đông người nên chia thành nhiều bàn. Hai người vừa vào, ánh mắt mọi người liền dán tới, họ tưởng mình che giấu tốt lắm nhưng cả hai người đều phát hiện ra được. Từ Nguyệt chợt nhớ đến chuyện Lâm Nhất nói lại liên kết với ánh mắt quái dị của mọi người liền không được tự nhiên, quan sát nhà ăn tìm một chỗ ngồi. Trong góc phòng, Lâm Nhất vẫy vẫy tay ra dấu, Từ Nguyệt thấy bên cậu còn chỗ liền chạy tới. Bình thường Lâm Nhất đã hét lên sao hôm nay lại im lặng ra dấu vậy chứ?

Lam Thiên ngồi cùng bàn với ba mẹ và cậu. Giang Thiên hơi nhìn cậu, Lam Thiên thấy ánh mắt thăm dò của ba liền hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Lam Thiên, con với cậu bé đáng yêu kia thân thiết lắm sao?

Khác với Giang Thiên âm trầm thăm dò thì Lam Thanh trực tiếp hỏi. Ban nãy xuống lầu thấy cậu và Từ Nguyệt ở một chỗ vốn định gọi một tiếng nhưng phát hiện bầu không khí giữa hai người có chút chèn không được nên liền rời đi trước.

- Không hẳn... - Lam Thiên thoáng giật mình rồi thản nhiên đáp.

- Chuyện của con, ba sẽ không xen vào. Nếu ngay cả chuyện của mình mà không nghĩ thông thì chẳng làm được gì cả. Có nhiều thứ không thể quá lâu nếu không sẽ muộn.

Giang Thiên âm trầm nói mấy câu rồi động đũa gấp thức ăn cho Lam Thanh, hai người cùng ăn cơm. Lam Thiên nhất thời vẫn không hiểu hết ý ba mình nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiểm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bị lộ rồi

Giang Thiên và Lam Thanh ở lại một ngày. Vì vợ muốn ở lại chơi nên ông chồng Giang Thiên không chút do dự vứt công việc ra đằng sau, ở lại xem như bồi dưỡng tình cảm. Với lý do này, Lam Thiên cảm thấy việc bồi dưỡng tình cảm gì đó thật không cần thiết. Tội nhất là nhóm nam sinh độc thân. Đã mang danh độc thân, đau buồn đã dành giờ lại phải chứng kiến đôi vợ chồng già show ân ái. Thương tâm đến chết đi sống lại mà.

Từ Nguyệt lại không hiểu lý do gì khiến Lam Thanh yêu thích mình. Cứ có cơ hội lại lôi kéo trò chuyện, ý tứ dò hỏi mười tám đời tổ tông của nó ra. Từ Nguyệt bị bà quần như thế có chút đỡ không nổi. Rõ ràng tuổi đã lớn vậy mà sao cứ thích dùng đôi mắt long lanh nhìn nó. Với biểu cảm trẻ con như thế ai lại nghĩ Lam Thanh là mẹ của người con trai hoàn mĩ kia.

Ngoài chuyện với Lâm Thành, Từ Nguyệt còn cảm thấy Lâm Nhất không bình thường. Thường ngày hai đứa đi chung với nhau, muốn kiếm rất dễ. Bây giờ quay qua quay lại, bóng dáng cũng chẳng thấy. Ngày thường luyện tập năng nổ, giờ lại tập hết như không có sức. Mỗi khi Lâm Thành và Giang Thiên đi ngang qua lại chẳng thấy bóng dáng cậu đâu nữa. Thật khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Nhắc đến Lâm Nhất. Cậu chính là có nỗi khổ khó nói. Đầu phải cậu muốn như vậy đâu. Tất cả đều do ông của cậu gây ra. Có oán phải oán ông ấy khiến đứa cháu này phải trốn chui trốn nhui.

Chiều nghỉ tập, không biết Giang Thiên và Lam Thiên nói chuyện gì lại thả Lam Thanh ra ngoài. Lam Thanh đến chòi nghỉ mát thấy Từ Nguyệt đang

chống cảm thơ thần nhìn ra hồ liền chạy tới bắt chuyện. Từ Nguyệt lễ phép chào hỏi, trong đầu vội vàng nghĩ ra hàng trăm câu ứng phó. Nó thật sợ câu hỏi của Lam Thanh. Không cẩn thận là để lộ bí mật hết. Nhưng mà, nó lại không ngờ Lam Thanh lại hỏi:

- Cháu thấy con trai cô thế nào?

Từ Nguyệt ngây ngời. Sao lại hỏi đến Lam Thiên rồi? Nó nên nói thật hay nói dối đây?

- Phải nói thật đó nha. - Lam Thanh dường như nhìn thấu nó đang nghĩ gì.

Thấy bà gần gũi, thái độ hòa nhã, Từ Nguyệt có dự cảm tốt. Có lẽ nói ra vài lời không tốt cũng không sao đâu. Vậy nên thoải mái nói suy nghĩ của bạn thân:

- Anh ấy rất lạnh lùng. Khó hiểu. Khó gần. Ở bên cạnh anh ấy nhiều lúc rất không thoải mái. Luôn cảm thấy có một áp lực vô hình nào đó. Có thể là do Lam Thiên quá hoàn hảo, điều đó khiến người thường như cháu không với tới được.

- Chỉ có vậy thôi sao? - Lam Thanh thất vọng hỏi.

- Ngoài ra, Lam Thiên cũng là một chàng trai tốt, biết quan tâm người khác. Tất cả mọi người trong ký túc xá đều tin nhiệm anh ấy. Đôi lúc... cũng rất dịu dàng...

Không hiểu sao khi nói những lời đó Từ Nguyệt cảm thấy ngại ngùng.

Đôi mắt Lam Thanh sáng lên. Vậy là có hi vọng. Từ Nguyệt bị ánh mắt sáng ngời ấy làm cho... rùng mình.

Tối đến, mọi người lại lôi kéo nhau đi tắm suối nước nóng. Từ Nguyệt ghen tỵ muốn chết. Nhìn xuống ngực mình, nó ước gì nơi đó bằng phẳng. Ước thì ước chứ có được đâu. Từ Nguyệt buồn phiền đi đến phòng tắm của mình.

Cố Hoành phát hiện trong nhóm thiếu đi một người liền hỏi:

- Mấy cậu có thấy thằng nhóc Lâm Nhất đâu không?

- Có khi nào thằng nhóc chạy đi trước rồi không? Nãy giờ tớ cũng chẳng thấy nó đâu.

- Thằng nhóc này hôm nay cứ sao ấy. Nó khó hiểu hơn cả con gái luôn. - Cố Hoành than vãn.

- Cậu làm như mình hiểu con gái lắm vậy. - Thư TRIết bêu môi khinh thường.

- Tớ biết cậu ghen tỵ với bốn đại gia. Yên tâm, lần sau tớ nhất định sẽ không quên giới thiệu cho cậu một cô.

Đường tới suối nước nóng tràn tiếng cười đắc ý của kẻ đáng khinh Cố Hoành.

Từ Nguyệt đem đồ tới phòng tắm. Phòng tắm có hai gian, gian ngoài và gian trong. Gian ngoài là dùng để bỏ đồ dơ. Từ Nguyệt cởi bộ đồ cũ đặt lên giỏ, tháo lớp vải trắng quần quanh ngực, quần khăn tắm bước vào. Cái cô không ngờ tới là trong phòng tắm cũng có người.

Lâm Nhất đang ngâm trong bồn, nghe tiếng mở cửa liền biết bạn tốt Từ Nhật tới. Cậu nhào người vẩy tay hồ:

- Hôm nay tớ tới tắm chung cùng cậu này!

Từ Nguyệt bị tiếng nói vang lên làm đứng hình. Lâm Nhất nhào người ra ngoài nói xong câu đó cũng đứng hình.

Một phút lặng lẽ trôi qua. Một tiếng "rầm" vang lên cực mạnh. Từ Nguyệt dùng tốc độ nhanh nhất mặc lại quần áo phóng về phòng. Lâm Nhất ngây người giữ nguyên tư thế một hồi lâu. Ban nãy hình như... cậu thấy cái gì đó... nổi lên trên ngực Từ Nhật... "phùng", chàng trai tân Lâm Nhất đỏ bừng mặt. Nhất thời không tiếp nhận hết thông tin. Người bạn tốt... Từ Nhật của cậu... con trai... con gái...

Đầu óc rối loạn, hai mắt hoa lên vì người trong nước nóng. Lâm Nhất không biết đối diện với Từ Nguyệt thế nào đây.

Dù sao thì hai người cũng không thể trốn tránh nhau được. Bữa tối diễn ra như mọi ngày. Nhưng có một chút thay đổi nhỏ. Lâm Nhất và Từ Nguyệt không ngồi chung bàn với nhau. Thiếu đi tiếng bàn luận sôi nổi của hai người bạn, các đàn anh tỏ vẻ rất cô đơn.

Xong bữa tối, Từ Nguyệt hít một hơi, lấy dũng khí hẹn Lâm Nhất ra sân nói chuyện. Hai người trong đêm tối vắng vẻ thảo luận với nhau.

Lâm Nhất lúng túng không dám nhìn Từ Nguyệt. Từ Nguyệt khó khăn không biết mở miệng thế nào. Lâm Nhất ấp úng mãi mới hỏi được:

- Cái kia... cậu là... con gái sao?

Từ Nguyệt khó khăn gật đầu.

- Vậy... tại sao... phải giả trai?

- Hoàn cảnh.

- Cái kia... nói rõ được không? Tớ hơi tò mò.

Thấy Lâm Nhất nói chuyện tự nhiên hơn, lại trung ra vẻ mặt ngốc nghếch như thường ngày, Từ Nguyệt mới dám thả lỏng thần kinh nói rõ cho cậu biết.

- Anh trai tớ là Hoàng Tử Nhật. Cách đây hai năm... anh ấy qua đời. Khi đó, giấc mơ trở thành kiếm sĩ giỏi nhất nước chỉ mới đi được nửa đường. Để hoàn thành giấc mơ còn dang dở mà anh ấy chưa kịp hoàn thiện... tớ đã giả thành Tử Nhật. Chúng tớ là anh em song sinh. Sau giải đấu năm ngoái, tớ nhận được lời mời từ trường. Ban đầu không tính đồng ý đâu... nhưng nhà tớ nợ nần chồng chất, chủ nợ ngày nào cũng đuổi giết... ưu đãi ở trường lại rất tốt... nên tớ mới quyết định đồng ý. Tớ chỉ định học xong năm nay sẽ rời đi... ai ngờ lại bị cậu phát hiện ra bí mật này. - Từ Nguyệt hít một hơi, cúi đầu chín mươi độ thành khẩn nói. - Xin cậu đừng nói cho ai biết chuyện này! Làm ơn!

Lâm Nhất vội vàng đỡ nó lên:

- Cậu đừng làm như thế! Chúng ta là bạn bè mà. Tớ nhất định không nói với ai đâu! Tớ hứa! Chẳng lẽ cậu không tin tớ sao?

Từ Nguyệt cảm động, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn cậu rất nhiều.

- Ai, nhưng mà cậu biết đấy... chuyện cậu là con gái không phải dễ giấu đâu. Hôm nay bị tớ phát hiện, sau này biết đâu lại bị người khác phát hiện. Lỡ người đó là kẻ xấu, có ý định không tốt, con gái như cậu sẽ gặp nguy hiểm... cậu có nghĩ sẽ dọn ra khỏi ký túc xá không? Xung quanh toàn là con trai... không an toàn lắm

Lâm Nhất cố tìm từ diễn đạt sự quan tâm của mình. Từ Nguyệt cảm động trước thành ý của cậu. Nhưng giờ đâu thể nói dọn ra khỏi ký túc là dọn. Quan hệ giữa nó với mọi người trong ký túc không tồi. Đến lúc nó muốn dọn ra... không phải rất dễ bị phát hiện ra sao. Mọi người tự lại hỏi nguyên nhân... đặc biệt là Lam Thiên... nó không nghĩ một lời nói dối có thể qua mặt được cậu. Suy đi tính lại... vẫn là nhờ cậu Lâm Nhất.

- Tớ không thể dọn ra khỏi ký túc được. Đành phải phiền cậu giúp tớ bảo vệ bí mật này. Chỉ cần cố qua hết năm này thôi.

- Tớ biết rồi!

- Cảm ơn cậu. Ngoài ra, chúng ta có thể cư xử như bình thường được không? Ban nãy anh Cố Hoành đã dò hỏi tớ có phải giữa chúng ta xảy ra chuyện gì không. Nếu chúng ta cư xử không tự nhiên... sẽ bị nghi ngờ.

- Tớ hiểu rồi. - Lâm Nhất gật đầu.

- Vậy giờ chúng ta vào trong thôi.

Từ Nguyệt xoay người muốn đi. Cục đá nặng trong lòng đã được gỡ xuống. Nó có thể yên tâm cư xử tự nhiên như bình thường rồi.

- À... tớ có chuyện muốn nói với cậu.

Lâm Nhất đột nhiên kêu lên. Từ Nguyệt xoay người lại chờ cậu nói.

- Tớ đã biết bí mật của cậu... nên tớ sẽ nói bí mật của mình... như thế mới công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đạt thành hiệp nghị

Từ Nguyệt nghe cậu nói mà sững sốt. Nói ra bí mật của mình để công bằng. Bọn họ có phải là đang trao đổi bí mật đâu.

- Ý tớ là nếu cậu biết được bí mật của tớ rồi, sau này cậu có thể dùng nó để bịt miệng tớ. Như vậy sẽ yên tâm hơn đúng không?

- Không cần đâu! Tớ tin cậu...

- Không được! Tớ nhất định phải làm vậy... nếu không sẽ bút rút lắm... - Lâm Nhất cúi đầu thấp giọng nói.

Thấy cậu kiên trì như thế, Từ Nguyệt đành thuận theo. Nó cũng hơi tò mò người ngây ngô như cậu sẽ có bí mật lớn gì.

- Vậy cậu nói đi!

Lâm Nhất xoắn xuýt một hồi mới nói được. Tự mình nói ra bí mật của bản thân không phải chuyện dễ dàng:

- Thật ra là... tớ không phải Lâm Nhất!

Hả? Từ Nguyệt ngây người khó hiểu. Không phải Lâm Nhất thì là ai?

- Không lẽ... cậu cũng như tớ. Giả dạng người khác?

- Không phải như vậy! Chính là Lâm Nhất không phải tên thật của tớ.

- Không phải tên thật?

Từ Nguyệt chợt nghĩ đến vài tình tiết thường xuất hiện trong anime chiến đấu. Thông thường một người phải dùng tên giả một là cao nhân không muốn ai biết, hai là tội phạm quốc tế... ai ai cũng biết tên thật. Lại nhìn nhìn Lâm Nhất... cậu không giống thuộc hai dạng kia. Vậy thì chỉ có thể là dạng thứ ba, dùng tên giả, trà trộn vào nơi gì đó, với mục đích gì đó, thông thường là gián điệp. Từ Nguyệt phát giác ra mình có vẻ đang nghe một bí mật động trời. Nó cần thận hỏi:

- Cậu... là gián điệp của công ty dịch thù của tập đoàn BS sao?

Lâm Nhất không biết nó suy diễn thế nào ra được như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Không phải vậy đâu. Cậu suy nghĩ quá rồi. Tớ sợ dĩ phải như vậy là do ông tớ!

- Ông cậu?

- Ừm. Cậu biết Lâm Từ Phong chứ?

- Biết. Ông ấy chính là một thiên tài kiếm thuật nổi danh. Anh tớ rất ngưỡng mộ ông ấy. Tạp chí cắt đầy tủ đấy!

- Ông ấy... là ba tớ...

- Ba cậu? Cậu đang đùa sao? Sao tớ chưa từng nghe tới vậy?

- Bởi vì năm mười một tuổi tớ đã theo ông cố ra nước ngoài rèn luyện. Nhiều năm chưa về nước một lần. Đó là một chuyến hành trình thám hiểm nước mắt. - Lâm Nhất vừa nghĩ đến chuyện cũ liền cảm thấy lòng đau nhói, thương cho thân phận của mình.

Nói đến nguyên nhân cho chuyến hành trình ấy cũng đều bắt nguồn từ người mang tên Hàn Lam Thiên.

Vì ba mẹ cậu với ba mẹ Lam Thiên là bạn thân, ngay từ khi còn nhỏ, cậu cùng với đám bạn rất thích theo đuôi và sùng bái Lam Thiên vô cùng. Từ nhỏ, Lâm Nhất đã được dạy dỗ trở thành người thừa kế đạo quán đời tiếp theo. Trong số các môn sinh ở đạo quán, Lâm Nhất được coi là có tài năng nhất. Ông cố của cậu, cũng chính là tiền đạo chủ của đạo quán kiếm thuật Lâm gia, rất chú trọng cậu và tin rằng Lâm Nhất sẽ trở thành kiếm sĩ mạnh nhất. Ai ngờ đâu, vào một ngày đẹp trời khi Lâm Nhất chín tuổi, các cậu kéo Lam Thiên đến đạo quán chơi. Ông cố cậu thấy Lam Thiên liền rất thích, ông muốn Lam Thiên ở lại đạo quán luyện tập kendo. Ai biết... anh ấy không chút do dự từ chối. Còn nói kendo nhằm chán, đã động đến lòng yêu kendo vô bờ bến của ông. Ông bắt Lam Thiên thi đấu với Lâm Nhất. Nếu Lam Thiên thua phải ở lại đạo quán theo học kendo, đương nhiên ông rất tin vào năng lực của Lâm Nhất.

Lần đầu đối chiến với người mình sùng bái, Lâm Nhất rất hồi hộp, quyết tâm phải thi đấu hết sức. Ai ngờ vô trận chưa đến năm phút, cậu bị đánh bại. Đó là trận thua duy nhất, và trận đấu ngắn nhất trong đời Lâm Nhất. Không chỉ cậu mà ngay cả ông cố cũng bị đả kích. Hình ảnh Lam Thiên tiêu sái rời đi đến giờ vẫn in hằn trong trí óc hai ông cháu. Đương nhiên, Lâm Nhất chỉ là càng thêm sùng bái Lam Thiên, còn ông cậu... Lam Thiên chính là mối nhục cần phải rửa.

Sau đó, Lâm Nhất bước vào cuộc huấn luyện ngày đêm không ngừng của ông, với mục tiêu là đánh bại Lam Thiên. Nhưng mà, sau nhiều lần thách đấu và bị đánh bại nhanh chóng, Lam Thiên không còn kiên nhẫn tiếp cậu nữa, Lam Thiên đã lạnh lùng quăng ra một câu:

- Đến khi em đạt giải quán quân kendo quốc tế rồi hẳn đến tìm anh!

Thế là ông cậu lại có được mục tiêu mới. Ông thấy trong nước ngoài Lam Thiên ra không ai có thể là đối thủ của Lâm Nhất nữa (ông lão chính là tự phụ, cũng không muốn xuất hiện thêm đối tượng đả kích) nên quyết định mang Lâm Nhất chu du nước ngoài học hỏi. Đất nước ưu tiên chính là Nhật Bản. Quê hương của kendo. Tiếp đến, ông còn muốn thay đổi tên của cậu luôn. Chính là chữ Nhất bây giờ. Ý tứ là muốn nói cậu chính là số một. Với chuyện này ba mẹ Lâm Nhất kịch liệt phản đối. Tên của con trai hay như vậy sao có thể chuyển thành cái tên phàm tục như thế.

Hai bên vì cái tên tranh cãi kịch liệt, cuối cùng quyết định trên giấy tờ vẫn là tên khai sinh nhưng tên dùng để thi đấu... vẫn là tên Lâm Nhất.

Sau nhiều năm bôn ba nước ngoài, Lâm Nhất thật sự không chịu nổi nữa đợt huấn luyện của ông quyết tâm muốn về. Ông cậu chỉ cho Lâm Nhất hoàn toàn về nước với điều kiện, trong một năm phải đánh bại được Lam Thiên. Đó là lý do cho sự xuất hiện của Lâm Nhất ở Quang Vân.

- Cậu... cũng khó quá hà... - Từ Nguyệt không biết nên nói sao để nói hết nỗi lòng của mình bây giờ.

- Cậu biết đấy, ông tổ chính là cố chấp như vậy. Ông cũng già rồi, là cháu tổ phải hiếu thảo với ông. Cho nên tổ không trách ông... chỉ là ông huấn luyện tàn khốc quá. Tổ thật sự chịu không nổi!

- Vậy giờ cậu tính sao? Thách đấu gì đó với Lam Thiên liệu có được không?

- Anh ấy sẽ không tiếp nhận lời thách đấu của bất kỳ ai. Nhưng mà tổ có một cơ hội trong đợt tập huấn này. Trong ngày cuối của đợt tập huấn, sẽ tổ chức một cuộc thi. Người chiến thắng sẽ được thách đấu với anh Lam Thiên theo sở trường của mình. Tổ nhất định sẽ chiến thắng!

Lâm Nhất vô cùng quyết tâm. Từ Nguyệt thấy vậy quyết định giúp cậu:

- Thế này đi! Cậu giúp tổ giữ bí mật, còn nói cho tổ biết bí mật của cậu... nên tổ sẽ giúp đỡ cậu giành chiến thắng trong cuộc thi đó.

- Từ Nhật... cậu thật tốt. - Hai mắt Lâm Nhất sáng long lanh. Kém điều có cái đuôi vẫy vẫy đằng sau.

- Hi, không có gì.

- À, phải rồi. Tên thật của tổ là Lâm Tử Lãm. Tên thật của cậu là gì?

- Từ Nguyệt.

- Tên chúng ta đều có chữ Từ, đúng là trùng hợp ha. - Lâm Nhất gãi đầu cười.

- Ừm - Từ Nguyệt cười gật đầu.

- Tổ còn một bí mật chưa nói với cậu nữa. - Lâm Nhất ngượng ngùng nói.

- Cậu còn nữa sao? - Sao có nhiều bí mật vậy chứ?

- Thật ra... tổ nhỏ hơn cậu một tuổi. Hi... - Lâm Nhất cười cười nói.

Nhỏ... nhỏ hơn một tuổi? Nói như vậy cậu ta chính là kẻ học vượt lớp trong truyền thuyết. Đã thế thành tích lại tốt như vậy. Không chỉ học tập mà ngay cả kendo cũng rất tốt. Chỉ xét thân hình cao lớn cũng đã thấy hơn nó vạn dặm.

Lần này Từ Nguyệt thật sự bị đá kích. Khó khăn tỏ ra tự nhiên nói với Lâm Nhất:

- Hết bí mật nói rồi thì chúng ta vào nhà thôi!

- Tổ... tổ còn nữa!

- Tổ không muốn nghe tiếp bí mật của cậu!

Từ Nguyệt dùng tốc độ nhanh nhất bật tai chạy vào nhà. Càng nghe nhiều bí mật của người khác càng nguy hiểm. Cho dù là bạn thân cũng không được.

- Tổ chỉ muốn nói... tổ chính là người ăn vụng bánh của cậu... không phải con chuột...

Lâm Nhất tính lần này tranh thủ thú nhận luôn mọi tội lỗi mà mình chôn giấu cho nhẹ lòng, ai ngờ... nó lại chạy nhanh thế. Ai, vậy cậu đánh ôm lấy bí mật tội lỗi này mà sống tiếp vậy.

Sau một tháng biến mất, cuối cùng mình đã trở lại rồi đây <<. Trước hết xin gửi lời xin lỗi đến các bạn độc giả đã cố gắng lết theo tốc độ ra truyện chậm hơn rùa của mình. Nghĩ đến bản thân khiến các bạn phải chờ lâu như vậy liền cảm thấy bản thân thật tội lỗi T^T

Nhưng mà thi cử xong hết rồi, giờ đã có thời gian, mình sẽ cố ra nhiều nhiều đề đền bù.

Cảm ơn các bạn vẫn tiếp tục theo dõi và ủng hộ. Chân thành cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ Ông Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Ngày tập huấn cuối cùng

Thoát cái, hai tuần tập huấn sắp đến. Còn hai ngày nữa là trở về trường. Ai nấy đều cảm thấy bản thân đã học hỏi được rất nhiều, tinh thần dâng cao, tự tin vào chiến thắng sắp tới. Vào ngày trước khi trở về trường, Lam Thiên tập trung mọi người lại. Như mọi năm, cậu tổ chức một cuộc thi đánh giá.

- Hôm nay là ngày tập huấn cuối cùng. Để kiểm tra xem khả năng của các cậu đến đâu, tôi sẽ tổ chức một cuộc thi nhỏ.

Mọi người bên dưới liền xôn xao, tò mò không biết nội dung cuộc thi như thế nào.

Cố Hoành đứng bên cạnh Lam Thiên hắng giọng.

- Cuộc thi rất đơn giản. Các cậu thành lập nhóm hai người, mỗi nhóm sẽ được phát một tấm bản đồ và một tờ giấy như thế này.

Cố Hoành giờ lên một tờ giấy trên đó có vẽ một cái bảng có hai cột. Cột thứ nhất là ghi tên ba vị đội trưởng, cột thứ hai để trống.

- Luật chơi là các cậu phải lấy hết các con dấu từ chúng tôi. Nhóm nào trở về trước là người chiến thắng. Rất đơn giản phải không nào?

Cậu nở nụ cười thoải mái nói. Mọi người vừa mừng thầm vì cuộc thi không quá khó vừa thấy nụ cười đắc ý, rất giống vẻ cười trên nỗi đau của người khác thường ngày của cậu liền nâng cao cảnh giác.

- Nói trước, phải là hai người cùng trở về, người về trước về sau không được tính. Phần thưởng phía sau rất hấp dẫn. Nói thật nếu không phải nằm trong ban tổ chức, tôi nhất định phải đoạt lấy phần thưởng.

Cố Hoành bĩu môi nói. Sao không có ai thả lỏng tinh thần hết vậy? Cậu rõ ràng rất muốn làm khác thất vọng mới được. Ai nấy đều đề cao cảnh giác thì những khó khăn sau đó đâu thể đánh mạnh vào tinh thần họ được. Và khi nghe đến phần thưởng, mặt ai đều tràn đầy quyết tâm, lửa chiến bốc bùng hực.

- Các cậu có thời gian chuẩn bị là một tiếng. Cuộc thi có thể kéo dài qua trưa nên có thể đem theo cơm. Ngoài ra không được đem theo bất kỳ thứ gì khác.

Lam Thiên nói xong liền rời đi. Từ Lãm (từ giờ sẽ gọi Lâm Nhất là Từ Lãm) kéo kéo tay Từ Nguyệt, đôi mắt mong chờ nhìn cô.

- Tôi biết mà. Nhất định sẽ giúp cậu hoàn thành tâm nguyện.

- Tôi tin vào cậu!

Trước hết, cả hai đến nhà bếp để lấy phần cơm trưa, vì không được mang theo thêm bất kỳ thứ gì, bọn nó nghĩ cũng phải chuẩn bị bên ngoài cho bản thân đầy đủ. Áo khoác, nón, giày leo núi, nước uống. Từ Nguyệt để cho Lâm Nhất ghi nhớ bản đồ để phòng trường hợp bản đồ bị mất. Sau đó còn dư chút thời gian bàn luận nên đi theo hướng nào.

Trên bản đồ chia thành ba hướng xuất phát. Nhưng nhanh nhất là con đường ở giữa. Nó đi thẳng qua cả ba vị trí. Hai con đường còn lại đều là đường vòng. Bản đồ không vẽ kỹ càng, chỉ ghi chú qua loa. Ít nhất bọn nó còn biết được sẽ đi qua nơi nào.

- Chúng ta nên chọn con đường nào?

- Con đường thứ nhất đi. - Trước câu hỏi của Từ Nguyệt, Từ Lãm nói.

- Tại sao không chọn con đường ở giữa?

- Thông thường con đường ngắn nhất thường là con đường nguy hiểm nhất. Ban này nụ cười của anh Cố Hoành rất khả nghi, dù muốn thắng chúng ta cũng phải cẩn thận mới được.

- Chúng ta cùng suy nghĩ đây!

Một tiếng kết thúc, mọi người tập trung tại vị trí xuất phát. Có vẻ cả ba vị đội trưởng đều đã đi trước nên Khang Vĩ là trọng tài, ra hiệu bắt đầu cuộc thi.

Bọn nó thấy rất nhiều người chọn con đường ở giữa. Xem ra ai cũng muốn thắng nhanh.

- Đi thôi.

Đầu tiên, bọn nó sẽ men theo con đường mòn có sẵn trong rừng. Rừng cây âm u, cây rừng rậm rạp. Dù mỗi ngày đều chạy quanh núi để luyện tập thể nhưng bọn nó lại chưa đi con đường này bao giờ.

Không biết đã đi được bao xa, con đường mòn vẫn chưa kết thúc. Theo nét vẽ trên bản đồ thì cứ đi hết đoạn đường này sẽ đến một con thác. Đó là vị trí đầu tiên.

Từ Lãm vừa đi vừa cầm một cái cây dọn đường. Đi một chút cậu lại hỏi:

- Chúng ta gần đến chưa?

- Tổ đâu có biết. - Từ Nguyệt lắc đầu.

Từ Lắm đi trước dọn đường, nó đi sau xem bản đồ. Bỗng dừng và phải cái gì đó, cả người nó ngã ập về đằng trước, đập mạnh vào lưng Từ Lắm. Hai người ngã nhào xuống đất.

- Xin lỗi. - Từ Nguyệt xoa xoa cánh mũi ngồi dậy đáp.

- Không... không sao. - Từ Lắm nằm ngay đơ trên mặt đất, khó khăn đáp.

Cậu xoa xoa, nắn nắn khuôn mặt sắp bị làm phẳng của mình, vỗ vỗ mặt vài cái cho rơi hết bụi bân bám lên mặt, lại phui quần áo vài cái rồi mới đứng lên.

Từ Nguyệt thấy quần áo cậu lấm bẩn, trên mặt dính đầy đất, lại xuất hiện vài vết xước thì cảm thấy áy náy không thôi.

- Ban này va phải cái gì thế không biết!

- Đùng bạn tâm. Đường rừng vốn đâu dễ đi.

Từ Lắm an ủi nó. Mắt vừa mở ra, nhìn thấy con vật xuất hiện sau lưng nó liền sợ đến trắng bệch mặt, vội vàng túm lấy Từ Nguyệt nhảy qua một bên.

- Gì vậy...

Từ Lắm vừa kéo nó né qua một bên, một con trăn lớn phóng vọt lên từ vị trí nó vừa ngã. Về mặt bây giờ của nó chẳng khác cậu là mấy. Miệng con trăn há lớn dường như có thể nuốt trọn lấy nó dễ dàng.

- Chạy mau!

Trong tình cảnh nguy hiểm, bản năng sống sót của con người liền trỗi dậy, Từ Lắm kéo nó, chạy nhanh hết sức có thể. Bọn nó vừa đi chuyển, con trăn lập tức đuổi theo.

Chạy được một đoạn mới thấy đằng trước có một đoạn thân trăn. Cả hai kinh hãi kêu lên:

- Rốt cuộc nó dài cỡ nào vậy?

Hai đứa bị con trăn vây thành một vòng. Không còn cách nào khác, Từ Lắm vung vung cái cây trên tay. Cách duy nhất bây giờ là đánh bại nó.

Cái cây của cậu cũng khá chắc chắn, Từ Lắm vung cây tới với một lực mạnh. Thế nhưng con trăn lại nghiêng người, cái cây xệt qua lớp da trơn của nó, Từ Lắm theo quán tính nhảy tới trước. Trước khi rơi vào miệng con trăn cậu may mắn được Từ Nguyệt kéo lại.

- Giờ chúng ta phải làm gì đây? Không ngờ ở đây lại có con vật nguy hiểm như vậy.

Từ Lắm nói.

Từ Nguyệt trầm than một tiếng. Chính nó cũng không biết.

Trước mặt, con trăn há miệng to, chỉ cần nhìn vào cái hang đỏ ngòm của nó thôi đã ớn lạnh rồi.

Con trăn không cho cả hai nói chuyện nhiều liền xông đến, Từ Lắm và Từ Nguyệt tách ra chạy qua hai bên. Đầu con trăn lắc qua lắc lại tỏ vẻ cân nhắc nên đuổi theo ai.

Từ Nguyệt nhân chút thời gian ít ỏi nhảy chụp lên một cành cây lớn cỡ bằng một nắm tay, lung lay thân người bẻ nó xuống.

Từ Nguyệt cầm đá ném vào Từ Lắm đã cậu chú ý về phía mình.

Nó giờ cao cái cây với cậu. Từ Lắm thoáng ngốc người ra rồi gật gật đầu. Cậu hiểu nó có ý gì.

Con trăn vẫn đắn đo suy nghĩ. Nó thè cái lưỡi ra, có vẻ đã nghĩ xong liền quay đầu sang phía Từ Lắm nhưng không thấy người đâu. Lại quay đầu sang phía Từ Nguyệt cũng chẳng thấy người đâu.

Bỗng có tiếng động phát ra ở đằng sau. Nó ngước cao đầu lên.

- Chết nè!

Từ Lắm và Từ Nguyệt ở phía trên nhảy xuống, hai cái cây đập thẳng xuống đầu nó. Con trăn choáng váng lắc lư một hồi rồi ngã xuống, nằm ngay đơ.

- Xong rồi...

Từ Nguyệt quẹt mồ hôi trên trán. Nếu phát này không trúng thì chỉ còn đường chết.

- Tại nó mà tìm tở xem ngừng đập!

Từ Lắm có cơ hội lấy chân đạp lên người con trần trả thù. Bỗng nhiên cậu thấy trên lớp da trơn bóng của nó có in dấu một chữ "Hàn". Từ Lắm giật mình, cậu tiếp tục quan sát hoa văn của nó. Trông quen quen... hoa văn rất giống con trần ở của bác Hàn...

- Nó...nó...nó...

Từ Lắm kinh hãi chỉ chỉ vào con trần mãi không nói ra lời.

- Nó sao?

- Nó là con trần nhà anh Lam Thiên!

- Hà? Con trần của Lam Thiên?

- Đúng! Hồi nhỏ tớ từng thấy qua nó. Nó được huấn luyện rất tốt, có điều rất thích dọa người. Đây lại là cuộc thi anh Lam Thiên tổ chức, anh ấy rất cẩn thận không có chuyện để cho người tham gia gặp nguy hiểm...Nếu vậy thì chỉ có thể nó cũng là một thử thách của cuộc thi.

- Thử thách? Có cái loại thử thách này sao?

- Nhưng mà chúng ta đã vượt qua rồi. Còn phối hợp rất tốt nữa! Có thể đây là phần thi kiểm tra tinh thần đồng đội. Nếu thế thì chúng ta nắm chắc chiến thắng rồi!

Vừa nghĩ thế, trong đầu Từ Lắm đã tưởng tượng ra cảnh nhóm mình về đích đầu tiên, nhận được lời khen ngợi của Lam Thiên.

Từ Nguyệt thờ dài nhìn cậu cười ngu ngơ hạnh phúc. Bọn họ còn cách chiến thắng xa lắm.

- Đi mau thôi! Còn không đi là chúng ta sẽ là người về cuối cùng đấy!

Lời nói đó lập tức kéo Từ Lắm ra khỏi ảo tưởng. Cậu vội vàng đuổi theo nó, tinh thần phấn chấn mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Người chiến thắng

Đi được một lúc, bọn nó nghe được tiếng nước chảy mạnh. Cả hai lập tức vui mừng chạy thật nhanh, một thoáng đã ra khỏi cánh rừng rậm rạp, thấy lại được bầu trời trong sách. Nơi bọn nó đang đứng là bờ của con sông đang đổ xuống vách núi tạo thành thác. Ở bờ bên kia, Kiến Bằng nhàn nhã nằm trên một chiếc võng mắc dưới hai cái cây lớn, tỏa bóng mát, vừa nằm vừa phe phẩy chiếc quạt, hai mắt nhắm hờ trông thoải mái vô cùng.

- Đãi ngộ thật khác biệt! Ban tổ chức sung sướng trong khi thí sinh khổ cực...

- Đây!

Từ Lắm gọi lớn.

Kiến Bằng mở mắt ngồi chồm dậy. Cậu dụi dụi mắt, chớp một cái dài mới chịu nhìn sang bờ đối diện. Vừa nhìn thấy người tới, khuôn mặt lập tức nở nụ cười chào đón.

- Cuối cùng cũng có người đến rồi! Còn làm anh đây trông phải nằm đây cô đơn cho đến khi cuộc thi kết thúc chứ.

Nghe ý tứ cậu nói thì bọn nó là nhóm đến đầu tiên. Có thêm hy vọng chiến thắng rồi.

- Nào, giờ qua đây anh cho mấy em chiêm ngưỡng chữ ký của ngôi sao nổi tiếng!

- Không phải in dấu gì sao? - Từ Lắm hỏi.

- Chữ ký của anh chính là con dấu tốt nhất. Hàng độc quyền, có giá thành cao, không phải ai muốn cũng được đâu!

Kiến Bằng khoanh tay, hất hất cằm kiêu ngạo.

Hai người bọn nó bó tay với độ kiêu ngạo của cậu.

- Chúng ta qua thôi! - Từ Lãm nói.

- Nước chảy xiết lắm - Từ Nguyệt chần chờ.

Nhìn đi nhìn lại trên con sông chỉ có mấy mòm đá, nước lại chảy xiết, không cẩn thận mà ngã thì sẽ bị cuốn trôi mất.

Nghe nó nói thế Từ Lãm cùng chần chờ.

- Sao thế? Sợ rồi sao? Có chút này mà không qua được thì không thể đi tiếp đâu! Thanh niên trai tráng sợ chuyện nhỏ thì không thể thành nghiệp lớn. Hai chú em làm anh thất vọng quá!

Lời nói kết hợp với điệu bộ lắc đầu đã đạt được hiệu quả khiêu khích. Trước tình cảnh này, muốn tiếp tục đi tiếp phải liều mạng.

- Để tớ đi trước. Có gì tớ sẽ giúp cậu.

- Ừm.

Từ Lãm nhảy lên mòm đá gần nhất, mòm đá có vẻ trơn nên cậu xém nữa là ngã xuống. Muốn qua được đòi hỏi phải có sức bật và sự cân bằng cơ thể tốt. Từ Lãm nhảy lên mòm đá thứ hai thì nó cũng bắt đầu nhảy. May mắn sự cân bằng của nó rất tốt nên đứng trên mòm đá khá dễ.

Hai đứa nhảy cẩn thận rồi cũng qua được tới bờ bên kia. Kiến Bằng vỗ tay ngợi khen:

- Không tệ nha. Đúng là hai ngôi sao sáng giá của câu lạc bộ kendo. Sao hai cậu lại không đòi sang chơi bóng đá đi, dù không kỹ năng tôi cũng sẽ ráng rèn cho.

Mặc kệ lời chiêu dụ của cậu, hai người bọn nó đưa tờ giấy ra, yêu cầu cậu kí nhanh nhanh để bọn nó còn đi tiếp. Kiến Bằng chắc lưỡi mấy cái mới chịu kí vào.

Nhận được chữ kí, cả hai tức tốc lên đường.

Lần này bọn nó phải đi dọc ngược dòng chảy của con sông. Sau đó lại tiếp tục leo lên một vách núi cao. Chật vật mãi mới leo lên được thì lại phát hiện bản thân phải đi qua một cái cầu treo dài để qua vách núi bên kia, vị trí thứ hai. Bên dưới là vực sâu thăm thẳm, không nhìn thấy đáy. Nó thực không biết nếu lỡ có ai rơi xuống thì Lam Thiên làm cách nào để cứu lên.

- Tớ không thích mấy cái thử thách này lắm! - Từ Nguyệt than thở. Vừa tốn sức vừa căng thẳng thần kinh.

- Tới đây rồi thì cố thôi. Dù thế nào chúng ta cũng đi tiếp. - Từ Lãm quyết tâm nói. Chợt nhớ ra nó là con gái, hân sự đi qua cái này lắm, cậu ngượng ngừng đưa tay về phía nó. - Nếu cậu sợ có thể nắm lấy tay tớ!

Từ Nguyệt hết nhìn tay cậu lại nhìn về mặt ngượng ngùng của cậu. Từ khi biết nó là con gái, Từ Lãm không dám có hành động khoát vai, nắm tay thân thiết như trước. Nếu chẳng may theo thói quen khoát vai nó cậu sẽ xấu hổ xin lỗi.

- Tớ không sợ. Đừng có nghĩ tớ yếu đuối chứ! Nếu thi đấu thì tớ không thua cậu đâu!

Từ Nguyệt đám một cái lên vai cậu. Từ Lãm thu tay lại, thấy nó cười cũng cười theo.

Lần trước đã để cậu tiên phong, lần này đổi lại nó tiên phong đi trước. Chiếc cầu lắc lư qua lại, vô ý nhìn xuống sẽ bị chóng mặt. Từ Nguyệt nắm chặt bàn tay, lấy hết sức, hai mắt nhìn thẳng phía trước, chạy một mạch đến đích. Thời gian càng lâu càng dễ phân tâm, chạy một mạch thế này sẽ dễ xảy ra trường hợp nguy hiểm.

Qua được an toàn, cả hai vỗ ngực mấy cái mới lấy lại được tinh thần. Đi thêm một lúc, tới được chỗ lấy dấu thứ hai. Cũng đã trưa, khi bọn nó tới thì Thư Triết đang chuẩn bị ăn trưa, cậu ngồi trên một tấm thảm, thức ăn bày biện phong phú chẳng khác nào đi picnic. Thấy bọn nó, cậu cười bảo:

- Tới đúng lúc đấy! Tới đây ăn trưa cùng anh nào! Đồ ăn nhiều lắm.

Bụng của bọn nó cũng réo lên với mùi thức ăn thơm phức. Hai đứa không khách sáo ngồi xuống cùng anh, lấy hộp com của mình từ trong ba lô ra.

Hoạt động nhiều như vậy ăn một hộp đâu đủ no, bọn nó xén thêm phần của Thư Triết mới lấp được đầy bụng.

Con dấu của Thư Triết là một con dấu bình thường có hình quả bóng rổ.

Tạm biệt cậu, bọn nó chạy tiếp. Vậy người cuối cùng chính là Cố Hoàn. Mong rằng cậu sẽ không bày ra trò gì nguy hiểm.

Khi bọn nó tới chỗ thứ ba được đánh dấu, đó là một bãi đất trống trải, còn Cố Hoàn thì chả thấy bóng dáng đâu.

- Chúng ta không đi nhầm đâu nhì?

- Chính xác là chỗ này. Nhưng anh Cố Hoàn đâu?

- Chế độ tấn công. Khởi động!

Âm thanh máy móc phát ra từ sau hai thân cây gần đó.

TRước khi bọn nó kịp phản ứng, hai con rô bốt cầm kiếm tre xông tới tấn công dồn dập.

Cả hai né tránh chật vật.

- Cầm lấy!

Cố Hoành ngồi trên cành cây cao ném hai cây kiếm xuống.

- Đánh bại được nó thì anh cho con dấu! Ba điểm nhé! Nhưng nếu để cho nó đánh trúng một đòn thì hai đứa thua.

Một luật chơi không công bằng!

Nhưng bọn nó đâu có quyền phản bác lại chứ. Cả hai cầm kiếm lên, tập trung tinh thần chuẩn bị tấn công.

Con rô bốt có kỹ năng rất tốt. Dù có được nhiều cơ hội nhưng bọn nó vẫn mãi chưa đánh được đòn nào trong khi hai mươi phút đã trôi qua. Cố Hoành ngồi trên cây quơ tay quơ chân.

- Tập trung tinh thần, phát huy thực lực đi chứ! Nếu không thắng nổi, về anh tăng bài luyện tập lên gấp năm lần cho xem!

Năm lần! Lời đe dọa có hiệu quả nâng cao tinh thần chiến đấu. Với quyết tâm không muốn luyện tập gấp năm lần, Từ Lãm và Từ Nguyệt lần lượt đạt đủ ba điểm.

- Tốt!

Cố Hoành vui vẻ nhảy từ trên cây xuống.

- Dấu đây!

Cậu chủ động lấy tờ giấy trên tay nó in dấu vào.

- Sao anh lại có mấy con rô bốt này?

Trước câu hỏi của Từ Lãm, Cố Hoành vui vẻ nói:

- Đương nhiên là Lam Thiên cho rồi. Con rô bốt này được lập trình tất cả các kỹ năng kendo, bóng rổ và bóng đá. Chỉ cần biết nhóm đến thuộc môn nào, nhấn nút một cái là nó sẽ cho biết mùi lợi hại.

- Tuyệt vậy sao? - Hai mắt Từ Lãm sáng lên.

- Đương nhiên rồi! Chỉ tiếc nó chỉ là sản phẩm thử nghiệm, chưa hoàn thiện lắm!

Thấy Từ Lãm còn có ý bàn luận sâu xa với Cố Hoành về con rô bốt này, nó vội vàng kéo cậu đi. Đã lấy được ba con dấu rồi thì phải lo mà về chứ! Lỡ may có ai đó về trước trong lúc nói chuyện này thì sao? Đến lúc đó muốn khóc cũng không được.

Hành trình đi lấy ba con dấu thì gian lao, lúc về chỉ cần đi theo một đường thẳng là tới nơi.

Lúc bọn nó về tới, Lam Thiên đang ngồi trong sân, vừa uống trà vừa đọc sách, động tác tao nhã lạt từng trang.

Phát hiện có người tới gần, Lam Thiên ngẩng đầu lên. Từ Lãm nhìn cậu với đôi mắt ngập tràn vui sướng, cứ tưởng một giây sau cậu sẽ bỏ nhào vào Lam Thiên vậy. Ánh mắt của Từ Nguyệt lại có chút mệt mỏi. Xem chừng nó đã vất vả lắm.

- Làm tốt lắm!

Lam Thiên thân nhiên nói. Cậu gấp quyển sách lại, đặt trên bàn. Rót ra hai ly trà nóng rồi nói:

- Ngồi xuống và nghỉ ngơi đi. Sau đó hãy đi tắm rửa.

- Những người khác...

- Về trước hai cậu rồi!

- Về... về trước á! - Từ Lãm hét lên.

- Ừm
- Nói vậy... - Bọn nó thua rồi sao?
- Là từ bỏ giữa chừng nên về trước! - Lam Thiên bổ sung thêm - Nên người chiến thắng là hai cậu. Sau bữa cơm tối sẽ nói phần thưởng cho hai cậu.
- Cả tôi cũng được sao? - Từ Nguyệt ngạc nhiên hỏi.
- Chiến thắng là của cả hai. Phần thưởng cũng là của cả hai.
- Đúng nhì. - Từ Nguyệt ngo ngác gật đầu.

Nếu đúng như Từ Lãm nói, nó sẽ được thi đấu với chàng trai tài giỏi này, trong lòng có chút hồi hộp khiến nó nhìn chằm chằm Lam Thiên không rời.

Lam Thiên thoáng đáp lại nó với ánh mắt tràn ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ Ơ Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thực lực của lam thiên

Từ Lãm và Từ Nguyệt luôn trong tâm trạng lo lắng, khi ăn cơm cũng thất thần. Cố Hoành chống cằm, chọc chọc vào bát cơm trên chọc.

- Hai đứa chưa nhận được phần thưởng mà đã không ăn cơm nổi, khi nhận được rồi có phải cơm cũng không nuốt được không?
- Anh nói gì chứ! Không nuốt nổi cơm thì bọn em ăn cái gì? - Từ Nguyệt trừng mắt nói.
- Ăn bún, ăn phở... còn nhiều thứ để ăn lắm! Anh nói hai đứa nha, giờ lo mà ăn đi, không kéo lát nữa nhận phần thưởng lại không có sức.
- Nói mới nhớ, anh có biết phần thưởng là gì không? - Cậu năm nhất trong câu lạc bộ hỏi anh.

Học sinh năm hai và năm ba đương nhiên biết phần thưởng là gì, còn học sinh năm nhất thì chưa biết. Cố Hoành đương nhiên sẽ không để cuộc vui bị lộ, anh đưa ngón trỏ lên thần bí nói:

- Bí mật! Đó là phần thưởng được trao bởi chính tay Lam Thiên. Một phần thưởng vô cùng quý giá!

Anh nói thế càng làm nhóm năm nhất tò mò. Chính họ cũng hồi hộp muốn biết phần thưởng quý giá ấy là gì.

Sau khi ăn tối, bọn nó nghỉ ngơi ba mươi phút rồi được gọi ra sân tập hợp. Trước khi ra sân, Cố Hoành bắt bọn nó mặc trang phục thi đấu ra nhận "phần thưởng quý giá".

Chỉ năm phút sau, Lam Thiên mặc trang phục thi đấu kendo cũng bước ra. Trông cậu cứ như một chiến binh thực thụ.

- Bắt đầu thôi! Ai lên trước?

Nhóm năm nhất xôn xao, bọn họ vẫn chưa biết phần thưởng ở ngay trước mặt.

- Phần thưởng là cơ hội thi đấu với Lam Thiên. Đây là cơ hội quý giá để các cậu biết thực lực của mình yếu đến mức nào.
- Trật tự. Mau tản ra tạo thành sân thi đấu. Bu thành một đám thể này sao mà trận đấu bắt đầu được.

Thư Triết vỗ tay nói. Mọi người mau chóng lùi lại.

Từ Nguyệt vỗ vào tấm lưng căng cứng của Từ Lãm nói khẽ:

- Cơ hội của cậu đó!
- Ừm

Từ Lãm tiến về phía trước, đồng dục nói:

- Em đấu trước!

- Được. Phân thắng bại trong một đòn.

- Vâng!

Từ Lãm vào tư thế sẵn sàng, đối diện với Lam Thiên, tình cảnh lúc này khiến cậu nhớ đến ngày xưa, trận đấu duy nhất của hai người hồi bé. Được thi đấu với Lam Thiên một lần nữa, so với việc thoát khỏi ông cố thì cậu lại vui mừng vì được thi đấu với Lam Thiên nhiều hơn.

- Bắt đầu!

Cố Hoành hô to.

Lời cậu vừa dứt, Từ Lãm liền lao lên.

Kiếm không ngừng vung xuống, chân không ngừng duy chuyển.

- Động tác của cậu ta nhanh thật!

Lam Thiên né tránh, chưa có cơ hội tấn công.

- Chủ tịch bị cậu ta áp đảo rồi!

Một học sinh năm nhất khẽ nói.

- Chờ xem!

Mặc dù đang chiếm thế thượng phong nhưng chính Từ Lãm mới biết cậu đang trong tình cảnh nguy hiểm, lo là một chút sẽ thua. Ánh mắt Lam Thiên bình thản, sâu thẳm, đang chờ đợi sơ hở của đối phương, ra một đòn quyết định. Cậu vốn là người không thích ra sức nhiều, chỉ thích giải quyết đối thủ trong một đòn, nhanh, gọn và ít tốn sức.

- Đầu!

Từ Lãm từ trên vùng kiếm xuống.

Đôi mắt Lam Thiên lóe lên. Cậu hạ thấp người xuống, tay cầm kiếm vung ngang.

- Thân!

Một phát ăn điểm. Từ Lãm ngã người, tay cầm kiếm dừng lại giữa không trung.

- Cậu thua rồi!

Hai tay Từ Lãm buông lỏng, cậu lại thua, thua nhanh chóng, thực lực bây giờ vẫn chưa đủ để kéo dài trận đấu sao?

- Kỹ năng của cậu rất tốt thế nhưng đừng để tâm lý ảnh hưởng đến khả năng thi đấu. Con đường trở thành số một của em còn dài lắm.

Câu cuối, Lam Thiên đi lướt qua Từ Lãm khẽ nói. Từ Lãm vội vàng nhìn cậu. Khi Lam Thiên nói ra câu đó, cậu có cảm giác Lam Thiên biết thân phận thật sự của cậu.

- Đến lượt cậu, Từ Nhật!

- Vâng!- Từ Nguyệt hoàn hồn đáp.

Thấy Lam Thiên không có thái độ gì khác lạ, Từ Lãm lắc đầu cho rằng mình đã nghĩ nhiều. Cậu đã che giấu rất tốt cơ mà. Nếu để cho Lam Thiên biết cậu là Từ Lãm, thua anh những hai lần, không biết Lam Thiên liệu có coi thường cậu không?

Thấy tinh thần Từ Lãm suy sụp, Cố Hoành vỗ vai cậu an ủi:

- Đừng buồn. So với anh thì em đã thi đấu tốt rồi.

- Anh cũng từng đấu với anh ấy?

- Ừ. Thua trong vòng chưa đầy hai phút. Em đánh được tới năm phút là hay rồi.

- Các anh thi đấu khi nào?

- Đợt tuyển chọn đội trưởng câu lạc bộ. Ai cầm cự lâu nhất thì thắng.

- Vậy đợt tuyển chọn ấy...

- Trong đầu em chưa gì đã có ý định lật đổ anh rồi đấy hả? - Cố Hoành cốc mạnh vào đầu cậu. - Ít nhất chờ đến khi anh tốt nghiệp đã.
- Một năm nữa sao? Không phải anh lên làm đội trưởng năm nhất à?
- Bởi vì tiền đội trưởng khi ấy đã năm ba rồi. Anh đấy là sinh đúng thời điểm. Nếu em sinh trước một năm đã có cơ hội. - Cố Hoành đắc ý nói.

Là hai năm. Từ Lãm âm thầm bổ sung thêm.

Trận đấu của nó và Lam Thiên bắt đầu. Trong câu lạc bộ, học sinh năm nhất có thực lực nhất là Từ Lãm, bây giờ cậu đã thua dễ dàng, những người còn lại đa phần không còn hứng thú nữa.

Từ Nguyệt hít sâu một hơi. Tư thế hồi nãy của Lam Thiên làm nó nhớ đến một người. Tư thế hạ thấp người chém ngang đấy, anh nó đã từng một lần sử dụng. Nó đã thấy anh mình nỗ lực luyện tập chiêu này từ lúc mười tuổi, anh nói đã thấy một người rất giỏi dùng chiêu này. Sau khi thành công dùng chiêu này đánh bại đối thủ ở vòng loại giải đấu toàn quốc hồi năm nhất sơ trung, anh không còn luyện nữa mà thay đổi mục tiêu của mình. Vượt qua người sử dụng chiêu này. Tiếc thay, người đó không tham gia các giải đấu kendo, thực lực của anh đến đâu, liệu có vượt qua người đó hay chưa, anh không còn cơ hội biết nữa.

Thế nhưng, người đó đang đứng trước mặt nó. Từ Nguyệt tự hỏi thực lực của nó bây giờ đã sánh bằng với anh nó hay chưa?

- Bắt đầu được rồi chứ?

Câu hỏi của Lam Thiên kéo nó ra khỏi dòng suy nghĩ.

- Được... được rồi ạ!
- Tập trung đi!
- Vâng!
- Bắt đầu! - Cố Hoành hô lên.

Như trước, Lam Thiên là người đón đợt tấn công mở đầu. Đòn tấn công của Từ Nguyệt không được ổn định, nó đã bị những suy nghĩ của mình làm phân tâm.

- Cậu đang xem thường tôi sao?

Lam Thiên kẻ sát nó, hai thành kiếm đối nhau.

- Tôi không có!
- Vậy thì thi đấu cho đảng hoàng. Đối thủ của cậu, đang ở ngay trước mắt!

Một lời nhắc nhở của Lam Thiên làm nó thức tỉnh, thi đấu nghiêm túc. Khí thế tấn công dồn dập. Thấy đòn tấn công của nó đã tốt hơn, Lam Thiên không chần chừ nữa mà ra đòn quyết định.

- Thân!

Vẫn là chiêu giống ban nãy. Nó bại bởi chiêu đó.

- Xong rồi! - Lam Thiên tháo mũ bảo hộ ra nói.

Không ít tiếng khen ngợi vang lên. Lam Thiên không để ý đến những lời đó, cậu liếc mắt nhìn qua Từ Lãm và Từ Nguyệt.

- Hãy ghi nhớ thất bại hôm nay. Đừng biến nó thành thứ cản trở các cậu. Giờ đi nghỉ ngơi đi! Ngày mai khởi hành trở về.
- Vâng.

Lam Thiên nhìn thêm một chút rồi rời đi.

- Anh ta quả thật lợi hại như cậu nói.
- Anh ấy rất tuyệt! Tớ đã nói rồi mà!
- Giờ cậu tính sao?
- Tìm một cơ hội khác vậy. Tớ không tin không ai đánh bại được anh ấy.

- Vậy cùng nhau cố gắng. Tớ cũng muốn đánh bại anh ta!

Từ Lãm ngạc nhiên nhìn nó. Cậu vừa nghe làm sao?

- Không đâu. Cậu không nghe làm.

- Được. Nhưng người đánh bại được anh ấy sẽ là tớ! - Từ Lãm chống hông nói.

- Còn chưa biết!

Từ Nguyệt cười nói.

Nó ngẩng đầu nhìn lên trên phòng Lam Thiên. Nơi đó vẫn tối đèn, chủ nhân vẫn chưa trở về phòng.

Ấn tượng ban đầu của nó về Lam Thiên không tốt lắm. Thế nhưng càng tiếp xúc, càng biết cậu lâu hơn, nó càng nhận ra ưu điểm của cậu có rất nhiều. Thật sự muốn biết, người kia liệu có khuyết điểm nào không?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Mâu thuẫn

Đã gần mười hai giờ đêm, mọi người trong phòng đều đã ngủ say, trong không gian tĩnh lặng ngoài tiếng hít thở đều đều còn vang lên tiếng xột xoạt trở mình.

- Cậu không ngủ được sao? - Từ Lãm ngủ bên hỏi nó. Nãy giờ nó cứ lật qua lật lại, vẫn còn bận tâm chuyện hồi tối sao?

- Ừm.

- Cậu đừng cứ nghĩ về nó nữa. Trận đấu này cũng không nói lên cậu yếu đâu. - Từ Lãm lựa lời an ủi nó.

- Không phải chuyện đó. - Từ Nguyệt đáp lại bằng giọng nhỏ như muỗi.

- Chứ cậu nghĩ đến chuyện gì?

- Tôi... muốn tắm suối nước nóng...

- Hừm. Cậu muốn tắm suối nước nóng... hả? Cái gì? - Từ Lãm nói lớn.

- Suy! Cậu muốn đánh thức cả phòng dậy à? - Từ Nguyệt lên tiếng.

Từ Lãm nhìn quanh, hai tay bịt chặt miệng. Thấy không ai bị làm tỉnh mới nhỏ giọng nói:

- Giờ này còn tắm suối nước nóng gì nữa. Sao mấy bữa trước cậu không tắm?

- Cậu bị ngứa à? Nếu có thể tôi đã tắm rồi. - Từ Nguyệt ảo não nói.

Từ khi đến đây, nghe được có suối nước nóng nó rất vui nhưng vừa nghĩ đến thân phận của bản thân thì chẳng vui nổi nữa. Mỗi ngày đều nghe mọi người nói tắm suối nước nóng thư thái như thế nào. Lại bị Cố Hoành trêu chọc, biết nó không thể đi tắm vậy mà về lại miêu tả sinh động cảm giác thoải mái khi ngâm mình trong nước nóng. Thật tức muốn chết mà! Nó đã chịu đựng gần hai tuần, mong ước được tắm suối nước nóng càng thêm mãnh liệt vào đêm cuối cùng này. Mãnh liệt đến mức nó không ngủ được.

Từ Lãm gõ đầu một cái. Cậu lại quên nó là con gái. Sao mà tắm cùng một lũ con trai được.

- Tớ thực sự rất muốn á!

Từ Lãm nghĩ nghĩ rồi nói:

- Vậy bây giờ chúng ta lên lút đi. Tớ canh cửa cho cậu.

- Từ Lãm, cậu quả là người tốt! - Hai mắt nó sáng lên.

- Mau đi thôi! - Từ Lãm khoát tay. - Bạn bè đương nhiên phải giúp nhau.

Hai đứa rón rén rời khỏi phòng. Đến chỗ suối nước nóng. Từ Lãm ngồi cạnh bên ngoài, nó cảm thấy an tâm hơn nhiều. Mọi ngày dù có suy nghĩ nửa đêm lên lút tắm thử nhưng đều không dám.

Làn nước mập mờ, hơi nóng toát lên bao trùm cả không gian, hương nước thoang thoảng mùi thơm dễ chịu. Chỉ mới đứng trên bờ thôi đã cảm thấy cả người thư thái, ngâm mình bên dưới không phải càng thư thái hơn sao?

Từ Nguyệt nhẹ nhàng bước xuống. Nước nóng hồi bao lấy người nó, từng tế bào trên cơ thể đều được thư giãn.

- Tuyệt quá! Đã lâu không được ngâm mình thế này. Đã bao lâu rồi nhỉ?

Từ Lãm bên ngoài gật gù muốn ngủ. Đã mười hai giờ đêm, bất cậu thức tiếp cậu thức không được. Dù đã cố nhắc bản thân phải tỉnh táo thế nhưng mi mắt lại cứ trĩu nặng xuống.

- Lãm Nhất! Sao cậu lại ngủ ở đây?

Giọng nói lạnh lạnh truyền đến từ trên đỉnh đầu.

- Hà? - Từ Lãm giật mình tỉnh giấc. Cậu mơ màng nhìn người vừa xuất hiện. Mái tóc đỏ... khuôn mặt quen thuộc... Từ Lãm giật bắn người hét lớn. - Anh Lam Thiên!

Từ Nguyệt bên trong bị tiếng hét của cậu dọa sợ. Lam Thiên... anh ta đến đây sao?

Lam Thiên nheo mắt nhìn Từ Lãm. Thái độ cậu như vậy là sao? Rất khả nghi.

- Anh... anh Lam Thiên. Sao anh lại đến đây?

- Anh vẫn đến đây vào giờ này. - Lam Thiên đáp.

- Sao... sao lại muộn thế? - Từ Lãm cười gượng nói. Mắt liếc nhìn ra đằng sau.

- Còn nhiều việc phải giải quyết. - Lam Thiên nương theo ánh mắt của cậu, trong đó còn có người.

Lam Thiên lách qua người Lam Thiên muốn đi vào trong.

- Khoan đã! - Từ Lãm ngăn cản cậu.

- Tại sao? - Lam Thiên lạnh giọng hỏi cậu.

- Tại... tại...

Cùng lúc đó, Từ Nguyệt mặc quần áo chỉnh tề đi ra. Mái tóc nó còn người, áo trên người loang vết nước, nó cầm khăn bông trước ngực, tỏ vẻ ngại ngùng nhìn Lam Thiên.

- Ký túc xá trường, anh cũng muốn tắm sao?

- Sao cậu lại đến đây vào giờ này? Không phải cậu không tắm suối nước nóng được sao? - Lam Thiên hỏi.

- Tự dưng đột nhiên tôi muốn thử. Tôi muốn thử xem bệnh của mình đã hết chưa...

- Kết quả thế nào?

- Không được tốt lắm... - Từ Nguyệt gượng đáp.

Ánh mắt của cậu luôn cho nó cảm giác cậu nhìn thấu mọi suy nghĩ của nó, cho nên nó không thể đối diện nói chuyện đàng hoàng với cậu khi nói dối.

- Vậy sao? - Lam Thiên tùy tiện đáp. Cậu đưa tay lau đi vết nước lăn dài từ trên tóc xuống gò má nó. - Nhớ sấy tóc.

- À... vâng. - Từ Nguyệt lúng túng đáp.

Bàn tay Lam Thiên lạnh lạnh chạm vào má đang nóng của nó...cảm giác man mát rất dễ chịu. Và cả sự quan tâm đó mang đến cảm giác thật kỳ lạ.

- Nghi ngơi sớm!

Lam Thiên nói xong rồi bước vào trong.

Từ Nguyệt và Từ Lãm như được lệnh ân xá, ba chân bốn cẳng chạy đi.

Giờ đến lượt Lam Thiên suy nghĩ vẩn vơ trong làn nước nóng. Trong đầu hiện lên hình ảnh cậu nhóc nào đó mới xuất hiện, gò má ửng hồng, mái tóc ướt nước rủ xuống ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, những giọt nước chảy dọc trên khuôn mặt xuống áo. Dù có cố thế nào cũng không xua đi được hình ảnh đó.

Lam Thiên ngả người ra sau. Sao lại thích ghi nhớ hình ảnh của cậu nhóc đó cơ chứ? Thích... Lam Thiên mở to mắt, chữ thích vờn quanh đầu cậu. Lam Thiên lắc mạnh đầu. Không thể nào! Cậu ta là con trai và cậu cũng thế. Không thể nào là thích được. Nhưng nếu không phải thích thì là gì?

Càng nghĩ càng rối, Lam Thiên không ngâm mình nữa. Vốn tưởng được thư giãn giờ lại thêm căng thẳng.

Còn Từ Lãm và Từ Nguyệt sau khi về đến phòng rồi mà tim vẫn đập thình thịch. Chậm một chút là đã bị phát hiện rồi. Nguy hiểm quá đi! Bị một lần như thế này thì lần sau nó sao dám liều lĩnh nữa chứ!

Sáng hôm sau, bọn nó khởi hành về trường. Lam Thiên đi sau. Cậu đứng trên phòng nhìn qua cửa sổ xuống sân. Bên dưới có rất nhiều người, nhưng chỉ vừa mới nhìn xuống cậu đã thấy Từ Nhật trong đám người. Không có chiều cao nổi bật, ngoại hình lại thanh tú đáng ra lại không thể nổi bật đến nổi vừa liếc mắt một cái đã nhận ra. Vậy mà cậu lại dễ nhận ra cậu ta như vậy.

Lam Thiên nhớ đến hồi còn nhỏ, cả nhà ba người, ba mẹ và cậu cùng đến khu vui chơi. Mẹ ham vui nhanh chóng lẫn vào dòng người đông đúc. Thế nhưng ba lại dễ dàng tìm ra mẹ đang ở đâu trong dòng người đó. Khi cậu hỏi, ba đã đáp lại rằng: "Ba chỉ quan tâm mẹ con, người luôn nằm trong mắt thì sao lại không nhận ra?" Lúc đó không hiểu lắm, nhưng giờ đã hiểu đôi chút. Nhưng dùng câu nói đó để lý giải cậu bây giờ quả thật... khó để chấp nhận.

Từ Nguyệt cảm thấy có người nhìn nó. Nó ngước đầu lên, lại ngước nhìn phòng Lam Thiên, thấy không có người mới dời đi chỗ khác. Bằng một cách gì đó, khi cảm giác có ai đó đang nhìn mình từ trên cao, nó lại nghĩ ngay đến Lam Thiên. Nhưng... chuyện cậu nhìn nó... thật khó tin.

- Cậu khó chịu à? - Từ Lãm quan tâm hỏi, mặt nó nhăn nhó, trông không thoải mái lắm.

- Không sao. Sắp trở về trường rồi nên có chút lo lắng.

- Lo lắng gì cơ?

- Giải đấu sắp tới chứ gì! Hi vọng bản thân sẽ làm tốt.

- Tưởng gì! Nếu là cậu chắc sẽ tốt thôi.

- Chắc thế!

Từ Nguyệt cười đáp.

- Mau lên xe đi! - Cô Hoàn đứng ở cửa xe hối thúc.

- Bọn em đến đây!

Lam Thiên từ sau màn đứng ra, nhìn bóng chiếc xe rời đi mãi cho đến khi nó khuất sau những lùm cây.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Gặp lại bạn cũ

Chẳng mấy chốc chỉ còn một tuần nữa là bắt đầu vòng loại Đại hội thể thao. Không khí cả trường Quang Vân sôi nổi hẳn lên, hoạt động câu lạc bộ được tăng cường. Các thành viên chính thức còn được cho nghỉ để chuẩn bị.

Sau mấy ngày luyện tập với cường độ cao, Cô Hoàn quyết định cho mọi người nghỉ một ngày.

- Hôm nay cho các cậu nghỉ một ngày. Ai có kế hoạch đi chơi gì đó cứ tự nhiên.

Mọi người nghe thế liền hò hét. Chẳng cần cậu hô giải tán đều đã chạy bay đi cả. Phòng tập trống trơn chỉ còn lại hai người. Cô Hoàn hỏi Từ Lãm và Từ Nguyệt:

- Hai em có tính đi đâu không?

- Bọn em cũng không biết!

- Vậy đi, anh đang tính đến một nơi. Đi cùng chứ?

- Cũng được ạ!

Bọn nó theo Cố Hoành đến một cửa hàng trong thành phố, bên trong bán rất nhiều dụng cụ thi đấu kendo. Từ Nguyệt và Từ Lãm nhìn đến lóa mắt. Trưng cửa hàng còn trưng bày mấy thanh kiếm Nhật rất đẹp.

- Đẹp thật đấy! Tớ muốn có một thanh quá!

- Nhà tớ còn có thanh đẹp hơn! - Từ Lãm xen vào.

- Thật sao?

- Thật! Ông tớ để nó trong phòng. Chùng nào cậu đến chơi tớ sẽ cho cậu xem.

Trong lúc bọn nó đang tham quan cửa hàng thì từ sau cánh cửa bên trong một người đàn ông lớn tuổi cùng hai chàng trai trẻ bước ra, trên tay hai chàng trai mang một cái túi lớn.

- Cảm ơn chú rất nhiều!

- Không có gì đâu. Lần sau nhớ ghé tới!

- Chú ơi! - Cố Hoành bước tới gọi người đàn ông.

- Cố Hoành đây à! Đơn đặt hàng của cháu chú làm xong rồi đó! Nhưng đến có một mình thế này không thể đem về hết đâu!

- Cháu có mang theo tùy tùng. - Cố Hoành cười đáp. Cậu vẫy tay gọi bọn nó. - Từ Nhật! Lâm Nhất! Mau lại đây.

Chàng trai có mái tóc rẽ tre vừa nghe tên "Từ Nhật" liền giật mình.

- Là cậu!

Trong giọng nói của cậu ta vừa mang theo kinh ngạc lẫn vui sướng.

- Long Phi, lâu quá không gặp cậu!

Từ Nguyệt cũng vui không kém. Chàng trai này chính là đồng đội, cũng là người đã giúp đỡ nó rất nhiều khi còn học ở Hoa Kiếm.

- Sao cậu lại tới đây? - Nó hỏi.

- Tớ theo đội trưởng đến mua kiếm cho câu lạc bộ. À, đây là đội trưởng của tớ, đội trưởng Minh Tường của trường Lam Tĩnh.

- Hóa ra là người hùng của Lam Tĩnh. - Cố Hoành xoa cằm đánh giá chàng trai tên Lam Tĩnh người có khuôn mặt khá điển trai, đôi mắt sáng, toát lên sự chững chạc.

- So với Cố Hoành của Quang Vân tôi còn kém xa. - Minh Tường khiêm tốn nói.

- Gì chứ! Cậu nói thế làm tôi rất ngại. - Cố Hoành nói thế nhưng lại cười đắc ý vô cùng.

Long Phi có vẻ lo lắng nhìn nó.

- Cậu có gì muốn nói sao? - Nó hỏi.

- Chúng ta nói chuyện riêng một chút được chứ? - Long Phi hỏi.

- À, đương nhiên là được.

Nó theo Long Phi ra ngoài. Cậu bạn chần chừ, lúc muốn nói lúc không.

- Có chuyện gì khó nói lắm sao?

- Ừm. Cậu vẫn khỏe chứ?

- Tớ khỏe lắm. Còn cậu và mọi người?

- Điều tốt cả. Ừm, Từ Nguyệt, cậu cũng tham gia Đại hội lần này sao?

- Phải. Đây là mục đích họ chiêu dụ tớ mà.

- Từ Nguyệt, tớ nói này nhé! Dù trong lúc diễn ra Đại hội có chuyện gì xảy ra cậu cũng không được mất bình tĩnh, nhất định nhé! - Long Phi kích động

nói.

- Cậu nói chuyện gì là chuyện gì cơ? - Từ Nguyệt nhún mày.

- Cậu cứ hứa với tớ đi!

- Được rồi. Tớ hứa với cậu! - Từ Nguyệt nói.

- Vậy là tớ yên tâm rồi! Từ Nguyệt, tớ không muốn thấy cậu tự trách bản thân. Từ Nguyệt, hãy yêu thương chính mình nhé!

- Long Phi, cậu càng nói tớ lại càng không hiểu. Rốt cuộc sẽ có chuyện gì xảy ra mà khiến cậu bất an, lo lắng thế?

- Tớ...

Long Phi vừa định nói thì Minh Tường kêu cậu. Long Phi nhìn nó rồi vội vàng chạy tới bên cạnh Minh Tường. Xách đồ rồi đi.

Từ Nguyệt không kịp kêu cậu nói hết đành trân trân đứng nhìn cậu rời đi, trong lòng dâng lên rất nhiều nghi vấn.

- Từ Nhật, đến xách đồ nào! - Cố Hoành gọi nó.

- Em đến đây!

Lời nói lập lờ của Long Phi để lại vướng mắc lớn trong lòng nó. Nó có cảm giác chuyện xảy ra ở Đại hội mà cậu nói có liên quan đến nó. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì chứ?

- Con đang suy nghĩ gì đấy? - Hoàng Mộc sắp xếp tư liệu hỏi nó. Từ lúc vào phòng y tế, nó cứ ngồi thẩn thờ bên cửa sổ.

- Không có gì đâu ạ. Con đang lo lắng về Đại hội sắp tới thôi ạ!

- Con nhất định sẽ làm tốt thôi! - Hoàng Mộc nói. Ông ngồi xuống ghế ngã người ra sau, ngẩng đầu nhìn trần nhà. - Thời gian trôi nhanh thật! Mới đó mà đã được hai năm kể từ lúc Từ Nhật mất!

Nó giật mình mở to mắt bàng hoàng. Phải rồi, anh của nó cũng mất trong lúc Đại hội thể thao đang diễn ra. Vào khoảng thời gian này. Vào khoảng thời gian anh trông chờ nhất.

Nó đưa mắt nhìn ra ngoài, con gió mát cọ xát vào da mặt.

Lam Thiên đang rất bận rộn chuẩn bị cho Đại hội, không có thời gia, nghỉ ngơi nhiều, dù là người sắt cũng sẽ mệt mỏi.

Rời khỏi phòng hội kị luật, bước xuống cầu thang với bước chân loạng choạng. Trước mắt lơ mơ nhìn thấy một bóng người đang đi qua cầu thang.

- Á, kị túc xá trường!

Từ Nguyệt sợ hãi đỡ lấy người con trai cao lớn. Đang đi ngang qua thì thấy cậu có dấu hiệu ngã xuống, nó mà không kịp đỡ là cậu ngã sấp mặt rồi.

- Anh không sao chứ?

- Không sao... - Lam Thiên thều thào đáp. Người vẫn dựa vào nó.

- Anh... - Nó cảm thấy Lam Thiên đang rất mệt mỏi. Hai tay giơ ra lại lúng túng không biết đặt ở đâu.

Lam Thiên hít lấy mùi hương dễ chịu trên người nó, cảm giác mệt mỏi cũng tan biến đi chút ít. Bình thường, cậu rất bài xích khi tiếp xúc với người không phải người thân của mình. Thế nhưng lại hết lần này đến lần khác thân cận với nó, thậm chí còn có lúc chủ động. Đến cả lúc này, nếu là người khác cậu đã đẩy ra từ lâu nhưng lại dựa vào người nó đã nghỉ ngơi. Càng lúc càng thấy bản thân kì lạ!

Lấy lại được tỉnh táo, Lam Thiên vực người đứng thẳng dậy, day day thái dương hỏi nó:

- Sao cậu lại tới đây?

- Tôi đang đi tìm anh. Mọi người nói anh ở phòng hội kị luật nên tôi tới đây.

- Tìm tôi có chuyện gì?

- Tôi muốn xin anh cho tôi rời khỏi trường hai ngày. Tôi muốn trở về nhà cũ một chuyến.

- Có chuyện gì sao? - Lam Thiên hỏi.

- Chuyện riêng thôi ạ. - Từ Nguyệt nhỏ giọng đáp. lông mi rũ xuống, sắc mặt không vui.

Lam Thiên lờ mờ đoán được chuyện riêng này là chuyện buồn. Rốt cuộc cậu nhóc này có bao nhiêu chuyện để bày ra về mặt thiếu sức sống vậy chứ!

- Không được sao ă? - Từ Nguyệt ngược nhìn cậu hỏi.

- Không phải là không được. Chỉ cần không ảnh hưởng đến việc thi đấu là được rồi.

- Cảm ơn anh.

Lam Thiên gật nhẹ một cái. Cậu còn có việc nên không nói chuyện tiếp với nó nữa. Thế nhưng vừa nâng bước chân, cơ thể lại lung lay muốn ngã.

- Kí túc xá trường! - Từ Nguyệt vội vịn cậu lại. - Trông anh xanh xao lắm, nên đi nghỉ ngơi đi!

- Không được! Tôi còn việc! - Lam Thiên nhú mày nói.

- Anh phải nghỉ ngơi! - Từ Nguyệt trừng mắt gắt lên. Giọng điệu ra lệnh làm Lam Thiên ngạc nhiên nhìn nó. Nhận ra mình vừa dùng giọng điệu không tốt, Từ Nguyệt ngưng ngừng nói. - Tôi chỉ muốn anh nghỉ thôi. Công việc lúc nào giải quyết chẳng được... sức khỏe mới quan trọng.

Dường như còn sợ Lam Thiên sẽ mắng nó, Từ Nguyệt thỉnh thoảng liếc nhìn cậu. Lam Thiên không tức giận, ngược lại trong lòng còn có một cổ ấm áp. Nó sợ cậu vậy mà vì lo lắng mà kích động, quên đi sự rụt rè thường ngày.

- Nhờ cậu đưa tôi về, được chứ?

Không biết có phải là do đang mệt hay không mà nó cảm giác giọng của cậu mềm đi rất nhiều, khí thế lạnh lùng thường ngày biến đâu mất hết, sự thân thiết kỳ lạ đột ngột xuất hiện giữa hai người. Nghĩ đến Lam Thiên giúp mình nhiều lần, bản thân cũng nên trả ơn. Từ Nguyệt gật đầu đáp ứng, cẩn thận điều cậu về kí túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bạn của Tử Nhật?

Nhận được sự cho phép của Lam Thiên, nó trở lại thành phố cũ. Không còn nhà và họ hàng thân thích ở đây, Từ Nguyệt tạm thời ở nhờ nhà Long Phi. Ba mẹ cậu đối với nó rất quan tâm.

Từ Nguyệt ghé thăm lại bạn bè trong câu lạc bộ. Lúc còn đi học, vì phải mượn thân phận của anh trai, nó ít tiếp xúc với người khác, nên ngoài các thành viên trong câu lạc bộ nó không có người bạn thân thiết nào.

Tốt nghiệp, các bạn đều chia ra, có người đã chuyển đến học ở thành phố khác chỉ còn vài người ở lại. Thế nhưng những người ở lại vẫn đang không ngừng luyện tập. Nó đoán kì Đại hội này khá gian nan.

Mục đích chính Từ Nguyệt trở lại là thăm mộ anh trai.

Anh trai nó mất và mộ của anh chỉ có những người thân thiết biết.

Trên đường đến mộ của anh, ba nó có gọi điện cho nó.

- Từ Nguyệt, con đã gần đến chưa?

- Vâng, con sắp đến rồi. Mà ba sao rồi? - Từ Nguyệt hỏi. Ba nó thân là bác sĩ mà lại bị ốm. Nếu không hai cha con đã có thể về cùng nhau.

- Cũng sắp khỏe rồi. Cũng nhờ có Ngọc Lan... Á, con nhớ nói với Tử Nhật ba cũng nhớ nó lắm. - Hoàng Mộc phát hiện bản thân lỡ lời vội nói lảng đi.

- Ba, ba và cô giáo dạy anh thân thiết lắm đó. - Từ Nguyệt cười khúc khích.

- Nào có!

- Cố lên ba! Con ủng hộ ba. Cô Ngọc Lan là một người phụ nữ tốt.

- Con nói gì thế chứ!

- Thôi, con cúp máy đây. Ba nhớ nghỉ ngơi đầy đủ.

Từ Nguyệt tắt máy. Nó xốc túi đồ, bước vào nghĩa trang. Từ đằng xa, nó thấy có một chàng trai lạ đứng trước mộ anh nó. Từ Nguyệt không vội bước tới, nó đứng từ xa quan sát. Chàng trai ấy có mái tóc rũ xuống, thân hình cao ráo, khoác chiếc áo ấm dày. Anh ta đứng một hồi lâu, nói cái gì đấy và đặt bó hoa lên mộ anh nó. Nó thấy nét mặt anh ta đau buồn, cả người đều tỏa ra sự mệt mỏi.

Lúc anh ta muốn rời đi, nó vội nấp qua một bên. Không hiểu sao nó có cảm giác không nên gặp anh ta lúc này. Đợi anh ta khuất bóng, Từ Nguyệt mới đến trước mộ Từ Nhật. Nó nhìn bó hoa cúc Zinna. Hoa cúc Zinna, loài hoa tượng trưng cho kỉ ức và những suy nghĩ về người bạn đã xa. Từ Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn ra xa con đường mà chàng trai đã đi. Anh ta rốt cuộc là ai? Là bạn của Từ Nhật sao? Và làm sao anh ta biết mộ của Từ Nhật nằm ở đâu chứ?

Từ Nguyệt khụy gối, vuốt nhẹ lên tấm bia mộ, lướt qua di ảnh của anh mình. Vứt đi suy nghĩ về chàng trai lạ, nó bắt đầu tâm sự với anh nó về những chuyện đã qua. Bao nhiêu tâm sự nặng lòng nó đều có thể dễ dàng nói ra. Dù biết rằng anh nó sẽ không nghe được những lời này nhưng không hiểu sao Từ Nguyệt vẫn cảm thấy an tâm như lúc anh còn sống, người anh trai cho nó một điểm tựa vững chắc.

Nhìn lên bầu trời xanh ngắt, Từ Nguyệt tựa đầu vào bia mộ. Nghĩa trang đáng sợ lại khiến nó thấy an bình. Nghĩ đến Từ Nhật, Từ Nguyệt chợt nghĩ đến viễn cảnh anh còn sống, có lẽ nó vẫn là một cô bé yếu đuối dựa dẫm vào anh trai mình mà thôi.

Bất giác, Từ Nguyệt ngủ quên và khi nó tỉnh lại trời đã xế chiều. Và trên người nó xuất hiện thêm chiếc áo khoác dày. Nó nhận ra chiếc áo này, đây là chiếc áo chàng trai kia mặc lúc nãy. Anh ta đã trở lại sao? Từ Nguyệt nghi hoặc cầm chiếc áo. Nó tính toán về hòi Long Phi về người đó. Cậu là người bạn thân thiết nhất với anh nó, ắt hẳn sẽ biết người bạn đó của Từ Nhật.

Long Phi thấy nó về mừng muốn chết. Nó bảo tới hai giờ sẽ về mà tới năm giờ chưa thấy mặt đâu, cậu cứ lo nó bị chủ nợ bắt gặp.

-Cậu làm tớ lo quá đi! - Long Phi ôm tim nói.

-Xin lỗi, tớ ngủ quên! - Từ Nguyệt ngượng ngùng nói.

-Ồ đó mà cậu cũng ngủ được... thật là.

-À, Long Phi. Tớ có chuyện muốn hỏi cậu.

-Chuyện gì vậy?

-Anh trai tớ còn người bạn nào nữa không? Ý tớ là người biết về cái chết của anh ấy.

-Sao đột nhiên cậu lại hỏi thế? - Sắc mặt Long Phi trầm xuống.

-Hôm nay tớ thấy có người lạ đến thăm mộ Từ Nhật. Cậu biết gì không?

-Tớ không biết. Từ Nhật... không có người bạn nào ngoài bọn tớ cả. Mẹ tớ nấu xong bữa tối rồi, chúng ta đi ăn thôi.

Long Phi tỏ ý trốn tránh. Từ Nguyệt lấy làm lạ với thái độ đó. Chắc chắn có chuyện gì về anh nó mà cậu không muốn cho nó biết. Đó là chuyện gì?

Từ Nguyệt trở lại trường với bao nỗi băn khoăn trong lòng. Thế nhưng nó không thể để chuyện riêng làm ảnh hưởng tinh thần thi đấu. Còn vài ngày nữa Đại hội sẽ khai mạc. Nó phải lấy lại tinh thần.

Buổi tối, Từ Lãm cầm theo danh sách các trường tham gia giải đấu. Vào phòng, cậu ngạc nhiên khi thấy nó đang ngồi làm bài tập. Mọi khi nó toàn về trễ, hôm nay lại phá lệ về sớm.

-Cậu không đi làm thêm à?

-Tớ nghỉ một tuần rồi. Trong thời gian diễn ra giải đấu tớ tạm nghỉ.

-Thế mà tớ không để ý. Vậy lúc tan trường cậu đi đâu đấy?

-Ra ngoài mua ít đồ thôi. - Từ Nguyệt đáp.

-Cậu mua đồ gì thế? - Từ Lãm tò mò hỏi thêm.

-Từ Lãm, cậu không nên hỏi quá nhiều chuyện riêng tư của một cô gái. Như thế không tốt đâu. - Từ Nguyệt lắc đầu nói với cậu.

-Mua đồ gì cũng là chuyện riêng tư sao? - Từ Lãm gãi gãi đầu khó hiểu. Biết được thân phận của nó cậu cũng cảm thấy lời ba nói chí lí. Con gái quả thật khó hiểu. Dẹp chuyện đó sang một bên, Từ Lãm đưa cho nó danh sách các trường thi đấu. - Đây, năm nay có khoảng hai mươi trường tham gia, cậu xem qua đi.

-Cũng nhiều đấy chứ. Giải toàn quốc khác với những giải đấu nhỏ, thực lực bọn họ chắc cũng ghê lắm.

-Đương nhiên rồi. Nếu quá dễ dàng giành chiến thắng thì còn đâu thú vị nữa.

-À, phải rồi. Cậu có thấy kí túc xá trường ở đâu không? Ban này tớ lên phòng anh ấy báo cáo mà không thấy.

-Cậu không biết? Anh ấy nhập viện rồi. Chắc do làm việc quá nhiều. Tớ cũng chỉ nghe anh ấy nhập viện, muốn đi thăm cũng không biết là ở bệnh viện nào.

-Vậy sao?

Nó mới về trường sáng nay liền vội vã đi học, không biết chuyện này. Có lẽ không ai nghĩ sẽ có lúc Lam Thiên nhập viện vì mệt mỏi. Tay bắt gác sờ lên vai, nhớ lại cảnh Lam Thiên tựa lên nó. Anh ta cũng sẽ có lúc mệt mỏi đến thế. Không phải một con người siêu việt như mọi người vẫn nghĩ.

-Nếu muốn báo cáo cậu báo với anh Cao Văn ấy. Bây giờ anh ấy tạm thời kiêm luôn chức kí túc xá trường rồi.

-Được rồi. Để lát tớ lên báo lại vậy.

Làm xong bài tập trên lớp, Từ Nguyệt cầm theo bản báo cáo lên phòng Cao Văn và Diệc Phàm. Tay mới vừa đưa lên toan gõ cửa đã nghe âm thanh ầm ĩ bên trong.

-Cao Văn! Tớ ghét cậu!

Cửa cách âm mà còn nghe được thế này chắc chắn phải hét rất lớn. Từ Nguyệt nhất thời sững sờ không biết có nên gõ hay không. Nó chưa kịp phân vân xong cửa phòng đã bật tung ra, may mắn nó né tránh kịp nếu không bị cửa ép dẹp lép rồi. Sau đó, Diệc Phàm từ trong phòng chạy ra. Trên người mặc một chiếc áo thun, quần sooc chạy ra, cầm đầu cầm cổ chạy đi.

-Diệc Phàm!

Cao Văn đứng ở cửa gọi lớn. Lời chưa dứt bóng dáng Diệc Phàm đã biến mất.

-Tên này! Không bao giờ chịu nghe rõ mọi chuyện cả.

-A, hội trưởng. - Từ Nguyệt cẩn thận gọi cậu. Sắc mặt Cao Văn không tốt cho lắm.

-Từ Nhật đấy à? Cậu đến tìm tôi có chuyện gì? - Lời nói có chút uể oải nhưng Cao Văn vẫn cố tỏ ra bình thản.

-Báo cáo.

-Được rồi. Cậu về phòng đi. Đại hội sắp tới rồi, nhớ đừng để bản thân bị bệnh. - Cao Văn nói xong xoay người vào phòng, đóng cửa lại.

Từ Nguyệt nhìn cánh cửa khép chặt, nghĩ thầm:"Anh không phải nên đuổi theo hội phó sao?"

Chuyện của người ta nó không chen vào được. Đành trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Cuộc gặp bất ngờ

Hai ngày nữa Đại hội khai mạc, trường cho học sinh nghỉ. Từ Lãm mới sáng sớm đã chạy ra ngoài. Vốn tính rủ cậu luyện tập chung, giờ nó đành đi tìm ba mình trò chuyện. Gõ cửa phòng không thấy ông ra. Một cậu bạn đi ngang qua, thấy vậy nói:

-Cậu tìm thầy Mộc hả? Thầy ấy đang ở ngoài sân nói chuyện với cô Ngọc Lan đó! Từ Nhật, cậu sắp có mẹ kế rồi.

-Tớ còn mong đấy.

Nó ra ngoài sân, quả nhiên thấy ba và cô Ngọc Lan đang nói chuyện. Cô Ngọc Lan năm nay cũng hơn ba mươi, tính cách mạnh mẽ. Có nhiều người đồn do tính cách đó nên tới giờ cô mới ế. Thế nhưng không thể phủ nhận rằng cô rất đẹp, một người phụ nữ có vẻ đẹp thanh lịch, khuê các. Tới giờ nó vẫn không hiểu sao cô lại coi trọng ba nó.

Không biết hai người đang nói chuyện gì mà ba nó tỏ ra khó xử. Từ Nguyệt tiến lại gần hơn để nghe rõ.

-Xin lỗi cô. Hôm nay tôi thực sự không đi được.

-Anh bận việc gì thế? Tôi có thể chờ.

-Tôi có giúp đàn anh của mình xử lí hồ sơ bệnh án. Giờ tôi phải đi giao cho anh ấy gấp. Từ đây đến đó khá xa, mất nhiều thời gian... cô vẫn là không cần đợi.

-Không sao. Tôi có thể đi cùng anh.

-Như vậy... không ổn cho lắm.

-Đề con đi cho. - Từ Nguyệt tiến lại nói.

-Từ Ng... Từ Nhật! Hôm nay còn không luyện tập sao? - Hoàng Mộc hỏi.

-Anh Cố Hoành cho nghỉ. Anh ấy bảo luyện tập mấy tháng vậy là đủ rồi. Ba đưa hồ sơ bệnh án đây, con đem đến cho chú Dương Minh cho. Ba đi chơi với cô ấy đi. - Từ Nguyệt tích cực giúp ba mình tìm mùa xuân thứ hai.

-Nhưng mà...

-Không nhưng nhị gì hết. - Từ Nguyệt đẩy ba mình tới gần cô Lan. - Nhờ cô chăm sóc ba em.

-Cảm ơn em. - Cô Ngọc Lan cười nói.

-Ba cứ đi chơi vui vẻ. - Từ Nguyệt vẫy tay tạm biệt hai người.

So với người mẹ đã bỏ đi lúc ba nó gặp khó khăn, nó càng tin tưởng cô Ngọc Lan sẽ đem tới hạnh phúc cho ba nó.

Từ Nguyệt vào phòng ba, lấy hồ sơ bệnh án mang đến phòng khám của Dương Minh. Lúc nó đến, Dương Minh đang khám cho bệnh nhân, ông làm việc cả chủ nhật. Đây chính là minh chứng điển hình cho một bác sĩ yêu nghề, làm việc gần như 24/7 luôn.

-Từ Nhật đến đây à. Cháu mau vào đi.

-Ba cháu hôm nay có việc bận nên cháu đem hồ sơ bệnh án đến thay cho ông ấy.

-Cảm ơn cháu. À, phải rồi. Chú nhờ cháu một việc được chứ.

-Việc gì vậy ạ?

-Chú có thằng cháu bị bệnh hiện đang tá túc. Mấy ngày nay phát sốt liên tục, giờ chú đang bận, cháu vào phòng xem nó thế nào giúp chú với. Phòng cũ của cháu đấy!

-Được ạ.

Cốc cốc. Từ Nguyệt gõ cửa. Bên trong không có động tĩnh. Nhớ lại lời Dương Minh nói, không biết người bên trong có bị sao không? Từ Nguyệt thử vịn núm cửa. Cạch. Cửa không khóa. Nó hơi hé cửa, nhỏ giọng hỏi:

- Có ai không?

Nhìn thấy trên giường không có người, nó đẩy cửa rộng ra bước vào. Chăn trên giường đã được xếp gọn, không lẽ người đó rời giường rồi.

Cửa phòng tắm bất ngờ mở ra. Từ Nguyệt theo bản năng nhìn sang. Liếc nhìn một cái lập tức quay người.

Người bước ra vừa tắm xong, thân trên để trần lộ ra cơ thể rắn chắc, dáng người chuẩn hoi cả siêu mẫu trên tạp chí. Tóc lau chưa khô, nước nhỏ giọt xuống, lăn dài theo gò má rồi rơi xuống ngực, lăn xuống bụng. Từ Nguyệt đỏ mặt, vội thu lại tầm mắt trước khi nó tiến quá xa.

-Từ Nhật, sao cậu lại ở đây? - Lam Thiên vắt khăn lên vai hỏi.

-Tôi... tôi. Trước hết, anh mặc quần áo đàng hoàng đi đã!

Từ Nguyệt lấp bắp nói xong liền phóng vụt ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Lam Thiên hơi ngẩn người. Có gì mà nó chạy như ma đuổi vậy. Lam Thiên lấy khăn lau nốt đầu. Trong đầu mãi nghĩ đến phản ứng có nó. Bỗng trong đầu hiện lên hai chữ "ngượng ngùng".

-Không lẽ nhìn thấy mình ở trần nên ngượng ngùng sao? Có phải con gái đâu chứ!

Mãi nghĩ thế, Lam Thiên không phát giác ra mặt bản thân hơi đỏ lên. Bản thân cậu cũng đang ngượng ngùng.

Sau một hồi trấn tĩnh bản thân, Từ Nguyệt muốn về thì Dương Minh lại nhờ thêm một chuyện. Lam Thiên vẫn đang trong quá trình hồi phục, cần phải ăn uống đầy đủ. Dương Minh nhờ nó nấu giúp bữa sáng cho cậu.

Nó không ngờ người cháu mà Dương Minh nói lại là Lam Thiên. Nếu vậy thì hóa ra cậu bị bệnh mấy ngày đều ở lại đây. Phòng khám của Dương Minh không lớn lắm, không ai nghĩ đến cậu sẽ ở một phòng khám nhỏ như thế này. Có lẽ Từ Lãm cũng không nghĩ đến.

- Từ Nhật.

- Kí... kí túc xá trường. - Nó giật nảy người.

- Cậu đang nấu cái gì đấy? - Lam Thiên nhướn người lên hỏi.

- Cháo. Chú Dương Minh bảo anh còn chưa khỏe hẳn, nên ăn cháo.

- Hừm.

Lam Thiên không phản ứng gì nhiều nhưng nó nhận ra trong mắt cậu có sự chán ghét.

- Anh không thích ăn cháo sao?

- Tôi đã ăn nó năm ngày ba bữa liên tiếp.

Một câu ngắn gọn cho biết đáp án.

Năm ngày ba bữa? Đến nó còn phải ngán đấy chứ!

- Vậy... nôi cháo này...

- Thôi, ăn nốt ngày hôm nay. Dù sao chiều nay tôi cũng phải trở về trường.

Lam Thiên kéo ghế ngồi xuống bàn ăn.

- Anh đã khỏe hẳn chưa?

- Khỏe lắm rồi.

Cháo nấu xong, Từ Nguyệt múc ra một bát lớn cho Lam Thiên. Lam Thiên cầm muống, thấy nó cứ đứng tần ngần, không có ý định ngồi xuống liền hỏi:

- Cậu không ăn sao?

- Tôi ăn ở kí túc rồi.

- Vậy là tôi phải một mình ăn hết nôi cháo ấy.

Từ Nguyệt nghe thế, ngo sang nôi cháo khá lớn mà mình nấu. Bỗng dưng... nó cảm thấy tội lỗi. Lam Thiên không thích ăn cháo vậy nó nấu hẳn một nôi to.

- Để tôi... ăn cùng anh.

- Tôi không miễn cưỡng cậu. - Lam Thiên ngẩng đầu nhìn nó chằm chằm.

- Không... không miễn cưỡng. - Ánh mắt đỏ của cậu rất có lực sát thương. Nó không tài nào nhìn thẳng được.

Trải qua mấy phút yên lặng, ăn hơn nửa bát, Lam Thiên hỏi chuyện:

- Ở trường thế nào rồi?

- Vẫn ổn. Mọi người đang nghỉ ngơi trước khi ra trận.

- Thế cũng tốt. Còn chuyện gì nữa không?

Từ Nguyệt chợt nhớ đến chuyện giữ Cao Văn và Diệc Phàm. Từ ngày hôm đó, nó không còn thấy Diệc Phàm ở kí túc xá nữa còn mỗi lần gặp Cao Văn đều thấy "gấu trúc".

- Có vẻ như giữa hội trường và hội phó xảy ra chuyện gì đó. - Từ Nguyệt ngập ngừng nói.

- Cao Văn và Diệc Phàm? - Lam Thiên nheo mắt lại. Cao Văn có gọi điện báo cho cậu vài chuyện nhưng chưa hề nói giữa cậu ta và Diệc Phàm xảy ra mâu thuẫn.

Từ Nguyệt kể hết chuyện bữa trước cho Lam Thiên nghe. Nghe xong, cậu thoáng trầm ngâm sau đó cười nhẹ với nó bảo:

-Cậu đừng bận tâm chuyện này. Tôi sẽ giải quyết. Dù sao cũng cảm ơn cậu đã cho tôi biết.

-Không có gì. - Từ Nguyệt cuối đầu đáp.

Thông thường sau khi bệnh, người ta thường trở nên hốc hác, xấu xí vậy mà nó lại thấy Lam Thiên trở nên rạng rỡ hơn. Cái này gọi là đẹp trong mọi hoàn cảnh sao?

-Đầu cậu sắp lọt vào bát rồi đấy. - Lam Thiên khẽ cười nhắc nhở.

Cậu phát hiện thái độ của nó đối với mình có chuyển biến mới. Bình thường không dám đối diện cậu vì lo sợ, nay lại vì thẹn thùng. Má và hai tai đều đỏ ửng lên, thoát nhìn rất đáng yêu. Không có một chàng trai nào thích được gọi đáng yêu nhưng cậu không nghĩ ra từ nào khác để hình dung về nó.

Từ Nguyệt ăn xong, rửa vội bát rồi chạy. Ở cạnh Lam Thiên thế này nó thấy không thể nào tự nhiên được. Vẫn còn sớm, nó chưa tính toán về tức xá. Dù sao lâu lâu được nghỉ, mọi người đều chạy đi chơi cả, nó có về cũng không biết làm gì. Vì vậy, Từ Nguyệt đi dạo phố một mình.

Không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng hiếm có. Đi ngang qua công việc, nó thấy Từ Lãm bị một cô gái mặc quân phục đánh. Ban đầu còn tưởng cậu bị bắt nạt nhưng lại nghĩ đến thân hình cao lớn cùng một thân công phu của cậu, nó phải gạt đi suy nghĩ đấy. Cho nên, chỉ có thể là cậu chịu cho người ta đánh.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Diệt Hoa

Từ Lãm ôm bụng, đã bao năm trôi qua mà cô bạn này vẫn ra tay ác như vậy. May mà cậu không tòi nếu không đã bị hạ gục.

Trái với cú đánh đầy uy lực, chủ nhân của nó lại có thân hình mảnh mai được ôm trọn trong bộ quân phục rộng thùng thình màu xanh lam nổi bật lên làn hơi ngấm khòe khoắn. Cô gái bẻ bẻ khớp tay, vắn vắn khớp cổ bước lại sát Từ Lãm.

Từ Lãm cuống quýt nhảy ra xa, chỉ tay hét lớn:

- Cậu còn muốn đánh tớ?

- Đó mới là trừng phạt nhẹ thôi đấy! Ai bảo cậu đi không chào về không báo hả?

- Đâu...đâu thể trách tớ. Đại ti à, tớ là bị ép đó!

- Lí do lí trầu! Đánh trước rồi chúng ta nói chuyện sau!

- Tớ không muốn! - Từ Lãm ôm bụng xoay người muốn chạy. Vừa quay đầu cậu liền hóa đá.

- Xin chào. - Từ Nguyệt giơ tay chào cậu.

- Ya!

Trong lúc thất thần, Từ Lãm bị đấm đòn oanh oanh liệt liệt ngã xuống trước mặt nó. Có vẻ rất đau đó.

- Nhẹ... nhẹ thôi. - Từ Lãm một tay vén áo để lộ vết bầm tím, la oái oái lên mỗi khi Từ Nguyệt vô tình sứt thuốc mạnh tay.

- Có chút đó đã kêu như heo chọc tiết. Cậu đúng là vô dụng.

Cô gái mặc quân phục đứng dựa vào cột đèn, hai tay khoanh lại trước ngực, hừ hừ mũi khinh thường.

- Cậu xem có đứa con gái nào nói chuyện như cậu không? Ăn nói khó nghe. - Từ Lãm trừng trừng mắt nói.

- Cậu muốn bị đánh nữa à! - Cô gái quơ quơ nắm tay đe dọa.

Từ Lãm vừa bị dọa vội rút người lại. Chàng trai cao mét tám lại tỏ ra sợ hãi một cô gái nhỏ như thế muốn có bao nhiêu mắt mặt có bấy nhiêu. Từ Nguyệt cố gắng đè nén tiếng cười muốn bật ra khỏi miệng, nó muốn chế giễu Từ Lãm lắm nhưng nể tình cậu thê thảm thế này, nó đành phải giúp cậu giữ chút thể diện.

Từ Lãm dù có ngốc cũng nhận ra bả vai nó run lên vì cái gì, cậu thẹn quá gắt lên:

- Cậu không được cười!

Từ Nguyệt cố gắng gạt đầu. Gian nan giúp cậu bôi thuốc xong, nó quay ra đằng sau bật ra một tiếng cười khẽ. Sau không nhận được tò mò, hỏi Từ Lãm:

- Cậu và cô ấy là bạn sao?

- Phải. - Từ Lãm rầu rĩ nói.

- Chúng tôi là bạn từ nhỏ. - Cô gái bổ sung thêm. - Tôi tên Diệp Hoa.

Người ta đã giới thiệu trước, nó cũng nên đáp lại.

- Tôi tên Từ Nhật. Bạn của Từ Lãm.

- Từ Nhật? Cậu chính là cái cậu Từ Nhật đó sao? Có chút... không giống! - Diệp Hoa cau mày.

Trái tim Từ Nguyệt đập thịch một cái. Cô gái này biết anh trai nó sao?

- Cậu và cậu ấy từng gặp nhau sao?

- Một lần thôi. Cậu có nhớ tớ có kể với cậu lúc trốn tập ra ngoài có gặp vụ cướp không? Lúc đó cậu ấy đã cùng tớ bắt đấy!

- Hả? Cái vụ ba năm trước ấy hả? Cậu còn nhớ vậy sao?

- Đương nhiên rồi. Lúc ấy cậu ta ra chiều đẹp mắt đến thế cơ mà!

Xem ra có nhiều chuyện liên quan tới anh hai mà nó không biết. Từ Nguyệt lo lắng anh nó quen biết quá nhiều, nếu sau này chẳng may gặp mặt nó lại chẳng có chút ấn tượng gì về họ... sẽ bị lộ ra không phải anh hai mất.

- A. Tới giờ rồi! Tớ phải đi đây! Lần này tạm tha cho cậu!

Diệp Hoa vẫy tay một cái rồi chạy đi. Từ Lãm lo lắng gọi nó mấy lần.

- Từ Nguyệt! Từ Nguyệt!

- Á! Cậu gọi tớ.

- Cậu đừng quá lo lắng. Cậu và Diệp Hoa không quen biết nhiều. Cậu ấy sẽ chẳng nhận ra đâu.

- Tớ biết rồi. À, mà cô ấy đâu rồi?

- Về trại tập huấn rồi. Diệp Hoa học trường quân đội. Vì biết tớ về không báo nên tranh thủ chạy tới đánh. Chắc... ở riết trong đó tính càng ngày càng bạo. - Từ Lãm cảm thấy cả người tê rần lên, dư âm đòn đánh của cô vẫn còn khiến cậu ê ẩm cả mình.

- Cậu đấy! Lo mà rèn luyện cơ thể đi! Bị một cô gái đánh đến thảm bại. - Từ Nguyệt phì cười vỗ mạnh lưng cậu.

- Ai ui. Đó là do tớ không đánh con gái nha.

- Thôi khỏi ngại biện. Giờ về trường chưa?

- Về. Hôm nay ra đường rất xui xẻo.

Ngay tối hôm đó, Lam Thiên về lại kí túc xá. Lúc cậu về cũng khá muộn, mọi người đều ở trong phòng. Lam Thiên gõ cửa phòng Cao Văn. Gõ nhiều lần, Cao Văn mới mang bộ dạng mệt mỏi ra mở cửa.

- Lam Thiên! Cậu về rồi sao?

- Diệp Phàm đâu?

- Cậu ấy... về nhà rồi! - Cao Văn né tránh tầm mắt của Lam Thiên đáp.

- Cậu ấy không có về nhà!

- Cái... cái gì? Cậu ấy không về nhà thì đi đâu? - Cao Văn lo lắng đến hoảng loạn.

- Vào trong phòng, chúng ta từ từ nói chuyện. - Lam Thiên thở nhẹ một hơi nói.

- Được... - Cao Văn thấy Lam Thiên bình thần như vậy đoán ra cậu biết Diệp Phàm đang ở đâu.

Cao Văn thu dọn lại giấy tờ trên bàn rồi ngồi đối diện với Lam Thiên.

- Hai cậu xảy ra chuyện gì à? - Lam Thiên hỏi.

- Diệc Phàm không nói với cậu sao? - Khi có chuyện gì xảy ra, Diệc Phàm nhất định đều sẽ nói cho Lam Thiên biết.

- Xem ra chuyện này nghiêm trọng hơn tớ tưởng. - Lam Thiên lạnh giọng, tặng cho Cao Văn một ánh mắt sắc bén. - Tại sao hai cậu lại cãi nhau? Diệc Phàm tuy có chút trẻ con nhưng không phải người thiếu suy nghĩ và bông bột. Lần này cãi nhau với cậu là bỏ đi một mạch chắc chắn là vì chuyện lớn.

Cao Văn cau có cào cào tóc. Bản thân cậu cũng đâu có muốn chuyện này xảy ra. Mở miệng cũng thật khó nhưng xem chừng điệu bộ của Lam Thiên là muốn chất vấn tới cùng. Nếu giữa cậu và Diệc Phàm xảy ra mâu thuẫn, người Lam Thiên bảo vệ chắc chắn là Diệc Phàm.

- Là mấy ngày trước... Cao Lăng tới tìm tớ.

- Anh ta? Người Cao gia tới tìm cậu làm gì?

- Anh ta vẫn muốn tớ cùng tiếp quản công việc của gia tộc. Hôm đấy lại có bữa tiệc quan trọng đến lời tớ theo cùng.

- Bữa tiệc đó Diệc Phàm cũng tham gia. - Lam Thiên nhăn mày nghĩ. Vì lúc đó cậu vẫn còn bệnh nên không đi được nhưng nghe nói Kiến Hàm cũng nhận được thư mời, chắc chú ta dẫn Diệc Phàm theo. - Rồi sau đó thế nào?

- Tớ cũng không biết cậu ấy có ở đó. Vừa đến đã bị một đám oanh oanh yến yến đeo bám. Cao Lăng trong lúc cao hứng đột nhiên nghĩ tới muốn tớ làm quen với vị tiểu thư nhà nào đó.

Cao Văn nghĩ tới chuyện xảy ra hôm đó liền nhức đầu. Nể tình Cao Lăng, cậu miễn cưỡng tỏ ra thân thiện với vị tiểu thư mà anh ta giới thiệu. Đã là yến hội thì không tránh khỏi khiêu vũ này nọ. Ai mà biết vị tiểu thư kia liễu yếu đào tơ đến mức đứng cũng không tự đứng được cứ thích dựa dựa vào cậu. Đang nhảy tự nhiên vấp chân ngã nhào lên người cậu. Cao Văn lúc đó lơ đãng nhất thời bị đẩy ngã xuống sàn. Khỏi nói cũng biết hình ảnh lúc đó khiến người khác hiểu lầm thế nào. Trùng hợp hơn là, Diệc Phàm vừa tới bữa tiệc,瞥 thấy bóng cậu liền chạy tới tìm. Vừa chạy tới liền thấy một màn như thế, sững sờ chốc lát rồi trừng mắt nhìn cậu đầy tức giận, ùng ùng bỏ đi.

Đương nhiên, đây chỉ là khởi đầu. Một màn bữa tiệc đó cậu có thể giải thích rõ. Nhưng chuyện hiểu lầm không ngừng kéo tới, muốn người khác tin nó là vô tình cũng khó.

Sau hôm đó, cô tiểu thư đó không biết mắc chứng gì thích chạy tới tìm cậu. Ba lần bảy lượt từ chối cũng không thắng được bản mặt trét đầy phấn. Không biết cô ta từ đâu kiếm được số điện thoại của cậu mà nhắn tin tới. Mấy cái tin nhắn kiểu nữ sinh tỏ tình ấy. Với vẻ ngoài của mình, Cao Văn ở trường cũng nhận được nhiều lòng yêu mến như thế cho nên cậu không bận tâm làm gì. Nhưng cậu không bận tâm đâu có nghĩ là Diệc Phàm không màng tới. Bình thường đọc được kiểu tin nhắn như thế trong điện thoại của cậu, Diệc Phàm sẽ vừa cười vừa đọc cho cậu nghe, thoải mái chế giễu một phen. Tự dưng hôm đó lại nổi chứng, cầm điện thoại cậu tức giận ném vào tường. Mấy ngày nay công việc bận bịu, cậu luôn bật điện thoại để giữ liên lạc với người trong hội, áp lực nhiều khiến thần kinh căng thẳng. Nay điện thoại lại bị đập vỡ lúc nửa đêm, Cao Văn tức giận lờ miệng mắng cậu. Lời vừa nói ra cậu thấy hối hận, nhìn thấy đôi mắt đỏ đỏ tội nghiệp của Diệc Phàm lại càng hối hận hơn. Tính nói lời xin lỗi thì Diệc Phàm đã vào phòng đóng mạnh cửa lại.

Sáng ra thì bận tới mặt tối mũi không có thời gian nói chuyện rõ ràng với Diệc Phàm mà cậu cũng chẳng thêm quan tâm tới Cao Văn, ở lì trong kí túc xá. Hai anh em Mạc gia biết chuyện, giúp cậu đặt một bàn ở nhà hàng hải sản rất ngon trong thành phố. Họ nói muốn dỗ Diệc Phàm thì phải cho cậu ăn. Cao Văn cảm thấy cách đó là tốt nhất.

Tranh thủ thời gian, cậu ghé qua kí túc thông báo cho Diệc Phàm. Nhưng cậu lại đóng chặt cửa, không thêm để ý đến cậu. Hết cách, cậu nói cho Diệc Phàm địa và bảo sẽ chờ cậu ấy tới.

Thế nhưng, đang chờ Diệc Phàm thì cô tiểu thư kia tới, cô ta dẩy dựa không chịu đi. Cao Văn khó chịu lại mãi chưa thấy Diệc Phàm tới, bỏ ra ngoài gọi điện cho cậu. Gọi mấy cuộc không liên lạc được, cậu bắt đầu lo lắng. Toan về kí túc thì thấy cậu đứng bên kia đường, vội giơ tay ra dấu với cậu. Diệc Phàm thấy liền nhìn đi chỗ khác, mặt phụng phịu tỏ ý còn giận dỗi. Chân trước vừa đặt xuống đường lại thấy cô tiểu thư kia chạy ra, tự nhiên ôm lấy tay Cao Văn nói: "Anh đi đâu làm em đợi mãi. Phục vụ đem thức ăn lên rồi đó!"

Một câu nói bình thường mà lực sát thương cực lớn. Diệc Phàm đứng bên kia đường khựng người lại, ba giây sau liền chạy biến. Cao Văn vội vã đẩy cô tiểu thư kia ra, nhìn quanh không thấy bóng cậu nữa. Rất muốn chạy theo nhưng phải giải quyết xong cái người xui xẻo. Lần đầu tiên trong đời, Cao Văn làm con gái khóc. Cậu không nhớ lúc đó mình đã nói gì nhưng chắc chắn là những lời tàn nhẫn nhất.

Về đến kí túc xá, dùng chìa khóa dự phòng mở cửa. Vừa mới bước vào đã bị một cái gối bay đến đập thẳng vào mặt. Diệc Phàm đứng trên ghế, bùng bùng giận giữ. Chỉ tay mắng lớn: "Cao Văn! Cậu là đồ xấu xa! Đi mà thân thiết với cô tiểu thư kia đi!"

Cao Văn bước tới gần, giải thích với cậu: "Tớ và cô ta chẳng có gì hết! Hôm nay chỉ tình cờ..."

Diệc Phàm không đợi cho cậu nói hết cậu đã quát lên: "Đừng hòng tớ tin cái lý do đó!"

Cao Văn bất đắc dĩ nói: "Cậu cần gì phải tức giận thế! Đây đâu phải lần đầu tiên cậu thấy nữ sinh theo đuổi tớ. Chỉ như vậy cậu đã tức giận đến vậy. Liệu mai mốt tớ lấy vợ rồi thì sao chứ?"

Cao Văn không biết mình lỡ nói ra lời không hay. Diệc Phàm nghe xong sắc mặt càng xấu, hét lớn: "Tớ ghét cậu!". Rồi tông cửa bỏ chạy.

- Mọi chuyện là vậy đó!

- Cao Văn, cậu biết thiệt hay không biết đấy? - Lam Thiên nghe xong chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu.

- Cậu nói vậy là sao?

- Cậu biết lý do Diệc Phàm tức giận như vậy sao lại tỏ ra không biết như thế.

- Lam Thiên... cậu nói gì thế...

- Cái gì tớ cũng biết! Cậu tốt nhất là suy nghĩ cho kỹ. Tạm thời không cần lo cho Diệc Phàm, cậu ta ngoài tinh thần cái gì cũng tốt. Tớ về phòng!

Cao Văn đắm chiều nhìn cánh cửa đã khép lại. Biết cái gì chứ? Cậu... cái gì cũng không muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Khai mạc đại hội thể thao

Bầu không khí thành phố X nhộn nhịp hơn hẳn. Bởi vì đại hội thể thao toàn quốc sẽ được tổ chức ở đây. Vô số trường vượt qua được vòng loại tự hội về, bắt đầu một hồi tranh đấu quyết liệt.

Trước khi khởi hành đến nơi tổ chức lễ khai mạc, toàn quân trường Quang Văn khoác trên mình bộ đồng phục của đặc trưng của từng câu lạc, tất cả đồng phục đều là màu đen viền xanh và biểu tượng của trường trên ngực trái. Lam Thiên tụ tập mọi người căn dặn:

- Hãy cố gắng hết sức! Dùng tất cả bản lĩnh mà các cậu đã được rèn dũa trong thời gian qua. Trang sử mới của trường được viết nên như thế nào... tùy thuộc vào các cậu.

- Vâng! Chúng ta nhất định sẽ vô địch!

Tiếng hô động thanh như sấm dậy thể hiện ý chí quyết thắng của các đội. Đứng giữa hàng ngũ toàn những chàng trai cao lớn, bị bao phủ bởi nhiệt huyết của họ, Từ Nguyệt cảm thấy có một dòng sức mạnh dâng trào trong cơ thể. Nó đang tiến gần tới mục đích khi nó đến đây. Ngẩng đầu nhìn lên, xuyên qua mấy đầu người, ánh mắt dần trên người "lãnh đạo" tài ba, uy nghiêm và mạnh mẽ trong bộ đồng phục của trường. Thường ngày đều thấy cậu mặc như thế nhưng hôm nay bỗng dưng thấy khác. Cảm thấy Lam Thiên tựa như một đế vương đang ra lệnh cho quân lính của mình. Giọng nói lạnh lùng, ngữ điệu đều đều lại chứa một động lực thúc đẩy to lớn kì lạ. Ở người này vẫn luôn tồn tại một sự thu hút khiến người khác hướng tới và tôn sùng.

Đang mãi miết ngắm cậu, ánh mắt Lam Thiên lại chuyển hướng nhìn tới. Từ Nguyệt giật mình thu tầm mắt lại. Lam Thiên là đang nhìn nó sao? Hóa ra đây là cảm giác chột dạ khi bị người khác phát hiện mình nhìn trộm.

Lam Thiên nói thêm vài câu rồi cho mọi người khởi hành. Lễ khai mạc bắt đầu lúc tám giờ, bọn nó khởi hành lúc bảy giờ. Tính ra vẫn còn sớm.

Lam Thiên không đi cùng mọi người, cậu đi sau với nhóm hội kỉ luật. Lam Thiên đến chỗ vai Cao Văn. Cao Văn giật mình quay đầu lại, thấy là Lam Thiên mới thả lỏng người.

- Mất ngủ sao?

- Ừ.

- Việc ở trường còn trông cậy vào cậu. Nhớ giữ sức khỏe!

- Tớ biết. Ai, cũng không biết ban tổ chức nghĩ sao lại tổ chức đại hội vào mùa đông lạnh thế này!

Cao Văn xoa xoa người cảm thán. Đã vào tháng mười hai, tiết trời đối hắt. Mấy hôm trước chưa thấy gì, giờ lại thấy lạnh thấu xương.

Những năm trước, đại hội tổ chức vào tháng hai, tiết trời xuân ấm áp, mọi người có nhiều thời gian luyện tập. Năm nay tổ chức sớm hơn, đó cũng là lí do Lam Thiên đi chiêu mộ người tài.

- Thử thách chẳng. - Lam Thiên lơ đãng nói. Thời tiết này đúng là không thích hợp cho các hoạt động ngoài trời.

- Ừm... Diệc Phàm không về sao? Cậu ấy rất chờ mong đại hội tới mà!

- Tớ không biết! Chơi đủ cậu ấy sẽ về. Chúng ta cũng đi thôi.

Cao Văn cười bắt đầu đi theo sau cậu. Muốn moi tin tức từ cậu không dễ chút nào.

Lễ khai mạc diễn ra ở sân vận động của thành phố. Sau khi lễ khai mạc kết thúc, đội tham gia môn thể thao nào sẽ tới khu vực thi đấu của môn thể thao đó. Trước khi đi, Cố Hoành và Từ Triết cùng Kiến Bằng thì thầm to nhỏ gì đó, ba người nói xong đập tay với nhau giống như đặt thành một hiệp nghị nào đó.

- Đi nào! Chúng ta nhất định phải trở thành quán quân. - Cố Hoành đeo túi đồ lên vai. Tinh thần phấn chấn.

- Vâng!

Nhà thi đấu kendo ở bên cạnh sân vận động. Vừa bước vào, hai mắt Từ Nguyệt sáng lên. Nhà thi đấu rất rộng, không gian thoáng, sân thi đấu có ba cái, thích hợp để diễn ra nhiều trận đấu một lúc, khu vực tầng trên dành cho khán giả chật kín người. Nó không ngờ tới lại có nhiều người theo dõi trận đấu đến thế. Đặc biệt là nữ sinh... rất đông. Làm nó cũng hồi hộp theo.

- Cố Hoành! Cố Hoành!

Nhóm nữ sinh mặc đồng phục của trường Quang Văn chen lên giữa đám đông, nổi bật giữa nhóm khán giả, phấn khích hét lớn.

- Ya! - Cố Hoành nháy mắt với họ một cái.

Nhóm nữ sinh hét toáng lên.

- Anh cũng quá nổi tiếng đi! - Một thành viên trên chọc.

- Đẹp trai là vậy đấy! - Cố Hoành hất tóc nói.

- Từ Nhật! Tớ sẽ ủng hộ cho cậu!

Một giọng nữ lạnh lạnh hét lớn lẫn át những âm thanh khác. Từ Nguyệt ngẩng đầu lên, Vân Di vịn lan can, hơn nửa người nhào ra ngoài, tay vẫy vẫy.

- So với anh thì cậu nhóc này tốt số hơn! - Cố Hoành háng háng giọng nói.

- Từ Nhật! Cậu như thế là không được! Cậu phải nghĩ đến kí túc xá trường...

- Em với anh ấy không có gì hết!

Từ Nguyệt đen mặt giải thích. Nó không biết cái tin đồn kia từ đâu ra mà ai cũng nhận định giữa nó và Lam Thiên có cái gì đó. Họ không thấy kì quái khi cả hai đều là con trai sao? Mà cho dù nó có cổ giải thích thế nào đều nhận được một câu trả lời.

- Lại ngại với chả ngại.

Anh thấy em có chỗ nào ngại ngại.

- Nói cũng thiệt lạ. Lâm Nhất của chúng ta vừa đẹp trai vừa xuất chúng sao chẳng có cô nào theo vậy? - Cố Hoành xoa xoa cằm nói.

- Hà? - Lâm Nhất ngo ngắc ngẩng đầu lên, tay vẫn đang cầm điện thoại.

Cố Hoành nhanh mắt nhìn lướt qua điện thoại.

- A! Thằng nhóc này! Hóa ra là giấu sao? Khẩu vị của cậu lạ thật. Thích loại con gái... mạnh bạo như thế.

- Cậu ấy chỉ là bạn của em thôi. - Từ Lâm cuống quýt giải thích. Biết cậu thi đấu hôm nay nên Diệp Hoa gửi tin nhắn khích lệ. Có điều tin nhắn hơi sặc mùi máu me.

- Một nhóm các cậu nháo loạn cả nhà thi đấu.

Người nói là Minh Tường, đội trưởng của trường Lam Tịnh. Đồng phục bên ngoài của họ là màu xanh nước.

- Từ Nhật! - Long Phi vui vẻ vẫy tay với nó.

- Long Phi! - Từ Nguyệt vui vẻ đáp lại.

- Cái này không gọi là nháo loạn mà là sức ảnh hưởng mạnh. - Cố Hoành hất cằm kiêu ngạo nói.

- Cái trường cậu chỉ thắng ở ngoại hình thôi! - Minh Tường chế giễu một phen.

- No No No. Ở đây toàn tài sắc vẹn toàn đó.

- Vậy để tớ xem cái tài đó đến đâu. Hi vọng sẽ có cơ hội thi đấu với các cậu.

- Tất nhiên... ráng cầm cự để thi đấu với đội vô địch nhé!

Bầu không khí vui vẻ bị vài câu nói sắc mùi thuốc súng của hai người làm xấu đi.

Ở một góc khác của nhà thi đấu, một đội mặc đồng phục màu đỏ đang tụ tập. Người đội trưởng có hình thể cao lớn, đôi mắt híp giấu sau lớp kính mỏng vô vai chàng trai ngồi tựa vào tường, mái tóc rũ xuống thấp thoáng để lộ đôi mắt xanh ngọc.

- Có người quen sao?

- Ừm.

- Là người tên Từ Nhật sao?

Sờ dĩ anh ta hỏi vậy vì khi nghe cái tên Từ Nhật vang lên, thành viên luôn thờ ơ này đột nhiên lộ ra thần sắc kinh ngạc và đôi mắt xanh ngọc vẫn dõi theo đội trưởng Quang Vân không rời.

Nhưng chàng trai không đáp lại lời anh ta. Anh ta khoanh tay nói tiếp:

- Đừng để cảm xúc riêng tư quấy nhiễu. Hãy nhớ đến mục đích của cậu khi về đây. Đừng uổng phí công đào tạo của trường.

- Tôi biết. - Chàng trai cup mắt đáp.

Bên kia, Cố Hoành phát giác có người nhìn họ liền quay đầu nhìn sang. Phát hiện ra là chàng trai kia anh nhanh chóng đáp lại bằng một nụ cười nửa thật nửa giả.

- Trường Hòa Vũ...

- Trường đó mạnh lắm sao ạ?

- Ừm. Trường đó vô địch ba năm liền đấy. Nhưng năm nay tay kiếm xuất sắc của họ đều tốt nghiệp nhưng nghe nó vừa có một thành viên từ nước ngoài trở về. Có lẽ thực lực của họ không bằng năm ngoái nhưng chúng ta cũng phải kiêng dè. Đương nhiên đội mạnh có rất nhiều. Đến được giải toàn quốc đâu phải dễ dàng.

Từ Nguyệt nghe anh nói thế mới chợt nhớ ra một chuyện bị bản thân quên mất từ lâu.

- Trường ta hình như không thi đấu khu vực...

- Chuyện đó cũng dễ hiểu thôi. Khu vực của chúng ta gồm ba thành phố, mỗi thành phố có một trường cao trung. Hai trường còn lại là của Hoa gia, so với mấy hoạt động thể thao họ chú trọng đến các hoạt động tri thức hơn. Cho nên trường ta nghiễm nhiên trở thành đội đại diện khu vực.

Nghe Cố Hoành giải thích nó có một cảm giác không nói nên lời. Vậy ra trường nó là nhờ có thiên thời địa lợi đấy hả?

- Mời các đội tập trung để bốc thăm chia trận đấu.

- Chúng ta đi thôi.

Năm nay có mười sáu đội tham gia. Khác với các môn khác, kendo thi đấu theo kiểu loại trực tiếp. Cho nên một đội thi đấu nhiều nhất là khoảng bốn trận. Mỗi đội có sáu người ra thi đấu, mỗi người đấu ba hiệp, một hiệp bốn phút. Đội nào có điểm thắng nhiều hơn sẽ đi tiếp.

- Trường Quang Vân, số ba!

- Vậy chúng ta thi đấu liền rồi.

- Trường Lam Tịnh, số 12!

- ...

- Trường Quốc Trung, số bốn!

- Đối thủ của chúng ta kia.

- Trường Quốc TRung! Chúng ta đấu ngay với một trong bốn đội Á quân năm ngoái.

Đại hội thể thao bắt đầu. Bọn nó sắp tiến vào những trận đấu gian khổ để đạt được vinh quang.

Chương 44: Ngày thi đấu đầu tiên

Vừa bốc thăm xong, những đội tham gia ba trận đầu tiên có thời gian một tiếng để chuẩn bị. Từ Nguyệt phải đợi mọi người thay đồ xong mới dám thay đồ.

Chỉnh chỉnh trang phục thi đấu, Từ Nguyệt hồi hộp vô cùng. Đây là trận đấu chính thức đầu tiên của nó khi bước vào cao trung. Có rất nhiều đối thủ mà nó chưa biết đồng thời cũng có những tay kiếm mạnh xuất hiện trên tạp chí. Nhưng nó thật không hiểu sao Cố Hoành lại chỉ định nó và Từ Lãm tham gia trận đầu tiên. Đối thủ của bọn nó là Á quân năm ngoái, là một đối thủ mạnh và trận đấu cũng rất quan trọng, nếu chẳng may thua sẽ hạ thấp sĩ khí của đội. Không phải nó tự ti về năng lực của bản thân nhưng so với các anh năm ba và năm hai kinh nghiệm của nó còn rất ít.

- Nhất định phải thắng!

Nó nằm ở vị trí thi đấu thứ ba, Từ Lãm thứ tư. Thứ năm và thứ sáu là hai đàn anh năm ba, thứ hai là đàn anh năm hai và vị trí cuối cùng đương nhiên là của đội trưởng rồi.

Hình thể của sáu thành viên Quốc Trung tương đối cao to, khuôn mặt của bọn họ đều toát lên vẻ cương nghị, đậm khí chất của một kiếm sĩ. Trước khi vào trận đấu, hai đội có bất chuyện với nhau. Đội trưởng của Quốc Trung tên là Phong Uy, khá thân thiện. Nhìn lướt qua đội hình của Quang Vân, anh ta cười bảo:

- Các cậu có một đội hình thú vị đấy. Không phải vì phải đấu với chúng tôi nên các đàn anh nhường cho năm nhất đấy chứ?

Tương chừng đó chỉ là một câu nói bình thường nhưng nếu ngẫm kĩ sẽ phát hiện ra anh ta đang chê bọn nó nhất gan.

- Vì đấu với các cậu mới nên để bọn nó ra sân đấy!

Cố Hoành tươi cười đáp lại.

- Vậy sao? Tôi chờ xem các cậu làm được gì.

Chờ bọn đến sân đấu trước Cố Hoành mới lộ ra vẻ mặt hung ác:

- Hai cậu nghe rõ rồi chứ?

- Vâng! - Nó và Từ Lãm đồng thanh đáp.

- Á quân cái gì chứ! Nếu không phải do chúng ta gặp trường Hòa Vũ sớm thì vị trí đó chưa đến lượt bọn họ. Ném mùi vị bị năm nhất đánh thảm hại đau lắm!

Từ Lãm và nó lùi lại, nụ cười của Cố Hoành bây giờ đặc biệt khủng bố.

Trận đấu bắt đầu. Hai đội ngồi hai bên sân đấu. Trọng tài nói qua luật thi đấu rồi bắt đầu gọi tên. Thi đấu từ vị trí số sáu đến một.

Nó có thể nghe thấy những âm thanh bàn luận. Có thể nói thực lực của Quang Vân không tồi nhưng trước giờ chưa đạt được thành tựu nổi bật nên có nhiều người cho rằng bọn nó sẽ bị loại sớm.

Tiếng cổ động của mọi người vang lên. Nó có thể nghe rõ tiếng hét của cổ động viên trường mình. Học sinh trường nó vẫn giàu sức sống như vậy. Từ Nguyệt bỗng nhớ đến trận đấu của mình năm ngoái. Khi đó nó cũng nhận được nhiều sự cổ vũ như thế nhưng nó đã làm mọi người thất vọng nhưng năm nay, tuyệt không như thế.

- A, anh Lam Thiên cũng tới kia. - Từ Lãm reo lên. Dù đang ngồi quỳ gối nghiêm trang nhưng cái đầu cậu ta không ngừng cử động.

- À, ánh mắt của chủ tịch mãnh liệt như thế khiến tôi có cảm giác nếu thua sẽ bị phanh tay mất.

Đàn anh ngồi bên cạnh nó ôm đầu ưu thương nói.

Nó dè dặt ngẩng đầu lên nhìn cậu. Lam Thiên nổi bật giữa đám đông, dáng người cao lớn cùng với mái tóc đỏ nổi bật. Tựa như một vị vương giả đứng ở trên cao nhìn xuống. Thông thường người như vậy đã bị nữ sinh bám dính nhưng xem chừng đôi mắt cậu quá lạnh, cả người tỏa ra khí lạnh ngăn cản người khác đến gần vậy nên khu vực cậu đứng mọi người đều chủ động dạt ra.

- Được rồi! Hôm nay tớ phải cho anh ấy thấy thực lực của mình.

Tinh thần thi đấu của Từ Lãm nâng lên level max. Cậu ta bây giờ cứ như có thể càn quét mọi đối thủ. Lam Thiên luôn là động lực thúc đẩy cậu.

Từ Nguyệt cười cười. Từ Lãm quá khích rồi. Nó lại nhìn Lam Thiên. Người kia mấp máy môi nói gì đó. "Cố lên!". Anh ta là đang nói cố lên sao? Từ Nguyệt ngó nghiêng, ngoài nó ra không còn ai trong đội nhìn cậu nữa... vậy là đang nói với nó sao?

- Từ Nguyệt, tôi biết chủ tịch đến cậu rất vui nhưng mà nhớ phải chú ý vào trận đấu. Người còn đó, muốn ngắm lúc nào chẳng được. - Cố Hoành ngồi nghiêm túc, nhỏ giọng nhắc nhở nó.

- Đã nói...

- Tập trung vào trận đấu đi!

Gi chứ! Tại sao mọi người luôn nói đến cái tin đồn đó chứ? Từ lúc biết nó cũng biết, mọi người trong kí túc xá thích lấy tin đó ra trêu chọc nó. Làm nó nghe rết đến nổi không dám đối mặt với Lam Thiên tự nhiên.

- Tuyệt vời!

- Cậu ta hạ gục đối thủ chỉ trong chớp mắt!

Từ Nguyệt bị những tiếng bàn tán ồn ào kéo khỏi suy nghĩ.

- Anh ấy thắng rồi! - Từ Lãm vui sướng vỗ vai nó.

A, ra là đàn anh vừa ra trận hạ gục đối thủ trong chớp mắt. Mỗi hiệp chưa tới một phút đã chiến thắng.

- Trường Quang Vân cũng đáng sợ quá đi.

- Có thể họ sẽ thắng đấy!

Có chiến thắng đầu tiên bọn nó giành được thắng lợi liên tiếp. Người thi đấu thứ tư và thứ ba của họ cũng là tay kiếm giỏi nhưng đều bị nó và Từ Lãm đánh bại. Đặc biệt là người đấu với Từ Lãm, đặc biệt thua thảm bởi đòn tấn công như vũ bão của cậu ta.

Cố Hoành vui vẻ nói với Phong Uy:

- Ai, tiếc quá! Tôi còn nghĩ có cơ hội đấu với cậu đấy. Hẹn gặp lại năm sau nhé!

- Được. - Phong Uy gượng cười nói. Hai bàn tay xiết chặt chứng tỏ anh ta đang rất phấn nộ.

Cố Hoành càng cao hứng hơn. Trận đấu hôm nay đã lập uy danh cho Quang Vân.

- Đối thủ tiếp theo của chúng ta là ai nhỉ? - Cố Hoành nhìn sang các sàn thi đấu khác.

Bọn nó là nhóm thi đấu xong đầu tiên.

- Ha!

- Trận đấu của đội số 1 và số 2 ở kia.

- Cậu ta tấn công ghê quá!

Bọn nó dõi theo trận đấu đó. Không biết hai người đang thi đấu là ai nhưng trong đó có một người tấn công rất quyết liệt. Nhưng cậu ta luôn tránh vị trí ghi điểm. Nói đúng hơn là đang dẫn vật đối thủ.

- Đối thủ của cậu ta trông thật khổ sở.

- Em không thích lối đánh đó chút nào. Trông như đang đùa giỡn với đối thủ! - Từ Lãm nhăn mặt nói.

Nó cũng có chung suy nghĩ với cậu.

Đến những phút cuối cùng của hiệp đấu cậu ta mới tấn công ghi điểm.

Trường sẽ thi đấu với bọn nó trong trận tiếp theo là trường của cậu ta, trường Vân Trường.

- Năm ngoái họ bị loại ngay từ vòng đầu năm nay đã thay đổi hẳn. Có thêm một số thành viên mới.

- Nhưng sao trông đội trưởng của cậu ta không vui chút nào nhỉ?

- Chúng ta cần phải cẩn trọng mới được. Mà, bỏ qua đi! Chủ tịch thân mến của chúng ta đâu nhỉ?

Cố Hoành gác hai tay sau đầu.

- Cậu ấy rời đi sau khi có kết quả rồi.

- Cái gì? Mau mau tìm cậu ấy! Chúng ta phải đòi một bữa tiệc chiến thắng chứ!

- Không phải chỉ nên tổ chức tiệc khi chúng ta vô địch sao?

- Đây là bữa tiệc chúc mừng chiến thắng đầu tiên.

- Chắc anh ấy qua xem các đội khác rồi. - Từ Lãm nói.

Ting. Điện thoại Cố Hoành vang lên âm báo tin nhắn.

- A, cậu ấy bảo mười một giờ rưỡi tập trung trước sân vận động. Good! Vậy là sắp được ăn miễn phí rồi. Giờ đến đó còn ba mươi phút, các cậu muốn làm gì không?

- Hay chúng ta qua xem bọn họ thi đấu đi.

- Cũng được. Nhà thi đấu bóng rổ gần hơn, chúng ta tới đó trước.

Cố Hoành dẫn đầu đoàn người đi xem bóng rổ nhưng vừa tới trước cửa nhà thi đấu thì đội bóng rổ của trường cũng ra tới. Từ Triết ngạc nhiên hỏi:

- Các cậu tới đây chỉ vậy?

- Xem các cậu thi đấu a.

- Gì chứ? Bọn tớ đấu xong từ một tiếng trước rồi.

- Ờ? Thế sao giờ mới ra? - Cố Hoành hỏi.

- Thăm dò thực lực của đối thủ mới. Mặc dù Lam Thiên có đưa không ít tư liệu nhưng phải tự quan sát mới có thể biết chắc được. - Từ Triết đáp.

- Thế... tỉ số thế nào? - Cố Hoành sắp lại nhurong nhurong mày hỏi.

- 20 - 80.

- Vậy tỉ lệ 1:4 rồi!

Các thành viên câu lạc bộ kendo không hiểu sao Cố Hoành lại tỏ ra vui mừng đến mức khoe miệng kéo hết ra hai bên, con mắt mắt cong cong gian xảo.

- Các cậu thi sao chứ? - Từ Triết có chút bực mình hỏi.

- Toàn thắng. Tớ thậm chí còn chưa ra tay đấy. - Cố Hoành vuốt vuốt móng tay, thoải mái.

- Chờ xem. Chưa đến cuối cùng còn chưa phân thắng bại! - Từ Triết mỉm cười vỗ một cái bốp lên lưng Cố Hoành, chặn ngay nụ cười đắc ý của anh chàng.

- Các cậu tụ tập đông đủ rồi nhỉ!

Giọng nói lạnh lạnh quen thuộc truyền đến từ đằng sau.

- Chủ tịch!

Đang tham gia Đại hội thể thao, mọi người cũng chuyển cách gọi "kí túc xá trường" sang gọi Lam Thiên là "chủ tịch". Thử nghĩ xem, để cho trường khác thấy người đứng đầu các câu lạc bộ của bọn họ vừa soái vừa giỏi đến thế thì có mặt mũi biết bao nhiêu. Tận hưởng ánh mắt ghen ghét của người khác cũng là một lạc thú đó.

Đằng sau Lam Thiên là đội bóng, đội điền kinh và đội bơi lội của trường. Đến với Đại hội thể thao năm nay, trường nó tham gia hẳn năm hạng mục.

- Chủ tịch, chúng ta sẽ ăn ở đâu? - Cố Hoành hỏi lớn.

- Tội có nói sẽ đi ăn sao? - Lam Thiên nhàn nhạt hỏi lại.

- Hề?

Cả một đám nam thanh niên xụ mặt xuống kêu một tiếng rõ to. Một đám gần năm mươi người thì dù âm lượng có nhỏ tụ lại vẫn đủ làm ồn.

- Cậu ấy đùa thôi! Đặt chỗ hết cả rồi đấy!

Cao Văn ló đầu là từ chiếc xe chở bọn nó đến, gác một tay lên thành cửa nói.

Về mặt đó của Lam Thiên có chỗ nào giống nói đùa chứ? Một vị suốt ngày mặt lạnh, nghiêm túc thì cho dù người đó có nói đùa bạn cũng sẽ tin là thật. Nên đa phần, dù họ muốn gây cười cho người khác bạn cũng không cười được.

- Các cậu lên xe đi!

- Tổ đôi chết rồi!

- Ai lên trước giành chỗ trước!

Một đám nhao nhao kéo lên xe. Nhìn một đám con trai chen chúc nhau, Từ Nguyệt lựa chọn lùi về phía sau. Thấy thế nào mà nghĩ nó cạnh tranh nổi với đám đó vậy? Nó chưa bị ép phăng là may rồi.

Đứng đợi mọi người lên hết, nó tình cờ thấy Long Phi đang tranh chấp với một người của đội Hòa Vũ ở góc khuất cả nhà thi đấu kendo. Cậu ấy nắm lấy áo người kia, tay vung lên muốn đánh nhưng không hạ xuống. Nhìn cậu rất tức giận. Nó chưa thấy Long Phi như thế. Hai người nói gì đó rồi Long Phi buông áo người kia, bỏ đi. Bước chân vừa mới dịch chuyển của nó khựng lại. Có lẽ phát hiện có người đang nhìn, người kia cũng giương mắt nhìn lại nó nhưng tóc mái dài che khuất ánh mắt của anh ta. Tâm mắt ấy dừng trên người nó một chút rồi dời đi, anh ta bỏ đi. Ngay lúc anh ta xoay người, nó giật mình nhớ đến người con trai đứng trước mộ anh mình. Nhìn ở góc nghiêng này, anh ta rất giống người đó.

- Đây,...

- Từ Nhật, cậu chưa lên xe sao? - Lam Thiên hỏi nó.

- Tôi... - Từ Nguyệt nhìn cậu rồi tìm kiếm người kia. Anh ta đã khuất dạng. - Tôi lên ngay.

Bước tới cửa xe, nó nghe tiếng Từ Lãm gọi ở cuối xe:

- Từ Nhật! Tổ có giành cho cậu nè!

- Cảm ơn. - Từ Nguyệt ngó lên.

Mặc dù nó cảm ơn tấm lòng của Từ Lãm thật đầy nhưng mà... vị trí đó có chút hơi bị chen lấn. Không chỉ thế, trong xe toàn mùi mồ hôi. Dù tiết trời có lạnh nhưng ngồi trong xe ngột ngạt, lại trải qua quá trình vận động cường độ cao, nhiều người còn còi trần than nóng.

Nơi này thật nguy hiểm. Đó là suy nghĩ duy nhất của Từ Nguyệt lúc này. Nó nhìn sang chiếc xe còn lại, không khác gì mấy.

Từ Lãm thấy vẻ mặt nhăn nhó của Từ Nguyệt mới chợt nhớ ra nó là con gái. Cậu hét với mấy anh trong xe:

- Đây, các anh mau mặc áo vào. Trời lạnh mà cởi áo ra làm gì thế?

- Trời lạnh nhưng người anh nóng! Chú có ý kiến à?

- Có nóng cũng mặc áo vào!

- O, cái thằng nhóc này! Bỗng dưng nổi sùng lên làm gì!

- Từ Nhật, cậu đi chung xe với Lam Thiên đi!

Cao Văn ló đầu ra khỏi ghế lái phụ bảo.

- Không phải anh đi chung với anh ấy sao?

- Vị trí của tôi hôm nay nhường cho cậu đấy! Tôi ở lại đây trao đổi với anh em một số vấn đề nhân sinh.

- Nhưng...

- Đầu phải chưa từng đi cùng cậu ấy đâu mà sợ. Mau lên đi! Nếu không sẽ trễ mất.

- Lên xe đi!

Lam Thiên lái xe đến lúc nào không hay, ngồi trong xe nói với nó.

- Quyết định vậy nhé! Bác tài, chúng ta đi thôi! - Cao Văn ra dấu với tài xế.

Nó ngáy người nhìn chiếc xe rời đi.

- Đợi tôi mở cửa giúp sao? - Lam Thiên ngồi trên xe, tay gõ gõ trên võ lăng.

Người này đang mất kiên nhẫn sao? Từ Nguyệt không còn lựa chọn nào khác mở cửa ngồi lên ghế lái phụ.

- Vẫn còn sợ tôi sao?

- Ờ? Không... không phải sợ. - Từ Nguyệt lắc đầu.

- Thật không?

- Thật! Anh rất tốt! Sao tôi phải sợ? - Từ Nguyệt nói. Lúc đầu đúng là sợ thật nhưng qua tiếp xúc cái mác "người tốt" gắn trên người Lam Thiên chặt quá, nó không sợ nổi.

- Thái độ của cậu không giống vậy.

- Thái độ? A, cái đó gọi là không tự nhiên. Dù sao chúng ta cũng không thân thiết lắm... với lại... cái tin đồn kia...

- Tin đồn? Tin đồn gì?

- A, anh coi như tôi chưa nói gì! - Từ Nguyệt vội xua tay.

Nếu nó mà nói ra có khi bị Lam Thiên coi thường mất. Với cả chắc sẽ bị ghét. Có người con trai nào lại thích bị gán với một người con trai khác đâu. Trừ phi là thích người đó.

- Tôi càng muốn biết!

- Nhưng... tôi không thể nói.

- Công việc làm thêm của cậu vẫn tốt chứ?

Lam Thiên đột nhiên chuyển đề tài làm nó không kịp phản ứng. Sao lại nói sang công việc làm thêm của nó rồi? Từ Nguyệt vô tình nhìn thấy vài tia sáng lóe lên trong đôi mắt phẳng lặng của Lam Thiên. Và một tia sáng lóe qua đầu nó. Công việc của cậu - Người quyết định cậu được làm việc là tôi - Cậu có muốn tiếp tục làm việc không. Đe dọa trong truyền thuyết đây sao? Một người không quyền thế không tài sản như nó lại bị uy hiếp. Thế giới bây giờ... loạn quá rồi.

- Thế nào?

- Cái đó... tin đồn... cái tin đồn đó là... nó nói chúng ta y... y... yêu... nhau. - Sau một hồi đấu tranh quyết liệt, Từ Nguyệt quyết định nói ra cái tin đồn khủng khiếp đó.

- Hử?

- Thật ra tôi không biết cái tin đồn đó có từ lúc nào nhưng anh làm ơn đừng tức giận. Tôi trong sạch! Tôi nhất định sẽ tìm ra tên tung tin đồn và cho hắn một trận!

Lam Thiên hơi nghiêng đầu, nhìn nó với ánh mắt bình lặng:

- Hình như... tôi là người tung tin đồn.

- Hà? Hà???

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Sao mãi dính líu tới lam thiên!

Lam Thiên tổ chức một bữa tiệc nướng ngoài trời cho mọi người ở trang viên của Hàn gia. Vừa xuống khỏi xe, mọi người vội hít lấy hít để bầu không khí trong lành ngoài trời. Trong xe đông người lại toàn mùi mồ hôi, bọn họ sắp ngạt chết rồi.

Cao Văn để cho mọi người nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi Lam Thiên tới. Mặc dù bọn họ đi trước nhưng không nghĩ đến Lam Thiên lại bị để đằng sau xa vậy. Từ Lãm ngóng nó tới, đi đi lại lại quanh chỗ để xe. Cao Văn nhìn đến chóng cả mặt.

Chừng năm phút sau, Lam Thiên lái xe đến. Xe vừa dừng hẳn, nó vội mở cửa bước ra ngoài.

- Từ Nhật! - Từ Lãm hớn hờ tới đón. Nhưng trông sắc mặt nó không tốt, cậu lo lắng vội hỏi. - Cậu làm sao vậy? Mặt tái mét, có phải mệt không?

- Từ... Từ Lãm... - Nó nhìn cậu với vẻ mặt hoảng sợ.

- Vào trong rồi nói chuyện.

Nghe tiếng Lam Thiên truyền đến từ sau lưng, cơ thể nó theo phản xạ nhảy bật ra xa, về mặt cảnh giác mang theo sợ hãi nhìn cậu.

- Chúng ta vào trước! - Lam Thiên quay đầu nói với Cao Văn, ánh mắt lướt qua người nó một chút rồi dời đi, rảo bước tới chỗ tụ họp với mọi người.

- Từ Nguyệt, cậu sao vậy? Cậu trông rất sợ anh Lam Thiên. Sao vậy?

Từ Nguyệt kéo áo Từ Lãm, run run nói:

- Anh ta... anh ta...

- Anh ấy sao?

- Anh ta... chính là người tung tin đồn về tớ!

- Anh Lam Thiên? Không thể nào!?

- Chính là sự thật! Ban nãy tớ còn nói cho anh ta nghe nhất định sẽ đánh người tung tin đồn một trận. Cậu nói xem, anh ta liệu có vì cậu nói đó mà ghi thù không?

Từ Nguyệt ôm đầu hoảng loạn nói. Ai, tại sao nó lại nói ra lời đó được chứ! Đó chính là lời mạo phạm "hoàng thượng" đó, có khi nào bị ngũ mã phanh thây không?

- Cậu đừng rồi! Anh ấy không phải người nhỏ nhen như vậy đâu... nhưng nếu anh ấy định làm gì... tớ nhất định sẽ bảo vệ cậu!

Từ Lãm bị thái độ của nó làm ảnh hưởng, nói năng cũng trở nên lộn xộn, luống cuống tìm lời trấn an nó.

- Cậu phải tin vào nhân cách của anh ấy chứ!

- Cậu... nói phải! - Từ Nguyệt dần bình tĩnh lại gật đầu.

Nói chung, điểm quan trọng nhất của vấn đề bị hai người vớt vào một xô rồi.

- Cậu làm gì cậu ta à? - Cao Văn thích thú hỏi. Nhìn biểu hiện của Từ Nhật là biết ngay giữa hai người nhất định xảy ra chuyện gì.

- Chỉ thừa nhận một chuyện thôi. Nhưng... cậu ta có vẻ sốc.

- Một chuyện?... Là vụ tin đồn đấy sao? Tớ không nghĩ là nó có thể sức sống mãnh liệt đến thế!

- Ừm

- Đây, Lam Thiên. Tớ hỏi thật cậu một câu nhé!

Lam Thiên đánh mắt nhìn cậu ra hiệu hỏi đi.

- Cậu... thích cậu ta sao? Tớ chưa từng thấy cậu để ý một người ngoài như thế!

Đáy mắt Lam Thiên lóe lên một tia sáng sột rồi nhanh chóng lặn mất. Cậu hơi ngẩng đầu lên, trả lời một câu không rõ ràng:

- Chưa từng nghĩ đến.

- Thực sự? Vậy cậu nên bắt đầu suy nghĩ kĩ càng từ bây giờ đi. Chuyện tình cảm rất khó nói. Không chỉ tớ mà mọi người đều nhận thấy sự quan tâm đặc biệt của cậu dành cho Từ Nhật. Ban đầu tớ nói cho cậu ý đó tính chỉ vui đùa thôi. Nhưng có vẻ... bắt đầu từ chuyện đó mà cậu dần thay đổi. Nếu quả thật cậu có tình cảm đó với cậu ta, tớ sẽ thấy tội lỗi lắm.

- Sao lại tội lỗi?

- Vì đưa người thừa kế của BS vào con đường không lối thoát. Người Hàn gia không phải nhận định ai thì nhất định sẽ không bao giờ thay đổi. Ai, yêu

một người con trai không phải là chuyện dễ dàng.

Lam Thiên cảm thấy Cao Văn đang than vãn về chính bản thân mình hơn là nói về cậu.

- Vì điều đó... nên cậu mới chọc giận Diệc Phàm.

- Hờ? Có lẽ.

Cao Văn cười thân nhiên đáp. Biết trước kết quả sẽ như thế nào nên sẽ không bao giờ làm. Cao Văn cậu chưa bao giờ liều lĩnh làm chuyện đã biết trước kết cục chẳng tốt đẹp. Nhiều người nói Lam Thiên sống không có quá nhiều tình cảm, cậu ta có một tính thần thép, dễ dàng đưa ra quyết định dù trong bất kỳ tình huống tệ hại nào. Nhưng... cậu lại thấy ngược lại. Lam Thiên có quá nhiều tình cảm cho nên cậu ta cần một cái đầu lạnh để bảo vệ tình cảm đó. Còn cậu... Cao Văn mới thực sự là người sống lí trí.

Ăn uống no nê, vui chơi thoải mái một trận cả đoàn mới trở về kí túc xá. Lịch thi đấu của các môn thể thao khác nhau nên thời gian thi đấu sau các câu lạc bộ sẽ đi riêng lẻ.

Có lẽ câu lạc bộ kendo là thoải mái nhất. So với các trường khác, các trận đấu của trường nó là ít nhất trong đó câu lạc bộ kendo chỉ cần thi đấu bốn trận để giành chức vô địch.

Bốn ngày nữa mới bắt đầu vòng thi đấu thứ hai của bọn nó nên bọn nó có thời gian hồi sức.

Nhưng cũng chỉ có thành viên bình thường như nó và Từ Lãm được nghỉ ngơi, nó thấy Cố Hoành suốt ngày chạy đi chạy lại nhà thi đấu. Cậu đang thu thập thông tin về đối thủ.

Được một ngày rảnh rỗi, Từ Lãm nhận được tin nhắn hẹn đi uống nước của Diệp Hoa, cậu liền lời kéo nó theo.

- Từ Nguyệt, Diệp Hoa hẹn đi uống nước, cậu đi không?

- Cô ấy cũng hẹn tớ sao?

- Có. Diệp Hoa hiếm lắm mới có ngày ra khỏi trường, cậu đồng ý nhé!

- Được thôi.

Cả hai mới vừa ra khỏi kí túc xá đã thấy Vân Di đứng trước cổng.

- Từ Nhật!

- Sao cậu lại ở đây? - Từ Nguyệt cười gượng hỏi. Lúc trước mượn có tập trung tập luyện mới thoát khỏi dây leo quấn thân, giờ sao đột nhiên lại bị tìm tới.

- Tớ muốn mời cậu một bữa chúc mừng chiến thắng đầu tiên. - Vân Di ngượng ngùng nói.

- Cảm ơn ý tốt của cậu... nhưng tớ có hẹn rồi.

Vân Di nghe thế hai mắt liền hồng lên, xoắn xuýt hỏi:

- Từ Nhật... có phải cậu không thích tớ không? Tớ thật sự thích cậu nên...

Từ Nguyệt không biết nên làm thế nào với tình huống lúc này. Con gái nhà người ta thích anh nó đến mức dù bị nó có ý từ chối mấy lần cũng cố theo đuổi giờ lại đứng trước mặt nó, vẻ mặt như sắp khóc.

- Vân Di..

- Vân Di, Từ Nhật không phải không thích cậu. - Từ Lãm đột nhiên xen vào.

- Đây,...

Từ Lãm cho Từ Nguyệt một ánh mắt "Cứ giao cho tớ!", có vẻ cậu có cách giải quyết. Từ Nguyệt hơi nghi ngờ, nó không nghĩ người tri độn như Từ Lãm sẽ nghĩ ra cách nào hay để giải quyết tình huống khó khăn này.

- Thật... không? - Đôi mắt ướt nước của Vân Di lấp lánh hi vọng.

- Thật. Nhưng.. cậu ấy không thể đáp lại tình cảm của cậu được!

- Tại sao chứ?

- Cậu không biết sao? Từ Nhật là người yêu của anh Lam Thiên đó! Cậu ấy thích cậu nhưng lại yêu anh Lam Thiên!

Từ Nguyệt triệt để choáng váng. Sao lại lời cái chuyện đó ra nói? Bộ hết cơ rồi sao?

Vân Di nghe xong thoát đầu ngây ngốc sau tỏ ra kinh sợ:

- Chủ tịch... cậu ấy... không thể nào... hai người đều là con trai!

- Tình yêu không phân biệt giới tính! Từ Nhật quan tâm cậu nên không đành nói ra sự thật này. Với cả chuyện này... cũng thật khó nói. - Từ Lãm thở dài một tiếng.

- Từ Nhật... có thật như vậy không? Cậu nói cho tớ biết đi!

Trong đầu Từ Nguyệt chợt nhớ đến mấy bộ phim truyền hình tình cảm. Phim nào cũng có chuyện mục em yêu anh nhưng anh yêu cô ấy vì thế đành phải từ chối em. Nó chưa từng nghĩ đến có một ngày mình bị đặt phải cái tình huống... sến súa này.

- Từ Nhật! Cậu nói đi! Nếu đó là sự thật... tớ sẽ từ bỏ.

Đang mãi suy nghĩ vẫn vơ nghe thấy lời nói đó hai mắt nó liền sáng lên. Trong lòng vang lên một câu "Sức mạnh của Lam Thiên là vô địch". Rõ ràng lúc trước cho dù nó mượn có thích người khác Vân Di cũng không bỏ cuộc giờ nghe đến Lam Thiên lại tỏ ý từ bỏ nhanh như thế.

- Từ Nhật! - Từ Lãm lay tay nó.

- A, thật sự! Tớ rất thích anh ấy... cho nên... xin lỗi cậu. - Từ Nguyệt ậm ừ nói.

- Hức... chúc hai người hạnh phúc. - Vân Di nức lên một tiếng rồi chạy đi.

Lúc chạy đi đụng trúng một người đang đứng gần đó, ngẩng đầu lên phát hiện ra là Lam Thiên còn òa khóc lớn hơn rồi chạy biến.

Từ Nguyệt triệt để ngốc luôn. Sao... sao Lam Thiên lại đứng đó? Anh ta đã nghe được những gì rồi! Cầu trời phạt anh ta vừa mới tới chưa kịp nghe thấy gì hết.

- Từ Nhật, chuyện gì thế này? - Cao Văn đứng bên cạnh Lam Thiên cười cười hỏi nó.

Trái tim đang treo lơ lửng của nó phịch một cái, tiếp đất an toàn. Hối câu này chắc chắn chưa nghe thấy gì hết. Nó vừa đi mở miệng bịa ra một cái có thì Cao Văn đã cướp lời nói trước.

- Tôi không nghĩ đến cậu lại thích Lam Thiên đến thế. Vì cậu ấy sẵn sàng từ chối hoa khôi xinh đẹp, mềm mại. Quả là một tình yêu cuồng nhiệt.

Mỗi lời nói của Cao Văn tựa như mũi tên sắc bén bắn tới trái tim vừa an ổn của nó. Cái này, là nghe hết rồi. Từ Nguyệt cứng ngắc người nhìn Lam Thiên. Người kia cũng đang nhìn nó với ánh mắt sâu thẳm thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sự chuyển biến

Trước tình huống oái ăm không ai ngờ tới này, nó chỉ có thể luống cuống xua tay, điên cuồng giải thích:

- Thật sự không như những gì anh nghe đâu. Thật ra...

- Tôi hiểu. Cậu không cần bận tâm. - Lam Thiên hạ mi mắng bình đạm nói. - Chúng ta đi thôi.

- À, ừ.

Cao Văn có phần bất ngờ khi Lam Thiên hành xử như vậy nhưng Lam Thiên chính là Lam Thiên, cậu có suy nghĩ riêng của mình, không phải lúc nào cũng có thể hiểu lối suy nghĩ đó theo lẽ thường được.

Nó đứng ngẩn ngơ nhìn bóng lưng Lam Thiên xa dần. Như vậy là sao chứ? Anh ta nói hiểu... À, đúng rồi. Người đó là Lam Thiên mà. Không có chuyện anh ta dễ dàng hiểu lầm. Nhưng mà... cảm giác mất mát này là gì chứ?

- Từ Nguyệt, cậu ổn chứ?

Từ Lãm cúi đầu hỏi. Nãy giờ nó cứ đứng đờ ra, hai mắt mong lung không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Hà? Tớ không sao!

- Tốt quá! Mà cậu thấy tớ thông minh không! Nhờ tớ mà cậu an toàn rồi đó! - Khuôn mặt Từ Lãm lấp lánh niềm tự hào, đôi mắt sáng rực nhìn nó giống như muốn được khen thưởng.

Đáng tiếc, cách mà cậu giúp nó không thực sự tốt một chút nào!

- Cậu còn nói! - Từ Nguyệt tức giận thúc vào bụng cậu một cái rõ đau. - Không đừng cậu lôi biến cái tin đồn ấy thành thật chi vậy! Rốt cuộc là ai đã chi cậu thế hả?

Đương nhiên, Từ Lãm không thể nào nghĩ ra mấy cái trò đó được. Chắc chắn bị dạy hư.

- Nó không tốt sao? Tớ thành trong phim nam chính cũng làm vậy mà!

- Phim? Cậu xem phim thể loại gì đấy? - Từ Nguyệt khoanh tay nhướn mày hỏi

- Hình như phim tình cảm! Tôi qua đi ngang qua phòng trà, thấy thành viên trong kí túc xá tập trung xem tớ cũng vào xem luôn nhưng mà nó rắc rối quá, tớ không hiểu nổi! Nam chính thích nữ chính, nữ chính lại thích người khác. Vô cùng rối loạn luôn. A, trong đó có tình tiết bạn nam chính bị một cô gái bám, nam chính tới nhận mình là bạn trai của người bạn, sau đó cô gái kia sợ chạy mất mặt luôn. Nên tớ nghĩ... cậu cũng có thể dùng cách đó để thoát khỏi Vân Di!

Rốt cuộc cậu xem phim gì thế chứ? Mấy tên nam sinh trong kí túc xá thiếu thốn tình cảm đến mức tụ tập xem phim tình cảm cầu huyết rồi sao! Càng ngày càng sa đọa.

- Nhưng mà... không phải trong trường hợp đó là cậu giúp tớ sao? Tự đừng lại lôi Lam Thiên ra làm gì?

Làm nó hòa theo luôn, cứ tưởng lúc đó không có Lam Thiên, chỉ có ba người biết, Vân Di cũng không phải dạng người thích đồn này nọ... ai ngờ.. nuốt phải một quả đắng.

- Nếu là tớ thì Vân Di chắc chắn không bỏ cuộc đâu. Trong trường hợp này, Vân Di là người không dễ dàng từ bỏ. Phải đưa ra một đối tượng hơn cô ấy về mọi mặt, về nhan sắc lẫn thực lực. Nghĩ đi nghĩ lại... vẫn chỉ có anh Lam Thiên thích hợp...

- Từ Lãm, tớ không ngờ cậu có tâm huyết suy nghĩ sâu xa về mấy vấn đề này đấy! Nghe tớ, tránh xa mấy tên trong kí túc xá một chút! Nhất định... phải giữ được tâm hồn trong sáng của cậu! - Từ Nguyệt xoa đầu Từ Lãm dạy bảo. Cảm giác dạy dỗ em nhỏ rất tốt đó.

- Là sao? - Trên đầu Từ Lãm hiện rõ dấu chấm hỏi to đùng.

- Đi thôi! Còn không đi là trễ hẹn với Diệp Hoa đấy!

- A, đi! Đi mau! Cậu ấy mà tức giận thì đáng sợ lắm!

Suốt cả quãng đường trở về phòng, Lam Thiên vẫn giữ im lặng, không nói một lời nào. Cao Văn biết Lam Thiên không phải là người nói nhiều, thái độ hiện giờ của cậu có thể xem là như mọi ngày. Nhưng không hiểu sao cậu lại cảm thấy sự im lặng này không bình thường chút nào.

Lúc Lam Thiên chuẩn bị bước vào phòng, Cao Văn không nhận được hỏi:

- Lam Thiên, cậu đang nghĩ gì vậy?

- Hử? - Lam Thiên quay đầu lại, đôi mắt phẳng lặng nhìn cậu.

Cao Văn trầm nghĩ:"Quả nhiên không bình thường." Đôi mắt kia phẳng lặng hơn mọi ngày, mọi cảm xúc gần như biến mất.

- Chuyện ban nãy... cậu còn bận tâm đúng không? Cậu... và tớ giống nhau!?

- Không! Tớ khác cậu! Tớ biết chính xác mình phải làm gì. Tớ không hề do dự, chỉ cần làm rõ được mọi chuyện... mọi thứ sẽ ổn.

Lam Thiên nói xong liền bước vào phòng, đóng cửa lại.

Cao Văn thần thờ một lát, cậu cúi xuống nhìn nắm cửa. Cậu đương nhiên khác tớ. Bởi... đối tượng của chúng ta khác nhau... tình thế cũng khác nhau và hơn hết... so với cậu... tớ chẳng có gì hết... không có gì để bảo vệ người đó.

Lam Thiên đứng tựa lưng vào cửa, tóc mái rũ xuống che khuất đôi mắt đầy gọn sóng. Lam Thiên đặt tay lên ngực trái, khẽ xiết chặt lại. Nơi đó... vừa nãy thực kì lạ.

"Thật sự! Tớ rất thích anh ấy..."

"Thình thịch" âm thanh trái tim loạn nhịp, lần đầu tiên... cậu nghe thấy rõ nhịp tim của mình đến thế. Khoảnh khắc đó, trong mắt chỉ có một người. Dù biết

đó không phải cảm xúc thật của người đó thể nhưng bản thân cậu lại xao động. Dù đã cố đè ép bản thân thốt ra những lời đó, đè ép cảm xúc của bản thân... đây là lần đầu tiên cậu nhận ra việc đó khó khăn đến mức nào. Một việc cậu luôn dễ dàng thực hiện vậy mà giờ phải thật cố gắng mới làm được.

Chú ý một người, quan tâm một người thậm chí... còn có thể để cho cái tin đồn vô lý kia tiếp tục phát tán. Đầu phải đó là cách duy nhất để giải quyết vấn đề... thế mà cậu lại dễ dàng chấp nhận cách giải quyết mà Cao Văn đưa ra. Tất cả những việc làm đó đều hướng về một nguyên nhân duy nhất.

Lam Thiên không chỉ có IQ cao mà EQ cũng không thấp. Cậu nhận ra cảm xúc bất thường này là gì.

- Ha... - Lam Thiên bật cười nhẹ. - Không ngờ tới... người đó lại là con trai... có lẽ ba mẹ sẽ rất sốc.

Trong lúc đó, Từ Nguyệt, Từ Lãm cùng với Diệp Hoa đang dạo phố. Cô nàng Diệp Hoa dù lớn lên trong trường quân đội nhưng bản tính nữ giới không bị triệt mất. Bằng chứng là sở thích dạo phố mua đồ. Mang danh con trai, nó và Từ Lãm phải lẻo đẹo theo sau xách đồ cho cô.

- Diệp Hoa, cậu còn tính mua bao nhiêu đồ nữa? Dù sao cũng có mang vào trong trường được đâu! - Từ Lãm ảo não nói. Hai tay cậu chất đầy túi xách, sắp bị đông đồ che kín mặt rồi.

- Có sao đâu! Đường nào tớ cũng sắp tốt nghiệp. Ba muốn tớ vào trường Quang Văn học, đến lúc đó sai dần. Không phí đâu! - Diệp Hoa vừa ăn kem vừa nói.

- Gì chứ? Còn tới nửa năm nữa mà cậu lo xa vậy luôn. Diệp Hoa, chúng ta tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi được không? - Từ Lãm nài nỉ.

- Không được! Đừng có phá hứng thú của tớ. Cậu xem mà học hỏi Từ Nhật, này giờ cậu ta có than thở gì đâu. Tệ hại. - Diệp Hoa bủi môi chê bai.

Là do không còn sức để nói. Từ Nguyệt âm thầm nghĩ trong đầu. Lúc trước vẫn nghe mấy tên con trai trong lớp tỏ ra sợ hãi khi kể đến chuyện cùng bạn gái đi dạo phố, là một đứa con gái, rốt cuộc nó cũng thấu hiểu được tâm tình của họ.

Từ Lãm thấy không thể lay chuyển được Diệp Hoa đành chậm bước chân lại đi bên cạnh Từ Nguyệt.

- Từ Nguyệt, đưa đồ tớ xách bớt cho.

- Không... không cần đâu. Cậu cũng có rất nhiều đồ rồi.

- Không sao đó. Tớ là con trai. Nhiều đồ đồ chưa thấm thía gì. - Từ Lãm tiếp tục khuyên nhủ. Nó nhỏ con như thế lại mang nhiều đồ như vậy sẽ rất mệt đó. - Từ Nguyệt, cuối cùng tớ cũng nhận ra, có lẽ cậu là cô gái tốt nhất trên đời. Con gái xung quanh tớ, ai cũng đáng sợ hết, ngoại trừ cậu.

- Phi. Từ Lãm, nghe cứ như cậu đang tỏ tình với tớ ấy. Giữ những lời đó cho người cậu thích đi. - Từ Nguyệt nói rồi xóc lại mấy túi đồ đi tiếp.

- Tò... tò tình? Không phải đâu!

Diệp Hoa đang bận ngắm nghía mấy cửa hàng xung quanh chợt nghe âm thanh lạ vang lên trong con hẻm nhỏ. Trực giác của quân nhân cho cô biết đó là một cuộc ẩu đả.

- Đi nhanh lên. Ở đó đang có đánh nhau. Xem chừng thú vị lắm!

Diệp Hoa hồi thúc, chạy nhanh tới con hẻm. Từ Lãm và Từ Nguyệt thở hồng hộc đuổi theo.

Trong con hẻm tối. Hai chàng trai đang cầm thanh kiếm gỗ không ngừng đánh xuống người của một chàng trai.

- Thế nào? Chịu thua chưa? Quay lại chưa vậy. Về mở cho đám kia xem, coi còn đứa nào dám chống đối tao. - Người đang nói là một chàng trai ăn mặc sành điệu, mái tóc nhuộm hai màu, hất hất đầu nói với một người khác đang cầm điện thoại quay phim.

- Các người... không xứng đáng chơi kendo... - Chàng trai nằm dưới đất thoi thóp nói.

- Kendo? Nó là cái thứ gì chứ? Không phải là trò đấu kiếm của con nít thôi sao? Nè, bộ mày quên là nhờ ai bọn mày có thể tiến vào vòng trong sao? Không muốn bị giải tán thì ngoan ngoan ngậm miệng. - Chàng trai ăn mặc sành điệu dí mũi chân lên tay chàng trai kia, đe thật mạnh xuống.

- A!

- Các người đang làm gì vậy!/? - Diệp Hoa tức giận gắt lên. Tưởng là hai bang phái đánh nhau không ngờ là ý đồ hiếp yếu. Cô là ghét cái trò này nhất!

- Ôi chà! Em gái, không muốn bị đánh thì đừng xen vào chuyện của người khác.

- Ai đánh ai còn chưa biết!

Diệp Hoa quăng cây kem còn dở nhào tới, dùng thân thủ được đào tạo trong trường tấn công chàng trai kia. Cậu ta không kịp phòng bị liền bị đánh, người bên cạnh thấy thế cũng nhào ra toan bắt giữ Diệp Hoa.

Bốp. Từ Lãm cho ngay một cú đá vào bụng cậu ta, chặn trước mặt Diệp Hoa.

- Con trai mà đánh con gái có biết nhục không?
- Từ Lắm, cậu đang đánh đồng tôi với bọn ẻo là đấy hả? - Diệp Hoa không những không cảm ơn ngược lại còn tỏ ra tức giận.
- Ý... ý tớ không phải vậy!
- Mẹ nó! - Chàng trai ăn mặc sành điệu cầm kiếm xông tới.

Từ Lắm hai tay đều bận chỉ còn cách né tránh. Xoay qua xoay lại chật vật.

Keng. Từ Nguyệt cầm thanh sắt không biết kiếm được từ đâu đánh rớt thanh kiếm gỗ của cậu ta, tròng mắt nói:

- Ý đồng hiệp yếu, có đáng mặt con trai không hả?
- Có đáng hay không chưa tới lượt mày nói! - Chàng trai kia còn tính nhào lên liền bị đồng bọn chặn lại.
- Kiệt, đừng đánh nữa. Cậu ta là người của trường Quang Vân, chúng ta không nên làm to chuyện. Cảnh sát mà tới thì phiền lắm.
- Đội trường Quang Vân? A, là cái trường sắp bị chúng ta đánh bại đấy hả? Được thôi, tao tạm tha cho bọn mày, chờ tới ngày thi đấu, tao sẽ trả lễ hết! - Cậu ta nhếch mép nói.
- Mày nói cái gì!
- Đừng, Từ Lắm - Từ Nguyệt ngăn Từ Lắm đang tức giận lại. Xem chừng người này chính là thành viên của trường Tường Linh, đối thủ tiếp theo của bọn nó. Nếu nhất thời hành động theo suy nghĩ sẽ bị truất quyền thi đấu.
- Thức thời đấy nhóc con à! Chúng ta đi.

Từ Lắm không cam lòng nhìn bọn họ rời đi, cậu tức giận nói với nó:

- Sao cậu lại giận tớ?
- Tớ không muốn cậu bị truất quyền thi đấu. Chuyện này nếu làm lớn không có lợi cho chúng ta, với lại... giải quyết trên sân đấu sẽ tốt hơn.
- Này, đừng có nói nữa. Mau gọi cấp cứu, cậu ta bị thương nặng lắm.

Diệp Hoa xem xét vết thương cho chàng trai kia, lớn tiếng báo.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tập luyện đặc biệt

Đến tối muộn nó và Từ Lắm mới về kí túc xá. Lúc đó cũng đã khoảng chín giờ. Đáng lẽ giờ này mọi người đều đã ở trong phòng nhưng không ngờ vừa vào cửa lại thấy Lam Thiên đang đứng dựa vào cửa đọc sách. Thấy bọn nó, cậu ngẩng đầu lên hỏi:

- Sao giờ mới về?
- Bọn em gặp chút chuyện đó mà. - Từ Lắm gãi gãi gáy đầu đáp.
- Lần sau nếu có về muộn nhớ gọi điện thông báo. - Lam Thiên gấp sách lại hỏi tiếp. - Đã ăn tối chưa?
- Ăn rồi.
- Ừm. Về phòng đi!

Lam Thiên nói xong liền lên phòng trước. Từ Lắm sờ sờ mũi quay sang hỏi Từ Nguyệt:

- Cậu có cảm thấy anh Lam Thiên hôm nay có gì đó là lạ không?
- Lạ sao? Anh ta hỏi thăm nhiều hơn. Có lẽ vậy.

Được nghỉ bốn ngày nhưng không có nghĩa bọn nó không cần phải tập luyện. Hôm qua, Cổ Hoành vừa đi điều tra đối thủ xong, sáng hôm sau, cậu liền tập trung hết tất cả các thành viên thi đấu chính thức lại, tăng cường độ tập luyện. Đối thủ Tường Linh của bọn họ trước đây là một trường yếu, dù có nằm lọt vào giải quốc gia cũng nhanh chóng bị loại trong trận đầu tiên. Thế nhưng năm nay, bọn họ lại thay đổi. Sự thay đổi đó chủ yếu xuất phát từ ba thành viên năm hai mới gia nhập không lâu. Kỹ năng của họ vô cùng tàn bạo, thi đấu một chút cũng không có tinh thần thượng võ. Nhưng chiến thắng chính là chiến thắng. Điều ấy sẽ không thể thay đổi.

Kết thúc giờ tập luyện, Từ Nguyệt chưa vội thay trang phục đã chạy đi tìm Cổ Hoành nói chuyện riêng.

- Sao vậy? - Cổ Hoành hỏi.

- Trong trận đấu sắp tới... em muốn đấu với Vũ Kiệt!

- Vũ Kiệt? - Là cái tên tàn bạo thi đấu hôm trước. - Sao em lại muốn đấu với cậu ta? Cậu ta không dễ chơi đâu. Mặc dù kỹ năng của em rất tốt nhưng chưa chắc đã thắng với lại... cái cơ thể này không chịu được nhiều đòn.

- Dù thế, cũng xin anh cho phép. - Từ Nguyệt kiên định nói với Cổ Hoành. Nó tuyệt đối sẽ không tha cho cái tên thối tha kia.

- Anh muốn biết lý do! - Cổ Hoành khoanh tay hỏi.

- Anh rất xấu xa!

Từ Nguyệt cảm hận nói. Sau khi đưa cậu bạn bị đánh hôm qua vào bệnh viện. Bọn nó phải ngồi đợi mấy tiếng cho đến khi cậu ta tỉnh lại. Đáng giận hơn là trên người cậu ấy có rất nhiều vết thương, cả cũ lẫn mới và đều do kiếm gỗ gây ra. Chờ cậu ấy hồi chút sức, bọn nó mới hỏi rõ mọi chuyện. Thì ra cậu ta cũng là một thành viên của câu lạc bộ kendo Tường Linh. Câu lạc bộ của cậu ta mấy năm nay đều không có được thành tích nổi bật so với các câu lạc bộ khác trong trường. Đầu học kì này, nhà trường muốn đóng cửa một vài câu lạc bộ có thành tích yếu kém, câu lạc bộ kendo bất hạnh nằm trong danh sách. Đội trưởng của bọn họ là học sinh năm ba, anh ta rất yêu thích kendo, năm nay như là cơ hội thi đấu cuối cùng, nếu câu lạc bộ đóng cửa, ngay đến cơ hội cuối cùng cũng không có. Trong cơn tuyệt vọng, Vũ Kiệt và hai người bạn của cậu ta xuất hiện. Tính ra Vũ Kiệt cũng là một thiên tài, cậu ta chơi giỏi các môn thể thao nhưng bản tính bạo lực, thích gây chuyện. Đó cũng là lý do cậu ta phải chuyển trường đến trường Tường Linh. Đội trưởng rất bất ngờ khi Vũ Kiệt đưa ra lời đề nghị giúp câu lạc bộ, cậu ta nói chỉ cần cho nhà trường thấy bọn họ có thể đạt được thành tích cao thì không cần phải đóng cửa. Thấy kỹ năng của cậu ta rất giỏi, đội trưởng mới đồng ý. Nhưng kèm theo đó là một điều kiện. Chấp nhận nghe theo lời cậu ta nói.

Tường chừng sẽ có một tương lai tươi sáng, không ngờ đó là sự bắt đầu của chuỗi ngày địa ngục. Mỗi ngày, các thành viên trong câu lạc bộ đều bị ba người Vũ Kiệt tra tấn, mượn danh nghĩa tập luyện, họ quang minh chính đại hành hạ bọn họ. Thấy như vậy, đội trưởng không chấp nhận, muốn đuổi cậu ta đi. Ai ngờ, cậu ta lại đe dọa đội trưởng và các anh năm ba. Bọn họ vốn chuẩn bị thi đại học, luôn cố giữ gìn hồ sơ học bạ, nếu trong học bạ xuất hiện một vết nhơ... rất khó để đậu đại học. Học sinh năm hai cũng bị bọn họ tìm chuyện đe dọa, những ai muốn rời câu lạc bộ đều bị đánh đến thảm. Người nằm trong phòng bệnh hôm nay là một ví dụ.

Nói đi cũng phải nói lại, quả thật nhờ ba người Vũ Kiệt, trường bọn họ mới đến được giải quốc gia. Nhưng đều phải thi đấu mà tinh thần chịu quá nhiều áp lực, bọn họ quả thật chịu không nổi. Dần dần, kendo đối với bọn họ từ yêu thích trở thành nỗi ám ảnh đáng sợ.

- Aiya, đúng là một tên xấu xa. - Cổ Hoành gật gật đầu nói.

- Em không thể chấp nhận hành vi của hắn ta. - Kendo, kendo vốn là một môn thể thao tốt đẹp, giúp mọi người có thể hiểu nhau hơn qua đường kiếm. Vậy mà tên đó...

- Chỉ vậy thôi?

- Chỉ vậy thôi? Anh sao lại nói như thế! - Từ Nguyệt bất mãn nói.

- Từ Nhật, nhớ cho kĩ, mục đích của chúng ta là chiến thắng! Anh không thể vì mong muốn của cậu mà không để tâm đến toàn cục. Lỡ như cậu trên sàn đấu bị cậu ta bạo hành... anh sẽ sống không nổi. Hơn nữa, việc đó cũng sẽ ảnh hưởng đến tinh thần thi đấu của toàn đội. Biết tại sao Tường Linh nhờ ba người Vũ Kiệt mà giành được chiến thắng không? Để giành chiến thắng một trận kendo phải đạt được tỉ số ít nhất là 4-3. Đối thủ của bọn họ... đều là bỏ cuộc hoặc mất tinh thần thi đấu. Bởi vì... nỗi sợ hãi. Một kiếm sĩ một khi đã bị nỗi sợ hãi chiếm lĩnh thì thất bại là điều tất yếu. Anh không muốn đội ta mất tinh thần dù chỉ là một chút ít. Vậy nhé!

Cổ Hoành phát tay muốn rời đi. Nó lập tức níu áo anh lại hỏi:

- Vậy phải làm sao anh mới đồng ý?

- Em kiên quyết vậy sao?

- Phải!

- Vậy, cũng được thôi. Nhưng... với một điều kiện... - Cổ Hoành cười thần bí.

Nói chuyện xong với Từ Nguyệt, Cổ Hoành mang tâm trạng vui vẻ rời khỏi phòng câu lạc bộ. Vừa khóa cửa phòng lại, Từ Lãm thở hồng hộc chạy tới:

- Cổ Hoành... em có chuyện muốn nói anh!

- Chuyện gì?

- Em muốn thi đấu với Vũ Kiệt!

- Nhóc à, em muộn rồi. Suất thi đấu với tên đó, Tử Nhật đã giành được! - Cổ Hoành vỗ vai Tử Lãm nói.

- Cái gì? Em chỉ có việc một lát... - Nếu không phải bị Diệp Hoa kêu ra cổng trường lấy đồ gấp, cậu đã giành được rồi.

- À, nhưng vẫn còn người khác cậu phải thi đấu mà. - Cổ Hoành xoa cằm cười tà.

- Hả?

Tối đến, Tử Lãm và Tử Nguyệt không hẹn cùng xuất hiện tại phòng tập của câu lạc bộ. Tử Nguyệt ngây người hỏi Tử Lãm:

- Sao cậu lại ở đây?

- Tập luyện. Cổ Hoành muốn tổ thi đấu với tên Bá Khanh, anh nói tên này chỉ yếu hơn Vũ Kiệt một chút thôi. - Tử Lãm nói với giọng rầu rĩ. Cậu vẫn muốn đấu với tên Vũ Kiệt. Muốn trả thù á!

- Hai đứa đứng ngoài cửa làm gì? Mau vào đi! - Cổ Hoành mở cửa phòng tập gọi vào.

- Vâng!

- Chậm chạp quá! - Giọng nói lạnh lạnh quen thuộc truyền đến từ giữa sân tập.

Tử Nguyệt và Tử Lãm một phát ngây ngẩn. Người con trai đang mặc trang phục thi đấu, nhìn họ với đôi mắt lạnh nhạt, dưới ánh sáng nhàn nhạt, mái tóc đỏ vẫn nổi bật rực rỡ. Còn ai khác ngoài Lam Thiên cơ chứ.

- Sao... sao anh lại ở đây? - Kích động ra mặt, Tử Lãm chỉ tay về phía Lam Thiên, cao giọng hỏi.

- Giới thiệu với hai cậu, kể từ tối nay cho đến ngày thi đấu, các cậu phải tập luyện với Lam Thiên. Nói cho mà biết, trận đấu lúc trước cậu ấy vẫn chưa thật sự ra tay đâu. Nếu bị đánh đến thâm cũng không được từ bỏ. Cố gắng nhé! Anh về ngủ trước! - Cổ Hoành vẫy vẫy tay, vội vàng rời đi, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Trái tim Tử Lãm đập thành thịch. Quả nhiên trở về đây học là quyết định đúng đắn. Chưa gì đã có cơ hội tái đấu với Lam Thiên một lần nữa. Nếu có thể chiến thắng... chiến thắng người con trai này... Trong mắt Tử Lãm, Lam Thiên là bức tượng đài chiến thắng lớn nhất mà cậu hướng tới.

Còn nó thì sao? Đương nhiên là cũng kích động. Từ lúc chứng kiến kỹ năng của Lam Thiên, nó đã rất ngưỡng mộ cậu. Ngoài anh nó ra, Tử Nguyệt chưa từng nghĩ đến sẽ có một người giỏi như thế. Nhưng nhiều hơn là kích động, còn có một cảm xúc khác len lỏi trong tim nó. Dưới ánh sáng nhàn nhạt của ánh điện, thân hình kia càng thêm tỏa sáng. Lam Thiên hơi cúi đầu, chỉnh chỉnh trang phục thi đấu, tóc mái rũ xuống mập mờ che giấu ánh mắt thờ ơ sắc bén. Khi cậu cầm thanh shinai giờ lên, thanh kiếm tre cầm trong tay cậu như biến thành một thanh katana sắc bén. Lam Thiên giống như biến thành một chiến binh thực thụ, oai phong y như hình tượng samurai xuất hiện trong anime shounen.

Lam Thiên hơi chuyển ánh mắt nhìn qua, Tử Nguyệt giật mình cúi đầu xuống. Sao lại có cảm giác bị bắt trộm vậy?

- Chưa thay đồ sao? Mau lên! - Lam Thiên nhắc nhở.

- Bọn em đi liền. - Tử Lãm vội kéo nó vào phòng thay trang phục.

Lam Thiên thoáng nhìn qua bọn họ, rồi chuyển tầm mắt đến thanh shinai cầm trên tay, khẽ lẩm bầm:

- Hình tượng này... không tồi.

Vì đang trong giai đoạn thi cử nên tác giả không thể ra chương được. Nhân lúc rảnh rỗi mới viết được chương này. Đợi thi xong mình sẽ nhanh chóng viết bù cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ Ơ Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thích một người

Trong ba ngày còn lại trước khi đến ngày thi đấu, Từ Nguyệt và Từ Lãm phải luyện tập vất vả cả sáng lẫn tối. Khi được Lam Thiên huấn luyện, cả hai mới hiểu được những bài tập mà Cố Hoàn đề ra vẫn thực nhẹ nhàng. Khác với phương pháp luyện tập của Cố Hoàn, Lam Thiên chọn phương pháp thi đấu, thông qua thi đấu để rèn kỹ năng. Nhờ có cơ hội này, Từ Lãm mới nhận ra trình độ giữa mình và Lam Thiên chênh lệch cỡ nào. Hóa ra lúc ở trại tập huấn, cậu vẫn chưa dùng hết sức. Từ Lãm có chút nghi ngờ về khả năng đánh bại Lam Thiên trong vòng một năm của mình. Nếu quả thật thất bại, cậu sẽ xong đời.

Còn về phần Từ Nguyệt, nó nhiều hơn là thương thức thay vì khiếp sợ. Chưa bao giờ nó có thể tượng tưởng mình sẽ đấu với một người mạnh như thế. Khi thi đấu với Lam Thiên, nó luôn có cảm giác mọi hành động của mình đều bị nắm rõ. Lam Thiên đều có thể dễ dàng chặn đòn và phản đòn một cách nhẹ nhàng. Luôn thấy Lam Thiên bận rộn, chưa từng thấy cậu luyện tập kendo dù chỉ một lần từ lúc nó nhập học vậy mà cậu lại có thể mạnh đến thế. Cái này là thứ gọi là thiên phú sao?

Tuy vậy, trong hai buổi tối đầu tiên vẫn chỉ là thi đấu nhẹ nhàng. Lam Thiên ngoài chỉ ra cho bọn nó những điểm yếu, cách quan sát đối thủ trong thời gian ngắn, cách nắm bắt thời gian ra đòn cho chuẩn xác thì không đề cập đến cách để chiến thắng lối tấn công tàn bạo của nhóm Vũ Kiệt. Nhóm Vũ Kiệt thiên về sức mạnh, lực kiếm của cậu ta rất dữ dội, nếu là người có hình thể cao lớn như Từ Lãm chắc còn chịu được, còn người nhỏ nhắn như nó, hai ba đòn là gục ngay.

Đến buổi tối thứ ba, Lam Thiên tiếp tục bắt đầu buổi tập huấn bằng hình thức thi đấu đối kháng. Cậu chọn Từ Lãm thi đấu đầu tiên. Khác với hai buổi đầu, lần này cậu ra đòn hiểm ác hơn. Nhìn cậu tấn công nó nhớ lại Vũ Kiệt hôm khai mạc. Khác một chỗ là Vũ Kiệt đem đối thủ ra đùa giỡn còn Lam Thiên là trực tiếp phô bày sức mạnh của mình trong từng nhát kiếm.

Từ Lãm chật vật đỡ được vài đòn liền thua trận, Lam Thiên thu kiếm lại, thở ra một hơi rồi nói:

- Trình độ của các cậu đã có sự tiến bộ, tuy nhiên muốn thi đấu với lối tấn công bạo lực thì vẫn chưa được. Vì những đòn đánh đó là nhắm mục đích gây thương tích cho đối phương, thanh shinai thông thương với cách thi đấu bình thường sẽ không để lại thương tích nhiều nhưng một khi người cầm nó muốn gây thương tích cho người khác thì thanh shinai ấy chẳng khác nào thanh bokuto cả. Đòn đánh của họ sẽ thiên về sức mạnh, lực vung kiếm, hạ kiếm đều nhanh, dứt khoát và mạnh. Nếu không kịp phản ứng các cậu sẽ lãnh đủ.

- Thế, bọn em phải làm gì? - Từ Lãm xoa cổ tay hỏi.

- Còn tùy thuộc vào mục đích thi đấu. Muốn trả thù hay là giành chiến thắng.

Dứt lời, cậu khẽ liếc mắt nhìn qua bọn nó, cái nhìn thâm sâu, chờ đợi cậu trả lời vừa giống như thờ ờ, không quan tâm đến câu trả lời ấy là gì?

- Đương nhiên là chiến thắng rồi! - Từ Lãm dứt khoát trả lời. Đối với cậu, chiến thắng luôn cái đích mà cậu nhắm tới.

- Còn cậu? - Lam Thiên tập trung ánh mắt lên người nó.

- Tôi... muốn trả thù! Tôi không thể tha thứ cho hành vi của cậu ta được. Đó là thái độ nhạo báng, khinh thường kendo... kendo không phải là thứ dùng để tổn thương người khác, nó có ý nghĩa hơn rất nhiều!

Trả lời xong nó lại lo lắng, chờ đợi Lam Thiên thể hiện thái độ. Lam Thiên không ngừng nỗ lực để có thể đưa trường tới chiến thắng trong mùa giải lần này. Mà nó, nó lại có mục đích thi đấu ích kỷ, liệu điều đó có làm cậu ghét không?

- Tốt!

Lam Thiên chỉ thốt ra một từ với ngữ điệu không nặng không nhạt lại làm trái tim đập mạnh vì lo âu của nó đập bình thường trở lại.

- Tôi sẽ đáp ứng nguyện vọng của cả hai cậu. Hãy nhớ kỹ, đừng tôi thất vọng! Cho dù mục đích thi đấu của các cậu là gì cũng phải nhớ cho rõ, chiến thắng của toàn đội mới là quan trọng nhất!

- Vâng!

Tối muộn, sau khi kết thúc buổi tập luyện, nó với Từ Lãm vừa về đến phòng thì có người bạn năm nhất nó nhờ làm việc điểm danh hộ tối, cậu ta nói:

- Tổ mới vừa điểm danh xong, giờ tớ đem lên cho kí túc xá trưởng hay cậu đem lên!

Hai hôm trước tập luyện trễ hơn, cho nên nó nhờ cậu bạn đưa cho Cao Văn hộ. Hôm nay lại về sớm hơn. Nó vẫn có thể nhờ cậu bạn đem lên cho Lam Thiên giúp nhưng không hiểu sao, hôm nay nó lại muốn tự mình đem lên cho cậu.

- Tớ sẽ tự đem lên. Cảm ơn cậu nha!

Lam Thiên vừa lên tới phòng đã thấy Cao Văn đứng đợi. Trông cậu ta có vẻ bồn chồn.

- Có chuyện gì à? - Lam Thiên hỏi.

- Diệc Phàm... cậu ấy liên lạc với cậu chưa?

- Có. - Lam Thiên gật đầu.

- Cậu ấy tính toán chừng nào về? Kì thi cuối kì sắp diễn ra rồi.
- Diệc Phàm còn đang chơi vui. Cậu ấy chưa tính toán trở về. Còn về phần kì thi cuối kì, cậu ta sẽ trở về đúng ngày. Cậu không cần phải lo! - Lam Thiên đặt tay trên nắm cửa, vừa xoay được nửa vòng, Cao Văn ngăn cậu lại.
- Cậu ta đang ở đâu? Cậu không thể nói với tớ sao?
- Cao Văn, cậu là bạn thân của tớ nhưng Diệc Phàm là người thân của tớ! Tớ tôn trọng cậu ấy! - Lam Thiên đẩy tay Cao Văn ra, lạnh nhạt nói.

Cao Văn buông lỏng hai tay, đôi mắt cậu hiện lên sự giãy dụa, cậu đang phải đấu tranh với thứ gì đó. Lam Thiên thờ dãi một hồi, ra về bất đắc dĩ, hỏi:

- Diệc Phàm có gửi bưu thiếp cho tớ nhưng lúc tớ tới hỏi thì người ta nói cậu đã lấy nó đi! Đưa cho tớ được chứ!
- Tớ xé rồi. - Cao Văn quay ngoắt đầu đi chỗ khác nói.
- Tại sao? Bưu thiếp ấy có vấn đề gì à? - Lam Thiên nheo mắt hỏi.
- Là tớ có vấn đề. Tớ xin lỗi. Tớ về phòng trước đây!
- Cao Văn, nếu cậu thích Diệc Phàm, việc gì phải khổ sở như vậy?
- Lam Thiên, bọn tớ đều là nam!

- Thích chính là thích. Cần gì phải để ý nhiều như vậy. Tớ cũng thích con trai và tớ cảm thấy hạnh phúc của bản thân do chính mình định đoạt, không cần để ý nhiều đến suy nghĩ và ánh mắt của người khác!

- Lam Thiên, cậu khác tớ! Đối tượng cậu thích dễ dàng hơn đối tượng tớ thích! Huống chi... Diệc Phàm còn trẻ con, liệu cái thích đó của cậu ấy được bao lâu. Một người chưa từng trải qua mất mát như cậu sẽ không thể hiểu được nỗi sợ hãi phải mất đi một cái gì đó. Chúng ta, thực sự khác nhau rất nhiều.

Cao Văn đóng sầm cửa. Lung dựa vào cửa. Lấy trong túi ra tấm bưu thiếp được gửi cho Lam Thiên. Nhìn đến hình ảnh Diệc Phàm thân thiết khoác vai cùng với thiếu nữ xinh đẹp, ngày gửi cách đây một tuần cùng với lời nhắn "Chúng tớ đến nơi tiếp theo đây! Cảm ơn cậu nhé!". Địa chỉ trên tấm bưu thiếp không có tác dụng, người biết bọn họ ở đâu chỉ có thể là Lam Thiên nhưng cậu lại không chịu nói. Cao Văn khó chịu vò nát tấm bưu thiếp, vứt vào thùng rác.

Lam Thiên thu tầm mắt xuống đất. Chưa từng trải qua mất mát nên không hiểu được nỗi sợ phải mất đi sao? Cách tốt nhất để làm tan đi nỗi sợ ấy là tự mình nắm giữ thứ mình muốn, cậu không hiểu sao, Cao Văn?

- Lam Thiên vừa xoay nắm cửa liền nghe thấy tiếng động nhỏ, quay đầu sang thì thấy nó không biết đến từ lúc nào, ngây ngốc cầm bản báo cáo nhìn cậu với đôi mắt bàng hoàng. Lam Thiên nhủ tự hỏi nó đến từ lúc nào và đã nghe được những gì?
- Cậu... - Lam Thiên bước lại gần Tử Nguyệt, vừa định hỏi "Cậu nghe được những gì rồi?" thì nó đã vội vàng lùi lại.
 - Tôi đến đưa bản báo cáo! Tôi về phòng đây! - Tử Nguyệt nhét bản báo cáo vào người cậu rồi ba chân bốn cẳng chạy đi.

Lam Thiên hơi ngần người giữ bản báo cáo, xem phản ứng này của nó là đã nghe hết rồi đúng không? Lam Thiên nhớ lại cuộc hội thoại ban nãy. Cậu chưa đề cập đến người mình thích là ai... nên sẽ ổn thôi.

Tử Nguyệt chạy về phòng liền khóa chặt cửa phòng ngủ, nhào lên giường. Nó vừa tỉnh cờ biết một bí mật động trời. Aaaa, tại sao lại là nó? Lam Thiên liệu có vì che giấu chuyện này mà giết người diệt khẩu không? Nhưng... thật không ngờ rằng hội trưởng lại thích hội phó? Lý do bọn họ cãi nhau và hội phó bỏ đi có phải là vì chuyện này? Hơn nữa... người Lam Thiên thích là ai? Anh ta nói thích con trai... thật sự không ngờ tới luôn. Người con trai nào lại có thể khiến anh ta thích đến thế... thích một người đến mức vì người ấy mà không để ý đến con mắt của người ngoài... người đó thật là tốt... được người như Lam Thiên thích thật là tốt... Phát hiện suy nghĩ của mình mang theo cảm xúc bất thường, Tử Nguyệt vội mặt vào gối, không ngừng lẩm bầm:

- Mình sao thế này... sao suy nghĩ đó lại giống như... ghen tỵ thế này... không được. Không được nghĩ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trận đấu thứ hai

Mơ mơ màng màng tỉnh dậy, Tử Nguyệt liền nghe được tiếng đập cửa dồn dập và tiếng gọi oang oang của Tử Lãm:

- Từ Nguyệt! Từ Nguyệt! Cậu dậy đi! Chúng ta sắp muộn rồi đó!

- Sắp muộn... - Từ Nguyệt từ trên giường nhảy xuống đất rồi phóng nhanh vào nhà vệ sinh bỏ mặc Từ Lãm ôm trán ngồi bệch dưới đất. Hôm nay là ngày thi đấu, sao nó có thể ngủ quên được chứ!

Khi hai đứa dừng tốc độ nhanh nhất chạy đến nơi tập hợp, Cố Hoành đã sốt ruột đến mức cầm điện thoại ấn muốn nát. Vừa thấy hai đứa, cậu tức giận nói:

- Làm gì mà đến trễ vậy? Anh gọi cũng không nghe máy!

- Em... em xin lỗi. Điện thoại... em quên sạc... - Từ Nguyệt vừa thở vừa nói.

- Thật là... anh sáng sớm đã phải dậy chuẩn bị mà hai đứa còn dám ngủ quên! - Cố Hoành tức tối giáng cho mỗi đứa một cái đánh mạnh vào lưng.

- Bọn em xin lỗi.

- Nhanh lên xe đi! Sắp đến giờ thi đấu rồi!

Ngoài hôm khai mạc đi chung thì những ngày thi đấu tiếp theo các câu lạc bộ đi riêng. Bởi lịch thi đấu giữa các môn thể thao khác nhau, thậm chí có môn phải thi đấu liên tục. Lên xe, Từ Nguyệt vỗ vỗ hai má để nâng cao tinh thần. Hôm qua mãi suy nghĩ lung tung mà ngủ trễ, đến bây giờ đầu óc vẫn còn ong ong lên.

- Từ Nguyệt, cậu sao vậy? - Từ Lãm vừa gặm bánh mì vừa hỏi.

- Không sao.

- Vậy cậu mau ăn đi. Không ăn là không có sức thi đấu đâu. - Từ Lãm hối thúc.

- Cảm ơn cậu!

Còn khá sớm vậy mà nhà thi đấu đã đông nghẹt người. Từ Nguyệt chưa từng thấy có nhiều khán giả đến xem thi đấu kendo như vậy. Suy cho cùng, so với những môn khác, kendo không có tính thu hút lắm.

- Hôm nay tớ nhất định phải chụp được hình của anh ấy!

- Ừm. Ừm. Không ngờ tuyển thủ kendo lại có nhiều người soái đến thế.

Vừa mới vui mừng vì có nhiều người yêu thích kendo đến vậy, nghe xong cuộc hội thoại kia, lại nhìn đến khán giả mười phần thì hết bảy tám phần là nữ. Từ Nguyệt lặng lẽ thu lại niềm vui nhỏ nhoi của mình.

- Yo! Từ Lãm, Từ Nhật! - Xen lẫn trong đám đông khán giả, Diệp Hoa mặc quân phục vẫy tay gọi lớn.

- Diệp Hoa! Cậu cũng đến xem bọn tớ thi đấu sao? - Từ Lãm vui mừng chào hỏi cô.

- Đương nhiên là... không rồi. - Diệp Hoa nhún vai nói.

- Hề? Cái gì? Thế sao cậu lại đến đây? - Từ Lãm thất vọng phồng má hỏi.

- Tớ tới xem các cậu đánh bại tên xấu xa kia. Thế nào? Ai trong hai cậu sẽ đấu với hắn? - Diệp Hoa háng hái hỏi.

- Là tớ! - Từ Nguyệt nói.

Diệp Hoa ngạc nhiên nhìn Từ Nguyệt, đôi mắt soi mói nhìn nó từ trên xuống dưới. Rồi bất ngờ vỗ vai nó nói:

- Thế cũng được. Từ Nhật, cậu cứ yên tâm, cho dù cậu bị tên kia đánh bại, tớ cũng có cách trả thù cho cậu. Thủ đoạn trả thù tớ có đến hàng trăm, hàng nghìn cách.

Từ Nguyệt và Từ Lãm nhìn về mặt đắc ý khoe khoang của cô đều có chung một suy nghĩ: "Trường quân đội đó đã dạy Diệp Hoa cái gì thế?".

- Tớ sẽ không để cậu làm vậy đâu! - Từ Nguyệt kiên định nắm tay Diệp Hoa nói.

- À, được. Trông cậu vào cậu.

- Khụ. Làm ơn để ý đến xung quanh được không? - Cố Hoành háng giọng nói. - Từ Nhật, nắm tay con gái người ta giữa chốn đông người như thế là không được đâu. Cậu phải để ý đến tâm tình của anh em nữa chứ.

- Hà? - Từ Nguyệt được cậu nhắc mới nhớ ra mình đang trong thân phận một thằng con trai. Nó vội vàng thả tay Diệp Hoa, ngại ngùng nói. - Xin lỗi.

- Có gì phải xin lỗi. Chúng ta đều là anh em cơ mà!

Nó quên mất, Diệp Hoa đang học trường quân đội, con trai nhiều hơn con gái, có gì phải ngượng cơ chứ.

Theo lịch thi bọn nó sẽ thi đấu trận đầu tiên nên vừa vào nhà thi đấu liền phải đi chuẩn bị. Loay hoay một hồi, nghe tiếng loa thông báo gọi tên, cả đội bước ra sàn đấu. Gần tới nơi thì nghe tiếng khiêu khích của đối thủ:

- Hôm nay bọn tao sẽ đè bẹp bọn mày! Nhớ chuẩn bị bông băng đầy đủ đấy! - Vũ Kiệt nhếch miệng tự tin nói. Cậu ta cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay.

- Tôi rất hy vọng được thấy cảnh đó, nhóc à! - Cô Hoàn hào phóng tặng cho cậu ta một nụ cười tươi rói. - Trên người các cậu. Vậy nhé! Cùng thi đấu thật tốt nào!

- Tên khốn! - Vũ Kiệt nghiêng răng tức giận mắng.

Hôm nay, vị trí thi đấu có sự thay đổi. Vì để đối mặt với Vũ Kiệt, nó được đẩy lên vị trí thứ hai, Từ Lãm thứ ba và một đàn anh năm ba đối đầu với người còn lại trong nhóm Vũ Kiệt ở vị trí thứ tư. Lúc nghe được vị trí thi đấu của Vũ Kiệt nó rất lấy làm ngạc nhiên. Không phải cách thức giành chiến thắng của cậu ta là phủ đầu đối thủ sao? Vậy sao không thi đấu ở vị trí thứ tư hay thứ năm mà là ở giữa. Sau đó, Lam Thiên đã giải thích cho nó hiểu. Đó cũng là lúc Từ Nguyệt nhận ra suy nghĩ của mình về con người quá đơn giản. Trên thế giới này còn tồn tại một loại người thích ban cho người khác hy vọng rồi đập tan nó. Vũ Kiệt chính là loại người đó.

Theo như tư liệu mà Cô Hoàn thu thập được, trong các trận đấu, trong hai lượt đầu đầu tiên, tuyển thủ bên đội Vũ Kiệt rất yếu nên những đội khác dễ dàng giành chiến thắng, sau đó vì tư mãn mà thả lỏng cảnh giác và sau đó là bị đánh đến thê thảm. Từ thiên đường xuống địa ngục, cảm giác đó mới thật sự làm tinh thần con người khủng hoảng.

Nhưng trận đấu hôm nay sẽ khác.

Trận đấu bắt đầu. Người thi đấu ở vị trí năm và sáu là hai đàn anh năm hai có nhiều kinh nghiệm. Thế nhưng, bọn họ lại thua.

Vũ Kiệt thấy thế, vẻ mặt đắc thắng cùng khinh thường các lộ rõ. Cậu ta châm chọc:

- Tưởng các người mạnh đến mức nào, hóa ra chỉ đến thế. Đến hai tên yếu đuối như vậy cũng không thể đánh bại được. Nhóc con, có lẽ trận đấu này của chúng ta không thể diễn ra. Tao rất lấy làm tiếc đó. Nếu mày muốn, chúng ta có thể giải quyết ở bên ngoài.

Trước lời châm chọc của hắn, nó giữ thái độ bình thản không thèm chấp nhất. So với việc tốn hơi sức tranh luận với một tên thiếu não thì nó tình nguyện giữ sức đánh bại hắn hơn.

Trận tiếp theo, đàn anh năm ba ra đấu. Bạn của tên Vũ Kiệt mới đầu tấn công tới tấp, thái độ kiêu ngạo muốn đè bẹp đối thủ. Sau cùng, bị đàn anh trong nháy mắt hạ gục, đòn đánh nhẹ nhàng, không dùng nhiều lực mà hạ gục hắn. Thậm chí, thời gian đấu so với hai trận trước còn sớm hơn. Kết quả trận đấu này và thắng vào mặt Vũ Kiệt một đòn đau.

- Aiyo, xem ra người bên cậu cũng chẳng mạnh lắm nhì? Đàn anh thậm chí còn chưa dùng quá ba phần lực đã dễ dàng đánh bại. Ngưỡng mộ. Ngưỡng mộ.

Từ Lãm này giờ tức giận không được phát, ghen cả người, giờ có cơ hội lập tức đem ra phát tiết, châm chọc tên Vũ Kiệt, làm hắn sắc mặt hồng hào biến đen.

- May mắn mà thôi. - Cậu ta gần từng tiếng nói.

- Là may mắn hay thực lực, sớm biết thôi! Nào, nào, đến lượt chúng ta. - Từ Lãm hào hứng hást mặt với tên Bá Khanh.

Bá Khanh liếc nhìn Vũ Kiệt một cái, được cậu ta cho một cái gật đầu mới thâm trầm ra sàn đấu.

Thực hiện sau nghi thức vào trận, trọng tài vừa ra hiệu bắt đầu, Bá Khanh liền xông tới. Cậu ta không ngừng vung kiếm, đòn đánh mạnh mẽ, gây sức ép rất lớn. Từ Lãm không vội, nhanh nhẹn né tránh. Cậu nhớ lại lời Lam Thiên nói: "Nếu muốn thắng một đối thủ dùng sức mạnh thì quan trọng là biết dùng sức đúng chỗ, đánh nhanh thắng nhanh."

Từ Lãm vận dụng rất tốt lời Lam Thiên nói. Cậu để cho cậu ta điên cuồng tấn công, đến lúc để lộ sơ hở, ba phát ghi điểm. Giành bàn thắng đầu tiên.

Trong lượt đầu thứ hai, tên Bá Khanh đã lấy lại bình tĩnh, cẩn thận hơn trong đòn đánh và di chuyển. Nhưng mà Từ Lãm không có tâm tư chơi với cậu ta. Đường đường là một thiên tài, lại được Lam Thiên tập huấn, nếu không thể dễ dàng giải quyết đối thủ nghiệp dư trước mắt, tên cậu đã viết ngược từ lâu rồi.

- Trường Quang Vân thắng!

Lời tuyên bố của trọng tài trực tiếp làm nổ bình giận dữ của Vũ Kiệt. Khi tên Bá Khanh về chỗ, cậu ta nhỏ giọng mắng:

- Vô dụng!

Sau đó nhìn nó chăm chăm với ánh mắt đầy ác ý.

- Trận này không để cho các người được lợi thế đâu. - Vừa nói vừa vuốt ve thanh shinai của mình.

- Sẵn sàng tiếp thôi! - Từ Nhật đứng dậy nói. Nó nhất định sẽ cho cậu ta biết tay.

Vũ Kiệt nhếch miệng cười một cách mờ ám, nhưng nụ cười ấy nhanh chóng bị che lấp dưới lớp mũ bảo hộ. Cổ Hoàn vừa vặn thấy được nụ cười đó, cậu tự tin Từ Nhật sẽ nhanh chiến thắng nhưng... không hiểu sao lại thấy bất an. Tên khốn này... sẽ giờ trò gì sao?

Vũ Kiệt vừa vào trận liền xông đến tấn công. Từ Nhật giờ kiếm lên chống đỡ, nó cảm thấy thanh kiếm của Vũ Kiệt nặng lắm. Rốt cuộc cậu ta dùng bao nhiêu lực khi vung kiếm? Khó khăn hất thanh kiếm của cậu ta ra, Từ Nhật lùi lại mấy bước. Chưa kịp cho nó thở, Vũ Kiệt lại xông tới. Từ Nguyệt vừa chống đỡ vừa uyển chuyển di chuyển bước chân, dùng lực ít đỡ lực nhiều. Đó cũng là cách mà Lam Thiên chỉ cho nó. Nếu muốn dạy cho Vũ Kiệt bài học, trước hết nó phải có lực để chống trả. Tiếp đến là dùng lực để đánh trả. Đòn đánh phải dứt khoát, đạt được lực lớn nhất ở điểm kết thúc. Như vậy mới đạt được hiệu quả tối đa. Để chắc chắn giành chiến thắng. Vậy nên, trong trận đầu tiên, nó ngoài đỡ kiếm của Vũ Kiệt chính là tìm cơ hội. Nhân lúc tên Vũ Kiệt vung kiếm xông tới, chân sau khụy xuống, Từ Nguyệt lách sang một bên, xiết chặt lấy thanh shinai, ba nhát mạnh mẽ tấn công vào chỗ ghi điểm.

Vũ Kiệt bị đánh bại lâm vào trạng thái khó tin, mãi một lúc mới tìm về ý thức. Hấn cắn môi, đôi mắt sắc như dao phóng tới nó. Từ Nguyệt thoải mái đón nhận ánh mắt đó. Lướt sau mới thực sự là báo thù.

Bị thua cuộc kích thích, lượt sau, Vũ Kiệt càng tấn công điên cuồng như một con dã thú muốn xé xát con mồi. Liên tiếp mấy lần, Từ Nguyệt phải dùng lực mạnh đối kháng với đòn tấn công của cậu ta. Nhưng càng đấu nó càng thấy lạ. Một thanh shinai làm bằng tre không thể gây ra sức ép lớn như vậy. Trong lúc thất thần nghĩ hoặc, Từ Nguyệt bị trúng một nhát ở hông. Nhát kiếm trúng hông, con đau nhức nhanh chóng lan truyền. Một thanh shinai không thể gây ra con đau nhức dữ dội đến mức cảm giác xương cũng muốn gãy. Đoi kiếm thêm vài lần, nó càng chắc chắn đây không phải thanh shinai bình thường, cảm giác nặng nề này... là một thanh bokuto (kiếm gỗ). Chắc chắn là một thanh bokuto. Rõ ràng rồi. Các đối thủ trước đó của cậu ta đều bị thương khá nặng, một thanh shinai thông thường không thể gây ra thương tích như thế được. Nhưng một thanh bokuto hoàn toàn có thể. Thanh kiếm Vũ Kiệt cầm là một thanh bokuto được ngụy trang thành thanh shinai.

- Nhận ra rồi sao? - Nhân lúc hai người giáp mặt, Vũ Kiệt thì thầm nói.

- Cậu đây là phạm luật!

- Phạm luật... chỉ cần không ai biết là được. Muốn đạt được chiến thắng phải bất chấp tất cả!

Lam Thiên đứng trên cao nhìn xuống sân đấu, không khỏi nhíu mày. Với thị lực tốt, cậu có thể thấy Từ Nhật không thoải mái. Đòn vừa rồi đánh vào hông nó, Từ Nhật tỏ ra vô cùng đau đớn. Để có thể giúp Từ Nhật đạt được mục đích, cậu cũng dự tính được những thương tổn phải có nhưng Từ Nhật là một người giỏi chịu đựng, phải là con đau cỡ nào khiến nó nhăn mặt như vậy. Bàn tay xiết chặt lấy lan can, hai mắt sắc bén nhìn vào trận đấu. Tuyệt đối có vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Thờ O Và Cô Bé Kiếm Sĩ - HKL 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.